

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SANDRA
BROWN

Bloodlust

A NOVEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BLOODLUST

SANDRA BROWN

GRAND
CENTRAL

NEW YORK BOSTON

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2026 Sandra Brown Management, Ltd.'ye aittir.
Kapak resmi ve tasarımı Eric Fuentecilla'ya aittir.
Kapak telif hakkı © 2026 Hachette Book Group, Inc.'e aittir.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan (inceleme amaçlı kullanım dışında) materyal kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen permissions@hbgusa.com adresinden bizimle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Yayıncılık
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub

Birinci Baskı: Mart 2026

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli

yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için
hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı
toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya
Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile
special.markets@hbgusa.com adresinden iletişime geçin.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

ISBN numaraları: 978-1-5387-4302-7 (ciltli), 978-1-5387-7917-0
(büyük baskı), 978-1-5387-4305-8 (e-kitap)

E3-20260106-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Epilog](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

[Sandra Brown'ın Romanları](#)

1. [Kapak](#)
2. [İçindekiler](#)

Sayfa Listesi

1. [iv](#)
2. [1](#)
3. [2](#)
4. [3](#)
5. [4](#)
6. [5](#)
7. [6](#)
8. [7](#)
9. [8](#)
10. [9](#)
11. [10](#)
12. [11](#)
13. [12](#)
14. [13](#)
15. [14](#)
16. [15](#)
17. [16](#)
18. [17](#)
19. [18](#)
20. [19](#)
21. [20](#)
22. [21](#)
23. [22](#)
24. [23](#)
25. [24](#)

26. [25](#)
27. [26](#)
28. [27](#)
29. [28](#)
30. [29](#)
31. [30](#)
32. [31](#)
33. [32](#)
34. [33](#)
35. [34](#)
36. [35](#)
37. [36](#)
38. [37](#)
39. [38](#)
40. [39](#)
41. [40](#)
42. [41](#)
43. [42](#)
44. [43](#)
45. [44](#)
46. [45](#)
47. [46](#)
48. [47](#)
49. [48](#)
50. [49](#)
51. [50](#)
52. [51](#)
53. [52](#)
54. [53](#)
55. [54](#)
56. [55](#)
57. [56](#)
58. [57](#)
59. [58](#)
60. [59](#)
61. [60](#)

62. [61](#)
63. [62](#)
64. [63](#)
65. [64](#)
66. [65](#)
67. [66](#)
68. [67](#)
69. [68](#)
70. [69](#)
71. [70](#)
72. [71](#)
73. [72](#)
74. [73](#)
75. [74](#)
76. [75](#)
77. [76](#)
78. [77](#)
79. [78](#)
80. [79](#)
81. [80](#)
82. [81](#)
83. [82](#)
84. [83](#)
85. [84](#)
86. [85](#)
87. [86](#)
88. [87](#)
89. [88](#)
90. [89](#)
91. [90](#)
92. [91](#)
93. [92](#)
94. [93](#)
95. [94](#)
96. [95](#)
97. [96](#)

98. [97](#)
99. [98](#)
100. [99](#)
101. [100](#)
102. [101](#)
103. [102](#)
104. [103](#)
105. [104](#)
106. [105](#)
107. [106](#)
108. [107](#)
109. [108](#)
110. [109](#)
111. [110](#)
112. [111](#)
113. [112](#)
114. [113](#)
115. [114](#)
116. [115](#)
117. [116](#)
118. [117](#)
119. [118](#)
120. [119](#)
121. [120](#)
122. [121](#)
123. [122](#)
124. [123](#)
125. [124](#)
126. [125](#)
127. [126](#)
128. [127](#)
129. [128](#)
130. [129](#)
131. [130](#)
132. [131](#)
133. [132](#)

134. [133](#)
135. [134](#)
136. [135](#)
137. [136](#)
138. [137](#)
139. [138](#)
140. [139](#)
141. [140](#)
142. [141](#)
143. [142](#)
144. [143](#)
145. [144](#)
146. [145](#)
147. [146](#)
148. [147](#)
149. [148](#)
150. [149](#)
151. [150](#)
152. [151](#)
153. [152](#)
154. [153](#)
155. [154](#)
156. [155](#)
157. [156](#)
158. [157](#)
159. [158](#)
160. [159](#)
161. [160](#)
162. [161](#)
163. [162](#)
164. [163](#)
165. [164](#)
166. [165](#)
167. [166](#)
168. [167](#)
169. [168](#)

170. [169](#)
171. [170](#)
172. [171](#)
173. [172](#)
174. [173](#)
175. [174](#)
176. [175](#)
177. [176](#)
178. [177](#)
179. [178](#)
180. [179](#)
181. [180](#)
182. [181](#)
183. [182](#)
184. [183](#)
185. [184](#)
186. [185](#)
187. [186](#)
188. [187](#)
189. [188](#)
190. [189](#)
191. [190](#)
192. [191](#)
193. [192](#)
194. [193](#)
195. [194](#)
196. [195](#)
197. [196](#)
198. [197](#)
199. [198](#)
200. [199](#)
201. [200](#)
202. [201](#)
203. [202](#)
204. [203](#)
205. [204](#)

- 206. [205](#)
- 207. [206](#)
- 208. [207](#)
- 209. [208](#)
- 210. [209](#)
- 211. [210](#)
- 212. [211](#)
- 213. [212](#)
- 214. [213](#)
- 215. [214](#)
- 216. [215](#)
- 217. [216](#)
- 218. [217](#)
- 219. [218](#)
- 220. [219](#)
- 221. [220](#)
- 222. [221](#)
- 223. [222](#)
- 224. [223](#)
- 225. [224](#)
- 226. [225](#)
- 227. [226](#)
- 228. [227](#)
- 229. [228](#)
- 230. [229](#)
- 231. [230](#)
- 232. [231](#)
- 233. [232](#)
- 234. [233](#)
- 235. [234](#)
- 236. [235](#)
- 237. [236](#)
- 238. [237](#)
- 239. [238](#)
- 240. [239](#)
- 241. [240](#)

242. [241](#)
243. [242](#)
244. [243](#)
245. [244](#)
246. [245](#)
247. [246](#)
248. [247](#)
249. [248](#)
250. [249](#)
251. [250](#)
252. [251](#)
253. [252](#)
254. [253](#)
255. [254](#)
256. [255](#)
257. [256](#)
258. [257](#)
259. [258](#)
260. [259](#)
261. [260](#)
262. [261](#)
263. [262](#)
264. [263](#)
265. [264](#)
266. [265](#)
267. [266](#)
268. [267](#)
269. [268](#)
270. [269](#)
271. [270](#)
272. [271](#)
273. [272](#)
274. [273](#)
275. [274](#)
276. [275](#)
277. [276](#)

- 278. [277](#)
- 279. [278](#)
- 280. [279](#)
- 281. [280](#)
- 282. [281](#)
- 283. [282](#)
- 284. [283](#)
- 285. [284](#)
- 286. [285](#)
- 287. [286](#)
- 288. [287](#)
- 289. [288](#)
- 290. [289](#)
- 291. [290](#)
- 292. [291](#)
- 293. [292](#)
- 294. [293](#)
- 295. [294](#)
- 296. [295](#)
- 297. [296](#)
- 298. [297](#)
- 299. [298](#)
- 300. [299](#)
- 301. [300](#)
- 302. [301](#)
- 303. [302](#)
- 304. [303](#)
- 305. [304](#)
- 306. [305](#)
- 307. [306](#)
- 308. [307](#)
- 309. [308](#)
- 310. [309](#)
- 311. [310](#)
- 312. [311](#)
- 313. [312](#)

- 314. [313](#)
- 315. [314](#)
- 316. [315](#)
- 317. [316](#)
- 318. [317](#)
- 319. [318](#)
- 320. [319](#)
- 321. [320](#)
- 322. [321](#)
- 323. [322](#)
- 324. [323](#)
- 325. [324](#)
- 326. [325](#)
- 327. [326](#)
- 328. [327](#)
- 329. [328](#)
- 330. [329](#)
- 331. [330](#)
- 332. [331](#)
- 333. [332](#)
- 334. [333](#)
- 335. [334](#)
- 336. [335](#)
- 337. [336](#)
- 338. [337](#)
- 339. [338](#)
- 340. [339](#)
- 341. [340](#)
- 342. [341](#)
- 343. [342](#)
- 344. [343](#)
- 345. [344](#)
- 346. [345](#)
- 347. [346](#)
- 348. [347](#)
- 349. [348](#)

- 350. [349](#)
- 351. [350](#)
- 352. [351](#)
- 353. [352](#)
- 354. [353](#)
- 355. [354](#)
- 356. [355](#)
- 357. [356](#)
- 358. [357](#)
- 359. [358](#)
- 360. [359](#)
- 361. [360](#)
- 362. [361](#)
- 363. [362](#)
- 364. [363](#)
- 365. [364](#)
- 366. [365](#)
- 367. [366](#)
- 368. [367](#)
- 369. [368](#)
- 370. [369](#)
- 371. [370](#)
- 372. [371](#)
- 373. [372](#)
- 374. [373](#)
- 375. [374](#)
- 376. [375](#)
- 377. [376](#)
- 378. [377](#)
- 379. [378](#)
- 380. [379](#)
- 381. [380](#)
- 382. [381](#)
- 383. [382](#)
- 384. [383](#)
- 385. [384](#)

386. [385](#)
387. [386](#)
388. [387](#)
389. [388](#)
390. [389](#)
391. [390](#)
392. [391](#)
393. [392](#)
394. [393](#)
395. [394](#)
396. [395](#)
397. [396](#)
398. [397](#)
399. [398](#)
400. [399](#)
401. [400](#)
402. [401](#)
403. [402](#)
404. [403](#)
405. [404](#)
406. [405](#)
407. [406](#)
408. [407](#)
409. [408](#)
410. [409](#)
411. [410](#)
412. [411](#)
413. [412](#)
414. [413](#)
415. [414](#)
416. [415](#)
417. [416](#)
418. [417](#)
419. [418](#)
420. [419](#)
421. [420](#)

- 422. [421](#)
- 423. [422](#)
- 424. [423](#)
- 425. [424](#)
- 426. [i](#)
- 427. [ii](#)
- 428. [425](#)

Kitap çekilişlerini, ön izlemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz .](#)

Önsöz

Seçim sizin.

Sesi toktu ve cümleyi öylesine ürpertici bir kayıtsızlıkla söylemişti ki, kadın donup kalmıştı.

Kalın, dalgalı siyah saçları, bolca sürülen saç mumuyla kısmen düzeltilmişti. Sık kaşları, kömürle bulaştırılmış gibi görünen derin göz çukurlarının üzerinde bir çıkıntı oluşturuyordu. Göz bebekleri olgun zeytin kadar siyahtı ve cansızdı. Burnu geniş ve düz, dudakları dolgundu. Durağan görünümü, doğuştan gelen bir vahşetin izlerini taşıyordu.

Onu öldürecekti.

Günün son bulaşğını yıkadığı mutfak lavabosundan arkasını döndüğü anda bunu anlamıştı. Ayaklarını uzatmayı, belki bir televizyon programı izlemeyi ya da Andrew'un gece yatağına yatıp beşiğinde huzur içinde uyuduğundan beri sessizliğin tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu.

İkisi de yoğun bir gün geçirmişti; Andrew gibi yeni yürümeye başlayan çocuklarla Gymboree dersine katılmışlardı. Ardından her zaman bir macera olan süpermarkete gitmişlerdi.

Günün sonunda onun hayatı için pazarlık yapmak zorunda kalacağını planlamamıştı.

Korkudan sesi kısılmış bir halde, "Lütfen," dedi, "oğluma zarar vermeyin."

"Seçim sizin."

"Ama... ama..." Orada durdu. Ne kadar yalvarsa da, bu adam fikrini değiştirmeyecekti. Onun bir amacı olduğu ve bunu gerçekleştireceği ona açıktı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu, tıpkı aç bir kurda boğazını uzatan bir tavşan gibi. Kader belirlenmişti.

Kadın arkasını döndüğünde onu kendisinden on metre ötede dururken bulduğunda, adam bir heykel gibi hareketsiz ve sessizdi; heybetli varlığı mutfağı küçültmüş gibiydi.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elinde silah yoktu. Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravatla şık bir şekilde giyinmişti. Kolları yanlarında rahat bir şekilde duruyordu. Hareket etmiyordu. Etmesine de gerek yoktu. Hiçbir şey yapmadan bile tehditkar bir hava yayıyordu.

Cevabı zaten bildiği halde yine de sordu: "Burada ne yapıyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

Sakin bir şekilde ve kadının itaat edeceğinden tamamen emin olarak, oğlunun hayatını kurtarmak istiyorsa ne yapması gerektiğini söylemişti: Kendi hayatını feda etmeliydi.

Onun görevine bağlı olduğunu kabul eden kadın, "Öldükten sonra yine de bebeğimi öldürmeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?" dedi.

"Yapamazsın. Alabileceğin tek garanti, dediğimi *yapmazsan* onun öleceğidir." Ceketinin ön cebinden, her iki ucuna siyah tutacaklar takılı ince bir tel çıkardı. Ellerini tutacaklara geçirdiğinde, sağ serçe parmağında bir yüzük olduğunu fark etti. Kırmızı taşlı bir mühür yüzüğüydü.

Ani ve sert bir hareketle tutamakları çekti, tel ellerinin arasında gerildi. "Bebeğini bununla nasıl öldürdüğümü izleyeceksin, sonra da seni aynı şekilde öldüreceğim. Yavaş ve acı verici yapabilirim. Ya da," dedi, "kendin için kolaylaştırabilirsin, dediğimi yapabilirsin ve ben de bebeği rahat bırakırım."

Ona bir seçenek sunduğu için teşekkür etmesi gerektiğini ima etti, ancak yumuşak ses tonu, ona sunduğu seçeneğin acımasızlığını hafifletmedi. Yüz ifadesi değişmeden kaldı, en ufak bir duygu veya insanlık izi yoktu.

Titreyen dudaklarıyla kelimeleri bir araya getiremeyen kadın, hıçkırarak şöyle dedi: "Lütfen bunu yapmayın."

"Seçim sizin."

"Bebeğimi son bir kez görmek istiyorum."

Başını salladı.

"Lütfen." Ellerini çenesinin altına kenetledi. "Ona veda öpücüğü vermeme izin ver."

"Ona iyi geceler öpücüğü verdin, değil mi? Şimdilik bu yeterli. Hadi garaja gir."

Döndüğünde, tezgahın üzerindeki bıçak bloğunu fark etti; her yuvada bilenmiş paslanmaz çelik bir bıçak vardı. Deneyebilirdi. Karşı koyabilirdi. Ama o zaman muhtemelen o teli Andrew'un boynuna geçirir ve...

"Hayır, hayır," diye bağırdı ve o korkunç görüntüyü zihninden silmek için elleriyle yüzünü kapattı. Andrew'un hayatı onun itaatine bağlıydı. Direnmeyecekti.

Adam kadının hemen arkasına kadar yaklaştı. "Kapıyı aç. Garaja gir."

Gözleri neredeyse yaşlarla dolmuş olsa da söylenenleri yaptı. İki adım aşağı indi. "Kimsin sen? *Neden* bunu bana yaptırıyorsun?"

"Ben değilim. Seçim sizin."

Üç kez tekrarlamış olmasına rağmen, şimdi de ilk seferindeki gibi aynı tonda söyledi.

Kendi kendine, kısık sesle Meryem Ana dualarını okumaya başladı.

Anne babasını ve bunun onlara vereceği acıyı düşündü.

Andrew'un onsuz büyüyeceği düşüncesiyle hıçkırığa boğuldu. "Seni seviyorum, seni seviyorum. Annen seni seviyor. Bunu ben yapmadım. Lütfen Tanrım, ona bunu benim yapmadığımı bildir."

"Mitch, aşkım, Andrew'a söyle," diye fısıldadı. "Oğlumuza onu ne kadar çok sevdiğimi anlat. Onu terk etmediğimi anlamasını sağla. Ah, Mitch. *Seni seviyorum* . Bunu yapmazdım." Hıçkırarak tekrar adını fısıldadı. "Bunu yapmadığımı anlayacaksın. Biliyorum ki anlayacaksın. Biliyorum ki anlayacaksın. Biliyorum ki anlayacaksın."

Bölüm 1

Cep telefonunun sesi John'u derin uykusundan uyandırdı ve Beth'in irkilmesine neden oldu. "Özür dilerim, tatlım." Kolunu onun etrafından çekti ve komodinin üzerindeki telefona uzandı. "Bu Bowie."

"Efendim, ben Polis Memuru Brad Clarence. Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

John saate baktı. Aslında şafağa çok az kalmıştı. Clarence adıyla eşleşen bir yüz gördü. Devriye polisi genç ve tecrübesizdi, ama dürüsttü ve işini iyi yapmaya çalışıyordu. "Ne haber?"

Clarence, kötü bir haber verecekmiş gibi tereddüt etti. "Şey, efendim, Mitch Haskell."

John küfürler mırıldanarak doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Peki ya o?"

"Madison Caddesi'ndeki bir bardan bir ihbar aldım. Haskell ortalığı dağıtıyordu. Müşterilerden biri onu sakinleştirmeye çalıştı ama Haskell hiç yanaşmadı. Barmen onu dışarı çıkarmaya çalışınca kavga çıktı. Haskell birkaç yumruk attı ama hiçbirisi isabet etmedi. Sonra barmen bir içki şişesini bara çarparak kırdı ve şişenin boynunun kalan kısmıyla adama tehdit savurdu."

"Durum iyice kötüleşmeye başlamıştı, bu yüzden en az sarhoş müşterilerden biri durumu bildirdi. Ben oraya vardığımda Haskell bayılmıştı. Yüzüstü yere düştü. Elinde tuttuğu sivri cam parçasına çarptı. Kendini kesti."

"Kötü?"

"Öyle görünmüyordu, ama bir santim daha olsa kendi boğazını kesebilirdi."

"Peki, şimdi nerede?"

"Onu karakola götürdüm. Sarhoşlar hücrelerine sokmak için üçümüz uğraştık. Boynundaki kesiğe ilk yardım yapmaya çalıştığımızda direndi."

"John?" Beth artık tamamen uyanmıştı ve dirseklerine yaslanmış, endişeyle ona bakıyordu.

Telefonu eliyle kapattı. "Mitch arıyor."

"Hayır, hayır."

"Ah, evet." Sesi kederliydi. Onunkisi ise öfkeliydi.

John, başında bulunduğu Kişilere Karşı İşlenen Suçlar biriminde dedektif olan Mitch ile birçok ortak geçmişe sahipti. Mitch, madalyalı bir Deniz Piyadesi özel harekat gazisi, eski bir DEA gizli ajanı ve aynı zamanda John'un en güvendiği sırdaşı, her zaman başvurduğu destekçisi ve uzun zamandır en iyi arkadaşıydı.

Clarence, John'a onunla ne yapılmasını istediğini sordu. "Şimdilik onu tankta bırakın."

"Gerçekten de çok açık konuşuyor."

"Onu görmezden gel. Ne söylerse söylesin, ne kadar kırıncı olursa olsun, cevap verme, yoksa yapmaya devam eder. Ben geldiğimde onunla ilgilenirim."

"Pekala efendim." Genç polis memuru tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Bundan dolayı çok üzgünüm. Sizin çok eski dost olduğunuzu biliyorum. Bana başka seçenek bırakmadı efendim."

"Endişelenme."

Bağlantı kesildikten sonra John, Beth'in serin elini sırtında hissedene kadar, telefonunu çenesine vurarak ve düşünceli bir şekilde yere bakarak olduğu yerde kaldı.

Bir an için onun rahatlatıcı dokunuşunun tadını çıkardı, sonra döndü, elini tuttu, ağzına götürdü ve avucunu öptü. Ne olduğunu sordu ve o da olanları özetledi.

"İyi mi?"

"Sadece Mitch'in olabileceği gibi, asi ve yaramaz." Sonra, arkadaşıyla bir sonraki yüz yüze görüşmesini geçici olarak aklından çıkararak, elini Beth'in şişkin karnına koydu. "Küçük dost bu gece sana nasıl davranıyor?"

"Telefonu cevaplamak için bizi yalnız bıraktığınızda protesto amacıyla tekme attı. Sizin dokunuşunuzu biliyor."

"Bana biraz rahat ver. Benim elim seninkinden daha büyük ve daha ağır, hepsi bu."

"Seni tanıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Memnuniyetle, "Dışarı çıkıp 'Babam nerede?' diye sormasına hiç itiraz etmem," dedi.

Beth gülümsedi ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarına doğru fısıldadı, "Ve gerçekten de insanların senin çok havalı biri olduğuna inanmasını sağladın."

Ardından gelen öpüşme derin, uzun ve sevgi doluydu. Öpüşmeyi bitirdiğinde boynuna sokuldu ve hırıldayarak, "Ben çok havalıyım kadın, bunu sakın unutma," dedi. Hafifçe gülerek onu itti.

Ancak John'un neşeli hali uzun sürmedi. Ayağa kalkarken, "Bu sabah kesinlikle bir numara olmam gerekiyor," dedi.

Louisiana'nın yaz ortası nemi, bir insanın tüm enerjisini dakikalar içinde tüketebilirdi. Neredeyse tamamen bataklıklar ve sulak alanlarla çevrili olan Auclair'de, atmosferin ağırlığı küçük şehrin sokaklarına da bir uyuşukluk havası katıyordu.

John'un işe giderken kullandığı güzergah boyunca, evlerin çoğunda sakinlerinin henüz uyanıp işe koyulduğuna dair bir işaret yoktu. Hafif esinti bile düzensizdi, görkemli meşe ağaçlarının geniş dallarını saran ince gri yosunları neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Ancak bu görünüşte sakin Pazar sabahı, günün getireceklerinin aldatıcı bir habercisiydi. John, kıyametin kopmak üzere olduğunu biliyordu.

Polis merkezine vardığında, gece vardiyasında çalışan personel yavaş yavaş dışarı çıkıyordu; gündüz vardiyası göreve başlıyordu. CAP birimine doğru giderken karşılaştığı kişilere selam verdi, ancak devriye polisi Clarence dışında kimseyle konuşmak için durmadı; Clarence da John'un kendisine yönelttiği birkaç kısa soruya cevap verdi.

Genç polisin rapor edebileceği pek bir şey yoktu, sadece Mitch'in

hakaretlerinin giderek daha da saldırgan bir hal aldığını ve sonunda sakinleştiğini belirtmişti.

John, memura verdiği bilgi için teşekkür etti, ofisine girdi ve polis müdürünü aradı. Onu uyuyakalmış halde yakalamıştı, ancak dedikodular yayılmadan önce Mitch'in uygunsuz davranışını ona bildirmek istemişti.

"Bu senin sorumluluğun, John. Onunla nasıl ilgilenmen gerektiğini sen belirleyeceksin, sana güveniyorum."

"Güven oyu için teşekkür ederim."

İşten ayrıldıktan sonra John merdivenlerden aşağı bodruma indi ve hapishanede görevli üç memurla kısaca görüştü. Kendisine sadece bir hücrenin dolu olduğu söylendi ve sıradaki son hücreyi gösterdiler.

John onları bırakıp parmaklıklı bölmeye doğru yaklaştı.

Mitch, çukurlaşmış beton duvarların oluşturduğu köşeye yaslanmış, ranzada yarı uzanmış haldeydi. Ayakları lekeli şilteye basmış, başı ise göğsüne doğru çektiği dizlerinin üzerine eğilmişti.

John'un gelişini duymuş muydu yoksa sadece sert bakışlarını mı hissetmişti bilinmiyor, ancak başını kaldırıp buruk bir şekilde, "Zamanı gelmişti," dedi.

Bunu duyan nöbetçi polisler ne yapıyorlarsa bıraktılar. Mitch, ikisinin de bir izleyici kitlesi olduğunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi, oysa John bunun son derece farkındaydı.

Mitch çoraplı ayaklarını yere indirdi, ayağa kalktı ve uyanan bir köpek gibi ürperdi. Ellerini belinin alt kısmına koyarak kamburlaştı ve gerindi. Boynunu çıtlattı, omuzlarını yuvarladı, sonra da John'dan kendisini ayıran parmaklıklara doğru ağır adımlarla yürüdü.

Kurumuş, kabuk bağlamış kan izi kulak memesinden boynuna ve buruşuk gömleğinin yakasına kadar uzanıyordu. Kaşları, gözlerini örten bir çatık ifadeye bürünmüştü. Keskin mavi ve delici bakışlı gözleri, kan çanağına dönmüş olmalarına rağmen düşmanlık ve küstahlık yansıtmayı başarıyordu.

"Çok uzun sürdü," dedi. "Seni aramadılar mı?"

"Evet, beni aradılar. Bana tankta sarhoş ve kavgacı bir herif olduğunu söylediler. Daha önce de sorun çıkaran biriydi ve bu sefer işi fazla ileri götürmüş olabilirmiş."

Mitch homurdandı. "Ah, sanki hiç sarhoş olmamışsın gibi. Sen ve

Jose Cuervo böyle olduğunuz birçok zaman," dedi parmaklarını çaprazlayarak, "arkanızdan gelip sizi yerden kaldırmak zorunda kaldım. Hatırlıyor musun?" John cevap vermeyince, içini çekti ve "Neyse, dostum. Beni buradan çıkar yeter," dedi.

John, Mitch'in asık suratlı bakışlarına o kadar uzun süre baktı ki, izleyen memurlar huzursuzlandı. Ayak sesleri duyuldu, tedirgin bakışlar değiş tokuş edildi, sessiz bir öksürük geldi. Sonunda John, masadaki memura hücre kapısını uzaktan açması için işaret verdi.

Kapı açılırken mekanizma gıcırdadı ve çelik çeliğe çarptı. "Buna biraz WD-40 lazım," dedi Mitch hücreden çıkarken. John'un yanından sıyrılıp esnedi ve "Adamım, kendi yatağında biraz uyumayı dört gözle bekliyorum. Yarın görüşürüz," dedi.

John, adamın birkaç adım ilerlemesine izin verdi, sonra omzundan yakaladı, çevirdi ve hücrenin parmaklıklarına çarptı.

"Bu da neyin nesi—"

"Sus," dedi John, tam yüzüne yaklaşarak. "Sadece sus."

Mitch, John'un göğsüne omzunu çarparak karşılık verdi. Ama John onu sertçe geri itti ve her iki omzuna da birer el koyarak onu parmaklıklara yasladı. "Sadece, *sadece beni birkaç kez yerden kaldırmak zorunda kaldığın için*, sana bir iyilik yapacağım ve sana bir seçim hakkı vereceğim."

"Birinci seçenek. Hemen şimdi tutuklanmayı seçebilir, mahkemeye çıkarılana kadar veya birilerini sizi kefaletle kurtarmaya ikna edene kadar burada kalabilirsiniz. Ya da ikinci seçenek, eve gidip o berbat kokunuzu üzerinizden atabilir ve bir saat içinde birime rapor verip, tahrip ettiğiniz yerin sahibini arayabilirsiniz. Tamir masraflarını karşılaması karşılığında dava açmaması için ona yalvaracaksınız. Sonra, size verilen görevleri yerine getirmeye hazır olmanızı bekliyorum. Ve nefesinizde cin kokusu almamaya veya YETI'nizin içinde su olmadığını keşfetmemeye dikkat edin."

Bugün Pazar.

"İkinci geliş olsa bile umurumda değil," diye karşılık verdi John. Mitch'in omzunu bıraktı ve işaret parmağını doğrudan burnuna doğrulttu. " *Bir saat içinde*, Mitch. Gelmezsen, tutuklama emri çıkaracağım. Kamuoyunda sarhoşluk. Saldırı. Mala zarar verme. Aklıma gelen her türlü suçtan. Ve sana yalan *söylemiyorum* ." John

onu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Ne olacak?"

Mitch'in göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Gözleri hiddetle parlıyordu. Dişlerini sıkarak, "Tahmin et bakalım," dedi.

"İkinci seçenek mi? Harika."

"Kamyonum barda. Çalınmadıysa tabii."

John, olayı gören ve şaşkınlık içinde kalan polislere baktı. "Eşyalarını geri verin, sonra da birisi onu kamyonunu almaya götürsün." Sonra Mitch'e döndü. "Bir saat sonra görüşürüz."

Mitch'in ağır hizmet tipi SUV'u, barın arkasına park ettiği yerde duruyordu ve hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Yola çıktığında, John'un haklı olduğunu bildiği için sürücü camını indirdi. Çok kötü kokuyordu.

Sarhoşların kaldığı hücrede kullanılan temizlik maddesinin pis kokusu üzerindeydi. Göz yaşartacak kadar güçlü olsa da, yıkanmamış bedenlerin, kusmuğun, idrarın, sefaletin ve umutsuzluğun iğrenç kokularını gidermeyi başaramamıştı; bunların hepsi gözeneklerine işlemiş gibiydi.

Bulutlu bir sabahtı ve dairesindeki tüm pencerelerin perdeleri kapalıydı, bu yüzden odalar kasvetliydi, ama banyosuna girene kadar ışığı açma zahmetine girmede. Lavabonun üzerindeki aydınlatma armatürü parlaktı, üzerine vuran ışığı acımasızdı. Eğer bir oyuncu seçme ajansı sefil bir serseri rolü için birini arıyorsa, rolü kesinlikle o alırdı.

Dişlerini acımasızca fırçaladı ama tıraş olurken dikkatli davrandı, jileti boynundaki kesiğin etrafında nazıkçe gezdirdi. Kırık şişenin boynu şah damarına tehlikeli derecede yaklaşmıştı.

Duşta iki kez köpürttü ve saçını ve kafa derisini iyice ovdu. Temizlenip giyindikten sonra saatine baktı ve en az bir fincan kahve içmek için vakti olduğunu düşündü; kahveye çok ihtiyacı vardı.

Hemen bir fincan kahve demledi, sonra elinde dumanı tüten kupayı tutarken diğer eliyle hızlı arama listesinde kayıtlı bir numarayı aradı. Kayınvalidesi telefona cevap verdi.

"Günaydın, Mitch."

"Günaydın Mary. Dün gece gelemediğim için özür dilemek için aradım."

Cevap vermeden önce beş saniye bekledi. Bu tür sık duraklamaları, onun eksikliklerinin altını çizmek içindi. "Andrew'a geleceğini söylemiştim. Burnunu pencereye dayayıp seni bekledi, ne zaman geleceğini sordu ve geç kalınca sızlandı. Sonunda ağlayarak uyuyakaldı."

Mitch kahve fincanını yemek masasına koydu ve başparmağıyla orta parmağını şakaklarına bastırdı. "İş yerinde oyalandım. İş geldiğimde Lafayette'e gitmenin bir anlamı kalmamıştı. Andrew çoktan yatağına girmiş olurdu."

"Arayabilirdiniz."

"Geç oldu. Sizi ve Hank'i rahatsız etmek istemedim. Özür dilerim. Şimdi lütfen Andrew'u telefona verin."

"Hank onu giydiriyor. Ayine gitmek için yola çıkmak üzereyiz."

"Ayinin ne zaman başlayacağını biliyorum Mary. Bol bol vaktin var."

"Evet, Andrew'u yine üzecek kısa bir merhaba/hoşça kal demeniz için tam da yeterli zaman. Her aradığınızda olduğu gibi."

"Bu onun beni ne kadar çok sevdiğinin bir göstergesi, sence de öyle değil mi?"

"Onun seni sevdiğini hiçbir zaman inkar etmedim."

Ardından gelen beş saniyelik duraklama, Andrew'dan ayrılığın kendi hatası olduğunu ona hatırlatmak içindi.

Sonra şöyle dedi: "Ayakkabı giymek zorunda kaldığı için yaygara koparıyor gibi görünüyor. Hank'in yardıma ihtiyacı var. Özür dilediğiniz için teşekkür ederim."

Ve işte böylece telefon kapandı.

Mitch küfretti, telefonunu mutfak masasına bıraktı ve yüzünü iki eliyle kapattı. Kendini toparlamaya ve duygularını bastırmaya çalışarak birkaç kez derin derin nefes alıp verdi.

Ama bunlar bastırılamazdı. İçinde kaynayan öfke, bir çıkış yolu, bir yıkım topunun itici gücüyle gazabını yönlendirebileceği bir hedef ararken, gözlerini dolduran gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Kayınvalidesi mi? Az önce aralarında geçen, söylenmeyenlerin konuşulandan daha fazla olduğu tartışmalar hiçbir şeyi değiştirmediydi veya iyileştirmediydi, öyleyse onunla tam anlamıyla bir

tartışmaya girmenin ne faydası olacaktı? Bu sadece Andrew'un hissedeceği ek bir gerilim yaratacaktı ve bu da henüz üç yaşında olmayan bir çocuk için zararlı olacaktı. Zaten Mary'yi de kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. O da tıpkı kendisi gibi acı çekmişti. Şimdilik Andrew'un ona ihtiyacı vardı, kendisinin de.

Öfkesini Tanrı'ya yöneltmek, bir zamanlar sadık bir inanan olan kendisinin şiddetle reddettiği Tanrı'nın varlığını doğrulamak anlamına gelirdi.

Fakat iki yıldır içinde taşıdığı bu kaynayan öfke her şeyi tüketen ve tutuşturucu bir hal almıştı. Ondan kurtulmanın tek yolu, bundan sorumlu olanların başına cehennemi yağdırmaktı.

Ellerini yüzünden indirdi ve komodinin üzerindeki, Andrew'un vaftiz töreni gününde çekilmiş çerçeveli fotoğrafa baktı. Angela, kucağındaki bebek beşiğinde kameraya gülümsüyor, mutluluk saçıyordu.

"Angela," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "Şeytanın ta kendisi adına yemin ederim ki, intikamımızı alacağız."

Bölüm 2

Mitch, son dakikalarda CAP birimine yetişti. Masa sandalyesini çekerken John'un ofisine doğru baktı. Kapıdaki pencereden John'un kol saatine baktığını gördü.

"İkiyüzlü şerefsiz," diye mırıldandı Mitch, sonra koğuştta gözlem yapan veya kulak misafiri olan olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ve şu anda görmezden geliyormuş gibi yapanların çoğunun, hatta belki de hepsinin, bunu yaptığını gördü. Kesinlikle, sarhoşlar koğuşundaki düşmanca sahne, tüm polis departmanında defalarca anlatılmıştı.

Dün gece ortalığı birbirine kattığı barın telefon numarasını bulmak için bilgisayarını açarken umursamaz görünmeye çalıştı. Barın sahibi, sadece adını bildiği bir adamdı. Telefona bağladığında, "Gus, Mitch Haskell. Lütfen telefonu yüzüme kapatma," dedi.

Mitch, Gus'ın dava açmaması karşılığında tamir masraflarını karşılamayı alçakgönüllülükle teklif etti. Gus huysuzdu ve affetmekte yavaş davrandı, ta ki Mitch bir zamanlar sahip olduğu söylenen cazibesini kullanana kadar. "Bak, bir pislik olduğumu kabul ediyorum. Verdiğim zarardan dolayı kızgın olmaya hakkın var."

"Mesele sadece bu değil, Mitch. Senin içkiyi bıraktığını sanıyordum."

"Evet, yapmıştım. Ne diyebilirim ki? Geriye düştüm."

"Aşırıya kaçtın. Aklını kaçırmıştın. Şiddet uyguladın. Barmenimin boğazını kesmekle tehdit ettin."

"Hiçbir bahanem yok, Gus."

"Belki de bir bahane yok," dedi adam derin bir iç çekerek, "ama senin çok geçerli bir sebebin var." Mitch buna karşılık hiçbir şey söylemeyince Gus devam etti. "Herkes... şey, karın ve her şeyi biliyor.

Ve bu çok kötü. Hem de çok. Bunu göz önünde bulundurarak, sana biraz müsamaha göstermeye hazırım. Dava açmayacağım."

"Teşekkür ederim." Ortamı yumuşatmak için, "Şöyle yapalım. Hasarın maliyeti artı kırdığının yerine bir şişe Beefeater." dedi.

"İki şişe."

"Anlaşmak."

"Tam olarak değil. Değiştirmem gereken birkaç sandalye var. Ve o ayna, karımı hatırlamak için elimde kalan tek şeydi."

"Öldüğünü bilmiyordum."

"Hayır, ayrılmadı. Ayrıldı. Ama yine de..."

Mitch kıkırdadı. "Yukarıdakilerin hepsine, tamam."

"Şimdi anlaştık," dedi Gus. "Biliyorsun Mitch, bir polis için fena değilsin. Seni seviyorum. Bana destek olduğun için teşekkür ederim. Ama şu iki kere içki içmeye biraz dikkat etmelisin."

"Dostum John Bowie'nin bana sürekli hatırlattığı gibi."

"Bu da beni başka bir konuya getiriyor. Bowie'nin sana fazla içki servis ettiğim için bana kızmasını istemiyorum, bu yüzden barmenlere ikiden sonra içki servisini kesmelerini söyledim. Anladın mı?"

"Evet, anladım." Mitch ondan ne kadar borcu olduğunu hesaplamasını istedi. "Tekrar teşekkürler, Gus."

Mitch telefonu kapatırken, John ofisinden çıktı ve yanına geldi. John daha bir şey söyleyemeden Mitch ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Gus iyi bir adam. İlk başta biraz homurdandıktan sonra anlaştık ve dava açmamayı kabul etti. Özürümü kabul etti ve hatta benden hoşlandığını bile söyledi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Geldiğinize de sevindim."

"Üstelik bir saatten kısa sürede."

"Daha iyi görünüyorsun. Çok daha güzel kokuyorsun."

"Gidebileceğim tek bir yol vardı."

"Aç mısınız? Beth bize kahvaltı hazırlamayı teklif etti."

Mitch karnına hafifçe vurdu. "Teşekkür ederim ama midem henüz tam olarak düzelmedi. Kahve bile iyi gelmedi."

John başını salladı ama bunu dalgın bir şekilde yaptı. Gözlerini yere indirmiş, botlarının uçlarını inceliyordu, sonra başını kaldırdı ve sessizce, "Bu sabah evden çıkmadan önce Beth bana dün, şu olayın

ikinci yıl dönümü olduğunu hatırlattı..." dedi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Dün geceki eğlencenin randevuyla bir ilgisi var mıydı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," *dedim* .

"Çok kötü oldu Mitch. Bunun hakkında konuşmalısın."

"Yanlış, dostum. Buna gerek yok."

"Bunu yapmak zorundasınız. Zorunlu kılıyorum."

Mitch, çenesine bir tokat yemiş gibi geriye çekildi. "Affedersiniz?"

John bu basit ifadeyi tekrarlayarak şunları ekledi: "Bu sabah müdürle görüştüm ve onun desteğini aldım. Tam desteğini."

Mitch büyük odaya hızlıca bir göz attı. Odaya dağılmış dedektifler ve üniformalı polis memurları meşgul görünmeye çalışmışlardı, ancak masasında olup bitenlere dikkat kesildiklerini biliyordu. Departmandaki herkes, John ile olan ilişkisinin sarsılmaz, uzun süreli bir dostluk olduğunu biliyordu.

Her şey, dedektif olarak ortak olmalarıyla başlamıştı. İyi işleyen bir makine gibi birlikte çalışan bu ortaklık, Mitch'in Afganistan'daki gizli görev deneyimi nedeniyle DEA tarafından işe alınmasına kadar devam etti.

Ardından, birkaç yıl sonra ve Mitch'in gizli görevi bırakma kararıyla aynı zamana denk gelecek şekilde, John, ünlü Crissy Mellin davasını çözmüştü; bu davayı şimdiki eşi Beth, gerçek suç olaylarını konu alan "*Crisis Point*" adlı televizyon dizisinde belgelemişti.

John'un soruşturma çalışmaları ve Beth'in bu çalışmaları etkileyici bir şekilde belgelemesi, CAP birimi içindeki büyük yolsuzlukların ortaya çıkmasıyla sonuçlandı. Birimin başı, kendi adamlarından birinin cinayeti de dahil olmak üzere çok sayıda suçtan yargılandı ve mahkum edildi. Şu anda ömür boyu hapis cezasına denk gelen bir cezayı çekiyordu.

John daha sonra birimin liderliğini devralmak üzere atanmıştı ve ilk işlerinden biri Mitch'i tekrar polis departmanına getirmek olmuştu. Yıllar önce bıraktıkları yerden devam ederek birlikte çalışmaya başlamışlardı. Resmi olmasa da, Mitch'in John'un ikinci komutanı olduğu herkesçe biliniyordu.

Bölümdeki herkes aralarındaki bağı ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Birbirlerinden neredeyse hiç sır saklamıyorlardı. Birbirlerini

hem en iyi hem de en kötü hallerinde görmüşlerdi. Yıllarca birbirlerinin dert ortağı olmuşlardı. Anlaşamaları bile, hiçbir şey dostluklarında bir çatlak yaratmamıştı. John'un Mitch'e üstünlük tasladığını hiç kimse görmemişti. O da hiç yapmamıştı.

Bu ana kadar.

"Hadi ofise gidelim," dedi John. "Orada konuşuruz."

"Bunu ne içeride, ne burada, ne de başka bir yerde konuşmayacağım. Bana görevime devam etmemi emrettiniz. Ben de öyle yapacağım." Sandalyesini çevirdi ve bilgisayarını açtı.

John içinden küfretti, sonra Mitch'in omzunun üzerinden uzanıp bir kağıdı klavyesinin üzerine koydu. Mitch kağıdı aldı, üzerindeki okudu ve sandalyesini John'a doğru çevirdi. "Bu ne?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. İsimlerin ve iletişim bilgilerinin yer aldığı bir liste."

"Hımm." Mitch çarşafı yüzüne yaklaştırıp dikkatlice inceledi. "Bütün bu insanların doktor olarak görevlendirilmiş olması dikkatimi çekti."

"Psikoloji alanında."

"Psikiyatristler mi?"

"Terapistler."

"Hımm," dedi Mitch tekrar. "Neden onları soruşturuyoruz? Neyden şüpheleniliyorlar? Aramızdaki dengesizlerden fazla para mı alıyorlar?"

John'un gözlerinde tanıdık, yatıştırıcı bir parıltı belirdi, ancak ses tonu sakinliğini korudu. "Bu psikologların özellikle kolluk kuvvetleri mensuplarına danışmanlık konusunda çeşitli deneyimleri var, ancak hepsinin mükemmel referansları ve itibarları bulunuyor."

"Kim söylüyor bunu?"

"Onları bizzat kendim inceledim."

"Kimse seni tembel olmakla suçlamaz, John."

John ona sert, "Saçmalığı kes" dercesine baktı. "Birini seç."

"Birini seçin?"

"Hangisini seçtiğiniz benim için fark etmez. Hepsi önceden önümüzdeki altı hafta boyunca haftada en az iki kez sizinle görüşmeyi kabul etti. Eğer o zamana kadar ayık kalırsanız ve omuzlarındaki yük sivilce boyutuna kadar küçülürse, seansları haftada bire indirmeyi düşüneceğim."

Mitch, duyduklarından emin olmak için kulak misafiri olanlara sormak istercesine odayı bir kez daha inceledi. John'a dönüp homurdanarak güldü. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Kendi başınıza yardım aramayacaksınız, bu yüzden bunu zorunlu hale getiriyorum. Görevlerinize devam edecek ve tam maaş alacaksınız. Tabii ki dün gece yaptığınız gibi tekrar alkole başlamadığınız sürece. Eğer bunu yaparsanız, sizi görevden uzaklaştırmaktan başka çarem kalmayacak."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddi söylüyorum. Çünkü ciddi bir sorunun var Mitch ve tepki vermeden önce lütfen beni dinle." Yüz ifadesi daha az sert bir hal aldı. "Angela hakkında birine içini dökmelisin. İçine atamazsın, yoksa seni mahvedecek. Onu kaybetmenin acısını asla atlatabilecek misin? Hayır. Ama bazı başa çıkma becerileri öğrenmelisin. Bununla nasıl başa çıkacağın konusunda profesyonel bir rehberliğe ihtiyacın var."

"Bu durumla nasıl başa çıkacağımı ben belirleyeceğim."

"Bu durumla hiç ilgilenmiyorsunuz."

"Bana *rehberliğe* gerek yok. Başa çıkma becerileri mi? Ne saçmalık! Hepsi boş laf."

"Dün gece sarhoş olup, elindeki kırık şişeyi bir adama doğru sallayan, sonra da bayılıp yüzüstü yere düşen adamın sözleri bunlar."

"Bu münferit bir olaydı—"

"O kadar da yalnız değilsin. Haftalar önce tekrar içki içmeye başladığını ve o zamandan beri zamanının yarısını sarhoş geçirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Yardıma ihtiyacın var. Benimle ya da Beth'le konuşmuyorsun ve ikimiz de seni açılmaya ikna etmeye çalıştık. Kayınvalidenle de konuşmuyorsun. Bana söylüyorlar ki—"

"Bunu kayınpederimle mi konuştun? Arkamdan mı?" diye bağırdı. "Lanet olsun sana, John. Ne cüret ediyorsun sen—"

"Kayınvalideniz bana Angela'nın adını bile anmaktan çekindiğinizi söyledi."

Mitch sandalyesinden fırladı, ellerini yanlarında yumruk yaptı.

John hiç tepki vermedi. "Ne? Bana vuracak mısınız?" diye sordu sinir bozucu bir sakinlikle. "Kırık bir şişeyle mi tehdit edeceksin? Seni kovmaktan başka çarem kalmayacak mı?" Bekledi ve Mitch orada öfkeyle durup sinirlenince, "Lütfen mantıklı düşün," dedi.

Eğilip Mitch'in sandalyesinden kalkarken düşürdüğü kağıdı aldı. John kağıdı kendine doğru itti ve göğsüne bastırarak orada tuttu.

"Bugün bu doktorlardan birini arayın ve yarın için randevu alın. Eğer onlardan biri bana ilk seansınızı tamamladığınıza dair bir haber vermezse, Salı günü gelmenize gerek yok. Anlaştık mı?"

"Seni şerefsiz herif. Sen benim *arkadaşım* olmalıydın."

"Senin arkadaşın olmaya çalışıyorum. Senin *arkadaşınım* . Eğer gözümü kapatıp böyle devam etmene izin verirsem, hiç arkadaş olmazdım." Hâlâ Mitch'in göğsüne bastırdığı çarşafa baskı uyguladı, sonra elini çekti.

Mitch yere doğru süzülen kağıt parçasını yakaladı. Önce ikiye, sonra tekrar ikiye yırttı ve parçaları havaya fırlattı.

Hiç etkilenmeyen John, "Listeyi sana mesajla göndereceğim. Bunu iyice düşün Mitch. Kendine ne yaptığını umursamıyorsan, Andrew'a ne yaptığını düşün." dedi.

"Yapma... yapma..." İşaret parmağını John'un yüzüne doğru uzattı ama elinin titrediğini fark etti. "Siktir git." Sandalyesini masanın altına itti ve öfkeyle dışarı fırladı, göz teması kurmaya cüret eden herkese dik dik baktı.

Bölüm 3

"Sonunda işler çirkinleşti," dedi Roland Malone telefonda. Auclair polis departmanındaki muhabirinden o sabah orada yaşanan olaylarla ilgili duyduklarını karşıdaki adama anlatıyordu.

Anlatımı yaparken Roland, alışkanlığı olduğu üzere sağ serçe parmağındaki mühür yüzüğünü parmağında döndürüp duruyordu. Üzerinde yakut taşı olan ağır altın yüzüğü asla çıkarmadığına göre, bunun duygusal bir önemi olan bir aile yadigarı olduğu düşünülebilirdi. Bir bakıma öyleydi de.

Roland, öldürdüğü ilk adamdan, yani babasından, bir ganimet olarak almıştı bu yüzüğü. O zaman on beş yaşındaydı. O gün Bronx'tan kaçmış, New Orleans'a yerleşmiş ve bir daha asla geriye bakmamıştı. Yüzüğü uğurlu tılsımı olarak görüyordu.

John Bowie ve Mitch Haskell arasındaki gerginliği anlatmaya devam etti: "Merhametim, birbirlerine karşı beden dillerinin sözlerinden daha etkili olduğunu söyledi. Neredeyse birbirlerine saldıracak gibiydiler. Etraftaki herkesi şok ettiler. Haskell gittikten sonra odadaki hiç kimse beş dakika boyunca tek kelime etmedi veya neredeyse nefes almadı, sanki odadaki tüm oksijeni emmiş, bir vakum yaratmış gibiydi."

"Peki ya Bowie?"

"Ofisine girdim ve kapıyı kapattım. Birkaç telefon görüşmesi yaptı, sonra da bir fırtına bulutu gibi görünerek çıktı."

"Hmm."

Roland o sesi tanıyordu. Konuşmayı bırakması için bir işaretti. Özel işler yaptığı adam sık sık düşünceli sessizliklere daldardı. Hiçbir şeyi, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmazdı, ama daha fazla tartışmaya girmeden veya hızlı ve kararlı bir şekilde harekete geçmeden önce yeni bilgileri

iyice düşünmeyi severdi.

Sokakta, Roland'ın suç ortağına Oz deniyordu. Hikâyedeki gibi, tanrı figürünün kimliğini kimse bilmiyordu, ama her şeye kadir gibi görünüyordu. Takma adı, fısıltıyla bile söylendiğinde dehşet uyandırıyordu.

Aptallara tahammül etmeyen Roland, Oz'a büyük saygı duyuyordu. Oz son derece zeki ve on kat daha dikkatliydi. Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük yasadışı uyuşturucu kaçakçılığı operasyonunu yönetirken aynı zamanda böylesine yüksek bir kamuoyu profilini koruyabilmek için böyle olmak zorundaydı. Bu riskli bir denge oyunuydu, ancak Oz bunu başarmakla kalmadı, aldatma sanatında da ustalaştı.

Oz'un düşüncelere dalmasını beklerken, Roland sabırla mühür yüzüğüyle oynadı. Oz sonunda sessizliğini bozdu. "Yeni bir konu. Peki ya skimmer?"

"Adler mi? Hala yüzeysel olarak inceliyorum. Bana tartışılmaz kanıtım olana kadar beklememi söylemiştin."

"Kuyu?"

"Şimdi biliyorum. Havaalanının yakınlarındaki döküntü bir apartman dairesinde, operasyon üssüne bir güvenlik kamerası yerleştirdim. Sadece geçen hafta, destenin altından 10.000 dolar çekti. Kamera, parayı leopar desenli bir halıyla örtülmüş yerdeki bir deliğe sakladığını gösteriyor."

Oz, "Bu, benim için çalışamayacak kadar aptal olduğunu gösteriyor," dedi. "Aptal insanlar yüksek risk taşır."

"Kabul ediyorum."

"Adler'in ortadan kaldırılmasının ne gibi bir domino etkisi yaratacağı kesin?"

Roland, "Bu işin bir önemi yok," diyerek onu temin etti ve El Paso'dan, kendisi için oldukça gözde bir bölge haline gelen yerden taşınmaya can atan genç bir adamı tavsiye etti.

"Kendi kığını silebildiği zamandan beri bu işin içinde. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyor. Sert, kurnaz, tavırlı ve son derece acımasız."

"Öyleyse neden yer değiştirmeye bu kadar istekli?"

"Hamile bıraktığı kızı ve kız kardeşlerini geride bıraktı. Her neyse,

nitelikli biri. Adler'in yerini kolayca alabilir, Adler'in yokluğunu belki de sadece şu anki sevgilisi, aynı zamanda en iyi müşterisi olan kokain bağımlısı özleyecektir."

"Onu da ortadan kaldırın. Bu hayattan ayrılışlarını tarihe geçecek bir olay haline getirin. Beni aldatmayı düşünen herkesin fikrini değiştirecek kadar korkunç olsun."

"İşlem tamam. Başka bir şey var mı?"

"Mitch Haskell."

Roland umursamaz bir ses tonuyla, "Sorun değil. O artık geçmişte kaldı," dedi.

"Bundan o kadar emin olmazdım. O, adeta yanmış bir fitil gibi. Hani filmlerdeki gibi, yavaş yavaş yanar, sonra birden patlar."

"O bir alkolik. İçinde hiç patlama gücü kalmadı."

"Bilmiyorum."

"En dibe vurdu ve bunu dün gece kanıtladı. En yakın arkadaşı John Bowie bile onu gözden çıkardı. En azından iyi bir iş çıkardığını söyledi."

Bir an düşündükten sonra Oz, "Şey, onu tamamen gözden çıkarmaya hazır değilim. Bowie bir emir yayınladı. Haskell buna boyun eğebilir," dedi.

"Ve bir psikiyatriste mi gitmeye başlayacaksın?" diye alay etti Roland. "Sanmıyorum."

"Ama mümkün."

"Pekala, mümkün. Ama yaparsa ne olur ki?"

"Eşinin başına gelenlerle ilgili dedikoduları alevlendirmesini istemiyorum."

Oz haklıydı, ama Roland terapiye gitmeyi tam olarak "dedikodu yapmak" olarak nitelendirmezdi. Terapistler de avukatlar ve tıp doktorlarıyla aynı kurallara uyuyorlardı. Gizlilik yemini etmişlerdi, bu yüzden bir hastanın onlara söylediği hiçbir şey asla tekrarlanmazdı.

Ayrıca, ketum eski federal ajanın içini kimseye açacağını da hayal edemiyordu. Roland'ın polis teşkilatındaki kaynağına göre, Haskell merhum eşinin ölümü hakkında Bowie'ye bile açılmamıştı. En yakın arkadaşına bile içini dökmemişse, bir yabancıya da anlatmayacaktı.

Ancak Oz, kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmazdı, bu yüzden Roland bu düşüncelerini kendine sakladı.

"Bowie tavrını ortaya koydu," dedi Oz. "Bakalım Haskell nasıl tepki verecek. Köstebek onu gözlemlesin."

Roland, "Tamam," diye yanıtladı.

Oz, Roland'ın sözlerini zar zor tamamlayabildiği anda bağlantıyı kesti. Roland gücenmedi. Bu, standart bir çalışma prosedürüydü. Mecburiyetten dolayı Oz, sıkı bir programa bağlı kalıyordu. Seni istediğinde, en kısa sürede demek istiyordu ve işi bittiğinde de her şey bitmişti.

Roland, yüksek sırtlı deri çalışma koltuğuna yaslanmış, dalgın bir şekilde mühür yüzüğünü çevirirken, Haskell'in devamı niteliğindeki projeyi nasıl ele alacağına dair seçenekleri düşünüyordu.

Birkaç dakika düşündükten sonra, casusunu aradı ve casus hemen cevap verdi. Roland lafı uzatmadan sordu: "Bu sabahki hesaplaşma hakkındaki görüşün nedir? İlgüdün ne? Haskell, Bowie'nin emrettiği gibi yapacak mı yoksa yapmayacak mı?"

"Birimdeki olasılıklar büyük ölçüde olumsuz yönde. Haskell buradan ayrıldığında, dost olup olmamasına bakmaksızın Bowie'yi çıplak elleriyle öldürmeye hazır görünüyordu."

Roland bunu sindirirken, iki yıl önceki olayları düşündü. Oz'un örgütüne pahalıya mal olan birkaç başarılı operasyonu düzenleyen gizli ajanın kimliğini öğrenmesi biraz zaman almıştı. Bu kişi, şüphelenmeyen satıcıların ve kuryelerin güvenini kazanarak, vicdansız, dengesiz, şiddet yanlısı, deneyimli suçluların hepsine ürün ve değerli personel kaptırmıştı.

Oysa bu ajan, kendisinin de onlardan biri olduğuna onları inandırarak kandırmıştı. Onun samimi ortamında özgürce konuşmuşlar ve farkında olmadan, daha sonra onları tuzağa düşürmek, haklarında dava açılmasını sağlamak, mahkum edilmelerini sağlamak ve uzun süre hapse atılmalarına neden olmak için kullandığı bilgileri ifşa etmişlerdi.

Bu kurnaz casusun Mitch Haskell olduğu ortaya çıkmıştı. Haskell'in ortağı Randy Nelson adlı adamın, Roland'ın onu telden bir boğma aletiyle (tercih ettiği silah) neredeyse kafasını koparmadan önce söylediği son iki kelime bu isimdi.

Ancak bu olay, Haskell'in federal kurumdan ayrılıp arkadaşı John Bowie ile birlikte dedektif olarak çalışmak üzere Auclair Polis

Departmanına geri dönmesinden aylar sonra gerçekleşmişti.

Haskell artık Oz'un operasyonuna doğrudan bir tehdit oluşturmaya da, Oz'un hafızası güçlü ve affetmeyen bir yapısı vardı. Haskell'in ardında bıraktığı zararın intikamını almaya yemin etmiş ve Roland'dan bunu gerçekleştirmesini istemişti. Tek talimatı ise "canını yak" olmuştu.

Roland, Oz'a "Bir fikrim var," dediğini hatırladı. Fikrin ne olduğunu anlattığında Oz kıkırdamıştı. "Beğendim. Uzun süre acı çekecek."

Ancak, sırların ustası Oz, Haskell'in karısının "intiharından" sorumlu olduğunu ilan edecek kadar dikkatli ve kurnaz değildi. Dahası, küstah eski federal ajan, ölümünün ardında kimin olduğunu hala bilmiyordu. Ve Haskell'in dün geceki sarhoş taşkınlığı ve bu sabah sevgilisinin adının anılmasıyla yaşadığı sinir krizi de gösterdiği gibi, onun ölümü, sıradan bir yas tutmanın ötesinde, onu hâlâ derinden etkiliyordu.

Kim bilebilirdi ki? Belki de Haskell herkesi şaşırtacak ve zorunlu terapiye razı olacaktı. Roland, bu ihtimali göz ardı etmekte aceleci davrandığı için pişman olmak istemiyordu. Tanrı korusun, Oz'a yanlış bir karar verdiğini itiraf etmek zorunda kalmasın.

Haskell'in hafızası Oz'un ki kadar güçlü olabilir ve doğası da aynı derecede affetmez, merhametsiz ve intikamcı olabilir. Son zamanlarda tükettiği söylenen büyük miktardaki alkole rağmen, gerçekten de keskinliğini mi kaybetmişti? Yoksa eskisi kadar kurnaz ve aldatıcı mıydı?

Haskell'in karısının ölümüne dair derin şüpheleri varsa, Roland onun bunları kimseye, hatta suskun kalmaya yemin etmiş birine bile anlatmasını istemiyordu.

Bitkisi sabırla daha fazla talimat bekliyordu. Roland sert bir şekilde, "Haskell'in yırtıp attığı psikologlar listesine ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım parçalar hâlâ masasının yakınındaki yerde duruyor, yoksa biri onları alıp çöp kutusuna atmış olabilir."

"Bana o listeyi getir," diye emretti ve aniden telefonu kapattı.

Bir an düşüncelere daldı, sonra masasından kalktı, ofisinin kapısına gitti ve kilidi çevirdi. Çalışanlarından herhangi birinin içeri girip onu bu gizli günlük ritüeliyle meşgulken yakalamasını

istemiyordu.

Masasına döndü, soldaki alt çekmeceyi açtı, tesbihini çıkardı ve dua etmeye başladı. İlk duaları ezberden okuyarak hızla geçti, ancak af dileme duası olan Fatima duasını içtenlikle okudu.

Roland Malone yeryüzünde hiçbir şeyden korkmuyordu.

Fakat annesinin onu cehennem ateşlerinde sonsuza dek kalmaktan o kadar çok korkuyordu ki, annesi bu konuda onu o kadar sık ve inandırıcı bir şekilde uyarmıştı ki, bu uyarılara inanmıştı.

John'la yaşadığı tartışmanın hemen ardından Mitch, Lafayette'e doğru yola koyuldu. Kayınvalidesinin ziyaret için uygun bir zaman olmadığını söylemesine fırsat vermemek için önceden aramadı. Oğlunu görmek istiyordu, lanet olsun!

Duvall çifti, evlilik hayatlarının tamamını geçirdikleri aynı evde, orta sınıf bir mahallede yaşıyordu. Angela bu evde büyümüştü. Çocukluk odası hâlâ korunuyordu. Ölümünden sonraki ilk yıl boyunca, Andrew'u her ziyaretinde o odada yalnız başına vakit geçirmişti. Artık ona karşı o duygusal saygı duruşunu göstermiyordu.

Yas tutma biçimi çok daha proaktif bir hal almıştı.

Kayınpederinin arabası garaj yolundaydı; ayinden dönmüşlerdi. Mitch ön kapıyı açıp "Tak tak!" diye seslendi.

Evin arka tarafından bir gürültü duydu, sonra "Baba!" Andrew ağır adımlarla oturma odasına girdi ve kendini Mitch'in kollarına attı. Oğlunu göğsüne yasladı ve sıkıca kucakladı; onun dolgun bedeninin, süt gibi kokusunun, yanağındaki ıslak öpücük izinin verdiği hissi çok seviyordu. "Beni özledin mi?"

Çocuk başıyla onayladıktan sonra, "Arabalarla oynamak istiyorum," dedi.

"Kesinlikle. Yapacağız."

"Öğle yemeğinden sonra olur." Mary omzunda bir mutfak havlusuyla ve yüzünde tedirgin bir ifadeyle odaya girdi. "Tam yemeğe oturuyorduk."

Mitch önceden arama yapmama kuralını çiğnemişti ama özür dilemedi, kadının sinirlenmesine de izin vermedi. Havayı kokladı.

"Yanılmıyorsam tavuk güveci ve pilav. Bir kişi daha için yeterli mi?"

"Her zaman," dedi kayınpederi Hank, el sıkışarak ve sırtına hafifçe vurarak onu karşıladı.

Yemek boyunca tarafsız konulara sadık kaldılar ve alaycı yorumları en aza indirdiler. Hank işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, "Yoğun. Kötü adamlar her zaman bizden sayıca fazla gibi görünüyor." dedi ve John ve Beth'in durumunu sormalarına fırsat vermeden konuyu hızla değiştirdi.

Mary, mutfağı temizlemeye yardım etme teklifini reddetti. "Git Andrew'un arabalarıyla oyna. Arabaları patlamak üzere."

"Teşekkürler, Mary."

Ona nadir görülen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Geldiğine sevindim, ama bana haber verebilirdin."

Ah. Bir iğneleme. Ama küçük bir iğneleme.

Hank, televizyonda beyzbol maçı izlemek için odadan çıktı ve Mitch'e oğluyla baş başa geçireceği değerli zamanı tanıdı. Andrew'un yatak odasının zeminine oturdular ve Mitch'in son ziyaretinde ona getirdiği Matchbox marka araba ve kamyonlarla oynadılar.

Daha sonra arka bahçeye çıkıp, Noel Baba'nın önceki Noel'de ona getirdiği özenle hazırlanmış oyun parkında oynadılar. Ardından plastik bir top ve minyatür bir eldivenle yakalama oyunu oynadılar.

Mitch'in ayrılma vakti geldiğinde, yorgun küçük çocuk huysuzlandı ve mızımlandı. Mitch ona veda ederken sarıldığında ona sıkıca tutundu. Mitch onu okşayarak rahatlatı. "Bugün çok eğlendik, değil mi dostum?"

Andrew somurtkan bir şekilde başını salladı ve yüzünü Mitch'in boynuna daha da gömdü.

"Eğer işleri doğru yaparsan, eminim deden seninle birlikte video izleyecek. Sonra uyuyacaksın ve farkına bile varmadan yarın olacak ve ben seni arayacağım. Tamam mı? Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

Andrew inledi ve ona daha sıkı sarıldı. Mitch onu sıkıca kucakladı ve fısıldadı, "Bir dahaki sefere benimle geceyi geçirmeye geldiğinde, büyük yatağımızda birlikte uyuyacağız. Ve kahvaltıda ne yiyeceğimizi tahmin et bakalım."

"Fwoot roops," diye boğuk bir sesle cevap geldi.

Mitch gülümsedi ve Andrew'un başının tepesine sokuldu. "Doğru anladın. Froot Loops en sevdiğimiz şey, değil mi?"

Mary şekerli kahvaltılık gevrekleri yasaklamıştı ama Andrew'e uzanırken hiçbir şey söylemedi. "Babamın gitme vakti geldi."

İki yaşına yaklaşan, inatçı bir çocuk olan Andrew, " *Hayır* " dedi.

"Hadi ama Andrew. Hoşça kal de."

Mitch, Andrew'un nefes alışverişlerinin giderek hızlandığını, bir fırtınanın yaklaştığının işaretini boynunda hissedebiliyordu. Fırtınayı önlemek için usulca, "Hey, benim rock yıldızım kim?" diye sordu.

"Ben."

"En büyük hayranınız kim?"

"Sen."

"Elbette öyleyim." Gözlerini sıkıca kapattı ve fısıldadı, "Seni seviyorum oğlum."

"Baba," diye hıçkırdı.

Hank, Mitch'in yanında belirdi ve Andrew'u kendisiyle birlikte bir video izlemeye davet ederek kaçınılmaz ayrılığı yumuşattı.

Mitch ses tonuna biraz neşe katmaya çalıştı. "Bak, demiştim. Büyükbabanla git, yarın seni ararım. Tamam mı?" Zoraki bir gülümseme takındı. "Yumruk tokuşturmamız nerede?" O ve Andrew yumruk tokuşturdular, sonra Mitch onu Hank'e verdi ve Hank onu odadan dışarı taşıdı.

Sinir krizi geçirmek üzere olan Mitch, Mary'ye yemek için teşekkür etti ve ön kapıya yöneldi. Mary de onu takip etti. "Boynuna ne oldu?"

Kendi kendine verdiği yarayı neredeyse unutmuştu. "Tıraş olurken kendimi kestim."

Bu apaçık, arsız yalan ona göz devirmeyle karşılık verdi. "Her zaman laf sokmaya hazır." Sonra kaşlarını çatı. "Kendine iyi bakıyor musun Mitch?"

"Her zaman."

Daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama fikrini değiştirdi. Elini adamın koluna koyup hafifçe sıktıktan sonra, "Dönüşte dikkatli ol," dedi.

Dairesine girdi ve her zamanki gibi kapıyı kilitleme rutinine başladı. Kendini moralsiz ve yalnız hissederek yatak odasına gitti, yatağın kenarına oturdu ve telefonunu kontrol etti. John gerçekten de ona psikologların listesini mesajla göndermişti.

Randevu almak için arama yapmak neredeyse çok geç kalmıştı. Sabaha kadar *bekleyebilirdi* .

Ama hayır. Bir gün daha ertelemek onun çıkarına değildi ve bu konu üzerinde daha fazla düşünmek, başlamak üzere olduğu bu yol konusunda onu daha da endişelendiriyordu.

İsim listesini taradı ve hızlıca telefon numaralarından birini tuşladı. Kayıtlı bir menüyle karşılaştı ve randevu almak için gerekli rakamı tuşladı. Başka bir kayıt ise mesaj bırakmasını söylüyordu.

"Evet, ben Mitch Haskell. John Bowie zaten sizi *onayladığı* için açıklamaya gerek olduğunu düşünmüyorum. Yarın için bir zaman belirterek beni arayın veya mesaj atın."

Telefonu kapattı, yatağın üzerine bıraktı ve soyunmaya başladı. Ancak botlarını çıkarır çıkarmaz bir bildirim sesi geldi ve mesaj geldi. Mesajda, yarın sabah saat 10'da Dr. Dylan Reede ile randevusunu onaylamak istiyorsa büyük harfle C yazarak cevap vermesi gerektiği yazıyordu.

Bölüm 4

Bekleme odasında resepsiyonist Ellie dışında kimse yoktu. Ellie, kendini tanıtmıştı. İyi kalpli, anaç bir tavrı vardı ve ondan gerekli formları doldurmasını istediğinde neredeyse özür diler gibiydi; formlar çok sayıdaydı ve Mitch'in düşüncesine göre alakasızdı.

Ellie, Doktor Reede'nin hâlâ başka bir hastayla ilgilendiğini ona bildirmişti. Onu oturmaya davet etmiş ve doktorun kısa süre sonra onunla ilgileneceğini söylemişti.

Ama "kısa bir süre" yeterince kısa değildi. On beş dakika erken gelmişti ama keşke son dakikada gelseydim diye düşündü; Dr. Reede'i programına sığdırabildiği için şanslı olduklarını, çünkü daha önemli ve daha iyi işleri olduğunu ima etti.

Ellie'nin sürgülü cam bölmesinin arkasından ona hoş bir şekilde gülümsedi, ancak o göz teması kurmaktan kaçınmaya çalıştı, çünkü aksi halde boş olan bekleme alanında, sanki güvenlik camının arkasındaki kişi kendisiymiş gibi, yakından ve sürekli gözetim gerektiren, son derece dengesiz bir örnekmiş gibi dikkat çektiğini hissediyordu.

Kol saatine ara ara bakıyordu ve şimdi birkaç dakika daha sürünerek geçmesi gerektiğini gördü. Saat on bir an önce gelsin istiyordu. Öte yandan, ondan çok korkuyordu.

Ellerini uyluklarına koymuş, kafasında çalan klasik bir country şarkısının ritmini parmaklarıyla vurarak taklit ediyordu. Ama Ellie onu bu anlamsız ritim tutma hareketini yaparken yakalayınca durdu. Bunu psikiyatriste bildirebilirdi ve psikiyatrist de onun huzursuzluğunu sıradan bir sabırsızlık yerine ruhsal bir anormalliğe bağlayabilirdi.

Artık elleriyle yapabileceği tek şey onları hareketsiz tutmaya odaklanmaktı.

Burası neden bu kadar sıcaktı ki?

Duvara monte edilmiş dikey bir rafa düzgünce dizilmiş dergiler onu hiç ilgilendirmiyordu. Tek tek paketlenmiş sert şekerler elinin altındaydı, ama eğer tam ağzına attığı anda çağrılırsa ne yapacaktı? Tükürecek miydi yoksa bütün olarak mı yutacaktı?

Bu eski ofis binasında klima var mıydı acaba?

Gömleğinin içinde gövdesi terlemişti. Spor ceketini çıkarmayı düşünürken Ellie pencereyi açtı. "Doktor sizi şimdi görmeye hazır, Bay Haskell. Tam şuradan." Bekleme odasının karşı tarafındaki kapalı bir kapıyı işaret etti. "Sizi bekliyor."

Ayağa kalktığı anda tutuklandı. "O mu?"

Tam o sırada kapı itilerek açıldı ve bir kadın çıktı. Gülümsedi ve sağ elini uzatarak ona doğru geldi. "Bay Haskell? Dylan Reede."

Aman Tanrım . "Şaka mı yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Gülümsemesini koruyarak ve elini uzatarak, "İsmimle ilgili değil," diye yanıtladı.

Elini, ne olduğunu ve ne işe yaradığını anlamamış gibi dikkatlice inceledi, sonra hızlıca sıktı ve hemen bıraktı.

"Gel bakalım." Arkasını döndü ve açık bıraktığı kapıya doğru yöneldi.

Ellie'nin tatlı tavırlarıyla onu kasten kandırdığını düşündürerek, omzunun üzerinden ona ters bir bakış attı. Yüz ifadesi tedirginleşti, ancak endişesinin kendisi için mi yoksa büyüleyici dumanlı gri gözleri ve baş balerin bacakları olan psikolog için mi olduğunu anlayamadı...

Duyulmayacak şekilde küfür ederek, çok daha büyük ve çok daha serin olmasını dilediği bir odaya onun peşinden girdi. Kadın kapıyı kapattı ve onu bir kanepeye doğru işaret etti, kendisi de karşısındaki aynı kanepeye oturdu.

Ayakta durmaya devam etti ve etrafına bakındı. Oda, Fransız Mahallesi'ndeki eski şehir evlerinden birinin salonu gibi döşenmişti. "Masa yok mu?" diye sordu. "Bilgisayar? Dosya dolabı? Telefon bile yok mu?"

Kapının, panellerin arasına o kadar iyi gizlenmiş olduğunu, neredeyse fark edilmediğini belirterek, "Hepsi orada." dedi.

"Ha."

İncelemesine devam etti. Pencere perdeleri yarı kapalıydı, bu

yüzden ortamın huzurunu bozacak çok az gün ışığı vardı. Pencerenin önünde, saksıda sarmaşıkların geliştiği yuvarlak bir masa ve kehribar rengi cam bir mumlukta hoş kokulu bir mum titriyordu. Kanepenin ucundaki masada, keten abajurlu düşük watt'lı bir lamba, bir kutu mendil ve birkaç açılmamış su şişesi vardı. Kanepenin kendisi ise çeşitli boyut ve şekillerde yastıklarla doluydu.

Burası onun çalışma masası değildi. Burası, bilerek rahat ve güven verici bir şekilde tasarlanmış bir sığınaktı. Burada, yıkılan hayaller için ağlayan insanları dinliyor, kalp kırıklıklarını açığa vuruyor ve en karanlık günahlarının itiraflarını fısıldıyorlardı. Bu duvarlar içinde, Dr. Dylan Reede şeytanları kovuyordu. Ya da kovmaya çalışıyordu.

Çok geçmeden onun içindeki şeytanların inatla direndiğini anlayacaktı.

Oturduğu yere, sakın, soğukkanlı ve kendinden emin görünen kadına baktı. Yeni bir hastaya ortama alışması için zaman vermenin, uygulanan prosedürün bir parçası olduğunu düşündü. "Bekletilmek, onu yıpratma sürecinin ilk adımı mı?"

"Affedersiniz?"

"Benden önceki hastaya ne oldu? Yoksa benden önce hiç hasta var mıydı?"

Onun ne demek istediğini anlayan kadın, onun dolap sandığı başka bir kapıyı işaret etti. "Çıkış. Zemin kata inen arka asansörün bulunduğu bir koridora açılıyor."

"Ah. Hastaların bekleme odasında birbirlerine çarpmalarını önleyecek bir kaçış yolu."

"Her ikisinin de gizliliğini korumak amacıyla."

"Hıh," dedi tekrar. Bu anlamsız kelimedenden ne anlam çıkaracağına kendisi karar versin.

Bir şeyi çoktan anlamıştı: Bu kadını sinirlendirmek kolay olmayacaktı. Ayakta durup oturduğu yerden ona bakma avantajına sahip olmasından rahatsız görünmüyordu. Sakince onu beklerken gözünü bile kırpmadan ona baktı.

Ama karşısında kimin olduğunu bilmiyordu. Biliyorsunuz, o adam boşuna gizli polis memuru olmamıştı. İnsanları konuşturmak için kullandığı bir sürü taktiği vardı. Onu nasıl etkileyeceğini, sinirlerini nasıl bozacağını, o dumanlı gözlerinde nasıl bir kıvılcım yakacağını

merak ediyordu. O an, bunu başarmak onun hayatının misyonu haline gelmişti.

"Dylan'ın erkek ismi olduğunu düşünmüştüm."

Hafifçe gülümsedi. "Baba tarafımdan dedemin adı. Bazen karıştırılıyor."

"Senin kadın olduğunu *biliyor* muydu?"

"O?"

"Bowie."

"Evet. Beni *inceledi* ," diye yanıtladı, tıpkı onun sesli mesajında kullandığı aynı tonlamayı kullanarak.

Yani: gözler, bacaklar ve omurga. "Sizi internette aradım. Çoğu sitede olduğu gibi sizin de fotoğrafınızın olmaması garip geldi. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Bunun sebebi ne olabilir ki?"

"İnsanlar buraya gelmeden önce sizin bekledikleri kişi olmadığınızı anlıyorlar."

"Ne bekliyordunuz?"

Zihninde bir görüntü canlandırıyormuş gibi yaptı. "Bol pantolonlu yaşlı bir adam. Tüvit yeleğinde yemek lekesi var. Kel ve göbekli. Belki de dağınık bir sakalı ve vahşi kaşları vardır."

"Ve pipo tütününü kokuyordu?"

"Kesinlikle."

Hafifçe güldü. "Klişe."

"Evet, ama klişeler bir nedenden dolayı klişe haline gelir. Bu yüzden kapıdan içeri girdiğinizde neden şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Siz klişenin çok dışında birisiniz, Dr. Reede. Ellie'nin masasına bir uyarı işareti asmalısınız."

Onu kızdırmayı ummuştu. Ama o hiç etkilenmedi. Hatta gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Özünde, önceden haber veriyorum. En son istediğim şey, potansiyel bir hastayı hazırlıksız yakalamak. Bu yüzden, muayenehanem hakkında bir soru aldığımda, önceden sanal bir görüşme ayarlıyorum. Sonrasında, herhangi bir nedenle benimle devam etmek istemezlerse, onlara iyi dileklerimi iletiyorum ve çoğu zaman daha uygun olacağını düşündüğüm bir meslektaşımı tavsiye ediyorum."

"Ön görüşme planladığım sanal toplantıya ne oldu?"

"Teğmen Bowie ile bu sorunu yaşadım."

"Hım." Yine.

"Durumu açıkladı ve..."

"Koşullar mı?" dedi. "Bunlar ilginç olmalıydı."

Onun sözünü kesmesini görmezden geldi. "Sadece benimle görüşme yapmadığını açıkça belirtti. Anladığım kadarıyla size nitelikli adaylardan oluşan bir liste verecek ve kararı size bırakacaktı."

"Evet, yaptı. Ama bana önceden haber verebilirdi. İsminin yanına bir yıldız işareti koyabilirdi ya da benzeri bir şey."

"Neyi belirtmek için? Cinsiyetimi mi?"

"Hayır, bu benim için önemli değil."

"Peki sonra ne olacak?"

"Cinsiyetinizin böylesine muhteşem bir temsilcisi olmanız, işte bu ..." Hafifçe küfrederek başını eğdi ve desenli halıya bakarken ensesini ovuşturdu.

Bacaklarında değil. Halıda. *Halıda* .

Kadın onun bir şey söylemesini bekliyordu. Adam içini çektiikten sonra, "Bakın, Doktor Reede, benim isteksizliğimin sizinle hiçbir ilgisi yok. Eğer siz o tipik, pipo içen ve kaşları çatık, sıkıcı adam olsaydınız burada olmak istemezdim," dedi.

Başını yana eğdi ve ona yeni bir ilgiyle, hafif bir kaş çatmasıyla baktı. Onun ne düşündüğünü bilmek için bir milyon dolar bile verirdi. "Öyleyse genel olarak psikoterapiye mi karşı çıkıyorsunuz?" dedi.

Cevap vermedi ama kadın onun hoşnutsuzluğunu anlamış olmalıydı. "Burada kapana kısılmış değilsin Mitch. Şimdi ayrılmayı seçersen, çıkış kapısını kullanabilirsin. Hiçbir kırgınlık olmayacak ve seans için ücret almayacağım."

Çıkışa doğru baktı, sonra keyiflendi. "Ve Bowie'nin bunu sonuna kadar götürmediğim için bana kızmasını mı? Hayır. Asla. Ama Dr. Dylan Reede'nin..." "Yakışıklı" demekten vazgeçti ve bunun yerine, "...beklenenden daha genç olması, onunla benim birbirimize yaptığımız türden bir şaka." dedi.

"Şu şakalardan bazılarını duymak isterim." Yanındaki kanepede duran bir not defterini aldı, dizlerinin üzerine koydu ve bir kalemin kapağını açtı. Tekrar karşısındaki kanepelyi işaret etti. "Lütfen oturun."

Koltuğa baktı, tekrar ona baktı, sonra omuz silkti. "Tamam. Peki." Spor ceketini çıkarıp koltuğun koluna attı, şu lanet olası üç yastığı kenara itti, sonra ellerini pantolon ceplerine sokup koltuğa oturdu. Kalçasını yastığa daha da gömdü, bacaklarını olabildiğince uzattı ve ayak bileklerini çaprazlayarak kambur bir şekilde oturdu.

"Bu seansı tamamlamadan işe geri dönemem, bu yüzden elli dakikanın tamamı boyunca burada kalacağım. Ben buradayken kaç tane kötü adamın korkunç suçlardan paçayı sıyırdığını kim bilebilir ki, ama eski dostum, şimdiki patronum John Bowie, zamanımı sizinle konuşarak geçirmemin daha iyi olacağını düşünüyor."

Odaya bir kez daha göz attı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kötü adamları kovalamaktan çok daha iyi. Burada rahatlamak için gerçekten konforlu bir yeriniz var ve polis departmanının israf ettiği para benim param değil."

"Bunun zaman ve para kaybı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Beni ele veren neydi?"

Kalemin ucunu not defterine vurdu. "Eğer bir hasta terapi yoluyla yardım aramazsa, bu nadiren istenen sonucu verir."

"O zaman işimiz bitti demektir. Bu da 'şanssız' anlamına geliyor."

"Evet biliyorum."

"Acaba neden SOOL değil?" diye düşündü. Bekledi. Kadın tepki vermedi. "Zor bir oda," dedi kendi kendine. Sonra, "Hiçbir şey istemedim, Doktor Reede. Bu bana zorla yaptırıldı, o yüzden hiçbir şeyden vazgeçmeyi beklemeyin. Ups, özür dilerim. Benim hatam. Dilimden kaçtı."

Gözünü bile kırpmadı. "Burada, istediğinizi söylemekte özgürsünüz."

"Gerçekten mi? Ve bunu kimseye söylemeyecek misin?"

"Kanunen bunu yapmamam gerekiyor."

Ona bir kez daha sırtıttı. "Bak, bu bir testti. Çünkü zaten gizlilikle bağlı olduğunu biliyordum. Kolluk kuvvetleri bundan nefret eder. Birini yakalamaya çalışırken kurallarınızın ne kadar canımızı sıkıldığını ve siz psikologların size emanet edilen suçlayıcı itirafları vermeyi reddettiğinizi sayamam."

"Bilgilerin teslim edilmesi için mahkeme kararı gereklidir."

"Söyleyin bakalım," dedi yüzünü buruşturarak. "Ve bir hakimin

böyle bir karar vermesini sağlamak çok zor, genellikle de hakimler kesinlikle reddediyor."

"Hastanın birine acil bir tehdit oluşturmadığı sürece."

"Doğru. Yaklaşan, yani olay gerçekleşmeden önce. Olaydan sonra ise bir katil size birini nasıl öldürdüğünü ve bundan nasıl büyük zevk aldığını tüm kanlı ayrıntılarıyla anlatabilir ve siz bunu kimseye söylemezsiniz."

Arkasındaki duvara işaret etti. Duvara çerçevelenmiş bir doktora diploması asılıydı.

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi. "Kutsal yemin falan filan. Ama..." Daha dik oturdu, ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Kuralları hiç çiğnemez misin? Ya da birazcık esnetemez misin? Hımm? Yani, buradan çıkar çıkmaz John Bowie'yi arayıp söylediklerimin hepsini tekrarlamayacağından nasıl emin olabilirim ki?"

Onun alaycı sözlerine aldırmış etmeden, not defterine bir not düştü: "Bana kendinden bahset."

Vay canına, ne kadar soğukkanlı bir kadındı. Eğer bu ilişkiye devam ederse, kadının mesafeli tavrı aşması gereken bir engel olacaktı. İnsanları şakayla kazanmaya alışmıştı. Zekice bir laf sokma, tehlikeli bir durumu neredeyse ölümcül bir silah çıkarmak kadar etkili bir şekilde yatıştırabilirdi. Yerinde söylenmiş bir espri, en sert insanları bile etkisiz hale getirebilir veya en azından dikkatlerini dağıtabilirdi.

Kadın, bir pamuk şeker kadar sert görünüyordu, yine de şimdiye kadar şakaları ona hiç etki etmemişti. Ama adam henüz işini bitirmemişti.

Arkasına yaslandı ve kambur duruşunu yeniden kazandı. "Benimle ilgili bir şey mi? Bakalım." Parmaklarını şıklattı. "Brüksel lahanasının kokusu bile midemi bulandırıyor."

Kalemmini not defterinin üzerine koydu ve kenara çekti. Dirseklerini dizlerine dayadı -ki bu onun da kabul etmesi gereken bir dikkat dağıtıcıydı- ve ona ciddi bir şekilde bakarak, "Sana yardım etmek istiyorum, Mitch," dedi.

Küstah gülümsemesi, neşesiyle birlikte kayboldu. Gözlerini kısarak sordu: "Tam olarak ne konuda yardım edeceksiniz? 'Durumlarımla' başa çıkmayı mı öğreneceğim? John size neler anlattı? Yoksa mesleki

gizliliğiniz gereği bunu da mı gizli tutmak zorundasınız?"

"Gizlilik yükümlülüğüm size yöneliktir, ona değil."

"Öyleyse bana onun benim hakkımda sana neler anlattığını söyle."

"Keskin ve alaycı bir zekâya sahip olduğunuzu, son birkaç dakikada bizzat deneyimledim."

"Hiçbir şekilde buzları çözmedin," diye mırıldandı.

"Bunu kesinlikle kendi yararınıza kullanıyorsunuz. Büyülemek için, kesinlikle. Ama aynı zamanda arkasına saklanmak için de."

"Arkasına mı saklanacaksınız?" Kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Ona, kendisini mükemmel bir şekilde anladığını bildiğini ifade eden bir bakış attı, ama yine de devam etti. "Teğmen Bowie, şakalarınızın sıklığından ne kadar sıkıntılı olduğunuzu anlayabileceğini söyledi."

"Bunu mu söyledi? Hım. Belki de o diplomalardan birini almalı." Çenesini duvardaki diplomaya doğru kaldırdı. "Size bir şey söyleyeyim, benim şaka yapma yeteneğim onun somurtkanlığından daha iyi. Kimsenin yapamayacağı kadar surat asabiliyor. Bazen günlerce. Bu kadar sert görünümlü bir adamın bu kadar somurtkan olabileceğine inanmazsınız. Karısı Beth'i, özellikle de o bunalımdayken, çıldırıyor. Sonunda, benim yıllar önce öğrendiğim gibi, onu rahat bırakmayı öğrendi. Sonunda bu durumdan kurtulacaktır."

Onu dinledi, ama sonra kaldığı yerden devam etti. "Bana kriz durumunda paniğe kapılmaman gerektiğini söyledi. İşler ters gittiğinde..."

"Biz 'fubar' veya 'tits up' gibi terimler kullanıyoruz."

"—O, arkasında olmasını istediği kişisin. Ona destek olacağına güveniyor. Aranızda yakın bir kişisel dostluk ve iş ilişkisi var."

"İkisi de fiyaskoyla sonuçlandı."

"Neden? Aranızda ne oldu? Ne zaman birbirinize şaka yapmayı bıraktınız?"

"Hadi ama Dylan. Sana Dylan diyebilir miyim? John'la aramdaki ilişkiler yolunda olsaydı burada olmazdım. Benim işleri berbat ettiğimi söylemişti, değil mi?"

"Bana travma sonrası stres bozukluğu yaşadığınızdan şüphelendiğini söyledi."

Gözlerini ondan kaçırdı, boynunu gerdi, omuzlarını düzeltti, bacaklarını içeri çekti ve ellerini uyluklarında yukarı aşağı ovuşturdu. "Sana o travmanın niteliğini anlattı mı?"

Ona tekrar baktığında, hafifçe başını salladı. Dudaklarının kenarında küçük bir seğirme ve gözlerinde kederli bir kırpma fark etti; gözleri ona sabitlenmişti. Bu ince sempati belirtileri, klişe sözler yığınınından daha etkiliydi. Buna katlanamazdı. Ömür boyu yetecek kadar klişe duymuştu zaten. Ne kadar da işe yaramışlardı ki?

Bir süre hiçbir şey söylemedi, gözleri odanın içinde dolaştı, kasılmasını engellemeye çalışmasına rağmen çenesi kasılıyordu. Onun kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı.

Sonunda ona geri döndü. "John sana bundan sonra..." Boğazını temizledi. "Bundan sonra üzüme düşkünlük geliştirdiğimi mi söyledi? Aslında bu bir mecaz. Tercih ettiğim içki cin'di ve cin genellikle üzümden yapılmaz."

"Bunu bana anlat."

"Cin hakkında mı? Şöyle söyleyeyim, çeşitli tahıllardan ve bolca bitkisel içerikten yapılır, ama her zaman ardıç meyvesi kullanılır. 19. yüzyılın ortalarında İngiltere'de o kadar çok insan ona bağımlı oldu ki, ona 'mavi yıkım' lakabını taktılar. Neden böyle dediklerini biliyor musunuz? Bu ilginç bilgiyi biliyor muydunuz? İlginç bilgilerden hoşlanır mısınız?"

Onun saçmalıklarını umursamadı. "Bana senin zaman zaman alkolü bırakıp tekrar içmeye başladığını duydum."

Başını kesin bir şekilde salladı. "Evet. Birkaç kez. O zamanlar hâlâ arkadaşım olan Bowie beni korudu."

"Yeterince doyana kadar," dedi.

"Evet. Bir sabah işe gelmeyince evime geldi ve beni..." Ürperdi. "Detayları anlatmayacağım ama ortalık çok karıştı. John benim, eee... hastalığımдан hiç etkilenmedi. Merhamet göstermek yerine, o şerefsiz herif kesin bir çizgi çekti. Ya AA'ya katılacaktım ya da işsiz kalacaktım."

"Yani, gizlice, tabii ki. Şehir dışında. O ve ben bunu ağzımızdan sakladık. Beth biliyordu. Bizim küçük, sıkı çevremizin dışında kimse bilmiyordu. On iki adımı duymak ister misin? On emirlerin katı olduğunu düşünmüştüm, ama vay canına."

Hiç etkilenmeden, "Teğmen Bowie bana altı ay boyunca ayık kaldığınızı söyledi," dedi.

"Hı hı."

"Ta ki geçen cumartesi gecesine kadar, o gece bir nüksetme yaşadınız."

"Nüksetme mi? Bunu kibarca ifade etmişsin."

Bowie bunun tarihten kaynaklandığına inanıyor.

Yanağının içini ısırdı, hiçbir şey söylemedi. Dizini oynattığını fark eder etmez, onu hareketsiz tutmaya zorladı.

Yavaşça su isteyip istemediğini sordu ve sehpanın üzerindeki şişeleri işaret etti. "Teşekkür ederim, hayır." Sonra, "Burada saat yok. Bu kasıtlı mı? Ne kadar zaman kaldı?"

"Zamanı dert etmeyin," dedi. "Bowie, geçen haftaki bölüme katkıda bulunan yıldönümü tarihi konusunda yanılıyor mu?"

"İstediğim her şeyi söyleyebilirim, değil mi?"

"Evet."

"Burada bir kütük gibi oturup hiçbir şey söylemeden de durabilirim, değil mi?"

"Evet. Ama burada düşmanca bir sessizlik içinde oturmak pek yardımcı olmaz."

"*Sana* yardımcı olmuyor. Ama benim düşmanca sessizliğim tam da ihtiyacım olan terapi olabilir." Ayağa kalktı, ceketini aldı ve giydi. "Sanırım sen ve ben asla iyi bir çift olamayız." Buna cinsel bir anlam katmaya çok yaklaştı, ama sonra vazgeçti. "Seni tanımak güzeldi, ama ben gidiyorum ve *geri* dönmeyeceğim."

O da onunla birlikte ayağa kalkmıştı. "Keşke fikrinizi yeniden gözden geçirseniz."

"Bahse girerim öyle yapacaksın. Ücretli bir işi kaçıracaksın. Benimle zorunlu seanslar gerçekten de çok para kazandırabilir. Bakalım, altı hafta boyunca haftada iki seans." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Bu—"

"Mitch," dedi sert bir ses tonuyla. "Bana hakaret etmek, alay etmekten daha etkili değil. Lütfen şunu bir düşün—"

"Doktor, size ne *düşünmeniz* gerektiğini söyleyeyim. Eğer bu şirin, yastıklarla dolu küçük köşenizde erkekleri ağırılıyorsanız, gerçekten de mantıklı ayakkabılar, daha uzun bir etek, üzerinize bol gelen bir hırka

ve farklı bir yüz takınmayı düşünmelisiniz."

Ona bir kez daha sitem dolu bir bakış attı. "Üzgünüm, bu taktik bende de işe yaramıyor." Bir an bekledi, sonra şöyle dedi: "Hadi tekrar oturalım ve sakın ve mantıklı bir şekilde konuşalım. Çünkü bu görüşmeleri reddederseniz, Teğmen Bowie—"

"Bowie gidebilir—Aklımdan geçenleri okuyabilir."

"Hazır olana kadar zor konulara değinmek zorunda değiliz. Şununla başlayabiliriz—"

"Doğumum mu? Çocukluğum mu? Bekaretimi kaybetmem mi? Oradan başlayıp geçen Cumartesi gecesine ve Aziz John'un lütfundan düşüşüme kadar olan süreç mi?"

"Perşembe sabahı bu saati sizin için ayırdım. Lütfen burada olun."

"Üzgünüm. Gelemiyorum."

"O zaman sizin programınıza göre ayarlama yaparız. Ne zaman isterseniz o zaman görüşürüz."

Söylemeyi planladığı espri dudaklarında kaldı. Bunun yerine, başını hızla geriye attı ve ona uzun, ölçülü bir bakış attı. "Hayır," diye mırıldandı, "Sanmıyorum. Yani beni hasta olarak görmeyeceksiniz. Aslında, görmeyeceğinizi garanti edebilirim."

Elini uzatıp kadının ensesine doladı. Onu kendine doğru çekerek öptü. Hızlı ama etkili bir öpücüktü bu. Sonra da aynı hızla onu bıraktı.

Kadının şaşkın ve inanmaz bakışlarına karşılık vererek gülümsedi ve elinin tersiyle alt dudağındaki nemli noktayı sildi. "Doktor-hasta ilişkisi kurallarına göre bu kesinlikle yapılmaması gereken bir şey, değil mi Doktor Reede? Dolayısıyla, işimiz bitti."

Sonra gidip bekleme odasının kapısını açtı. "Acil çıkış kapısını boş ver. Girdiğim yoldan geri çıkacağım."

Bölüm 5

Mitch'in sertçe yere yığılmasının ardından Dylan, şoktan yerinden kıpırdamayacak halde, olduğu yerde mihlanmış gibi kaldı. Tam bir dakika sonra sessize alınmış telefonu titrediğinde, hâlâ aynı yerdeydi ve az önce olanları unutmaya çalışıyordu. Daha da iyisi, bunların hiç yaşanmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve açtı, sesinin hissettiği kadar titrek olmamasını umuyordu. "Evet, Ellie?"

"Bayan Trent randevusuna geldi."

"Teşekkür ederim. Biraz geciktim."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, elbette. Sadece not alıyordum. Bay Haskell özel çıkışı kullanmayı reddetti. Bayan Trent gelmeden önce kaçmayı başardı mı acaba?"

"Hayır. Aslında, içeri girerken kapıyı onun için çok kibarca açık tuttu. Bekleme odasından geçtiği için ikimizden de alçakgönüllülükle özür diledi."

Dylan, onun tüm cazibesini kullanıp, özrünü kendini küçümseyen bir sözle tamamlayarak, şeytani gülümsemesiyle iki kadını da şaşkına çevireceğini hayal etti. Bu, kadının bir şey fırlatmak istemesine neden oldu. "Bana birkaç dakika verin, tuvalete gideceğim, sonra çıkıp Bayan Trent'i içeriye götüreceğim."

Kadın, dolabı makyaj odasına dönüştürdüğü iç ofisine girdi. Bir el havlusunu soğuk suyla ıslattı ve bu geçici kompresi boynuna ve yanaklarına uyguladı. Yanakları adeta yanıyordu ve lavabonun üzerindeki ayna, anormal derecede pembe olduklarını doğruladı. Kızarıklık, gömleğinin açık yakasına kadar uzanıyordu.

Bu arada, elbisesi de ceketini de özel dikimdi. İkisinde de gösterişli

veya cilveli hiçbir şey yoktu. Eteği diz hizasındaydı ve topuklu ayakkabılarının topukları da orta yükseklikteydi. Giysilerinin hiçbir parçası kışkırtıcı değildi. Nasıl olur da böyle bir şey önerebilirdi...

Onun derdi neydi? Neden kıyafetlerini savunuyordu? Onun cinsiyetçi yorumları klasik bir manipölasyondur; onu rahatsız etmek, içinde olmak istemediği bir durumu kontrol altına almak ve gücü ondan kendisine geçirmek amacını taşıyordu. Bir hastadan gelen bu kadar açık bir manipölasyonun kendisini etkilemesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Hatta ona bu taktiğin işe yaramayacağını bile söylemişti.

Ama olmuştu. *Olmuştu* ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için tüm vücudu titriyordu. Yıllarca süren meslek hayatında, en inatçı, alaycı ve iş birliğine yanaşmayan hastaları bile onu bu kadar etkilememişti.

Oturumun zorunlu olması nedeniyle, onun saldırgan bir tavır sergilemesini bekliyordu ve tam da öyle yaptı. Başından beri, onun görüşünü değersizleştirmeye ve bu görüşe karşı dokunulmazlığını kanıtlamaya çalıştı.

Ama onun için apaçık olan şeydu ki, Mitch Haskell'ın çekiciliği, kabalığı ve şakaları, gözlerindeki acıyı gizlemek için kullandığı savunma mekanizmalarıydı. Bunu hemen anlamıştı. Mitch Haskell acı çekiyordu ve John Bowie ona bu amansız duygusal ıstırapın hayatını ele geçirdiğini söylemişti.

Ama öyle olmak zorunda değil, Mitch .

Ona bunu anlatmak istemişti ama bugün bunu dile getirmek için çok erken olurdu. Acı çekmediğini inkâr ederdi ya da konuyu şakaya vurarak geçiştirirdi.

Bowie ile yaptığı röportaj sırasında, Mitch'in kurnazca kaçamak taktiklerine kanmaması konusunda onu uyarmıştı. "Ağzı laf yapıyor ve yaramaz bir sırtışı var, ama sizi kandırmasına izin vermeyin. Mitch ciddi bir adam. Kaybettiği yoldaşları, kaybedilmiş davaları ve Noel ağacı satış yerlerindeki reddedilmiş ağaçları için ağladığını gördüm. Her şeyi kalbine alıyor, Dr. Reede, ve karısını kaybettiğinde kalbi paramparça oldu."

"Anlıyorum. Ama böyle devam edemez, yoksa korkarım ki bir gün düşerse bir daha kalkamayacak. Eğer onunla başa çıkarsan, ukalalık

yapacak ve muhtemelen kırıcı davranacak. Bunu bildiğin halde, yine de ona danışmanlık yapmakla ilgileniyor musun?"

Çok ilgiliydi. Dahası, bu konuda yetkin deydi. Mitch Haskell'ı saran acının derecesini sadece tespit etmekle kalmamış, bunu kişisel bir bakış açısıyla da anlamıştı. Kendisi de benzer acılar çekmişti.

Hayatı trajediyle altüst olduktan sonraki yıllarda, bunun *nedenini* öğrenmek için büyük bir arzu duymuştu. *Neden?* Anlayışının ötesinde kutsal bir sebep mi vardı? Yoksa felaketinin hizmet ettiği daha yüksek amacı kavrayamamış mıydı?

Belki de Mitch Haskell'ı kendisinden kurtarmak bu amacın ta kendisi olabilir.

Ama o fırsatı ondan çalmıştı, değil mi? Kahrolası! Ahlak kurallarının ihlali olan o öpücük, küçük bir aksilik değildi. Ölüm çanları gibiydi... ve bunun böyle olacağını biliyordu.

Mitch, tıp ofisi binasından karşıya geçerek Auclair şehir merkezindeki ünlü bir lokanta olan EATS'e gitti. Burası özellikle polis memurları arasında popülerdi çünkü yüzde 10 indirim alıyorlardı.

Kapının üzerindeki zil gelişini haber verdi. Zemin yapış yapıştı, kabinlerdeki kırmızı vinil koltukların yırtıklarından dolgu malzemeleri fıskırıyordu ve tezgahın arkasındaki duvara monte edilmiş televizyon çalışma saatleri boyunca sürekli açıktı.

Şu anda, kendini "Para Kralı" olarak adlandıran gösterişli bir kişisel yaralanma avukatı, misyoner bir coşkuyla hizmetlerini pazarlıyor ve davalarını kendisine devreden herkese binlerce dolar tazminat vaat ediyordu.

Öğle yemeği kalabalığı için biraz erkendi, bu yüzden tezgahta bolca boş sandalye vardı. Mitch birine oturdu ve binanın temel taşı kadar eski olan garson Dodi tarafından karşılandı.

"Hey Mitch. Bu kadar yakışıklı olmaktan hiç bıkmıyor musun?"

Elini kalbinin üzerine koydu. "Evet, ama bu taşımam gereken bir yük."

Güldü. "Günün nasıl geçiyor?"

"Harika."

"O kadar mı kötü? Peki ya bir muffuletta?"

"Her şeyle birlikte."

"Yanında soğuk bir bira ister misiniz?"

"Buzlu çay."

"Şekerli?"

"Dişlerim ağrıyana kadar."

Gülümsedi ve eski dişlerinden birinin yerinde oluşan boşluğu gösterdi. "Geliyor."

Kadın siparişini hazırlarken Mitch taburesinde döndü. Kafenin ön camlarından az önce ayrıldığı binayı inceledi. Yedi katlıydı ve estetik açıdan pek bir özelliği yoktu. En az bir asırlıktı, ancak Andrew'un çocuk doktoru da dahil olmak üzere, bölgedeki birçok tanınmış doktorun muayenehanesi buradaydı. Mitch'in bildiği kadarıyla, özel bir çıkış kapısı yoktu.

Altı katı saydı ve yarı aralık panjurlu pencereyi seçti. Kendisini takip eden hastayla yaptığı seansın nasıl geçtiğini merak etti.

O kadının gen havuzunda kimin ona bu kadar güzel bacaklar, düz, pürüzsüz ve cilalı maun renginde uzun bir at kuyruğu ve neredeyse kaçışın imkansız olduğu bir manyetik alana sahip gözler bahsettiğini merak etti.

"Buyurun." Dodi, tezgahın üzerine bir tabak koydu, sonra da oldukça uzun bir kasap bıçağıyla onun için bol malzemeli sandviçi dörde böldü. Televizyona bir göz attıktan sonra kumandaya uzandı ve sesi kısarak, "O geveze herifin köpek kakasını toplamadığı için ceza almasına izin vermem," diye mırıldandı. Plastik bir sürahiye uzandı ve buz dolu bir bardağa koyu çay döktü. Bardağı önüne sertçe bırakırken, "Arkadaşın nerede?" diye sordu.

"Bowie mi?" Omuz silkti. "Bugün onu görmedim." Dodi ona anlamlı bir bakış attı. Bir yudum çay içti, sonra "Duymuşsundur," dedi.

"Duydun mu? Son iki gündür kapıdan içeri giren her polis memuru, aranızdaki anlaşmazlığın farklı bir versiyonunu anlattı."

"Şey, duyduğunuz tüm versiyonlarda muhtemelen en az bir doğruluk payı vardır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Mitch. Seni işten mi çıkaracak?"

"Eğer başımı beladan uzak tutarsam, hayır."

"Elinden gelenin en iyisini yap."

"Kurallara göre hareket ediyorum." Terapisti öpmek hariç. Hem de dudaklarından.

"Oğlun nasıl?"

"Harika biri. Aslında onu aramam gerek. Bunu bir kabine götürmemde sakınca var mı?"

Kadın, onu pencerelerin önünde sıralanmış olanlara doğru işaret etti.

Yemeğini alıp telefon görüşmesini yaptı. Andrew öğle yemeğinde "ızgara peynirli sandviç" yiyordu. Birlikte yemek yediler. Mitch diyalogu neşeli tutmaya çalıştı, ancak oğluyla konuştuktan sonra her zaman olduğu gibi, vedalaşırken kendini umutsuz hissetti. Pencereden boş boş bakarak, Lafayette'e bir sonraki ziyaretinde ne zaman çalışabileceğini hesapladı.

Tıp binasının işaretsiz yan kapısından bir kadının çıktığını görünce düşüncelerinden sıyrıldı. Dylan Reede'nin resepsiyon odasına girerken kapıyı tuttuğu kadını tanıdı. Özel çıkışı kullanmış olmalıydı.

"Hepsi bitti mi?" Dodi, standın ucunda duruyordu. "Çayınızı tekrar doldurmak ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, gerek yok." Kabinden çıkarken eline yirmi dolarlık bir banknot tutuşturdu.

"İstersen birlikte kaçmaya hazırım," dedi.

Gülümsedi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, ama bugün gelemem. Bir toplantıya yetişmem gerekiyor."

Bayan Trent'i uğurladıktan sonra Dylan, Ellie'nin öğle yemeğine çıkmak için hazırlandığı bekleme odasına girdi. "Lütfen kapıyı arkanızdan kilitleyin. Ben içeride kalıp mini buzdolabından bir şeyler atıştıracağım."

"Size bir şey getirebilirim."

"Teşekkürler, gerek yok. Başka bir mesajınız var mı?"

"Teğmen Bowie aradı."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bay Haskell hakkında mı?"

"Bir şey söylemedi. Sadece en kısa sürede kendisini aramanızı rica etti."

"Hemen konuya gireyim." Zoraki bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," dedi.

Ellie gittikten sonra, özel ofisine döndü ve masasının arkasına oturdu. Telefonunu eline aldığı anda, Bowie'ye ne söyleyeceğini düşünürken avuç içlerinin nemlendiğini fark etti. Çok düşünmeden, rehberine kaydettiği numarayı tuşladı.

"Bu Bowie," diye yanıtladı.

"Doktor Friday."

"Evet, isminizi gördüm. Geri aradığınız için teşekkür ederim."

"Elbette. Potansiyel adaylar listesindeki herkesle görüşüyor musun, yoksa Mitch'in beni ziyaret ettiğini biliyor muydun?" Bowie'ye gelecekteki görüşmeleri nasıl sabote ettiğini övünerek anlattığına dair korkunç bir hayal kurdu.

"Mitch bu sabah saat dokuz kırk ikide bana mesaj attı ve ofisinize doğru yolda olduğunu söyledi. Lobideki listede adınızı işaret ettiği bir özçekim de eklemişti."

"Bence bu, sana ince bir şekilde orta parmak göstermenin bir yolu."

"Şüphesiz. Seni neden seçtiğini söyledi mi?"

"Sanırım beni rastgele seçti."

"Şans işi."

Bowie'nin iyi şans mı yoksa kötü şans mı demek istediğini merak etti ama sormadı. Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Sizinle neden konuşmak istediğimi tahmin edebileceğinizi düşünüyorum."

"Gizli hiçbir şeyi ifşa edemeyeceğimi biliyorsun."

"Senden bunu istemiyorum. Ama Mitch'in bunu ciddiye alıp almadığını teyit etmem gerekiyor. 1 ile 10 arasında bir ölçekte, seansı nasıl değerlendirirsin ve bir sonraki randevusu ne zaman?"

İçini çekti. "Şey, Teğmen Bowie..."

Bölüm 6

Mitch rekor sürede polis merkezine döndü, ancak asansör kapıları açıldığında, aceleyle çıkan iki dedektif neredeyse onu ezdi. Onların yolundan sıyrıldı ve sonra, bir lemming dürtüsüyle, çalışanlar için çıkışa doğru ilerlerken onlarla birlikte yürümeye başladı. "Bu yangın nerede?"

"Yangın çıkmadı, ancak Bayou Coeur'de iki ceset bulundu."

Barbara Nix, uzun boylu, ince yapılı, otuzlu yaşlarında, spora düşkün ve enerjik bir dedektifti. John, CAP biriminin başına geçtikten kısa bir süre sonra iş başvurusunda bulunmuştu. Deneyimi daha küçük polis departmanlarıyla sınırlıydı, ancak John'u etkilemiş, John onu işe almış ve Barbara da değerli bir varlık olduğunu kanıtlamıştı.

Koridorlarda ilerlerken, "Bir erkek, bir kadın," diye devam etti. "Üç balıkçı tarafından bulundular. Belli ki bir cinayet."

Mitch o bataklığı iyi tanıyordu. Yıllar önce, John'la birlikte, Mitch'in birlikte çalıştığı Randy Nelson adında gizli bir DEA ajanının cesedini o durgun sulardan çıkarmışlardı. "Peki ya balıkçılar?"

Nix, "Yaşlı bunaklar," dedi. "Şüpheli değiller."

"O bataklık şehrin yetki alanı dışında."

"Doğru," dedi Nix'in ortağı, ilk kez konuşarak. Ed Lear, titizliği ve yavaşlığıyla tanınan deneyimli bir dedektifti. Nix'in ise spontane eğilimleri vardı; Lear bunları kontrol altında tutuyordu. Suçları çözme yaklaşımları birbirini tamamlıyordu. "Şeriflik soruşturmayı yürütüyor, ancak bizden de bir göz atmamızı istediler."

"Başrol kim?"

"Glenn Darcy."

Mitch dedektifi iyi tanıyordu. Soruşturmaları sık sık örtüşüyordu. Mitch diğer ikisinden önce çıkış kapısına ulaştı ve kapıyı açmak için

kolu çekti. "Darcy neden yardım istedi?"

Nix, "Cesetlerin hiçbirinde kimlik bulunamadı. Onları tanıyor olabileceğimizi düşündük," diye yanıtladı.

"Ölüm şekli?"

Hızını koruyarak ilerleyen Nix, omzunun üzerinden ona seslendi: "Şimdiye kadar bize söylenen tek şey, durumun çok kötü olduğu."

Mitch onların gidişini izlerken, harekete geçilmesi gerektiğinde hissettiği adrenalin patlamasını bastırmak zorunda kaldı. Kalp atış hızı arttı. Karnı gerildi.

Daha çocukken bile tehlikeye karşı bir ilgisi vardı. Annesi onun için, "Sanki kafasının içinde bir yangın alarmı var," derdi.

Angela'nın ölümünden sonra tehlikenin cazibesi azalmıştı, ama yine de ara sıra, tıpkı şimdi olduğu gibi, onun çekimini hissediyor ve korkunç bir suç mahallini incelemeye giden iki dedektifi kısıkanıyordu.

Dylan Reede'in kendi ruh halinin bu yönü hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Asansöre geri döndü, ardından biraz adrenalin atmak için üç kat merdiveni koşarak çıkmayı tercih etti. CAP birimine girdiğinde, katılması gereken toplantının John'un ofisinde çoktan başlamış olduğunu gördü. Spor ceketini çıkarıp masasının sandalyesine fırlattı ve kapalı ofis kapısına ulaşana kadar adımlarını hiç yavaşlatmadı.

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, John'un sözünü keserek, "...önceki eğitimimizi tamamladıktan sonra, müdür periyodik olarak yenileme kursları düzenlememizi önerdi. Buradaki amaç, güvenlik görevlilerini sürekli olarak hazırlıklı durumda tutmaktır." dedi.

John, Mitch'in gözetmeni olarak görev yaptığı dört devriye polisinden oluşan bir görev gücü kurmuştu. Görevleri, okul güvenlik görevlilerine aktif silahlı saldırı durumuna nasıl müdahale edecekleri konusunda eğitim vermektir. Birkaç haftadır atölye çalışmaları yürütüyorlardı. John bu toplantıyı ilerleme raporu almak için çağırmıştı.

Devam etmeden önce, tüm sandalyeler dolu olduğu için duvara yaslanmış olan Mitch'e baktı. Kalabalık ofisteki herkes aralarındaki anlaşmazlığın farkındaydı ve bu da hissedilir bir gerginliğe yol açıyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Mitch. "Çıkarken Nix ve

Lear'a rastladım. Bana Bayou Coeur'da bulunan cesetlerden bahsettiler."

"Darcy ilgileniyor."

John bu konu hakkında sadece bunları söyledikten sonra gruptaki her bir görevliden kendi atölyeleriyle ilgili durum raporu istedi. Mitch en sona bırakıldı.

Tüm görevlilerin görüşleri olumlu olduğu için, projenin başarısına olan iyimserliklerini kırmak istemedi. "Şüphesiz bu güvenlik görevlileri kampüslerini, çocukları ve öğretim üyelerini güvende tutmaya adanmışlar. Burada söylediklerinize bakılırsa, çabuk öğreniyorlar gibi görünüyor." dedi. Gülümsedi ve başparmağını yukarı kaldırdı. "İlerleme kaydediyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi John. "Olumlu bir raporla apartman yöneticisine geri dönebilirim." Toplantıyı erteledi. Çıkmaya başladıklarında Mitch'ten kalmasını istedi. "Kapıyı kapat." Mitch kapıyı kapattı ama ayakta kaldı.

"Aklında ne var?" diye sordu John.

"Bu eğitim programı hakkında?"

"Geri bildiriminiz ezberlenmiş gibiydi."

"Oldu."

"Ve bunun sonunda sessiz bir 'ama' hissettim."

Mitch kollarını kavuşturup yere baktı. "Bu asil bir girişim. Okul müdürü Auclair'in okulda silahlı saldırı olayıyla anılmasını istemiyor. Kimse bunu istemez. Ama bu eğitim programının önünde engeller var."

"Onları dinleyelim."

Mitch dalgın bir şekilde kulak memesini çekiştirdi, çekincelerini nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışıyordu. "Görgü kuralları. Güven. Saflık. Bunlar engeller." Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Lütfen beni yanlış anlamayın, John. Bu okul güvenlik görevlilerini küçümsemiyorum, ama aradıkları şey... Onlar... çok..."

Yüzünü buruşturdu, düşündü, sonra tekrar başladı. "Belki bu, ne demek istediğimi daha iyi açıklar. Kendim yürüttüğüm atölyelerden birinde, gerçek okul saldırganlarının fotoğraflarını Angola'da hapis yatan en kötü suçluların fotoğraflarıyla karıştırdım ve sınıftan saldırganları seçmelerini istedim."

John, başına gelecekleri anlamış olmalıydı. Elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Ne kadar kötüydü?"

"Yüzde seksen oranında sert tipler kazanmıştı. Güvenlik görevlileri, ister sokaktan gelmiş olsun ister okulun öğrencisi olsun, yüzde yirmilik dilimdeki herhangi birini fark etmezdi."

"Yani sorun olarak gördüğüm şey şu ki, bu insanlar okul çocuklarını koruma konusunda ne kadar tutkulu olsalar da, onlardan sahip olmadıkları bir içgüdüye göre hareket etmelerini istiyoruz. Siz ve ben bu içgüdüyle doğduk. Bu yüzden yaptığımızı yapıyoruz ve bunda iyiyiz." Çaresiz bir jestle kollarını yanlara doğru açtı. "Bence bariz olanın ötesine bakıp, *bariz olmayanı* tespit etme içgüdüsünü öğretemezsiniz veya aşılayamazsınız."

Roland Malone, sarımsaklı ekmekten bir parça koparıp, restoranının spesiyallerinden ve kendisinin de çok sevdiği tereyağlı karidesli scampi sosuna batırdı.

Ristorante Italiano, gündüz bile karanlık ve atmosferik bir yerdi. Gizli iş görüşmeleri ve yasak aşk buluşmaları için uygun bir ortam olarak tasarlanmıştı ve yıllar boyunca her ikisine de katılmıştı. Ancak yalnız yemeyi tercih ederdi ve genellikle öğle yemeği ile akşam yemeği arasındaki sakin zamanda, başka az sayıda müşteri varken ana yemeğini yerdi.

Birkaç blok ötede, Fransız Mahallesi'nin gürültülü sokakları terli turistlerle dolup taşıyordu. Neon tabelalar kötülüğe davetler veriyordu. Loş barların açık kapılarından saksafon ağırlıklı caz müzik yankılanıyordu.

Ancak Ristorante Italiano'da masaların çoğu müdavimlerle doluydu, mum ışığı bembeyaz masa örtülerinde titriyordu ve tavandaki hoparlörlerden hafifçe yayılan müzik listesi yalnızca Frank Sinatra ve Tony Bennett'ten oluşuyordu.

Yaklaşık kırk yıl önce, ellerinde taze kanla Bronx'tan kaçtığında, İrlandalı babası mutfak zemininde ölü yatıyordu ve İtalyan annesi oğlunun kaderinin aldığı felaket dönüş karşısında kendi ana dilinde ağlayıp sızlıyordu.

Annesinin tarafındaki amcaları, şiddet uygulayan alkolik adamın öldürülmesini bir nimet olarak görmüş ve Roland'a bunun bir veda olduğunu, New York'a asla geri dönemeyeceğini söylemişlerdi.

Hiç görmemişti. Annesini bir daha hiç görmemişti.

Fakat kaçarken yanında sadece tesbihini ve cehennem korkusunu değil, aynı zamanda tariflerini de getirmişti. New Orleans'ın yeraltı dünyasında suçlu elitlere "iyilikler" yaparak adını duyurduktan sonra, minnettar bir müşterisinden bir restoranın finansmanını sağlamasını istemişti.

"Zevk sahibi ve sağduyulu insanların buluşabileceği, yemek yiyebileceği, şarap içebileceği, iş konuşabileceği güzel bir yer. Anlıyorsunuz işte." "Anlıyorsunuz işte" ifadesinin ima ettiği kavram, şehvet düşkünü ve yozlaşmış bir belediye meclisi üyesi olan yatırımcının ilgisini çekmişti.

Roland'ın tabağında sadece bir tane sulu karides kalmıştı ki, mükemmel Brunello şarabının yanında cep telefonu titredi. Oz'dan beklediği geri arama olduğunu bilen Roland, hemen telefonu açtı.

Oz, "Siz aradığınızda konuşamadım. Çok hararetli bir toplantıdaydım." dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Aslında pek değil. Bir baş belası, bir sinek. Şimdi bana biraz iyi haber anlat."

"O ve dişi köpeğin işi bitti," dedi Roland. "Önce kızla birlikte oldum, sonra da onu izlettirdim."

"Onun hayatı için yalvardı mı?"

"Hayır, asla. Kendi isteğiyle aldı."

Oz güldü ve kanlı ayrıntıları sordu, Roland da bunları verdi. Oz cesetlerin bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyordu.

"Evet, ama polisler onları teşhis etmek için canla başla çalışıyor. Bu akşam haberleri izleyin. Kesinlikle manşet olacak." Roland, sağ elinin parmaklarını mumun alevine yaklaştırarak, yüzüğündeki kırmızı taşın içtiği Toskana şarabıyla aynı renge dönüşmesini hayranlıkla izledi.

"Peki ya benden çaldığı stoklar?" diye sordu Oz.

"Size bahsettiğim yeni adam buldu."

"El Paso'daki mi?"

"Ona öyle diyebilirsiniz. Bunu lakap olarak kullanıyor. Neyse, on bin doların tamamını bana elle saydı. Ben de onu gizli fonuma koydum."

"Pekala," dedi Oz. Sonra da, "Bakın, bu hafta hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum."

Roland kadehini kaldırıp bir yudum almak üzereydi ki, konunun aniden değişmesiyle kadehi hemen geri bıraktı. "Hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum. Bu haftanın özelliği ne?"

"Hazırda beklediğinizden emin olun."

"Her zaman hazır bekliyorum."

Ama sanki hiç konuşmamış gibi, Oz, "Bir şey çıkarsa ve hızlı hareket etmemiz gerekirse diye söylüyorum." dedi.

"Elbette. Ama bana ne söylemek istiyorsun—"

"Hayır. Henüz kesinleşmedi. Gerektiğinde size bildireceğim."

Roland bundan hoşlanmadı ama Oz'un hassas konu ne olursa olsun, hazır olduğunda kendisine bildireceğine güvendi. "Tamam."

"Haskell ile ilgili yeni bir gelişme var mı?"

Roland, Oz'un kötü para dedektifi hakkında soru sormasını bekliyordu ve bundan çok korkuyordu. Rahatsızlığını hafif bir geçirmeye gizledi. "Adler meselesi öncelikliydi. Ama Haskell de radarımda."

Oz onaylayarak homurdandı, sonra dalgın dalgın gerinmelerinden birine daldı. Roland son karidesi aldı, yedi ve parmaklarını yalarken Oz, "Bahsettiğim hararetli toplantı reklamcımınla oldu. Beni sloganımı değiştirmeye ikna etmeye çalışıyor," dedi.

"Bu da neyin nesi?"

"Doğru mu? 'Yorgun' dedi."

"O aptal herifi kovun," dedi Roland. "Berbat biri. Sloganınıza bulaşmak istemezsiniz. Siz Paranın Kralısınız."

Bölüm 7

John'la kısa bir görüşmenin ardından Mitch masasına gitti ve evrak işleriyle meşgulmüş gibi davrandı. John ve Dylan Reede henüz görüşmemişlerdi çünkü John bu konuda onunla yüzleşmemiştir. Ama bu sadece zaman meselesiydi. Dört gözle beklenen bir şeydi.

Bu arada, bataklıkta iki kimliği belirsiz cesedin bulunduğu olay yeri hakkında daha fazla bilgi edinmekle ilgileniyordu. Nix ve Lear ona bu konuda bilgi verdiklerinden beri, kaşıyamadığı bir kaşıntı gibi, bu durum onu rahatsız ediyordu.

İkisinin de dönmesi neredeyse dört olmuştu ve o zamana kadar o geçmeyen kaşıntı onu çıldırtıyordu. John'un ofisine doğru ilerlerken Mitch, sandalyesini masasının altından tam yollarına doğru itti ve ayağa kalkıp onlara baktı. "Dışarıda ne oldu?"

John onları görür görmez ofisinden çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Lear ona temkinli bir bakış attı, ancak Nix Mitch'e cevap verirken hiç çekinmedi. "Durum vahimdi, bu bile az kalır."

Onlara ulaşan John, "Nasıl öldüler?" diye sordu.

"Boğma," dedi Lear.

Nix sözlerine şöyle devam etti: "Adli tabibin tahminine göre keskin bir boğma teli, muhtemelen bir tel kullanılmıştı. Genç kadının başı neredeyse kopmuştu."

Bunu duyan Mitch'in kafasından ayak tabanlarına kadar yıldırım çarpması gibi bir tepki oluştu. John'a bir bakış attı; John ya bunu görmedi ya da görmemiş gibi yaptı.

John, dedektiflere ölüm zamanının tahmin edilip edilmediğini sordu. Nix, "Adli tabip, genel olarak son on iki ila on sekiz saat içinde olduğunu tahmin ediyor. Olay yerinde öldürülmüş olabilecek kadar kan yoktu. Cesetler atılmıştı, ancak suda çok uzun süre

kalmamışlardı." dedi.

"Kimlikleri tespit edildi mi?"

Nix başını salladı. "Ve bu gerçekleşene kadar, bir motif belirlemek zor."

"İntikam." Mitch bu kelimeyi mırıldanmıştı ama diğer üçünün dikkatini çekmişti ve ondan açıklama bekliyordu. "Bu, öfke anında hızla işlenmiş bir tutku suçu gibi görünmüyor. İki kişiyi vurmak gibi değil. Bam, bam ve iş bitti." Başını salladı. "Bunu yapan kişi bir mesaj vermek, bir ders vermek istiyor, sizce de öyle değil mi?"

Lear konuşana kadar kimse bir şey demedi. "Pek yardımcı olamadık. Darcy bize teşekkür edip bizi geri gönderdi. O ve Şerif Ofisi'nin olay yeri inceleme ekibi olayla ilgileniyor."

Mitch, John'a bakarak umutla sordu: "Onunla iletişime geçmemi, gidip etrafı incelememi ister misin?"

John başını salladı ve diğer iki dedektife seslendi: "Soruşturmanın ilerleyişini takip edin, ancak saygılı bir mesafeden. Eğer Darcy bizden daha fazla yardım istiyorsa, bunu istemekten çekinmez."

Lear başını salladı, sonra döndü ve masasına doğru yöneldi. Barbara Nix, konuşmayı bu garip şekilde bitirmek konusunda isteksiz görünüyordu, ancak "Evet efendim," dedi ve uzaklaştı.

Mitch'in şakakları zonluyordu. Sandalyesini masasına doğru geri çekti, bilgisayarının önüne oturdu ve ekran koruyucusuna baktı; Andrew'un salyalı bir gülümsemeye iki sıra kusursuz süt dişini gösterdiği bir resimdi bu. Angela o gülümsemeyi görmeye ömrü yetmemiştir.

Birkaç saniye sonra, John'un yaklaştığını hissedince başını geriye doğru eğdi ve ona baktı. "Ne?"

"İyi misin?" diye sordu John, alçak sesle.

"İyi görünmüyor muyum?"

John cevap vermedi, bu da muhtemelen iyi görünmediği anlamına geliyordu. Onu çok iyi tanıyan bu adam, cinayetler anlatıldığında vereceği tepkiyi sezmişti. John, soruşturmanın tam ortasında olmak için can attığını biliyordu.

"Yani iyisin?" diye sordu John.

Dişlerini sıkarak, "İyiyim," dedi.

Yine de John orada oyalandı.

"Başka bir şey mi?" diye sordu Mitch.

"Doktor Reede ile görüştüm."

"Ah." Mitch çizmeli ayağını masasının köşesine dayadı ve sandalyesini ileri geri salladı. "Aferin sana, John. Kurnazlık yaptığın için ekstra puan kazandın."

"Hızlı olan mı?"

Mitch burnunu çekti. "Aptal numarası yapma."

John ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde yanlarına kaldırdı. "Beni yakaladın."

"Dr. Reede ile sanal bir görüşme yaptığınızı anlıyorum."

"Hepsiyle sanal bir toplantı yaptım."

"Hımm. Ama o diğerlerinden farklı, göze çarpan, bariz bir şekilde farklı değil miydi?"

John'un nereye doğru gittiğini anladığı anda Mitch, "Onu sen seçtin, beni değil" dedi.

"Evet, görmeden." İşaret parmağını salladı. "İtiraf et. Rastgele seçtiğim kişi olduğunu sana mesajla bildirdiğimde kendi kendine göz kırptın. Bana biraz uyarı verebilirdin, ya da en azından neyle karşılaşacağımı ima edebilirdin."

"Sanki aslan inindeymiş gibi anlatıyorsunuz. Görüşmemizde çok iyi bir izlenim bıraktı, yoksa onu değerlendirme dışı bırakırdım. Onda neyi beğenmediniz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Onda beğenmeyecek ne var ki?" dedi coşkuyla. "O bir hazine. Çok dürüst. 'Sana yardım etmek istiyorum, Mitch.'"

Alaycı tonuna karşılık John etrafına bakındı. "Burası uygun yer değil," dedi kendi kendine. "Hadi gidip bir kahve içelim."

Mitch, kendilerine dikilmiş tüm bakışları ve kulakları görmek için arkasını döndü. "Sorun yok, John. Bu terapiyi bana zorla kabul ettirdiğin bir sır değil. Tıpkı sekiz yaşındayken köpeğim araba altında kaldığında ailemin yaptığı gibi. Bir yabancıнын önünde hıçkıra hıçkıra ağlamak istemedim, bu yüzden duygularımı bastırdım. Terapi, Rascal'ın sokakta kanlar içinde ölmesini izlemekten daha travmatikti."

John, böyle bir olayın kesinlikle yaşanmadığını çok iyi bildiği için onu boğmaya hazır görünüyordu. Ama sadece kısık gözlerle ona baktı. "Doktor Reede ile ne oldu?"

Mitch yüzünde ifadesiz, masum bir tavır takındı. "Affedersiniz?"

"Mitch, ne yaptın?"

Daha fazla dayanamayan adam sırttı.

John'un çenesi, her zamanki gibi, öfkelenildiğinde taş gibi kilitlendi.

"Ne yaptın?"

"Onunla konuştunuz. Görüşmemiz hakkında ne söyledi?"

"Mesleğine yakışır şekilde, pek bir şey sunmadı. Çok içine kapanıktı."

Mitch kahkahayla güldü. "Bahse girerim öyleydi."

"Aslında, söylediği tek şey perşembe günü tekrar görüşeceğimizdi."

Mitch aniden gülmeyi kesti. Sandalyeden fırlarken botu masadan kayıp yere düştü. " Ne dedi o?"

"Saat on" dedi John ve arkasını dönüp ofisine girdi.

Mitch onun gidişini izledi, ama John kapıyı kararlı bir şekilde kapatınca Mitch arkasını döndü, sandalyesini tekmeledi ve "Kahretsin!" diye bağırdı.

Sonra, tüm gözlerin hala üzerinde olduğunu fark edince kendini toparladı, masasının altındaki sandalyeyi düzeltti, bilgisayarını kapattı ve "Kahve iyi gelirmiş," diyerek dışarı çıktı.

Köşedeki, polis memurlarının çoğunun mola verdiği kahve dükkanından uzak durdu. Bunun yerine, birkaç blok ötedeki Gus'ın barına yürüdü. Mutlu saatlerin tam olarak başlaması için çok erken olduğu için, mekan çoğunlukla yalnız başına içki içen, boş bakışlı insanlarla doluydu. Oraya daha önce gitmişti.

Mitch, barda Gus'ın kendisinin olduğunu ve kırık şişeyle tehdit ettiği adamın olmadığını görünce rahatladı. Gus'a mahcup bir gülümsemeyle, "Sana ne kadar borcum olduğunu sormaya geldim." dedi.

"Hâlâ tahminler alıyorum."

"Tahmini fiyat mı? Bir ayna ve birkaç kırık sandalye için mi?"

"Sakin ol. En düşük teklifi kabul edeceğim. Bowie seni kovdu mu henüz?"

Hayır, ama gün henüz bitmedi.

Gus kaşlarını çattı. "Mitch, senin içki içtiğini öğrenmekten hoşlanmayacak."

"Kahve lütfen. Buzlu, ama sade ve sert."

"O zaman masraf bizden."

"Tamamen yürekten birisin."

Mitch kahveyi bir köşe masasına taşıdı, telefonunu çıkardı ve rehberinde DEA'den bir arkadaşının numarasını bulana kadar aradı. Arka plandaki gürültünün arasında, zamanı, nefesi ve sabrı tükenmiş gibi görünen bir adam telefonu açtı. "Tucker."

"Jim, Mitch Haskell."

Tucker küfür etti. "Hiç vakit kaybetmedin."

"Benden haber bekliyordunuz, değil mi?"

"O çifte cinayeti duyar duymaz."

"Yani siz de bu konuyla *ilgileniyorsunuz* ?"

"Evet."

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Gizli görevdeki iki ajanımız, erkek kurbanı ayrı ayrı teşhis etti."

"Tabii ki," diye mırıldandı Mitch. "Konuş bakalım."

"Mitch, ben—"

"Lütfen."

Tucker bir ofis ajanıydı, ama masasından saha ajanlarını usta bir satranç oyuncusu gibi yönlendiriyordu. Çok sevilen, saygı duyulan ve argo dilini bolca kullanmasıyla bilinen biriydi; şimdi de bu argo dilini kullandıktan sonra içini çekerek, "Bekleyin bir dakika." dedi.

Mitch, onun birine telefon görüşmesi yapması gerektiğini ama hemen geri döneceğini söylediğini duydu. Arka plandaki gürültü azaldı. Tekrar telefonda, lafı uzatmadan konuya girdi. "Şimdiden ne kadarını biliyorsunuz?"

"Masadan artan yemekler. Ama keşfedilen şey hiç de hoş değildi."

"Gerçekten çok korkunç," dedi Tucker.

"Bu, Şerif Ofisi'nin yetki alanı, ancak Darcy cesetlerin kimliğini belirlemek için departmanımızdan yardım istedi. Bowie iki dedektif gönderdi. Geri döndüler ve bildikleri kadarıyla bize durumu anlattılar, ki bu da çok az bilgiydi."

"Erkek kurbanın adı Paul Adler'di. Ajanlarımız onu olay yerindeki

fotoğraflardan tanıdı."

"Sizler onu sadece fotoğraftan mı tanıdınız?"

"Hiç de zorlu bir rakip değildi. Onlar onu çok iyi tanıyorlardı. Kanalizasyon faresi kadar sinsi ve iki kat daha pis biriydi."

"Peki ya kadınlar?"

"Henüz adı yok. Genç. On altı, on yedi yaşında. Muhtemelen evden kaçmış. Ev sahibi, Adler'le birkaç aydır birlikte yaşadığını söyledi."

Mitch etrafına bakındı. Gus, içeri giren yorgun görünümlü iki inşaat işçisine bira dolduruyordu. Gündüz içki içenler, Mitch'e ve her şeye aldırış etmeden, sek içkilerini yudumluyorlardı.

Yine de alçak sesle konuştu: "Jim, bu Paul Adler, Oz'un adamlarından biri miydi?"

"Biliyorsun, bunu açıklayamam—"

"Elbette yapabilirsin. Bu benim."

Kısa bir duraksamanın ardından Tucker, kendi kendine, "Muhtemelen Oz'un adamlarından biri. Ama Adler gibi sınıfsız bir sokak dolandırıcısı, Oz'un zincirinin en altında veya ona yakın bir yerde olurdu." dedi.

Mitch, "Ama Roland Malone'un onunla ilgilenmesini gerektirecek kadar yüksek bir rütbeye sahipti," dedi. Tucker tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi. Cevap vermedi; Mitch onu kışkırtmak zorunda kaldı. "Boğma ipi mi? Muhtemelen tel? Hadi ama Jim. Unutma, bu pislik Malone'u bana ilk sen haber vermiştin."

Bu konuşma altı ay önce, polis merkezinde sakin bir günde gerçekleşmişti. Boşta oturduğunu ve işleri hareketlendirmeye çalıştığını fark eden Mitch, meslektaşı Randy Nelson'ın cinayetiyle ilgili soruşturmada herhangi bir ipucu olup olmadığını öğrenmek için Tucker'ı aramıştı. O sırada dava iki yıldan fazla bir süredir çözümsüz kalmıştı.

Genel kanı, Nelson'ın öldürülmesinin, büyük miktarda kokain, fentanil ve Oxy'nin ele geçirildiği başarılı bir uyuşturucu operasyonunun intikamı olduğu yönündeydi. Aklınıza gelebilecek her türlü uyuşturucuyu ele geçiren DEA ve bağlı kuruluşlar, büyük ölçüde Randy Nelson'ın ve onunla birlikte çalışan Mitch Haskell'in gizli çalışmaları sayesinde büyük kazançlar elde etmişti.

Bir şekilde—muhtemelen kimse nasıl olduğunu asla bilemeyecek—Nelson'in foyası ortaya çıkmıştı. Teşkilat, cinayetin, Oz'un karlı işletmesine başka kimsenin müdahale etmesini engellemek için planlanmış bir kiralık cinayet olduğundan emindi.

Mitch'in yeni bir ipucu hakkında sorduğu o sakin günde Tucker tereddüt etmiş, ancak sonunda Mitch ile kahve içmek için buluşmayı kabul etmişti. On dakika daha tereddüt ettikten sonra pes etmiş ve ona Roland Malone'dan bahsetmişti.

"Esplanade'de bir İtalyan restoranı işletiyor. Kontrol ettim. Lezzetli yemekler. Şık bir yer. Ama bu bir paravan. Ticarete çok üst düzeyde, Oz ile yakın ilişkisi var."

"Onunla nasıl iletişime geçtin?"

"Adı anılmayacak bir hainden."

"Jim."

"İsimsiz Mitch. Muhbiri, suikast komplosu da dahil olmak üzere yaklaşık on iki ağır suçtan yargılıyoruz. Çok büyük baskı uyguladık, iş birliği yapmaya başladı ve sonra tamamen taraf değiştirdi. Şu anda ABD polislerinin koruması altında ve mahkemede önemli bir tanık olacak. *Eğer* Malone'u suçlu bulabilirsek."

"Ne kadar yakınsınız?"

"Ay ne kadar uzakta? Sadece bu suçlunun sözüne dayanarak dava açamayız ve elimizde somut bir kanıt olmadan iddianame hazırlamaya kalkışırsak..."

"Malone'a niyetinizi belli etmiş olursunuz."

"Baykuş pisliği kadar kurnaz biri. Ayrıca, çok kötü bir haber. Nelson'dan beri bir suikast daha oldu."

"Başka bir ajan mı?"

"Hayır, Oz'un satıcılarından biri. Gösterişli bir adam. Şatafatlı, ağzı bozuk, büyük paralar harcayan ve bu nedenle operasyon için tehlikeli biri."

"Nelson ile aynı şekilde mi öldürüldü?"

"Evet. Ve şimdi Paul Adler ve o kız. Adli tıp uzmanının tahminine göre jilet gibi keskin bir boğma ipiyle boğuldular. Roland Malone'un sadece Oz'un işlerine karışmakla kalmayıp, aynı zamanda Oz'un tercih ettiği cellat olduğuna inanıyoruz."

"İhbarcı bu konuda ne diyor?"

"Hiçbir şey söylemiyor. Malone ile ilgili her konuda ağzını sıkı tutuyor, bu da elbette Malone'un Oz'un kirli işlerini yaptığını düşünmemize yol açıyor. Ama bunu o kadar temiz yapıyor ki, onu suçlayamıyoruz."

O görüşmeden bu yana geçen altı ay içinde, ne DEA ne de başka bir kurum Roland Malone'u suçlayacak kadar güçlü kanıt toplayamamıştı. Ve Malone'u yakalamadan önce, onun için çalışan, yüzü görünmeyen ve "Oz" lakaplı dahiye ulaşma şansları yoktu.

Mitch, barın etrafına bir kez daha temkinli bir şekilde göz attı. Gus, içeri giren ve inşaat işçileri tarafından dikizlenen üç genç kadınla sohbet ediyordu. Kimse Mitch'le ilgileniyor gibi görünmüyordu, ama paranoya iyice yerleşmişti.

"Bayou Coeur'deki suç mahallinde önemli bir delil bulundu mu?" diye sordu.

"Hâlâ arıyorlar."

"Bu ya hayır demek ya da söylemeyeceksin demek."

"Bu, hâlâ arayışta oldukları anlamına geliyor, Mitch."

"Bana kurbanların olay yerinde öldürülmediği söylendi. Cesetler, tıpkı Nelson'ınki gibi, bir yere atılmıştı."

"Gürültülü satıcının ki de öyleydi," dedi Tucker.

"Bayou Coeur'da mı?"

Hayır. Nehrin karşı yakasındaki Mississippi'de bir gölde bulundu.

Mitch tüm bunları anlamak için bir an durdu, sonra şöyle dedi: "Adler'in öldürülmesinde Malone'un izi açıkça görülüyor. Bunu biliyorsun Jim. Anlat bakalım."

"Lanet olsun sana Mitch," diye homurdandı. "Seninle hiç konuşmamalıydım. Bu soruşturmaya dahil olduğumuzu duyurmak istemiyoruz. Henüz değil. Bu, hamamböcekleriyle dolu bir odada ışığı açmak gibi olurdu. Hepsi dağılırdı."

"Ama Malone'a bakıyorsunuz, değil mi?"

"Gizlice."

"Ama yakından."

" *Gizlice* , Mitch. Ve bunu ciddiye alıyorum."

"Anladım, anladım. Beni gelişmelerden haberdar edin."

"Yapabilirsem."

"Bana borçlusun, Jim."

"Ne için?"

"Seni... adı neydi? Teresa mıydı, Terry miydi?"

"Sadece bir randevumuz oldu!"

"Bunu berbat etmen benim suçum değil."

Tucker tekrar küfretti, sonra da, "Bak, sormam gerek. Seninle Bowie arasında ne oluyor?" dedi.

Kahretsin . "İki katlı bir darbeyle karşı karşıyasınız, ama siz orada bizim aramızdaki tartışmadan bahsediyorsunuz?"

"Yani doğru mu? Aranız bozuk mu?"

"Geçer gider."

"Öyle mi?" diye sordu, duraksadı ve ardından "Ayık mısın?" diye sordu.

"Geçen cumartesi gecesi orada değildim."

"Öyle diyorlar."

"John bu duruma çok sinirlendi."

"Hatta daha fazlasını da duydum."

Aman Tanrım, dedikodular çok kapsamlıymış. "Hatta dahası da," diye itiraf etti Mitch. "Ama şimdi rahatız."

"Yemin mi ediyorsun?"

"Rahatız."

"Pekala o zaman. Paylaşmaya değer bir şey olursa sizi bilgilendireceğim."

"Teşekkürler, Jim." Tam telefonu kapatmak üzereyken diğer adam onu durdurdu.

"Bir şey daha var," dedi ajan.

"Hâlâ buradayım."

Tucker derin bir nefes aldı, sonra verdi. "Tavsiye ya da koçluk istemedin. Ama şunu söylemeliyim. Son birkaç yılın senin için cehennem gibi geçtiği bir sır değil. Bu şartlar altında anlaşılabilir bir durum."

"Öyleyse kendine biraz rahatlık ver, tamam mı? İhtiyacın olan son şey kendi başına daha fazla bela açmak. Sana Roland Malone'dan bahsettikten sonra, Bowie'nin ona karşı ilgisiz olduğunu söylemiştin. Bu olası ama kanıtlanmamış Bayou Coeur bağlantısı yüzünden Bowie'nin canını sıkma. Sen mükemmel bir polissin. Geleceğini mahvetmek için böyle çılgınca bir şey yapman çok yazık olur. Tamam

mi?"

"Tamam aşkım."

"Tamam aşkım?"

"Tamam aşkım."

Tucker içini çekti. "Evet, tabii." Bilgisayarı kapattı.

Jim Tucker, ona çifte cinayetle ilgili bildiği her şeyi veya DEA'nın Roland Malone hakkında elinde ne olduğunu ya da ne olmadığını anlatmazdı. Ağzı sıkı olmak, federal kurumların katı bir kuralıydı.

Ancak Mitch de bildiği her şeyi Tucker'a anlatmamıştı.

Ellie, Dylan'ın son hastasını uğurladıktan sonra saat altıda ayrılmıştı.

Dylan, bugünkü seanslar sırasında ve dün aldığı notları bir not defterine yazmak için kalmış ve son üç saati bunları her hastanın bilgisayar dosyasına aktarmakla geçirmişti.

Zihni sürekli dağıldığı için iş normalden daha uzun sürmüştü. Eve gitmeye, bir kadeh şarap içmeye ve rahatlatıcı bir banyo yapmaya hazırdı. Ama incelemesi gereken bir hasta dosyası daha vardı. Özellikle sona sakladığı dosya. Mitch Haskell'ın dosyası.

Deri dosyasını açtı ve içinden sarı renkli not defterini çıkardı. Üzerinde yazıya dökülecek çok az şey olduğunu görünce şaşırmadı, bu yüzden iç ofisindeki masadan uzaklaştı ve not defterini de yanına alarak daha rahat düşünebileceği diğer odaya gitti.

Mitch'le yaptığı görüşme sırasında pek not almamıştı çünkü söylediklerinin çoğu kayda değer değildi. Ciddi bir konuya değinmemek için kullandığı alaycı tavrını fark etmişti, ancak bu ona üzerinde çalışabileceği çok az şey bırakmıştı. Daha sonra sakladığı önemli bir şeyi ortaya çıkarmak için kullanabileceği anahtar kelimeleri not almamıştı.

Önemli bir şey açığa vurduğu tek an, hiçbir şey söylemediği zamandı. Bu, geçen haftaki içki alemi ile karısının ölüm yıldönümünün bir ilgisi olup olmadığını sorduğu zamandı. Hiçbir şey söylemeyerek, aslında hiçbir şey söylemeyerek daha fazlasını açığa vurmuştu.

Aniden özel çıkış kapısının kilidi tıkırdadı, topuz döndü ve aklından

geçen kişi içeri girdi. "Bu perşembeye kadar böyle kalmaz," dedi ve botunun topuğuyla kapıyı kapattı.

Bölüm 8

Dylan not defterini bir kenara fırlattı ve üç adımda odanın öbür ucuna geçti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"John'a öpüşme olayından bahsetmedin."

"Beni ölesiye korkuttun. Buraya nasıl girdin?"

"Kilitleri ben açtım."

"İkisini de mi seçtin? Hem alt kattaki çıkışı da mı? Nasıl bildin—"

"Ben birçok alanda yetenekliyim. Neden John'a söylemedin?"

"Buraya öylece zorla giremezsiniz."

"Aksini gösteren kanıtlar var." Kollarını açtı ve sırtıttı.

Sırtıttı! Küstahlığı şaşırtıcıydı. "Güvenlik kameralarına yakalanacaksınız."

"Tüh, tüh, Doktor Reede. Bu bir yalan. Burada güvenlik kamerası yok. Önce etrafı incelemeden bir binaya gireceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Hemen gidin."

"Buraya girmeden önce bu kadar çok zaman mı geçirdin? Hı hı. Ellie'nin çıktığını gördüm. Etrafta bekledim, sen de peşimden gelince seni yakalamayı planlıyordum. Ama sen çıkmadın ve beklemekten yoruldum."

Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Git."

"Neden?"

"Bunun için aklıma bir düzine sebep geliyor, ama esas olarak protokol ve etik kurallarına aykırı olmasından kaynaklanıyor."

"Seni öpmek de kurallara aykırıydı. Neden bu konuda yaygara koparmadın?"

"Çünkü beni hasta olarak bırakmak için manipüle etmeye çalışıyordunuz. Teğmen Bowie'ye söylemeyi planlıyordum ama sonra

düşündüm de—"

"Ona her Teğmen Bowie diye hitap ettiğinizde sinirlerim bozuluyor. John ya da Bowie deyin, tamam mı? Daha kolay olur. Şimdi, öpüşme meselesine gelelim. Ne diyordunuz?"

"Öpüşmeyle ilgili doğrudan bir şey söylemiyordum."

"Per se'nin tam olarak ne anlama geldiğinden hiçbir zaman emin olamadım, ama konumuzun öpüşme olduğundan eminim."

Öfkesinden köpürmesine rağmen sesini kontrol altında tuttu. "Seni ispiyonlamak tam da istediğin şeydi."

"Anlaşılan, bunun analizini yapmak için zaman harcadınız."

Birdenbire aralarındaki mesafenin bir şekilde azaldığını fark etti, ancak bunu kimin gerçekleştirdiğini söyleyemedi. "Lütfen geri çekilin. Alanımı işgal ediyorsunuz."

Bakışlarını onun gözleriyle buluşturmak için birkaç santim yukarı bakması gerekti, ama başardı. Ayrıca yerinde de durdu. Gerçi ayaklarının altında sağlam bir zemin yokmuş gibi hissediyordu. Daha çok, hafif dalgaların üzerinde süzülen bir teknenin güvertesi gibiydi.

Ellerini omuz hizasına kadar kaldırdı ve birkaç adım geri çekildi. "Özel alanınıza girmek niyetinde değildim. Buraya gelme amacım, içeri girme girişimin fark edilip edilmediğini görmektir."

Pencereye doğru ilerledi ve panjurların aralıklarından sokağa baktı. "Samimi bir atmosfer yaratmak için mi bunları yarı kapalı tutuyorsunuz?" diye sordu ona dönerken.

Aslında evet. Güven ve gizlilik sağlamak için pencereleri yarı kapalı tuttu. Ancak kullandığı terminoloji nedeniyle, "Pencere güney cephe. Güneş ışığı bazı hastalar için rahatsız edici bir açıdan giriyor" dedi.

"Özellikle de hayatlarının en ilgi çekici yönlerini paylaştıklarında."

Bu konuya hiç değinmedi. "Hırsızlığınız ortaya çıkmadan önce gitmelisiniz."

"Eğer öyleyse ne olacak? Polis teşkilatındaki her polis beni tanıyor. Güvenlik kamerası veya alarm sistemi olmayan, tamamen karanlık bir binada ışığınızın açık olduğunu gördüğümü söyledim. Bu arada, bunun sebebi nedir?"

"Bu kadar eski bir binaya bunları kurmanın maliyeti bazı kiracılar için çok fazlaydı."

"Hım. O zaman içeriye sadece benim girmiş olmama sevinmiyor musun?"

"Aslında pek sayılmaz. Bu arada, bu bir itirafa eşdeğerdi."

"Pekala. İçeri girdim. Soruşturma yapan herhangi bir memura buraya durumu kontrol etmek, iyi olup olmadığınızı görmek için geldiğimi söyledim ve olay burada biterdi."

"Hayır, çünkü ona farklı bir şey söyledim."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Ona ne söyledin?"

Zorlayıcı soru, adeta meydan okuma gibiydi. Sol kaşını kibirli bir şekilde kaldırması, kadının buna karşılık verecek bir şeyinin olmadığını bildiğini gösteriyordu; çünkü kadın bu sabah ona asla bir hastanın güvenini ihlal etmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Konuyla tamamen alakasız bir şekilde, "Saçların böyle açıkken daha güzel görünüyor" dedi.

Ofis saatlerinde taktığı sıkı atkuyruğundan saçını çözmüştü. Şimdi, içgüdüsel olarak saçını kulaklarının arkasına taktı ve iltifatına verdiği bu utangaç tepki için kendine lanet etti; çünkü iltifatı kabul etmemişti bile.

"Aslında," dedi, "her yerin daha rahat görünüyor. Ceket yok. Gömleğinin etekleri dışarıda." Çıplak ayaklarına baktı. "Yüksek topuklu ayakkabı da yok."

O ortaya çıktığı andan itibaren, "daha salaş" görünümünün farkındaydı ve bundan duyduğu utancı belli etmemeye çalışmıştı. Ama onun yorumlarına asla boyun eğmeyecekti. "Bir davetsiz misafir beklemiyordum."

"Hayat sürprizlerle dolu değil mi?"

"Bazıları hoş olmayan türden."

Bu sözler onu hiç etkilemedi. Kaşlarını çatarak, konsantre bir şekilde onu değerlendirmeye devam etti. "Biliyor musun, hastalarından daha fazla verim alabilirsin, eğer seni böyle görürlerse. Her şeyin yolunda gitmesi yerine biraz dağınık ve özensiz halinle."

"Bu hiç de profesyonelce olmazdı."

Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve ikiz lazerler gibi mavi gözleri onun gözlerine dikildi. "Bu mesafeli, profesyonel tavır senin güvenlik kalkanın, değil mi?"

Ani ruh hali değişiminden ve rahatsız edici kavrayışından bir kez

daha hazırlıksız yakalanan kadın, başını hafifçe salladı. Bu hareket kulağının üzerinden bir tutam saçı düşürdü, ancak bunu düzeltmek için dikkat çekmedi. Soğukkanlılıkla, "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Hadi ama Dylan. Numara yapma. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun." Odaya şöyle bir göz attıktan sonra tekrar ona döndü. "Bu sabah, senin ciddi görünüşün ve ağırbaşlı tavrının, bu odanın rahat atmosferiyle tam bir tezat oluşturduğunu hemen fark ettim."

"Sanki yanlış sete girmiş, ama repliklerinden ve pozisyonundan emin bir rol oyuncusu gibiydiniz. Yanlış anlamayın, rolünüzü iyi oynuyorsunuz. Hatta biraz fazla iyi. İnsanın aklına, kalbi atan gerçek bir insan olup olmadığınız sorusu geliyor."

Konuşmasının her kelimesi canını yakmıştı ama bunu ona belli etmeye niyeti yoktu. "Eğer rol yapıyor olsaydım, kostümüm bol pantolon ve yemek lekeli bir yelek olurdu."

Keyifli bir şekilde içini çekti. "Güzel espriydi doktor. Ama kaldığımız yerden devam edelim."

" *Söylediklerin* tam olarak buydu."

"Pekala, demek istediğim, ya da demek üzere olduğum şey şu ki, savunma mekanizmamın şaka yapmak olduğunu açıkça kabul ediyorum. Esprili sözlerle konuyu saptırıyorum. Sizinki ise soğukkanlı, sakın, kontrollü bir profesyonellik sergilemek. Bu tıpkı... buna ne denirdi?"

"Buna güvenlik battaniyesi dediniz."

"Evet, ama bu çok yumuşak ve rahat. Senin duruşun daha çok bir..." Parmaklarını birkaç kez şıklattı. "Bir fanus gibi. İşte bu. Seni içine alıyor. Şeffaf ama geçilmez. Seni neyden koruyacağını merak ediyorum."

Kolları yanlarında kaskatı kesildi. Elleri yumruk oldu. Ve elbette, o bunu fark etti.

"Vay canına. Bu gözlem tam isabet oldu. Çünkü doğru noktayı yakaladım, değil mi?"

Onun kışkırtmalarına karşılık vererek tam da onun oyununa geldiğini fark eden kadın, ellerini gevşetti ve derin bir nefes aldı. "Mitch, görünen o ki, bu geceki sürpriz saldırının ardındaki motivasyonun. Buradasın çünkü bu sabahki sabotaj girişimin

başarısız oldu."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Beni korkutarak sizi hasta olarak kabul etmeyi reddetmemi sağlamaya çalışıyorsunuz."

"Ve tüm bunlara rağmen o cam fanusu güvenli bir şekilde yerinde tutmaya çalışıyorsunuz..."

Adam iki eliyle de kadının dağınık olduğunu ima eden bir hareket yaptı. Kadın cevap vermedi.

Yine başını merakla yana eğdi. "Bunu yalanlamayacak mısın?" Kadın hâlâ konuşmayınca omuz silkti. "Önemli değil. Sanırım neden asla gardını indirmediğini anlıyorum."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama bak, istiyorum Dylan." Perdelerin arasından bir kez daha baktı, başını sağa sola çevirerek aşağıdaki sokağın tamamını inceledi, sonra hasta koltuğuna gitti, oturdu ve kollarını koltuğun arkasına yasladı. "Şu cam fanusun kapağını kaldırdığımı varsayalım. Bana Dylan Reede hakkında bir şeyler anlat."

"Hastalarımın özel hayatım hakkında konuşmuyorum."

"Bu hiç adil değil. Sen benim zihnimi, kalbimi, ruhumu kurcalamak istiyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey öğrenemiyorum?"

Sessiz ve duygusuz kaldı.

"Bak, önce ben başlayayım ve kendimle ilgili bir şey açıklayayım." Kollarını koltuğun arkasından indirdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturdu, ellerini bacaklarının arasına kenetledi. Gözlerinin içine doğrudan baktı.

"Oğlum Andrew'u o kadar çok seviyorum ki, uyurken onu izlediğimde, ona duyduğum sevginin yoğunluğundan kalbim acıyor. Bazen o kadar bunaltıcı oluyor ki, gözlerimden yaşlar akıyor. Orada uzanıp ona bakıyorum, nefes alışını dinliyorum ve bu muhteşem küçük insanı dünyaya getirmiş olmanın mucizesi karşısında ağlıyorum."

Gözlerine baktı, beden dilini ve ifadesini inceledi ve bunun başka bir manipülasyon olduğuna inanmadı. Manipülasyon olup olmadığına bakmaksızın, bunu araştırmak istedi. Arkasındaki kanepenin kenarına oturdu. "Andrew kaç yaşında?"

"Neredeyse üç yaşında. Kayınvalidem ve kayınpederimle yaşıyor.

Bunu muhtemelen John sana söylemiştir."

"Öyle yaptı. Ayrıca bana bunun mahkeme kararı değil, sizin kararınız olduğunu söyledi."

"Hayır, yasal bir sorun yoktu. Resmi bir şey de olmadı. Sadece Andrew için en iyisi olacağını düşündüm. Angela'yı kaybettiğimizde Andrew sadece dokuz aylıktı. Çalışmak zorundaydım ve standartlarıma uygun bir çocuk bakımı masrafını karşılayabilsem bile, onun gelişim yıllarının yabancılar tarafından yönlendirilmesini ve denetlenmesini istemedim. Angela da bundan nefret ederdi."

"Bu iyi bir yaşam düzeni mi?"

"Hayır, berbat bir durum," dedi kısaca. Sonra daha derin bir düşünmeyle ekledi, "Şu an yapabileceğim en iyi şey bu." Yüzünde bir anlık ıstırap ifadesi belirdi, ama çabucak kayboldu. "Tamam doktor. Sıra sizde."

"Sıra bana gelmiyor."

"Hadi ama, biraz sportmenlik göster."

"Bu seanslar senin için, Mitch. Sadece senin için."

"Hım." Doğruldu. İşaret parmağıyla alt dudağını okşayarak, ona keskin bir yoğunlukla baktı. Ağır ağır geçen saniyeler oldu. Kadın, onun ya konuşmakta zorlandığı bir şeyi açıklayacağını ya da şimdilik kendine saklayacağını düşündüğünü tahmin etti. Onu hiçbir yöne doğru yönlendirmedi.

Son olarak, "Bir şehitle evlenirken nelere bulaştığının farkında mıydınız?" dedi.

Soruyu sessizce sormuştu ama bu sessizliği, çarpışan ziller gibi, ya da kırılan camlar gibi, paramparça olan bir cam fanus gibi yırtmıştı. Nefesi yavaşça dudaklarından sızdı, tüm gücünü de beraberinde götürdü. Koltuğun arkasındaki mindere yaslandı, ona dehşetle bakarak kendi kendine "Nasıl yani?" diye sordu.

Tabii ki. Mesleği dedektiflikti. Sadece kolluk kuvvetlerinin sahip olduğu kaynaklara sahipti. Çok yönlü yeteneklere sahipti. John Bowie onu kurnaz ve hızlı olarak tanımlamıştı.

"Sizi araştırdım," dedi, hâlâ kadife gibi yumuşak bir ses tonuyla. "Biraz araştırma yapmak zorunda kaldım çünkü evlilik soyadınızı kullanmıyorsunuz. Neden?"

Konuşmaya başlamadan önce yutkunmak zorunda kaldı ve

konusabildiğini fark edince rahatladı. "Bunu gizlemek için değil."

"HAYIR?"

"Hayır. Birçok kadın mesleklerinde kızlık soyadlarını kullanıyor."

"Eşinizle nerede tanıştınız?"

Tekrar yutkundu. "George. Adını söyleyebilirsin. Dağılmayacağım."

Dengesini yeniden kazanıp sınırlarını tekrar belirlemezse, bunu çok yakında başarabilirdi. *Şimdi* ... Elleriyle eteğini birkaç kez düzeltti ve sonra ayağa kalktı.

"Ama benim duyabileceğim bir yerde ondan hiç bahsetmeyeceksin, çünkü hayatım hakkında konuşmayacağımızı açıkça belirttim. Hayatımın hiçbir yönü hakkında. Ayrıca bu sabah sana yardım etmek istediğimi söyledim ve bunu gerçekten kastettim Mitch. Sana yardım edebileceğime inanıyorum." Durakladıktan sonra ekledi, "Ayrıca, *Teğmen Bowie* bana denemem için para ödüyor."

Bu ucuz bir laf sokmaydı ama ona vurduğu darbeden sonra karşılık vermek iyi hissettirmişti. Alaycı sözüne tepki vermesini bekliyordu ama vermedi, bu yüzden devam etti. "Bu gece buraya gelmen gerçekten çok çirkin bir şeydi ama entrikaların o kadar açık ki, onları görmezden gelmeye razıyım. Perşembe günü devam ederiz. Şimdilik iyi geceler." Kapıya doğru baktı. "Umarım kilidimi kırmamışsındır."

"Hayır, az önce açtım. Arkamdan kilitleyebilirsiniz."

Ayağa kalktı, ama kapıya yönelmek yerine, yavaş ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü. Görüş alanının tamamını kaplayana kadar durmadı. Vücut ısını, yüzündeki sıcak nefesini hissedebiliyordu. İlk kez olmasa da, onda tehlikeli bir öngörülemezlikle patlamaya hazır, gizli bir canlılık sezmişti.

Şimdi bu kadar yakın dururlarken -ve dürüst olmak gerekirse, adam kapıdan içeri daldığından beri- onu şaşırtan şey, adamın fiziksel varlığına verdiği güçlü tepkiydi; bu tepki kaygı ve arzu arasında bir yerde gidip geliyordu.

Evet, aynen öyle. Her şeye rağmen ve kendi ahlak kurallarına ve iradesine tamamen aykırı olarak, *aynen öyle* .

Alçak sesle, "Dylan, senin dağılıp gitmeni izlemekten zevk alırdım sanırım. Çünkü görüldüğün kadar havalı değilsin. Bunu nereden biliyorum biliyor musun?" dedi.

O ne yapacağını anlamadan ve onu engellemeden önce, bileğini kavradı ve başparmağını kan damarının attığı iç kısma yerleştirdi. "Sonuçta kalp atışın var," dedi. "Hem de güçlü ve hızlı. Ama asıl ipucu bu değil." Eğilip fısıldadı, "Asıl ipucu kırmızı oje."

Ona düşünmesi için bir iki saniye verdi, sonra elini bıraktı ve kontrolsüz, istenmeyen ve kabul edilemez bir sıcaklıkla dolmuş olan yüzüne doğru sırttı.

Elini onun kavrayışından kurtardı. "Başka bir şey hakkında şaka yap."

"Şaka yapmıyordum." Ona bir kez daha gülümsedi, ama bu yaramaz çocuk gülümsemesi ya da alaycı bir gülümseme değildi. Bu sefer pişmanlık dolu bir gülümsemeydi.

Onu bırakıp kapıya doğru gitti. Geri dönüp ona baktığında, gülümsemesi ve kibirinden eser kalmamıştı. "Bu da şaka değil, Doktor Reede. 'Bir zamanlar' diye başlayan gerçek bir hikaye. Karımı garajımızda ölü bulduğum gece başlıyor."

Onun dobra sözleri onu şaşırttı; nefesi kesildi.

"Ölümü intihar olarak değerlendirildi," dedi. "Ama intihar değildi. Cinayete kurban gitti. İnsanlar buna inanmıyor ama ben biliyorum ve intikamını alacağım. Andrew'un annesini öldürmek için komplo kuran adamları bulacağım ve bulduğumda onları öldüreceğim."

Açık, dürüst ve inançlı bir şekilde konuştu. Şaka yapmadı. Hatta, tekdüze ciddiyeti tüyler ürperticiydi.

"Öldükten sonra," diye devam etti, "eğer yetkililer size gelip benim hakkımdaki kayıtlarınızı görmek isterlerse veya benim ruh halim hakkında ne bildiğinizi sorarlarsa, onlara niyetlerimi size hiçbir koşul veya pişmanlık duymadan itiraf ettiğimi söylemenize izin veriyorum. Onlara o adamlara 'yakın bir tehdit' olduğumu söyleyin." Arkasındaki kanepede duran not defterini işaret etti. "Bunu yazın ki hatırladığınızdan emin olun."

Birkaç saniye ona baktı, sonra kapıdan çıktı ve arkasından yavaşça kapıyı kapattı.

Bölüm 9

Mitch kafasının arkasını asansör duvarına çarptı. *Kahretsin! Az önce ne olmuştu böyle?*

Dylan'ı ofisinde pusuya düşürmek, onu şok edip dehşete düşürmek, böylece zekice kullandığı sorgulama tekniklerine daha açık hale getirmek amacıyla yapılmıştı. Bu karşılaşmadan onun ve uygulamaları hakkında daha fazla bilgi edinerek ayrılmak istemişti.

Parlak planı ters tepti. Hem de fena halde.

Sonunda oğluna olan sevgisinden şiirsel bir dille bahsetmiş ve Angela'nın öldürülmesinden sonra verdiği intikam yeminini ona tekrarlamıştı. Bunu ondan söktürebilmiş olması, onun sandığından çok daha iyi bir terapist olduğunu gösteriyor.

Kendisini "Dr. Reede, Olağanüstü Analist" olarak tanıtmalı.

Dylan, yani kadın, bambaşka bir şeydi. Belki bir yılan terbiyecisiydi. Hipnotist, büyücü, siren. Her neyse, ona bir tür büyü yapmıştı; beynini devre dışı bırakmış ama vücudunun başka bir bölümünü ışık hızında aşırı çalışmaya itmişti.

Başparmağını onun bileğine dayadığı o anlarda, onun kalbi ne kadar hızlı atıyorsa, o kadar hızlı fanteziler kuruyordu. Saçları, ipeksi ve gevşek bir şekilde göğsünün üzerinden kayarken...

Tanrım! Şu anda bunu düşünemezdi. Onunla ilgili tüm düşünceleri zihninden silmeliydi. Gözleri, dudakları, bacakları. Kırmızı ojeli ayak tırnakları. Erotik fantezilerine ancak rahat ve dikkati dağılmadan dalabileceği zaman başlayacaktı.

Şimdi kesinlikle o zaman değildi.

Asansör zemin kata ulaştı ve kapı açıldı. Bina cephesine paralel uzanan uzun koridorun her iki ucundaki güvenlik lambaları dışında lobi karanlıktı.

Koridoru takip ederek, ofislerle dolu uzun bir koridorla kesiştiği bir köşeye kadar ilerledi. Koridorun ortasında, içeri girdiği dışarıya açılan kapı vardı. Kapı işaretlenmemiştir, ancak Dylan'ın hastasının oradan çıktığını görünce yerini tespit etmişti. Kilidi açmak kolaydı, ancak kapı tamamen metalden yapılmıştı. İçeride ne olduğunu görmenin tek yolu kapıyı açmaktır.

Kapağı bir santim kadar araladı ve gözünü yarığa dayadı.

EATS'in neon tabelası karanlıktı. Çevredeki tüm ofisler ve işletmeler de gece için kapalıydı. Şehir caddesi, Gus'ın barından ayrılırken gördüğü araba dışında bomboştur. Araba, sokağın diğer tarafında, bloğun ortasında park edilmişti. Takip edildiğine hiç şaşırmamıştı, ama fark etmemiş gibi davranmıştı.

Anlaşılan, tıp binasına kadar takip edilmişti. Dylan'ın ofisindeki pencere perdelerinden aynı arabayı sokakta görmüştü ve araba hala oradaydı. Ne yazık ki, bu çıkış kapısına doğru park edilmişti. Görülmeden bu yoldan çıkamazdı ve o arabanın sürücüsünü şaşırtmak istiyordu.

Kapıyı kapatıp loş koridorda yürüyerek yangın merdivenlerinin girişine ulaştı. İkişer ikişer basamakları çıkarak üçüncü kata, dışarıya açılan bir yangın merdivenine çıkan pencerenin bulunduğu sahanlığa çıktı. Lokantadaki masasından binayı incelerken bunu fark etmişti.

Penceredeki kilit o kadar çok kez boyanıp kapatılmıştı ki, cebindeki bıçağıyla zorlayana kadar yerinden oynamadı. Sonunda kırıldı, ama camı çatlattı ve ahşap çerçeveyi parçaladı. Hasar konusunda fazla endişelenmedi. Çok dikkat çekmeyecekti.

Pencereyi sadece içinden geçebileceği kadar açtı ve dışarı çıktıktan sonra dikkatlice kapattı. Yangın merdiveni paslı, gıcırdayıyordu ve binaya gevşek bir şekilde bağlıydı, ancak kazasız belasız dibine ulaştı ve on metrelik kaldırıma inişi zorlanmadan yaptı. Ardından binanın köşesine doğru koştu ve etrafına bakındı.

Artık arabanın arkasındaydı.

Binanın gölgesinde sessizce ama hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Arabaya yaklaşırken yavaşladı, belinin alt kısmındaki kılıfından tabancasını çıkardı ve arabaya doğru sessizce yaklaşırken tabancayı yanında tuttu.

Sürücü camı açıldı. Sürücü cep telefonuyla konuşuyordu. Mitch,

sürücünün "Hayır, içeri girdiğinden beri ondan bir iz yok" dediğini duydu.

Mitch öne doğru sendeledi, aynı anda sol yumruğuyla sürücü kapısına vururken, sağ eliyle tabancayı kaldırıp açık pencereden içeri doğrulttu.

Sürücü neredeyse yerinden sıçradı ve başını hızla çevirdi.

"Clarence!" diye bağırdı Mitch. "Aman Tanrım!"

Cumartesi gecesi onu tutuklayan genç devriye polisi, gözlerini tabancanın namlusuna dikmiş nefes nefese kalmıştı. Konuşabildiğinde, "Merhaba, Mitch," dedi.

"*Merhaba Mitch* '? Neden peşimden geliyorsun? Kiminle konuşuyorsun?"

"B... Bowie."

"Şaka yapıyorsun herhalde. Ver şunu bana." Sol eliyle açık pencereden uzanıp Clarence'ın elinden telefonu kaptı. Telefonu kulağına götürerek abartılı bir samimiyetle, "İyi akşamlar John. Nasılsın?" dedi.

"Tıp binasında ne yapıyordunuz?"

"Testislerimde bir mantar var."

"Çok komiksin."

"Peki, Dr. Reede ile bir görüşme yaptım. Zaten siz bunu dikte etmediniz mi?"

"Bir sonraki randevunuz Perşembe günüydü."

"Ne yani, artık benim kişisel asistanım mı oldun? Günlük planlayıcıyı sen mi tutacaksın?"

"Bunu bana karşı kullanma Mitch. Eğer bir tür acil durumla karşı karşıya kalsaydın ve ihtiyacın olsaydı—"

"Acil bir durum yok. Rahat olun. Sadece doktorla bazı şeyleri görüşmem gerekiyordu."

"Ne tür şeyler?"

"Özel şeyler."

"Acil bir durum olmamasına rağmen mesai saatleri dışında sizinle görüşmeyi kabul etti mi?"

"Şey, beni kovmadı." Denemiş olması bir şey ifade etmiyordu. "Ama konudan sapıyoruz. Clarence'ın kulağına bir kurşun sıkabilirdim ve asla farkına bile varmazdı. Neden onu beni takip etmesi için

gönderdin?"

"Senin için endişeleniyordum."

"Çok duygulandım. Gerçekten çok duygulandım."

"Harika. Alaycılığın her zaman çok yardımcı oluyor." John duraksadı, iç çekti ve sonra, "Mitch, buradan çok sinirli ayrıldın. Tekrar içki aleminde yapacağından ya da daha da çılgınca bir şey yapacağından korkmuştum." dedi.

"Ne gibi?"

"Öfkeni Dylan Reede'den çıkar."

Mitch telefonu aşağı indirdi ve ona dik dik baktı. Telefonu tekrar kulağına götürdüğünde, "Doğru mu duydum? Ona, herhangi bir kadına zarar verebileceğim ihtimali aklından bile geçti mi?" dedi. Dudaklarını içeri doğru kıvrırdı, içinden ona kadar saydı ve sonra, "Biliyor musun? Siktir git." dedi.

"Bakın, özür dilerim. Bu haddini aşmış bir davranıştı."

Mitch özrü kabul etmedi. Sert bir ses tonuyla, "Öncelikle, *seninle* yaşadığım bir tartışma yüzünden bu kadar kontrolden çıkacağımı sanma sakın," dedi.

"Özür diledim."

Clarence, telefonda geçen bu konuşmayı ister istemez duydu ve duyduğu yoğun ilgiyi gizlemeye bile çalışmadı. O kadar dikkatle dinliyordu ki, neredeyse nefes alamıyordu.

Mitch, işin artık çok ileri gittiğine karar verdi. "Benim için endişeni boşa harcadın John. Ben tamamen ayıyım. Eminim Clarence sana Gus'a gittiğimi söylemiştir. Gittim. Kahve içmeye, Gus da bunu doğrulayacaktır. Dylan Reede'nin yanından ayrıldığımda, hem bedeni hem de zihni sapasağlamdı." Biraz dağınık ve kızarmıştı, ama bunun dışında...

"Seanslarımızda konuştuğumuz konular, sizin ısrarınızla, özeldir. Buradan doğruca eve gitmeyi planlıyorum. Bana güvenmiyorsanız, Clarence beni takip edebilir ve yatağıma yatırdığımdan emin olabilir. Hatta bana uyku öncesi masal bile okuyabilir."

"Hâlâ kırgınsın."

"Kesinlikle haklısın. Haklı olmaya her türlü hakkım var."

John içinden küfretti. "Yarın görüşürüz."

Mitch telefonu kapattı ve titrek bir gülümsemeyle Clarence'a geri

verdi. "Sanırım yarın sabah aranızdaki sorunları çözebilirsiniz."

Mitch bu ihtimali önemsemezcesine homurdandı. "Clarence, birini takip etme sanatı hakkında birkaç ipucu verebilir misin? Gus'ın dükkanından çıktığım anda seni fark ettim. Okul çıkartmaları, sıradan bir anne plakası veya zevksiz tampon etiketleri olmayan, zararsız, işaretlenmemiş bir araç her zaman şüphelidir ve içinde bir polis olduğunu ilan etmek kadar etkilidir."

"Ayrıca, gözetleme yaparken sokak lambasının altına park etmemek en iyisidir. Ve en önemlisi, yan aynalarınızı sürekli kontrol edin. Etrafta kimsenin olduğunu bilmiyorsunuz. Kolayca morg yolunda olabilirsiniz."

Genç polis memuru boğazını yutkunarak, başını salladı ve "Teşekkürler Mitch. Unutmayacağım. Ve bu olaydaki rolüm için özür dilerim. Bowie—" dedi.

"Özür dilemenize gerek yok. Sadece emirleri yerine getirdiniz. Arabam köşede park halinde. Güvenli sürüşler dilerim."

Bunun üzerine tabancasını kılıfına geri koydu ve işaret ettiği köşeye doğru hızla ilerledi. Kamyonetine ulaştığında içine bindi ve çalıştırdı. Genç polis memuru yanından geçerken, son bir jest olarak Clarence'a el salladı.

Dylan eve gelir gelmez ilk yaptığı şey bir kadeh şarap doldurup banyoya götürmek oldu. Küvetin dolmasını izlerken şarabından yudumladı.

Ne Chardonnay içmek ne de sıcak bir banyoda rahatlamak onun net düşünmesine yardımcı olmayacaktı, ama ikisine de düşkün olmasının amacı da buydu zaten. Net düşünmek istemiyordu. Ofisinde olup bitenlerle ilgili düşüncelerinin tamamen bulanıklaşana kadar silinmesini istiyordu.

Mitch'i ya da başparmağının ucunu nabzına bastırduğunda hissettiği o yakınlığı düşünmek istemiyordu. Kırmızı ojesiyle ilgili fısıldadığı cümle açıkça cinsel bir şey değildi, ama ima ettiği şey endişe verici derecede etkili olmuştu.

Küvet dolduğunda, şarap kadehi boşalmıştı. Mutfığa gidip tekrar

doldurmayı düşündü ama vazgeçti ve bunun yerine küvette yarı uzanmış bir şekilde oturdu.

İstese de istemese de, *hastası* Mitch Haskell ile arasında geçenleri gözden geçirmeli ve bu konuda ne yapacağına karar vermeliydi.

Bu ikileme bir çözüm bulmadan önce, öncelikle sebebini kabul etmesi gerekiyordu. Açık ve net bir şekilde, ona karşı bir çekim duyduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Sevimli, zeki, komik, karizmatik, çekici ve son derece seksiydi.

Ayrıca, onun son derece sorunlu bir adam olduğu gerçeğini de göz ardı etmek mümkün değildi. Karısının öldürüldüğüne inandığı için ölümcül bir intikam almaya kararlı olduğunu itiraf etmişti.

Bowie ile yaptığı görüşmede, Bowie ona Angela'nın ölümünün cinayet olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmadığını söylemişti. Ancak aradan geçen iki yıl içinde Mitch, Angela'nın kendisi ve Andrew ile paylaştığı hayata kıyasla ölümü seçtiğini kabul etmeyi reddetmişti.

Klinik uzmanı olan Dylan, bu durumu kabullenmesi gerektiğini, aksi takdirde kendisi ve küçük oğlu için mutlu bir geleceğin mümkün olmayacağını biliyordu. Sevilen birinin intiharından iyileşmek, yas tutmanın yanı sıra, kendini suçlamayı ve hatta bireyin bencilliğine duyulan öfkeyi de içeren zorlu ve karmaşık bir mücadeleyleydi. Bu mücadele Mitch için iki kat daha zor olacaktı çünkü o ne intiharı ne de iyileşmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmiyordu.

Ama Dylan, ona yardım edebileceğinden emindi. Bu yüzden onun *mücadelesine* odaklanmalı ve onun çağrısına karşı koymalıydı. Bu gece yaşananlar yüzünden yıldırım çarpmayacaktı ama kesinlikle tehlikeli bir bölgeye girmişti.

Kesinlikle yasak olan bir şey olmadan önce, John Bowie'ye Mitch'in ihtiyacı olan terapistin kendisi olmadığını söylemesi ve güvenilir bir meslektaşını önermesi akıllıca olurdu.

Ama kişisel olarak, Mitch'in bu durumu atlatmasını istiyordu. Eğer onu geri çevirirse, Bowie'nin talimatına rağmen terapiyi reddedebilir ve kendini yok etme yoluna devam edebilirdi. Ona duyduğu cinsel çekim yüzünden bir hastayı ihmal etmenin suçluluğuyla yaşayabilir miydi? Sanmıyordu.

Şimdi pes etmek sadece Mitch'e değil, kendisine de haksızlık olurdu. George'un ölümünün ardından, hayatını düzene sokmak ve

kontrol altına almak için çok çalışmak zorunda kalmıştı.

Hayatını, dram ve kaos olmadan, olduğu gibi seviyordu. Mutluluk anları orta düzeydeydi, üzüntüleri de çok derin değildi. Mitch Haskell'ın, özenle yeniden kurduğu hayatını bozmasına izin veremezdi.

Bir sonraki görüşmelerinde, asla aşamayacağı bazı kurallar koyacaktı. Sınırları zorlamaya kalkışırsa hem kendisinden hem de John Bowie'den ciddi sonuçlarla karşılaşacağını açıkça belirtecekti. Kendisi ise, ne olur ne olmaz, sırtıtmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Yapardı.

Mutlaka yapmalı.

Roland Malone, ana yemek salonunda son bir tur attı ve yağmurlu bir geceye dönüşen havada dışarıya doğru yavaşça ilerleyen son müşterilerine iyi geceler diledi. Pazartesi akşamı için Ristorante Italiano, tatmin edici bir kalabalığa hizmet vermişti.

Ama kalabalığın büyüklüğü, gösteri dışında önemsizdi. Önemli olan o gece *kimlerin* geldiğiydi, *kaç kişinin geldiği* değil. Bu gece anlaşmalar yapılmış, planlar kurulmuş, ödemeler alınmıştı. Ofisindeki kasada, akşamın başlarında olduğundan daha fazla nakit vardı. Oz memnun olacaktı.

Müşterilerin hepsi gittikten hemen sonra, çalışma ışıkları açıldı ve personel yarınki öğle yemeği kalabalığı için temizliğe ve masa düzenlemelerine başladı. Roland, şefle yarınki deniz ürünleri spesiyouleri hakkında görüşmek üzere mutfağa doğru giderken bir telefon aldı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve gün boyu beklediği aramayı gördü. Auclair Polis Departmanındaki köstebek, dün gece geç saatlerde Mitch Haskell için önerilen terapistlerin listesini mesajla göndererek yardımcı olmuştu. O zamandan beri hiçbir şey duymamıştı.

"Benimle konuş," diye yanıtladı.

"Mitch Haskell ve John Bowie, Haskell'ın terapiye gitmesi konusunda bugün öğleden sonra yine tartışılar."

"Gitti mi, gitmedi mi?"

"Yaptım."

"Hangi terapist?"

"Adı Dylan Reede."

Roland birden hareketsiz kaldı, sonra yüzüğünü parmağında çevirmeye başladı. "Eğer gittiye, kavganın sebebi neydi?"

"Sanırım Haskell bunun tek seferlik bir görüşme olacağını düşünmüştü, ama Bowie perşembe günü planlanan bir sonraki randevusuna gitmesi konusunda ısrar etti. Haskell küfür savurdu ve sinirli bir şekilde oradan ayrıldı."

"O zaman muhtemelen tek seferlik bir işti."

"Tam tersi. Perşembeyi beklemedi. Bu gece gitti."

"*Bu akşam?*"

"Mesai saatleri dışında ofisinde yalnız başlarına görüştüler."

Roland en yakın yemek masasının altından bir sandalye çekip oturdu ve bu beklenmedik gelişmeyi ve olası sonuçlarını düşünmeye başladı. Hiçbirini beğenmedi.

Telefon görüşmesinin diğer ucundaki muhbirinin tepkisini ölçeceğini biliyordu, bu yüzden tepkisini gizlemeye özen gösterdi. Hassas anlaşmalarında herhangi bir aksaklık olması durumunda misilleme korkusu aşılamıştı. Zayıflık, kararsızlık veya şüphe belirtisi göstererek bu korku faktörünün etkisini azaltmak istemiyordu.

"Haskell'in özellikle o terapisti seçmesinin nedenine dair herhangi bir söylenti var mı?" diye sordu.

"Bowie'ye onu rastgele, hiç görmeden seçtiğini söyledi."

Belki, diye düşündü Roland. *Ama belki de değildir*. Belki de değildir endişe verici olurdu. "Beni gelişmelerden haberdar et."

"Evet, efendim."

Telefonu kapattı ama masada oturmaya devam etti, parmağındaki yüzüğü çevirerek düşüncelere dalmış bir haldeydi; ta ki temizlik görevlilerinden biri elinde elektrik süpürgesiyle yanına gelene kadar.

Kalktı, mutfağa gitti ve şefin, şişirilmiş fiyatı nedeniyle Dover sole balığını menüden çıkarma önerisini dinlerken, mutfak personelinin birkaçının arka kapıda toplandığını fark etti.

Balık fiyatıyla ilgili şikayeti durdurmak için elini kaldırdı. "Arkada neler oluyor?"

Şef omzunun üzerinden bir bakış attı. "Artık yemekleri evsizlere veriyorlar."

Roland, adamın şaka yaptığını düşünerek, bir espri ve kahkaha patlaması bekleyerek ona bakakaldı. Adamın ciddi olduğunu anlayınca, yanından geçip mutfağın sonuna kadar yürüyerek işçilerin yanına ulaştı.

"Çekil." Hemen kenara çekilip kapı yolunu ona açtılar. Restoranın arkasındaki ara sokağa çıktı; orada, yağmurdan korunmak için saçakların altında toplanmış, perişan kılıklı bir grup evsiz vardı.

Roland, yanındaki adamın kirli ellerinden bir yemek kutusu aldı, açtı, içini zevkle kokladı ve ardından aromatik içeriğini sokağın kirli kaldırımına boşalttı.

"Defolun kapımın önünden. Bir daha yanıma yaklaşırsanız, sizi haşere gibi yok ederim."

Sesini bile yükseltmemişti ama mesajı almışlardı. Koşarak uzaklaştılar, ara sokakta her iki yöne doğru dağıldılar. Roland döndü ve mutfağa girdi; çalışanları hâlâ hareketsiz duruyorlardı. Hatta bir musluk bile akmaya devam ediyordu çünkü kimse onu kapatmak için hareket etme cesaretini gösterememişti.

Yanına gitti, ellerini dereye soktu ve dezenfektan sabunla yıkadı, ardından lavabonun üzerindeki raftan temiz bir havlu aldı. Yüzüğün etrafını iyice kuruladı ve kırmızı taşı havluyla parlattıktan sonra katlayıp kenara koydu.

Musluğu kapattı, sonra geçimlerini ve çoğu durumda hayatlarını kendisine bağlayan insanlarla yüzleşti.

"Sokak hayvanını beslerseniz ne olduğunu biliyor musunuz? Sürekli geri gelir. O lanet şeyden asla kurtulamazsınız. Müşterilerimin giriş kapısına ulaşmak için insan çöplerinin arasından geçmek isteyeceğini mi sanıyorsunuz? İyilik yaparak işimi mahvetmek mi istiyorsunuz?"

Bir kasap bıçağı aldı. "Eğer aranızdan birinin yemeğimi o serserilere verdiğini görürsem, işten kovulursunuz... önce elinizi keserim." Bıçağı vahşice doğrama hareketiyle savurdu, sonra da metal tezgahın üzerine o kadar nazıkçe bıraktı ki hiç ses çıkarmadı.

"Beni anladınız mı?" Herkes başını salladı. "Güzel. Şimdi kızmadan önce işinize geri dönün."

Dışarıda, ara sokakta, evsizlerden biri, Esplanade Caddesi'nin ters yönüne doğru ilerleyen birkaç kişinin arkasından ağır adımlarla yürüyordu. Diğer "haşerelerle" o kadar iyi kaynaşmıştı ki, Roland Malone onun Mitch Haskell'in elinden yiyecek kutusunu aldığından asla şüphelenmezdi.

Bölüm 10

Mitch ve Roland Malone göz göze, burun buruna, ayak parmak üstüne gelmişlerdi. Mitch'in ayağında lazanya lekeleriyle kaplı, delik deşik, kirli spor ayakkabılar, Malone'un ayağında ise cilalı İtalyan deri mokasen ayakkabılar vardı. Malone, karşısında hesaplaşmaya kararlı bir düşmanla karşı karşıya olduğunun farkında değildi.

Mitch sokağın sonuna vardığında diğerlerinden ayrıldı ve Esplanade'e göre trafiğin çok daha az olduğu bir yan sokağa girdi. Orada bulunan az sayıdaki yaya ile göz teması kurmaktan kaçındı ve dilencilikten korkarak herkes ondan uzak durdu.

Son altı aydır kendi kendine belirlediği, artık tanıdık gelen dolambaçlı yolu yürüdü. En karanlık arka sokaklardan ve ürkütücü görünen ara sokaklardan geçerek, vitrindeki tabelaya göre üç yıl önce kapanmış bir ikinci el eşya dükkanının arka otoparkına ulaştı.

Eğri pürüzlü asfalttaki çatlaklardan otlar fışkırıyordu, bu yüzden New Orleans'a yaptığı bu geceki gidiş-dönüş yolculuklarında kullandığı araç orada gayet doğal duruyordu. Kamyonet, DEA için gizli görevde çalıştığı günlerden kalma bir araçtı. Tamponunda kurşun delikleri olan, yamalı, paslanmış bir hurda yığını gibi görünüyordu. Ama motoru ve frenleri yeniydi ve aküsü sürekli şarj ediliyordu. Bu aracı sadece şehre yaptığı bu geziler için kullanıyordu.

Bu girişimleri, Jim Tucker ile görüştükten kısa bir süre sonra, ona ilk kez Roland Malone'dan bahsettikten sonra başlatmıştı; Malone görünüşte bir restoran sahibiydi, ama aslında bir uyuşturucu satıcısının sağ kolu ve celladıydı.

Mitch'te uyandırdığı ilgiyi sezen Tucker, ona daha fazla sorun çıkaracak "çılgın bir işe" kalkışmaması konusunda uyarıda bulunmuştu. Ancak bu aynı zamanda Tucker'ın Mitch'e, Malone'un

DEA'nın kendisine ve ders dışı faaliyetlerine olan ilgisini fark etmesine neden olacak hiçbir şey yapmaması gerektiğini söyleme şekliydi.

Mitch hiçbir söz vermemiştir ve o görüşmeden birkaç gün sonra kendi kendine görevlendirdiği gizli görevine başlamıştır. O zamandan beri, kendi toplumsal hiyerarşisi ve davranış kuralları olan evsizler topluluğundan biri kılığına girerek Malone'un restoranını gözetlemek için haftada iki veya üç gece şehre gitmeye çalışıyordu.

Dikkatleri üzerine çekecek herhangi bir tartışmadan kaçınmak için, kimsenin alanına girmemeye veya eşyalarına karşı meraklı görünmemeye özen göstermişti. Kimseyle de yakınlaşmamıştı. Doğrudan sorulara mırıldanarak, anlaşılmaz cevaplar vererek, sonunda yalnız biri olarak kabul edilmiş ve artık genellikle görmezden geliniyordu.

Kendine kalıcı bir yer edinmemişti, ancak her ziyaretinde Roland Malone'un mekanındaki olup bitenleri gözlemleyebileceği bir görüş noktası sağlayan caddenin farklı bir yerinde konumlanmıştı.

Ristorante Italiano'ya çok az turist uğrardı, ancak mekanın yerlilerden oluşan sadık bir müdavim kitlesi vardı ve müdavimleri belirlemesi uzun sürmemişti. Bazılarını iktidar pozisyonlarında bulunan kişiler olarak tanırken, diğerleri çeşitli türden küçük ünlüler, ünlü olmaya özenenler veya eski ünlülerdi. Mümkün olan en küçük kamerayı kullanarak gizlice fotoğraflar çekmiş ve şimdi geniş bir dosyaya sahipti.

Malone'un gösterişli bir sevgi veya saygıyla bizzat karşıladığı ve ardından gizli bir şekilde veda ettiği müşterilere çok dikkat etmişti. Ayrılırken Malone'un şüpheli bir kaş çatması veya açıkça hoşnutsuzlukla gözlemlediği kişilere de aynı derecede dikkat etmişti.

Her gece kapanış saatine doğru Mitch, restoranın arkasındaki ara sokağa girerdi; burada bazen caddedeki lokantalardan gelen yiyecekler, ilk gelen alır esasına göre dağıtılırdı. Malone'un restoranının servis kapısı, çöp torbalarını çöp konteynerine taşıyan çalışanlar dışında her zaman kapalı kalırdı.

Ama bu gece Mitch, ara sokağa girdiğinde Malone'un kapısında zaten toplanmış derme çatma bir grup görünce, Roland Malone'un mekanına bir göz atabilme umuduyla öne doğru ilerleyerek, dirsekleriyle yol açarak onlara katılmak için acele etmişti.

Mutfaktaki yardımsever bir çalışanın uzattığı paket servisi kutusunu kapar kapmaz, Roland Malone tüm yağlı ihtiyaımıyla karşısına çıktı.

Mitch'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O ana kadar Malone'u sadece uzaktan görmüştü. Birdenbire, adama bir karıştan daha yakın bir mesafeden doğrudan bakıyordu. Yıllarca gizli görevlerde çalışmış olmanın getirdiğı tecrübe sayesinde, şokunu ve adamın boğazına yapışıp onu anında öldürme dürtüsünü belli etmemeyi başarmıştı.

Malone, sağlam ve düzgün yapılıydı. Koyu renk takım elbisesi, iri yapısına mükemmel uyacak şekilde dikilmişti. Bolca jölelenmiş saçlarının arasında tarakla açılmış paralel çizgiler vardı. Sol bileğinde pırlantalarla süslü bir Rolex ışıldıyordu.

Sesi tekdüze ve bir çapa kadar ağırdı, ama garip bir şekilde yumuşaktı. Duygudan yoksun birinin sesiydi. Eğer gözler ses çıkarabilseydi, Malone'un gözleri de sesiyle aynı olurdu. Düz, boş, duygusuz, ruhsuzdu. Mitch, onlara bakarken, Angela'nın ölümünü pasif bir şekilde izleyen gözler olduklarına ikna olmuştu.

Karşılıklı durdukları o birkaç saniye içinde Mitch, bu ayrıntıların olabildiğince çoğunu zihninde kaydetmiş ve sınıflandırmıştı.

Ancak Malone dağılmalarını emrettiğinde işaret edene kadar Mitch, sağ serçe parmağındaki mühür yüzüğünü görmemişti. Yüzüğün kırmızı taşı, yukarıdaki güvenlik lambasının parlak ışınını yakalamış, alevi doğrudan Mitch'in gözlerine yansımış ve kalbini vahşet ve coşkuyla yakmıştı.

İki duygu da aynı anda onu vurdu, biri diğlerinden daha güçlüydü. Mucizevi bir şekilde, ikisini de kontrol altında tutmayı başardı.

Ama arkasını dönerken, fermuarı çekilmiş kapüşonlu kazağının yakasına doğru sırtmış ve fısıldamıştı: "Seni anladım, şerefsiz."

Düşünecek o kadar çok şeyi vardı ki, doksan dakikalık eve dönüş yolculuğı çabuk geçti. Depoda, eski püskü kamyonetini, alışkanlık haline getirdiğı verimlilikle diğerkamyonetiyle değıştirdi.

Geceyi geçireceğı daireyi güvence altına alır almaz, kılık değıştirdiğı şeyden kurtuldu. İlk önce örgü beresini çıkardı. İçine

dikilmiş, saman rengi, yıkanmamış, bitli, tel tel saçlar, omuzlarına çözülmüş bir örgü şal gibi dökülüyordu. Başını kaşındırıyordu ama gerekliydi.

Ardından, kirli kapüşonlu kazağının fermuarını açıp ters çevirerek çıkardı. Sonra, yüzünü buruşturarak, yapıştırma sakal ve bıyığı söktü. Gerçekten gizli görevde çalışıyor olsaydı, kendi sakalını ve bıyığını uzatmak zorunda kalacaktı, ama karanlık bir sokakta yağmurlu bir gece için yapay olanlar yeterli olmuştu.

Özel harekatta öğrendiği "kir" makyajını temizledi, sıcak bir duş aldı, sonra yatağa girdi ve nihayet, olabildiğince rahatladı ve düşüncelerinin terapistiyle geçirdiği zamana geri dönmesine izin verdi.

Dylan Reede olarak da bilinen bu ikilemi düşünme zamanı gelmişti.

Polis memuru Clarence'a el sallayarak veda ettikten sonra, köşeyi dönüp karşıdaki bankanın üstü kapalı ve gölgeli araç geçiş noktalarından birine girdi; bu sayede tıp binasının otoparkını görebiliyordu.

Dylan, üzerinde "Sadece Personel" yazan bir kapıdan çıkmadan önce fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Etrafına temkinli bir şekilde bakmıştı. Ama pek de temkinli değildi, çünkü kamyonetini kaçırmıştı. Ardından otoparkta kalan tek arabaya binmişti.

Onun geç ayrılmasından kendisi sorumluydu, bu yüzden yapabileceği en az şeyin onun güvenli bir şekilde eve ulaşmasını sağlamak olduğunu düşünmüştü. Onu, Auclair'in tek golf kulübünün golf sahasına bitişik, imrenilen şehir evlerinden birine kadar uzaktan takip etmişti. O içeri girip ışıkları açana kadar New Orleans'a doğru yola çıkmamıştı.

Bu sabah onu ilk gördüğünde, ne kadar çekici olduğuna hayran kalmıştı. Bu affedilebilir bir hataydı. Kör değildi. Ama onu öpmesinin sebebi dizginsiz bir arzu değil, sadece onu kızdırmak ve nasıl tepki vereceğini test etmektir.

Ancak bu gece, o küçük mekânda, yan odada Ellie yokken ve Dylan da onun kadar dağınık görünürken, onu tekrar öpmeye çok yaklaşmıştı, hem de tamamen başka bir nedenden dolayı: İstemişti.

Bunu *çok* istemişti. Eğer dili bu gece tekrar dudaklarına değseydi,

aralarına sokar, bir süre orada kalır, tadını çıkarmak için zaman ayırır ve içeri girip onu dağınık saçlarıyla gördüğünden beri artan, kemerinin altındaki baskıyı dindirirdi.

"Dağınık" kelimesini hayatı boyunca kullanacağını hiç düşünmemişti. Ama işte buradaydı, kullanıyordu.

Saçları dağınık Dylan, Angela'nın kalp atışlarını sayarken şaşkın gözlerle ona bakarken, not defterine kalemını vuran ciddi tavırlı Doktor Reede'den tamamen farklı bir varlıktı. Dağınık saçlı Dylan, Angela'nın ölümünden beri uyuyan içindeki hayvanı uyandırmıştı.

Dul kaldıktan sonraki ilk on sekiz ayını tam anlamıyla yas tutarak geçirmişti. Çoğu zaman da sarhoş bir yas. Jim Tucker ile o kader belirleyici karşılaşmadan bu yana geçen altı ayı ise Angela'nın hayatını ve Andrew'un annesini elinden alan adamlardan intikam almak için planlar yaparak geçirmişti.

Önce derin bir keder, sonra da intikamcı öfke, cinsel dürtülerini engellemişti. Hiçbir düzeyde romantizme ilgisi ya da eğilimi yoktu. Flört etmeye hazır olup olmadığına dair her türlü çekingen soruyu kısa ve öz bir şekilde geri çevirmişti.

Angela'ya duyduğu saygıdan dolayı bekârlık yemini etmiş gibi değildi. Onu bedeniyle ve ruhuyla sevmişti ve son nefesine kadar onunla geçirdikleri zamanın anısını yaşatacaktı.

Ama hayatının geri kalanını yalnız ve kimsesiz geçirmemesi için onu ilk teşvik edecek kişi o olurdu. Bunu ne onun için ne de Andrew için istemezdi. Gelecekte bir ilişki yaşama ihtimaline karşı değildi. Sadece ilgisini çeken bir kadınla henüz tanışmamıştı.

Dylan olayı başlatmamıştı; o, bir şenlik ateşi yakmıştı. Akı ve kalbi bu fikri reddetmiş olsa bile, libidosu reddetmemişti. Ama geleceği doktor-hasta ilişkilerinin başarısına veya başarısızlığına bağlıyken, neden onun cinsel isteğini uyandıran kişi o olmuştu?

Eğer "ASLA GİTMEYİN" denilecek bir yer varsa, işte o yer burasıydı.

Eğer hâlâ Yüce Tanrı'ya inanıyor olsaydı, bu acımasız şaka yüzünden onu sorguya çekerti.

Eğer John şu an onun düşüncelerini okuyabilseydi, kesinlikle korkudan altına işerdi.

On parmağıyla saçlarını alnından çekti, geriye doğru tuttu ve

yatağının üzerindeki tavana sordu: "*Bununla ilgili ne yapacağım? Ne? Ne?*"

Ama durun bir dakika. Sınırı aşmamıştı. Henüz değil. Onu tekrar öpme dürtüsüne kapılmamıştı, değil mi? Tamam, bileğini tutmuş ve kalp atışlarını saymıştı. Ne olmuş yani? Ve belki de başparmağı o süper yumuşak tene birkaç kez dokunmuştu. Ama Allah aşkına, o onun bileğiydi. Onun... başka bir şeyi değil.

Kurallara sıkı sıkıya bağlı, içine kapanık Dylan, John'a ya da başka birine, ona dokunduğu şeyin... *şüpheli* olduğunu söylemeyecekti. Hatta "*şüpheli*" bile abartı olurdu. Sismik bir şey olmamıştı. Bu ikilem tamamen kendi kafasındaydı ve dayandırabileceği hiçbir gerçeklik yoktu. Hiçbir gerçeklik yoktu.

Özetle? Hiçbir zarar yok, hiçbir sorun yok. Plana sadık kalsaydı, yolundan sapmasaydı ve terapistini o şekilde düşünmeseydi her şey yolunda olurdu.

Loş ışıktaki düğmeleri açık. Dağınık. Parçalanıyor. Onun altında.

Bölüm 11

Dylan her zaman ofisine sadece ofis çalışanlarının girebildiği kapıdan ve özel çıkışına çıkan asansörden girerdi. Bu sabah, altıncı katta asansörden inerken omuz çantasının dibinde anahtarlığını arıyordu, bu yüzden Mitch'in hemen solunda durduğunu ona çarpına kadar görmedi.

Ellerini havaya kaldırıp işaret ederek, "Panik yapmayın," dedi.

Aman Tanrım, hayır. Henüz değil. Dün gecedan sonra onu tekrar görmek için çok erken.

Yarın planlanmış randevusunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı, ama o zamana kadar rahatlamak için zamanı olacaktı. Banyo yaparken, onu sadece bir hasta olarak görmeye ve sürdürdüğü dengeli, düzenli hayatı yeniden kurmaya karar vermişti.

Bu karar henüz karşılık bulmamıştı. Huzursuz bir uyku uyumuştı ve sabah da kendi aksiliklerini beraberinde getirmişti. Telefonunu gece şarj etmeyi unuttuğunu fark etti. İki millik koşusunun her adımı, bataklıkta sürünüyormuş gibi hissettirmişti. Saç kurutma makinesinin sigortası atmıştı.

Şimdi de o ... Emindi ki, bu nadiren kullanılan koridorda onu beklenmedik bir anda ve yalnız yakalamayı planlamıştı. Bir kez daha onu hazırlıksız yakalamıştı ve bu onu çok öfkelen­dirmişti, ki bunu gizlemeye de çalışmadı.

"Birisi size 'panik yapmayın' diyorsa, genellikle paniklemeye çok yakın olduğunuzu hissediyordur."

"Öyle misin?"

"Asla," diye tersledi.

"Gerçekten mi? Asla mı? Hımm."

Onun yapmacık şaşkınlığını görmezden geldi. "Mitch, artık böyle

gelip durmayı bırakmalısın. Bu—"

"Kurallara aykırı. Biliyorum, biliyorum."

"Öyleyse neden buradasınız?"

"Size başka nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum."

"Telefonla mı?"

"Denemeye çalıştım. Kartvizitinizdeki acil durum numarasını aradım. İki kez. Her iki seferde de, telefonla planlanmamış danışmanlık hizmetleri için çeyrek saat başına aldığınız ücretlerle ilgili bu cehennemvari, *bitmek bilmeyen* kayda denk geldim." Şöyle diyordu: "Eğer hayati tehlike arz eden bir durumsa—"

"Bu hayati tehlike arz eden bir durum *mu*?"

"Daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

"Öyle mi, değil mi?"

"Şey, duruma bağlı değil mi? Otoyola çıkan rampadan geçmek hayati tehdit edici. Ayakta çorap giymek de öyle. Canlı yem satan bir kamyon durağında suşi yemek de öyle."

Ona alaycı bir bakış attı. "Seninle ciddi bir şekilde ilgilenmeyeceğim."

"En azından bir denemelisin. Belki de bu işte iyidirsin."

Kadın onun alaycı gülümsemesine karşılık vermeyince, derin bir nefes verdi. "Tamam, şaka yok. Bu sabah seninle en kısa sürede konuşmam gerekiyordu ve seni yakalamak, bunu yapmanın bildiğim tek yoluydu."

Onu sadece psikolojik yardıma ihtiyacı olan bir hasta olarak düşünmesi gerektiğini kendine hatırlatarak, sinirini yatıştırdı. "Eğer gerçekten bugün benimle konuşmakta bir aciliyet hissediyorsanız, yarına kadar beklemek yerine, ofis numarasını arayın." Kol saatine baktı. "Ellie on dakika içinde gelecek. Sizi araya sıkıştırmasını söyleyeceğim. Şimdilik, lütfen beni mazur görün."

Kadın yana çekildi, ama adam da onu engellemek için aynısını yaptı. Bu dansı, adam "Bowie dün gece peşime bir polis memuru taktı" diyene kadar sürdürdüler.

Etrafından dolaşma girişiminden vazgeçti. "Neden böyle yaptı?"

"Dün, John'a *öpüşme* olayından bahsetmediğini öğrendiğimde, bu da bana seanslarımıza devam etmekten başka seçenek bırakmadı. Bu yüzden John'la tartıştık ve ben de sinirlenerek karargâhtan ayrıldım."

"Sanırım bu sadece bir öfke patlamasından daha fazlasıydı."

"Görünüşe göre John da öyle düşünüyordu."

"Bu yüzden mi seni takip ettirdi?"

Başını sertçe salladı. "Takip ettiğim genç polis memuru Clarence, bu binaya girdiğimi ona bildirdi. John, buraya öfkemi senden çıkarmaya geldiğim sonucuna vardı."

"Fiziksel olarak mı demek istiyorsunuz?"

"İma edilen buydu." Şaşkınlığı yüzünden belli olmuş olmalı ki, adam hemen ardından şu soruyu sordu: "Doğru," dedi acı bir şekilde. "İnanabiliyor musun? Beni çok kızdırdı ve ona da söyledim."

Binadan nasıl kimseye görünmeden çıktığını ve kendisini gözetlemek için görevlendirilen memuru nasıl şaşırttığını anlattı. "Clarence'ın telefonunu aldım ve John'a çıkıştım. Ona, seni bıraktığımda hem bedeninin hem de zihninin yerinde olduğundan emin olmamı söyledim."

Sözleri, fark etmemiş gibi davrandığı bir soru işaretiyle sona erdi. "Bunun aranızda bir uçurum daha açmasından dolayı üzgünüm," dedi, bunu gerçekten kastederek. "Onunla aranızdaki ilişki nasıl kaldı?"

"Özür diledi. Yine de, kolay kolay unutamayacağım bir hakaretti."

Düşüncelere dalmışken, Adem elmasının altındaki V şeklindeki çukura baktı, sonra tekrar yüzüne baktı ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Sanırım John Bowie'yi ve onun senin hakkındaki düşüncelerini itiraf etmek istediğinden daha çok önemsiyorsun. Aranız bozuk. Bu, en iyi arkadaşlar arasında bile olur."

"Ama neden üzüldüğünü anlıyorum. Yakın bir arkadaştan gelen bir kırgınlık, çok da önemli olmayan birinden gelen kırgınlıktan daha çok acıtır."

Bir an onu izledi, sonra başparmaklarını kemerine taktı ve ellerini beline koydu. "Bu, psikiyatrist konuşmasına benziyordu. Bu seans için benden ücret alacak mısınız? Eğer öyleyse, burada koridorda ayakta durmaktansa, yastıklarla dolu oturma odanızdaki kanepeyi tercih ederim."

Adamı üçüncü kez görüyordu ama onun kurnazca kısılmış gözlerine ve gözlerinin köşelerinden yayılan çizgilere artık aşinaydı. Şimdi olduğu gibi, onu incelerken başını belli bir açıyla eğiyordu.

Bu özelliklerin kendisine ne kadar tanıdık ve çekici geldiğini, ne

kadar çok gülümsemek istediğini fark edince, bakışlarını ondan ayırıp tekrar saatine baktı.

"İlk hastam on beş dakika içinde gelecek. Bir sonraki seansınıza Bowie'nin aceleci kararını ve bunun sizi nasıl etkilediğini ele alarak başlayacağız. Ellie şu anda masasında olacaktır. Randevunuzu daha sonraki bir tarihe ertelemek için onu arayın."

"Gerek yok. Sadece durumu açıklamak ve sizi önceden bilgilendirmek için geldim. John, dün geceki ziyaretim hakkında sizi arayacak."

"Her şeyin yolunda olduğunu ona açıkça belirttiyseniz, benimle iletişime geçeceğinden şüpheliyim."

Başını salladı. "Bunu garanti ederim. Tam bir şerefsiz. Senin sözüne ihtiyaç duyacak. Sana elimi bile sürmediğimi kendi ağzından duymak isteyecek." Bir an bekledi, aralarındaki mesafeyi bir santim kadar kapattı, sonra çok alçak sesle sordu, "Ona ne söyleyeceksin Dylan?"

Birbirlerine uzun süre baktılar ve kadın, henüz çizmediği kendi kurallarını ve sınırlarını ihlal edeceğini anladı. Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Bu sefer yolunu kesmedi. Özel çıkış kapısına doğru yürüdü, sonra döndü ve olabildiğince soğukkanlı bir ses tonuyla sorusuna cevap verdi: "Bowie'ye hiçbir şey söylemeyeceğim, sadece seanslarımızda konuştuğumuz şeylerin gizli olduğunu hatırlatacağım."

"Gizlilik. En önemli kuralınız."

"Evet."

"Fikrinizi değiştirip değiştirmediğinizi öğrenmek için aradım sadece."

"Bu konudaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Doğru."

Asansörün aşağı düğmesine bastı ve asansör anında açıldı. İçeri girdikten sonra döndü ve ona sadece gözlerinden değil, tüm varlığından kaynaklanan bir bakış attı. Bu bakış, kadının kesinlikle hissetmemesi gereken bir ürpertiye neden oldu. Kapı kapanana kadar o bakışı sürdürdü.

Neredeyse çılgıncasına, anahtarlığını bulmak için omuz çantasını karıştırmaya başladı; o lanet olası, bir türlü bulunamayan anahtarlığı.

Sonra, titremesine yenik düşerek, alnını kapının soğuk metal yüzeyine dayadı.

Dylan, ne yapıyorsun, ne düşünüyorsun ? Bunu yapamazsın .

Farkında olmadan bulduğu anahtarlar, avucuna batacak kadar sıkıca tutulmuştu. Doğru anahtarı bulana kadar onlarla uğraştı. Ama eski tip kilide takmaya çalışırken, kapı kolu elinde döndü. Hafifçe itti ve kapı açıldı.

Dün gece evden çıkarken kapıyı arkasından kilitlediğini gayet net hatırladığı halde, bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünerek şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Sonra, hafif bir farkındalık sesiyle asansöre doğru baktı. Asansör çoktan zemin kata ulaşmıştı.

Bölüm 12

Berbat birisin. Slogan geçerliliğini koruyor. Ben Paranın Kralıyım ve Paranın Kralı olarak kalacağım. Bir daha bu konuda beni rahatsız etme yoksa reklam ajansımı değiştiririm. Hesabımı geri çekersem, ajansın seni kovar."

"Hayır, bunu istemezdim Bay Busby. Siz bizim en değerli müşterimizsiniz. Sadece düşündüm ki—"

"Az önce senin ne düşündüğün hakkında ne düşündüğümü söylemedim mi? Şimdi buradan defol. Sette beni bekliyorlar."

Aşağılanmış genç adam, dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırıp kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak makyaj odasından çıktı.

Allen Busby, ışıklı bir aynanın önündeki makyaj masasında oturuyordu. Göz altı kapatıcısını süngerle süren genç kadına gülümseyerek baktı. "Sence ona karşı çok sert davrandım mı?"

Gülümseyerek karşılık verdi ve ondan lütfen yukarı bakmasını istedi. "Bence hak ettiğini buldu. Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir etmeye çalışasın ki?"

Güldü. "Neden ki?" Son bir dokunuşla işini bitirdi ve geri çekildi, böylece adam yaptığı işi değerlendirebilsin. Başını sağa sola çevirip gördüklerinden hoşlanarak, "Teşekkür ederim tatlım. Yine mükemmel bir iş çıkardın," dedi.

Beyaz gömleğinin yakasının altından koruyucu havluyu çıkardı ve heyecanla ellerini birbirine sürerek stüdyoya girdi. "Çekime hazırız!" diye seslendi yapım ekibine.

Sonraki iki saat boyunca Allen Busby, yalnızca kişisel yaralanma davalarıyla ilgilenen ve sigorta şirketlerinin iddia edilen dolandırıcılık planlarını ortaya çıkarmaya ve ortadan kaldırmaya adanmış olan

kendi adını taşıyan hukuk bürosu için altı yeni reklam filmi kaydetti. Elini kalbinin üzerine koyarak, bir müvekkiline çektiği acı ve ıstırap için haklı olarak ödenmesi gereken parayı alana kadar hiçbir davayı bırakmayacağına söz verdi. Telefon hatları, gelen aramaları almak için yirmi dört saat, haftanın yedi günü açıktı.

“Ben Para Kralıyım. Bir kazada yaralandıysanız, önce beni arayın! Hemen arayın!”

Altmış saniyelik reklamları, tartışmasız yıldızı olduğu abartılı yapımlardı. Bu yüksek tempolu kayıt seansları sıradan bir insanı yorardı, ancak Allen Busby için enerji vericiydi. Setten ayrılırken, yapım ekibini dünyanın en iyisi olarak nitelendirerek, kendisini iyi göstermeleri ve iyi ses çıkarmaları için onlara teşekkür etti.

Para Kralı, onu görmek isteyip istemediklerine bakılmaksızın milyonlarca televizyon izleyicisi tarafından tanınıyordu. Reklamları birçok kanalda günün her saati yayınlanıyordu. Yüzü billboardlarda ve şehir otobüslerinin yanlarındaydı. New Orleans'taki ana ofisinde ve üç eyaletteki ek binalarında, yüzlerce çalışan, firmanın hizmetlerine olan talebi karşılamak için arı gibi çalışıyordu.

İşin ironik yanı, Allen Busby'nin daha önce ne mahkemede ne de mahkeme dışında hiçbir davayla ilgilenmemiş olmasıydı.

Hukuk diploması almıştı, ancak televizyondaki gösterişli, yüksek profilli reklamcı, başka bir amaç için tasarladığı ve mükemmelleştirdiği bir karikatüdü: münzevi alter egosu Oz'u korumak.

Hukuk bürosu inanılmaz derecede karlı olsa da, servetinin sadece %10'unu oluştuyordu. Geri kalan %90'ı ise Para Kralı tarafından değil, asıl patron Oz tarafından yaratılmıştı.

Ortaokul arkadaşlarına fentanil katkılı hap satan on iki yaşındaki çocuklar muhtemelen Allen Busby'yi ya da "Para Kralı"nı hiç duymamışlardı.

Ama Oz'un adını biliyorlardı. Ona hayranlık duyuyorlar, hem saygı gösteriyor hem de ondan korkuyorlardı. Şüphesiz ki bazıları bir gün onu devirip kartelin başına geçme konusunda gizli bir özlem besliyordu, ancak hiçbirisi böyle cüretkar bir hırstan bahsetmezdi. Bu, Tanrı'yı cennetteki tahtından indirmeye çalışmak gibi olurdu.

Bugün kendini son derece enerjik hisseden Busby, kayıt yaptığı

binadan çıktı. Şoförü, çıkmakta olduğunu önceden bildiği için araba kapısını açmak üzere hazır bekliyordu. "Buzlukta buz var, Bay Busby."

"Teşekkür ederim."

Allen Busby, sattığı kontrollü maddelerin hiçbirini kullanmadı. Sigara içmedi. Alkol kullanmadı.

Bentley'sinin lüks arka koltuğuna yerleştikten sonra, kapıya yerleştirilmiş soğutucudan bir bardak buz aldı, üzerine bir kutu Mountain Dew döktü ve Garden District'teki on altı odalı malikanesine giderken içti.

Mülk, on fit yüksekliğinde bir duvarla çevriliydi ve dikenli telleri ve Beyaz Saray'inkinden daha gelişmiş, sürekli izlenen bir güvenlik sisteminin bileşenlerini gizleyen yapraklı sarmaşıklarla örtülüydü.

Orada yalnız yaşıyordu. Karısı yoktu. Çocukları yoktu. Teşekkür ederim, gerek yok.

Görünüşte iyi olmak için zaman zaman çekici bir kadını şu ya da bu sosyal veya hayır etkinliğine eşlikçi olarak götürürdü. Birkaçıyla da birlikte oldu. Ama onu asıl heyecanlandıran şey servet biriktirmekti. Zevk sıralamasında seks, tüm dünyanın burnunun dibinde, yasa dışı yollarla servet biriktirdiğinin sırrını saklamaktan çok daha aşağıda yer alıyordu.

Tarih boyunca bundan daha iyi bir iç şaka olmuş muydu?

Eve vardığında, her gün dinleme cihazlarına karşı bizzat süpürdüğü ses yalıtımlı bir odaya kapandı. Mini buzdolabından taze bir Mountain Dew aldı ve en sevdiği koltuğun yanındaki masaya koydu. Ceketini çıkardı, kravatını gevşetti, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını pufun üzerine koydu.

Allen Busby'nin o günkü çalışması sona ermişti.

Oz'un iş günü daha yeni başlıyordu.

Roland Malone'u aradı ve Malone ikinci çalışta telefonu açtı. "Kaydı bitirdin mi?"

"Az önce eve geldim."

"Nasıl geçti?"

"Tuz madeninde sıradan bir gün daha."

Malone, kahkaha yerine homurdanma benzeri bir ses çıkardı. "Reklamcıcıyı kovdun mu?"

"Buna gerek yoktu. Bir tehdit savurdum. İşe yaradı."

"İyi."

Oz, "Tahmin ettiğiniz gibi, dün geceki haberlerin ana konusu Bayou Coeur'da bulunan iki cesetle ilgiliydi. Soruşturmanın nasıl ilerlediğine dair bir bilgi var mı?" dedi.

"Son duyduğuma göre, kızın kimliği henüz belirlenmedi. İki kişinin nerede öldürüldüğüne dair hiçbir ipucu yok. Cinayet sebebi de bilinmiyor. Endişe seviyem eksi beşte."

Busby'nin endişe düzeyi hiçbir zaman bu kadar düşük değildi. "Bu hafta hazırda beklemenizi istemiştım."

"Her zaman öyleyim. Ama neden özellikle bu hafta?"

"Çünkü dün gece itibariyle Caballeros'un doğuya doğru yola çıkan üç kamyon dolusu ürünü eksik."

Roland olduğu yerde kaldı. Hatta yüzüğünü çevirmeyi bile bıraktı. "Aman Tanrım, gerçekten başardın!"

Oz'un, aylar önce Roland'a önerdiği ve Roland'ın karşı çıktığı bir planı hayata geçirmiş olması biraz canını sıkmişti.

Oz, büyük ölçekli bir soygunu "aracılık ederek" kâr elde etmenin bir yolu olarak sunmuştu; oysa gerçekte bu, kötü şöhretli ve acımasız bir Meksika kartelinden mal çalmak ve ardından St. Louis'de elinde valizler dolusu nakit parayla hevesle bekleyen bir müşteriye satmaktan ibaretti.

Oz, Roland'a, "O halde, iyi niyet göstergesi olarak, Caballeros'a bir pay vereceğim" demişti.

Roland bu fikrin berbat olduğunu düşündü. Birincisi, ölmek istemiyorsanız Caballeros'larla uğraşmazdınız. İkincisi, sonradan ortaya çıkmış bir kartel gibi muamele görmeye ve hatta güçlü Oz'un bile onların adına anlaşmalar yapmasına alışkın değillerdi. Hele ki önceden haberleri olmadan. Ürünlerinin çalınmasını düpedüz *hırsızlık* olarak görürlerdi ve kendileri kaçakçılık yapıp her kuruşunu ellerinde tutabilecekken, iyi niyet göstergesi olarak verilen bir payla yetinmeyi tercih etmezlerdi.

Fakat görünüşe göre Roland'ın ihtiyatlı tavsiyesi Oz'un coşkusunu söndürmek yerine tam tersini yapmıştı. Roland, bu cesur hamlenin Oz'un egosuna hitap ettiğini ve onu bu işi yapmaya ikna ettiğini düşünüyordu. Karşı koyamadığı bir meydan okuma olmuştu.

Şimdi şöyle diyor: "Bizimkiler girdi, çıktı. Caballeros'ların onun

kayıp olduğunu henüz fark ettiklerinden bile şüpheliyim."

"Tebrikler."

"Şarap şişelerinin mantarlarını patlatmak için biraz erken. O kamyonların kat etmesi gereken çok yol var. Tahmini varış hafta sonuna kadar, ancak daha erken veya daha geç de olabilir. Bu yüzden her an harekete geçmeye hazır olmanızı istedim. Ve bu yüzden bu hafta hiçbir şeyin ters gitmesini istemedim."

"Anladım patron. O halde belki de bunu şimdilik ertelemeliyim."

"Ne? Bir sorun mu var?"

"Rahatsız edici bir durum. Buradaki evsiz serseriler iyice cüretkarlaştı. Dün gece bir grup evsiz mutfak kapıma geldi. Çalışanlar onlara yiyecek dağıtıyordu."

"Senin işin için kötü, benimki için de kötü."

"Aynen öyle. El Paso adındaki bu çocuğu kadroya almayı düşünüyorum."

"Gerçek adı ne?"

"Bence bilmememiz daha iyi."

"Onu nasıl bu işe dahil edeceksiniz?"

"Ona, bu serserilere biraz *caydırıcı söz* söylemesini emredin. Onlara bir daha benim yerime yaklaşmamaları gerektiği, aksi takdirde sonuçlarına katlanacakları mesajını versin."

"Hmm."

"Ama çocuk resmen sizin çalışanınız, bu yüzden önce size danışmak istedim. Bir iki talihsiz olay sorunu çözecektir."

"Pekala. Onu kullanın. Ama dikkat çekecek gösterişli bir şey olmasın. Sade ve gösterişsiz olsun."

"Kesinlikle."

Busby düşünceli bir şekilde içeceğine uzandı ve doğrudan kutudan bir yudum aldı. "Mitch Haskell'den bahsetmediniz."

"Ah, evet. Unutmuşum. Dün psikiyatriste gitti."

"Yani Bowie'ye boyun eğdi mi?"

"Tam olarak değil." Roland, ikisi arasında yaşanan bir başka tartışmayı anlattı. "Öncekilerden daha şiddetli olduğunu duydum. Haskell, masasının sandalyesini tekmeledikten sonra öfkeyle dışarı çıktı."

"Bunu tetikleyen ne oldu?"

"Haskell terapiye devam etmek istemedi. Bowie ise fikrinden vazgeçmedi. Bu noktada, kavganın nasıl gelişeceği tamamen belirsiz."

"Hım," dedi Busby tekrar. Tahmin yürütmeyi pek sevmiyordu. "Psikiyatrist kim?"

"Dr. Dylan Reede."

"Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"O bir dişi."

"İlginç bir seçim."

"Bitkim onun rastgele seçildiğini söylüyor. Ve aslında, bunu düşündükçe, dişi olmanın iyi bir şey olduğuna daha çok inanıyorum."

"Nasıl?"

"Annelik içgüdü. Eğer Haskell karısının ölümünden onunla bahsederse, ona annelik yapacak. Ona sempati duyacak, içmeyi bırakması, Bowie ile barışması, yeni bir aşk bulması için onu teşvik edecek. İşte böyle. Şimdi, Haskell'in onun tavsiyelerini dinleyip dinlemeyeceği ise henüz belli değil."

Busby, "Bekleyip görmeyi tercih etmiyorum. Beklentiye kendimizi kurtaralım ve sorunu doğrudan ortadan kaldıralım," dedi.

"Haskell'e saldırmak mı istiyorsun? Şimdi mi?" Roland'ın ses tonu bu fikri reddettiğini ima ediyordu.

"Neden?"

"Bowie ile olan mevcut mücadelesi nedeniyle tüm dikkatler onun üzerinde. Bu drama gelişirken, ikisi arasında neler olacağını izleyen tek biz değiliz. Aldığı tüm ilgiyle, özellikle de bir şeylerin ters gitmesini istemediğiniz bir haftada, ona karşı bir hamle yapmak, kendimizi ifşa etme riskini göze almak olurdu."

Bu mantıklı bir noktaydı, ancak Malone'un isteksizliği onu rahatsız etti. Şimdilik konuyu bir kenara bıraktı ve daha fazla düşünmeye karar verdi. "Sence bu El Paso, evsizlerle ilgili sorununuzu çözebilir mi?"

"Ah, evet. O tam bir hain velet."

"Ona çok acımasız olmamasını söyleyin. İşleri basit tutsun."

"Bunu ona iyice anlatacağım."

"Sonuçları bana bildirin." Başka bir şey söylemeden Busby telefonu kapattı. Ancak uzun bir süre boyunca, Mitch Haskell'in bir

terapistle karısının ölümü hakkında konuşması gibi rahatsız edici konuyu kafa yordu.

Dr. Dylan Reede hakkında daha fazla bilgi edinmeyi aklına not etti.

Roland, akşam yemeği rezervasyonlarını kontrol etmek için resepsiyonda dururken, El Paso mutfak kapısından içeri girdi ve sanki mekanın sahibi oymuş gibi rahat bir şekilde yemek salonuna girdi.

Boyu yaklaşık 1.65 metreydi ve yapısı inceydi, ama bir kurt gibi saldırgan ve yırtıcıydı. Roland daha iyi bilmeseydi, çocuğun dişlerini sivri uçlar haline getirdiğini düşünürdü.

Roland'a doğru yaklaşırken, etrafına alaycı bir gülümsemeye baktı, sanki tüm bu gösteriştten keyif alıyormuş gibiydi. "Beni görmek mi istedin?"

Roland cevap vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine baş garsonuna döndü ve bu akşamın en önemli misafirleri için oturma düzenini onayladı. Ardından, çocuğun da onu takip edeceğini varsayarak ofisine yöneldi; çocuk da öyle yaptı.

"Kapıyı kapat."

Bunu yaptıktan sonra, El Paso davet edilmeden, masasının arkasına oturmuş olan Roland'ın karşısındaki sandalyeye kendini attı. Ofisi inceledikten sonra El Paso, "Çok güzel," dedi.

Roland, prensip gereği ona bir tokat atmak istedi. "Senden yapmanı istediğim bir şey var. Oz'la görüştüm ve o—"

"Bu Oz karakteri kim peki?"

Roland gözlerini birkaç kez yavaşça kırıştırdı, sonra çocuk hiç konuşmamış gibi devam etti. "Oz onayını verdi."

El Paso ona sinsi bir gülümsemeye baktı. "Baş patronun kimliği büyük bir sır, değil mi?"

Roland sandalyesine yaslandı ve genç adama bakarken yüzüğünü serçe parmağının etrafında birkaç kez döndürdü. "Belki de bu kuruluşa çalışmaya uygun değilsin, sonuçta."

"Hayır, hayır. Ben sadece—"

"Kibirli ve ukala bir herif gibi davranıyordun, bunu yapmaya hakkın yok. Birçok insan şu an nerede olduğunu bilmek istiyor,

David." Soğuk bakışlarını, birdenbire çok daha az kendini beğenmiş bir hale gelen çocuğa dikmişti.

"David Rodriguez," diye devam etti Roland. "Doğum tarihi 26 Ekim 2005. Hamile bıraktığın kızla ilgili o saçma hikayeye inandığımı mı sandın?" Yüzüğünü parmağında çevirdi. "Bir daha benimle uğraşma."

El Paso, rahatsız edici bir sessizlik içinde yanağının içini ısırdı, sonra daha kibar bir şekilde sordu: "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Sorunu ve çözüm önerilerini açıkladı.

"Gösterişsiz olun. Basit tutun," dedi Oz'un kelimelerini kullanarak. "Büyük jestler yapmayın, polisin dikkatini çekecek hiçbir şey yapmayın. Sadece bu aşağılık tiplerin Ristorante Italiano'dan uzak durmaları gerektiği mesajını iletin."

El Paso başını salladı. "Elbette. Bunu yapabilirim. Ne zaman başlayabilirim?"

"Bu mahalleyi biliyor musunuz?"

"İyi değil. Daha yeni geldim."

"Bu gece bölgeyi inceleyip, nasıl bir his verdiğini anlayalım. Yarın gece harekete geçelim."

El Paso omuz silkti. "Tamam, peki. Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Şimdi buradan defolun."

Burnunu boğuk bir gülümsemeyle kapattı, "Evet efendim," dedi, sandalyeden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ses çıkarmadan kapıyı kapatmak için abartılı bir çaba sarf etti.

Bok .

Ancak çocuk gider gitmez, Roland düşüncelerini Oz ile yaptığı konuşmada gündeme gelen daha karmaşık konulara yöneltti. Oz için şu ya da bu şekilde çalışan herkes arasında, onun kimliğini bilen tek kişi Roland'dı. Ve bu da aşağı yukarı tesadüfen olmuştu.

Allen Busby restorana ilk kez akşam yemeği için geldiğinde, Roland onu televizyondaki karnaval tellalı olarak tanımıştı, ancak onu tanıyormuş gibi davranmamıştı. Busby yalnız başına yemek yemiş ve zamanının çoğunu cep telefonu ile geçirmişti.

O sırada Roland, Busby'nin başka bir masada oturan, esmer tenli, şık giyimli ve restorana ilk kez gelen bir müşteriyle mesajlaştığından habersizdi.

İkisi birbirini hiç fark etmemişti. Busby ayrılırken Roland'ın elini

sıktı, yemek ve servisten memnun kaldığını belirtti ve yakında tekrar geleceğine söz verdi.

Tüm personel ayrıldıktan sonra Roland kilitleri kontrol etmeye başlamıştı. Ara sokağa açılan kapıdan yüksek sesler duymuş ve kapıyı tam zamanında açarak Güney Amerikalı tipli adamın bir tabanca çıkarıp Busby'nin alnına doğrulttuğunu görmüştü.

Ünlü kişilerle arkadaş olma fırsatını asla kaçırmayan Roland, bir saniyeden kısa sürede boğma ipini çıkarıp adamın boynuna geçirdi. Adam elbette direnmişti. Ama Busby, Roland'ı caydırmak için hiçbir şey yapmamış, sadece orada durup izlemişti ve boğma ipindeki gerilim serbest bırakıldığında adam sokak kaldırımına düşüp ölmüştü.

Busby derin bir nefes aldı, saçlarını düzeltti ve kravatını düzeltti. "Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Onunla ne yapacağız?"

"Sen mi? Hiçbir şey. Onun ortadan kaybolmasıyla ben ilgilenirim."

"Düşmanları da var, müttefikleri de. Hepsi gelip ondan bir şeyler isteyecek."

"Adını bile bilmiyorum. İlk defa evime geliyor. Nereye gittiğini ya da kimlerle görüştüğünü nereden bileceğim? Düşmanlar ve müttefikler seni tanıyor mu?"

Busby başını salladı.

"O zaman endişelenme."

"Size ne kadar borcum var?"

"Az önce bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğümü izledin, şimdi senden para mı isteyeceğim? Hayır."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," demişti boğma ipi için.

"Asla yapmayacaksın." Bronx'ta yaşayan bir kuzeni bunları onun için özel olarak yapmıştı. "Kullanıldıktan sonra atılır."

Busby cesede baktı, sonra tekrar Roland'a baktı. "Bunu sık sık yapıyor musun?"

Roland'ın acımasız bakışlarında bir şey vardı, bu yeterli bir cevap olmalıydı. Busby sağ elini uzattı. "Allen Busby."

"Seni tanıyorum."

Karanlık sokakta bile şaşırtıcı derecede beyaz olan bir gülümseme

sergiledi. "Aslında değil. Ama yakında olacak."

Bu yedi yıl önce olmuştu. O gece, Oz'un ortadan kaybolmasını istediği diğer kişilerin listesini alarak Oz için çalışmaya başlamıştı. Zamanla, Oz ona bir danışman olarak da güvenmeye başlamıştı. Artık Roland, Oz'un tam güvenini kazanmıştı.

Örneğin, bu gece Oz, Caballeros'tan milyonlarca dolar değerinde mal çaldığını itiraf etmişti ve Caballeros bu hırsızlığı hafife almayacaktı. Sonra da hemen ardından bu hafta hiçbir şeyin ters gitmesini istemediğini vurgulamıştı. Bu, Roland için adeta ip cambazlığı gibi görünüyordu.

Oz, Haskell'ı sürekli eleştirmeye devam etti. Tanrı korusun, özellikle bu haftaki olaylar göz önüne alındığında, patronun dedektife karşı yumuşak davrandığı izlenimine kapılmasın. Haskell'ın yok edilmesi yolunda bir adım olarak Oz'a rapor edebileceği, biraz riskli bir şey yapma ihtiyacını gördü. Ama ne? Eğer Haskell'a yaklaşırsa...

Ama belki de buna gerek yoktu. Dakikalar nce El Paso'ya harekete geçmeden önce durumu değerlendirmesini, olayları incelemesini tavsiye etmemiş miydi?

Birdenbire motive olan adam, sandalyesini masasının arkasındaki konsola doğru çevirdi. Alt çekmecede eski tip bir çevirmeli kilitli yerleşik bir kasa gizliydi. İçinde, desteler halinde paketlenmiş paralar, birkaç tabanca, mermi kutuları ve hazırda bekleyen iki yeni boğma ipinin arasında, nadiren kullanılan bir cep telefonu vardı. Pilini kontrol etti, yeterli şarjı olduğunu gördü ve tanıdık bir numara tuşladı.

"Bu Doktor Reede."

"Merhaba Dylan. Ben Roland Malone."

"Roland, merhaba," dedi sesi hem şaşırmış hem de memnun bir şekilde. "Senden uzun zamandır haber alamamıştım."

"ok meşguldüm. Biliyorsun, restoran falan derken. Auclair'de işler nasıl gidiyor?"

"Sıcak ve nemli."

"Burada da aynı durum. Farklı bir yaz, aynı bunaltıcı sıcaklık."

Hava durumu anlatımından sonra bir sessizlik oldu, ardından "Aradığınıza sevindim. Haftalardır gelmediniz. Nasılsınız?" dedi.

"İyiyim, ama dediğiniz gibi, epey zaman oldu. Bir randevuya ihtiyacım var."

"Elbette. Ne zaman düşünüyordunuz?"
"Mümkün olan en kısa sürede."

Bölüm 13

Mitch'in Çarşamba sabahı, devam eden soruşturmalarından biri hakkında bir sosyal hizmet görevlisiyle görüşmek üzere Çocuk Koruma Hizmetleri'ni ziyaret etmesiyle başladı. Anneleri ve erkek arkadaşıyla birlikte yaşayan üç küçük çocuk, feci şekilde dövülüp kanlar içinde kaldıktan sonra komşularından yardım istemişti. Çocuklardan biri hala hastanede kafa travmasından iyileşiyordu.

CAP birimindeki masasında oturan Mitch, iki suçluyu yargılayacak olan savcı yardımcısı için davanın durumu hakkındaki raporunu yazmayı bitirdi. Kendi raporu onu bunaltmış ve insanlığın kurtuluşu konusunda karamsar hissetmesine neden olmuştu.

Bu tür umutsuzluğun tek çaresi Andrew ile konuşmaktı; onun kahkahası adeta bir yeniden başlatma, bir tazelenme gibiydi. Mary'yi aradı ve Mary de Andrew'u telefona bağladı.

Mitch, Mary telefona geri dönmeden önce yaklaşık on dakika boyunca oğluyla sohbet etti. Andrew'un huysuzluğuna dikkat çekti. "Kişisel algılama," dedi Mary. "Yoğun bir sabah geçirdi ve biraz uykuya ihtiyacı var."

"Bana bir tavşan hakkında bir şeyler söyledi ama ayrıntıları hatırlayamadım."

"Anaokulu tanıtımında bir tane vardı. Andrew ona takıntılıydı. Onu diğerlerine geçirmekte zorlandık—"

"Bir dakika, durun bir dakika. Hangi anaokulu?"

"Meşgul olmadığınız zaman konuşabiliriz."

"Şu an meşgul değilim."

Omuzlarını dikleştirip, ertelediği bir şeyi söylemek için derin bir nefes aldığını gözünde canlandırabiliyordu. "Onu kilisenin anaokulunun güz dönemine kaydettirdik. Bugün üç toplantıdan

ilkiydi. Bunlar, ilk kez okula başlayacak çocuklar için okul ortamına alışmaları ve dönem başlamadan önce öğretmenlerini tanımaları için yapılan oryantasyonlar gibi. Dönem ise İşçi Bayramı'ndan sonraki hafta başlıyor."

Mitch, her kelimeyle öfkesi katlanarak artarken, şaşkınlık içinde sessizce dinlemişti. Sanki önceden hazırlanmış bir metin gibi gelen açıklamasını bitirdiğinde, gözü dönmüştü. Ayrıca Hank'in bu işte herhangi bir rolü olduğundan da şüphe duyuyordu. Ortada *bir "biz"* yoktu. Andrew'u *kaydetmişti*.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," dedi. "Siz—"

"Bana o tonda konuşma, Mitch."

"Oğlumu bana danışmadan önce mi anaokuluna kaydettiniz?"

"Bir yer kapmak zorundaydım. Yerler hızla doluyordu."

"Telefon görüşmesi yapmak için çok mu hızlı?"

O buna cevap vermedi. "Mitch için iyi olacak. Sosyal beceriler öğrenecek, diğer çocuklarla nasıl etkileşim kuracağını öğrenecek. Haftada sadece iki sabah. Onun yaş grubunun öğretmenini tanıyorum. Çok iyi bir bayan ve çocuklarla arası çok iyi. Bu konuda kızman için hiçbir sebep yok."

"Çok geç. Zaten kızgınlım Mary ve kızgın olmak için her türlü sebebim var."

"Okulun harika bir programı var."

"Eminim öyledir. Okula ya da okul fikrine karşı değilim. Bana tek bir kelime bile söylemeden bunu kendi başınıza yapmaya kalkıştığınız için *size* kızgınlım. Ben onun babasıyım, lanet olsun!"

"*Yok olan* bir baba." Karşılık verirken kullandığı sertlik kendisini bile şaşırtmış gibiydi. Devam etmeden önce bir an durdu. "Andrew artık senin yokluğunun gelişimini etkileyebileceği bir yaşta. Sosyal olarak, duygusal olarak, ilişkileri algılama ve kurma biçimi olarak, her açıdan."

Ona ilk defa böyle bir şey söylemişti ve bu onu çok kızdırmıştı. Ayrıca kanını dondurmuştu.

"Mitch?"

Başını hızla çevirdi. John, ofisinin kapısından ona işaret ediyordu. Mitch telefonunu işaret etti ve işaret parmağını kaldırarak bir dakika istedi.

"Mary, gitmem gerekiyor ama bu konu hakkında konuşmayı bitirmedik. Daha çok yolumuz var."

"Mitch," diye iç çekti. "Andrew'u sevdiğini biliyorum."

Bunu coşkulu bir şekilde doğrulamaya hiç niyeti yoktu. Bunu yaparsa ya savunmacı ya da pişman gibi görünürdü. "Okulu ziyaret edip öğretmenle bizzat konuşmak istiyorum."

"Elbette. Ayarlayacağım."

"Mitch?"

Yine John. Mitch elini mikrofonun üzerine koydu. "Hemen geliyorum. Bağlantıyı kesiyorum." Mary'ye dönerek, ödenmesi gereken bir okul ücreti olup olmadığını sordu.

"Onu kaydettirmek için masrafların yarısını ben karşılamak zorunda kaldım."

"Bana borcumu mesajla gönder."

"Endişelenmenize gerek yok—"

Her kelimeyi tek tek vurgulayarak, "Andrew'un okul ücreti için okula ne kadar borcum olduğunu bana mesajla bildir," dedi.

"Pekala. Kendine iyi bak."

"Durun bir dakika. Henüz bitirmedim." Derin bir nefes aldı. "Tıbbi bir acil durum olmadığı sürece, oğlumla ilgili bir daha asla bana danışmadan önemli bir karar vermeyin."

"Mitch!"

" *Geliyorum !*" diye bağırdı John'a omzunun üzerinden. Sonra telefona, "Anladın mı Mary? *Asla* ."

Vedalaşmadan telefonu kapattı, masasından kalktı ve kaşlarının arasında derin bir endişe çizgisiyle John'un onu beklediği yere doğru ağır adımlarla yürüdü. "Her şey yolunda mı?"

"HAYIR."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"HAYIR."

John'un yanından sıyrılıp ofise girdi, burnunun köprüsünü sıktı ve kendini toparlamak için bir an durdu. Mary'nin onun ilgisiz bir baba olduğu hakkındaki yorumları anlık değildi. Bunu çok düşünmüştü ve altta yatan mesajı onu hem sinirlendirmiş hem de ürkütmüştü. Tıpkı bir örümcek ağına girmek gibi.

Ama John'un onu dikkatlice incelediğini hissetti, bu yüzden

şimdilik bu konuyu bir kenara bırakıp işine odaklandı. "Ne haber?" diye sordu.

John onu bir sandalyeye oturması için işaret etti. "Üzgün görünüyorsun."

"Mary."

John masasının etrafından dolaşıp oturdu. "Andrew, iyi misin?"

Mitch hafifçe gülümsedi. "Harika biri. Bugün bir tavşanla tanıştı. Daha doğrusu bir *tavşanla*."

John gülümsedi. "Amca John ve Teyze Beth'i ziyaret etmesinin zamanı gelmişti."

"Beth'in durumu nasıl?"

"Tamam. Yaklaşıyoruz."

"Bir ay daha mı?"

"Doktor, belki daha erken olabilir diyor."

"Son birkaç hafta onlar için zor geçti."

John başını salladı. "Beth, balinaya benzediğini söylüyor."

"Angela'nın durumu çok farklıydı. Bence çok güzel görünüyordu."

"Evet, yaptı."

Adının geçmesinin ardından garip bir sessizlik oluştu. Mitch başını çevirip pencereden dışarı baktı. John masasının sandalyesinde kıpırdandı, yaylar gıcırdadı, ama sonunda Mitch'i ofisine çağırmasının sebebini açıklamaya başladı.

"Aramanızı aceleye getirdiğim için özür dilerim," dedi, "ama Lear ve Nix, Bayou Coeur'dan geliyorlar. Onlar gelmeden önce sizinle konuşmam gerekiyordu."

Mitch'in morali yükseldi. "Darcy soruşturmada yardımımızı mı istedi?"

"Bu sabah. Bu çifte cinayet ile eski meslektaşınız Randy Nelson'ın cinayeti arasında paralellik kurması uzun sürmedi. Neredeyse aynı yöntem. DEA burnunu bu işe soktu."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil," dedi Mitch.

John başını salladı. "Ama bu işe karıştıklarının reklamının yapılmasını istemiyorlar. Darcy de bunu vurguladı, Jim Tucker da."

"Tucker ile konuştun mu?"

"Seninle ilgili. Darcy ile konuştuktan kısa bir süre sonra aradı. Tucker, Roland Malone'a hâlâ aşık olduğunu bilmem gerektiğini"

düşündü."

"Elbette, mecazi anlamda," diye espri yaptı.

"Bu şaka değil Mitch. Tucker sana 'o unsurda' adamları olduğunu ve senin karışmaman *gerektiğini* söylememi istedi. Malone'un onların çıkarlarından habersiz kalmasını istiyor."

"Mesaj iletildi ve alındı." Mitch ellerini sandalyenin kollarına koydu ve kalkıp gitmek üzereydi.

John onu durdurdu. "Kal. Ben konuşurken Nix ve Lear, Nelson cinayetinin Bayou Coeur ile bağlantısı hakkında bize haber vermek için buraya geliyorlar. Şaşırmış gibi yap ve Malone hakkında tek kelime etme. Tucker bu konuda çok ısrarcıydı."

Mitch başını çevirdiğinde Nix ofis kapısını hızla açıp içeri girdi, Lear ise daha az bir enerjiyle onu takip etti. Mitch tekrar John'a döndü. "Darcy bizden yardım istedi ve sen de onları görevlendirdin mi?"

"Bu doğru."

"John-"

"Eğer bu konuda bir sorunuz varsa, bunu daha sonra görüşürüz."

"Elbette yapacağız."

Bir anlık belirgin gerginliğin ardından John, Nix'e fazladan sandalyeyi teklif etti, ancak Nix ayakta kalmaya devam etti. Lear poposunu pencere pervazına dayadı, bu da panjurların sallanmasına neden oldu ve bu durum Mitch'e bir an için Dylan'ın ofis penceresini hatırlattı.

Nix ya kendini sözcü ilan etmişti ya da Lear ile önceden anlaşarak liderliği üstlenmişti. Her iki durumda da, liderliği üstlendi.

"Darcy sonunda kızın kimliğini tespit etti." Yanında getirdiği iPad'i işaret etti. "Mandy Adams. On yedi yaşında, Mississippi'nin merkezindeki küçük bir kasabadan geliyor. Birkaç ay önce evden kaçtı. Kampüste uyuşturucu kullandığı için okuldan atılmıştı ve bu ilk defa olmuyordu.

"İki dikkat çekici ironi var. Annesi, onu okuldan atan lisenin öğretim kadrosunda, babası ise kasabanın eczacısı. İkisi de toplumun saygın ve önemli isimleri. Bu kız, felakete davetiye çıkaracak bir durumdaydı."

John'un masasının kenarındaki tahtada oluşan bir çentiğe

odaklanmış olan Mitch, başını kaldırmadı, bakışlarını Nix'e çevirdi ve "Bu onun için akılda kalıcı bir mezar yazısı olurdu," dedi. Bu ifade öfke ve alaycılıkla doluydu.

"Mitch," dedi John, sitem dolu bir tonda.

Mitch, önce John'a, sonra Nix'e baktı ve "Mandy Adams baş belası olabilirdi, ama neredeyse kafasının kesilmesi gibi bir felaketi beklediğini sanmıyorum. Bunu ona alçak bir herif yaptı." dedi.

Gergin bir sessizlik, Lear'ın cesurca boğazını temizleyip ilk kez tartışmaya katılmasına kadar sürdü. "Darcy'nin ailesini sorguladığı sırada onunla birlikteydim. Kaçtığından beri ondan haber alamamışlar. Nerede olduğunu, nasıl hayatta kaldığını bilmiyorlar. Paul Adler'in kim olduğunu veya onunla nasıl birlikte olduğunu bilmiyorlar. Perişan haldeler. Cesedi yarın onlara teslim edilecek."

Nix, yıkılmış haldeki ebeveynlere beş saniyelik saygılı bir sessizlik verdikten sonra konuşmasına devam etti. "Bugün büyük bir gelişme oldu. DEA artık soruşturmaya dahil oldu. Ajanlarından biri birkaç yıl önce benzer bir şekilde öldürülmüştü. Darcy bize onu tanıdığınızı söyledi," dedi Mitch'e.

"Evet. Bir süre birlikte yakın çalıştık. Ben ajansdan ayrıldıktan altı yedi ay sonra öldürüldü. Kayıp olduğu bildirildiğinde, Auclair'deki hapishanede tuttuğumuz bir uyuşturucu bağımlısı bize bilgi verdi. Bir anlaşma yapmaya çalışıyordu ve bilgi karşılığında pazarlık yapmak istiyordu.

"Bize, New Orleans'ta bulunduğu son seferde, sokakta gizli bir federal ajanın Bayou Coeur'e atıldığına dair söylentiler duyduğunu söyledi. John ve ben o kanalda balık tutmuştuk, bu yüzden orayı biliyorduk. Bir arama ve kurtarma ekibi kurduk. İki gün sürdü, ama Nelson'ın cesedini bir selvi korusunun kök sistemine dolanmış halde bulduk."

John oradan devam etti. "Nelson'ın nerede ve kim tarafından öldürüldüğünü bize söylemesi için muhbire baskı yaptık. O bir sinsiydi. Bilseydi, söylerdi. Söylemedi."

"Hiç şüpheliniz olmadı mı?"

Mitch, çelimsiz bir sessizlik içinde oturan John'a baktı; gözlerinden, Jim Tucker'ın Roland Malone'un adının asla anılmaması yönündeki kesin talimatına karşı gelmemesi için sessiz bir uyarı

geliyordu. "Hayır," diye yanıtladı Mitch sert bir tonla. "Hiçbir şüpheli yok."

Nix, "Sizce bu iki kişiyi aynı kişi mi öldürdü?" diye sordu.

"Benim davam bu değil," dedi Mitch, "ama eğer bahis oynayan biri olsaydım..." Mantıklı sonuca varmak için ellerini kaldırdı.

"Hiçbir ipucu var mı?" diye sordu John.

Nix, "Bölgenin tamamı ayak izi ve lastik izi açısından arandı," dedi. "Şimdiye kadar hiçbir şey bulunamadı."

"Cesetleri kim ortadan kaldırdıysa, onları tekneyle taşımış olmalı," dedi John. "Mitch'in de bildiği gibi, o bataklık kilometrelerce kıvrılıyor, kendi üzerine geri dönüyor, onlarca kolu var ve bunların çoğu ya çıkmaz sokakla son buluyor ya da başka kanallara akıyor. Herhangi bir yerden suya girmiş olabilirler. Eminim Darcy o noktayı aramaya devam edecektir, ama bulacağından pek umutlu değilim."

Nix cihazına tekrar baktı, sonra onu yanına indirdi. "Şimdilik bu kadar sanırım."

Lear ayağa kalktı. "Darcy'nin de silahı arayan yardımcıları var ama —"

Mitch, "Cesetlerin atıldığı yerin yakınlarında hiçbir yerde bulamayacaklar," dedi. "Orada öldürülmediler."

Lear sabırla, "Demek istediğim, insanların bu tür bir boğma ipini nereden satın alabileceklerini araştırıyor olmasıydı" dedi.

"Özel yapım olmalıydı," dedi Mitch, "ve bahse girerim ki -belki de iddiaya girmeyi seven biriyimdir- buralarda hiçbir yerde yapılmamıştır."

John, toplantıyı iki dedektiften kendisini gelişmelerden haberdar etmelerini isteyerek özetledi. Nix bile Lear ile birlikte ayrılırken moralsiz görünüyordu.

"Bana ihtiyacınız olmadığı sürece," dedi Mitch ayağa kalkarken.

"Bir dakika bekleyin. Kapıyı kapatın."

Mitch, "Tekrar oturmam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Kısaca anlatayım. Dün Dr. Reede ile konuştum. O da sizi o sabah gördüğünü söyledi."

Mitch kıkırdadı. "Ona Pazartesi akşamı senden bir telefon beklemesini söylemeye gittim."

"Bana kalırsa, öfkeni ondan çıkarabileceğin için endişelenmemden

dolayı bana daha çok kızmıştı, mesai saatleri dışında ofisine gelmeden ise daha az kızmıştı."

"Bunu bana da belirtti."

John kaşını kaldırdı. "Pazartesi sabahı randevu. Sonra Pazartesi akşamı. Ardından dün sabah. Yani yirmi dört saat içinde üç ziyaret."

"Bakalım, Pazartesi iki tane, artı bir. Evet, üç ediyor." Mitch, John'un ne demek istediğini anlamamış gibi masum bir hareketle omuzlarını silktiler, oysa ne demek istediğini gayet iyi biliyordu.

"Onu yarın tekrar göreceksin, değil mi?" dedi John.

"Saat on. Ve sizi kızdırmamak için asla geç kalmam."

John sesini alçaltarak, "Onu görme amacınıza odaklanmaya özen gösterin lütfen." dedi.

Mitch gözlerini kısarak John'a işaret parmağını salladı. "Biliyor musun, bu bana neyi hatırlatıyor? Yaklaşık iki buçuk yıl öncesini. Hatırlıyor musun? Elbette hatırlıyorsun. Senin hayatının hiçbir değeri yoktu."

John sandalyesinde kıpırdandı ve sandalye tekrar gıcırdamaya başladı.

"Sonra bu kadın beklenmedik bir şekilde devreye giriyor," diye devam etti Mitch. "Adı Beth. Çok güzel bir kadın. Ayrıca, yaklaşan kanlı ay gecesinde tekrar saldıracak bir seri katilin ortalıkta dolaştığını düşündüğü için de akıl sağlığının yerinde olmadığından şüpheleniliyor. Zaten yeterince sorunla uğraşırken, bir de onun hipotezi yüzünden iyice sinirlendin."

"Ve hatırlıyorum da -yanılıyorsam düzeltin- benden yardım istemiştiniz ve ben de seve seve vermiştim. Ama sizi kenara çekip, Beth'in tuhaf, uçuk teorisine dayanarak Mellin'in faili meçhul cinayetini çözmek konusunda bu kadar heyecanlanıp heyecanlanmadığınızı, yoksa Beth'in kendisinin mi sizi bu kadar azgınlıktırıldığını sorduğumu da hatırlıyorum."

"Ve sana defolup gitmeni söylediğimi hatırlıyorum."

Mitch güldü. "Aynen öyle."

"Şimdi bana bunu mu yapmamı söylüyorsunuz?" diye sordu John.

"Başka bir deyişle."

Bakışlarını birbirlerine diktiler. Mitch, John'un ne düşündüğünü bilmiyordu ama John, buranın tanıdık bir yer olduğunu ve bunu

özlediğini düşünüyordu. İyi ve kötü birçok anıyı paylaştığı en yakın arkadaşıyla yapabileceği türden erkek muhabbetini özlemişti.

Ama pes etmedi, *edemedi* . Sadece "Görüşürüz" dedi ve kapıya doğru gitti.

"Mitch."

İçini çekerek arkasına döndü.

"Tucker'ın Malone hakkında söylediklerini unutmayın."

"Hafızamda hiçbir sorun yok."

"Endişelendiğim senin hafızan değil, muhakeme yeteneğin. Aceleci bir şey yapma."

John'a alaycı bir selam verdi, sonra kapıyı hızla açıp sertçe kapattı. Meslektaşlarının meraklı bakışlarını umursamadan, telefonunu bıraktığı masasına döndü. Telefonu eline aldı ve Mary'den bir mesaj aldığını gördü.

Yarın sabah saat 10'da öğretmen seni okulda karşılayacak ve okulu gezdirecek. Andrew'a geleceğini söyledim. Tavşanı sana göstermek için sabırsızlanıyor .

Mitch telefonunu masasına geri bıraktı. Harika. Tam da başka bir yerde olması gereken gün ve saate onu planlamıştı.

Bölüm 14

Dylan, son hastasının seansından sonra saat yediyi biraz geçe ofisinden ayrıldı. Sokağına dönerken, apartman dairesinin önünde kaldırıma park etmiş siyah bir araç gördü. Koyu renkli camları, büyük lastikleri, ön koruma demiri, ışık çubuğu ve vinciyle adeta bir canavar kamyonu benziyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, içinde çocuk koltuğu vardı.

Mitch Haskell, arabasını garaj yoluna park ederken araçtan indi.

Arabasının kapısını sertçe kapatıp çimenlerin üzerinden, kendisini bekleyen adamın yanına doğru yürüdü. Nezaket göstermeye vakit ayırmadı. "Dün sabah ofisimin kapısı açıldı. Ben gelmeden önce mi içeri girdiniz? Kilidi tekrar mı kırdınız?"

"Suçlu."

Şaşkına döndü. "Bunu itiraf ediyorsun?"

"Neden inkar edelim?"

"Nasıl cüret edersin? Ofisimde ne işin vardı?"

"Orada olup olmadığını kontrol etmek için bakıyorduk."

"Kapıyı çalmayı denediniz mi?"

"İki kere."

"Cevap vermediğimde, orada olmadığımı anlamına gelmedi mi?"

"Bu, iç ofisinizde, bekleme salonunda veya tuvalette olabileceğinizi gösteriyordu. Başımı içeri uzattım ve adınızı seslendim. Tam o sırada asansörün yukarı çıktığını duydum."

Açıklaması o kadar rahat ve masum bir şekilde yapılmıştı ki, ya doğrudu ya da kolay bir yalan. Kadın ikincisinden şüphelendi. "Pazartesi gecesi eve izinsiz girmenize izin vermemeliydim. Ama bir daha asla yapmayın. Yaparsanız, John Bowie'ye bildireceğim."

"Bunun bir zararı olduğunu görmedim, ama bir daha

yapmayacağım."

Kadın, adamın arkasındaki SUV'ye doğru baktı. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Ben bir polis memuruyum."

"Şirinlik yapmaya çalışma."

"Pekala. Tamamen şeffaf olalım. Pazartesi gecesi seni eve kadar takip ettim."

İkinci bir itiraf, en az ilki kadar şaşırtıcı.

"Kendimi savunmak için şunu söyleyeyim," diye devam etti, "yalnız başına ayrılmamalıydın. Gece o saatte şehir merkezi, senin gibi kolay av arayan yırtıcılar dışında neredeyse bomboş olur. Silahlı mıydın?"

"Yani silahla mı demek istiyorsunuz?"

"Silah, biber gazı, muşta, sapan, oyuncak tabanca, aklınıza ne gelirse?"

"Silahlı değildim."

"Ben de öyle düşündüm. Karanlıkta arabanıza doğru böyle yürümek—"

"Otoparkta bir ışık var."

"Bir tane. Kırk wattlık, titreyen bir ampulle. Bu, kötü adamın seni fark etmesini kolaylaştırır."

"Ya da beni *takip et*."

Bu, onun şakalaşmasını aniden kesti. Ellerini beline koydu, başını eğdi ve yere baktı, sonra sokağa yavaşça göz gezdirdi ve tekrar ona döndü. "Güzel bir çıkmaz sokak."

"Teşekkür ederim. Üzerinde ne yapıyorsunuz?"

"Şirinlik yapmaya çalışmıyorum Dylan," dedi iç çekerek. "Seninle konuşmam gerekiyor. Gerçekten. Saçmalık yok, şaka yok."

Ciddi görünüyordu. Yüzü asıktı. Ona dair tüm şüphelerine rağmen, kendini ona inanırken buldu. "Yarın sabah randevunuz var."

"Bunu başaramıyorum. Bu yüzden buradayım."

"Arayabilirdiniz."

"Ve o bitmek bilmeyen, ezberlediğim menüyü baştan sona inceledim mi? Buraya arabayla gelmek daha kısa sürdü."

"Evde olacağımı nereden bildin?"

"Risk aldım. Bu kadar önemli. Konuşabilir miyiz? John'un hesabına zamanı ekleyebilirsin. Normal ücretin iki katı." Yarım bir sırıtışla

karşılık verdi. Yine de kadın tereddüt etti ve adam bunu fark etti. "Bak, içeri girmek zorunda değiliz. Kamyonetimde ya da senin arabanda oturabiliriz."

Bu sınırlar daha da samimi ve uygunsuz hissettirecekti. Başını salladı.

"Peki, halka açık bir yere gitsek nasıl olur?"

"Bu kadar önemli bir konuyu başkalarının yanında konuşmak mı istiyorsun?"

"İstemem ama eğer bunu şart koşarsanız, yaparım."

"Nerede mesela?"

"Otoyol çıkışında bir kafe var ya. Tabelasında mavi neon kerevit resmi olan. Neden kırmızı değil de mavi olduğunu hiç anlamadım ama orası nasıl olur?"

Kendini bu fikirden vazgeçirmek ya da kabul etmesini mantıklı kılmak için kendine zaman tanımak amacıyla kol saatine baktı. Ama zaten kabul edeceğini biliyordu. "On beş dakika sonra orada buluşalım."

"Söz veriyor musun? Beni buradan uzaklaştırmak ve sonra da kendi evine kilitlenmek için mi böyle söylüyorsun? Kilit açmayı biliyorum, biliyorsun."

Kadın, gergin bir şekilde, "On beş dakika içinde orada buluşacağız," diye tekrarladı.

Ona başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi, kamyonuna doğru koştu ve uzaklaştı.

Kendi kendine delirdiğini, asıl terapiye ihtiyacı olanın kendisi olduğunu söyleyerek, arabasından evrak çantasını aldı, eve girdi ve doğruca üst kattaki yatak odasına çıktı. İş kıyafetlerini ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp kot pantolon, beyaz tişört ve siyah keten bir ceket giydi. Ayakkabı olarak da siyah babetler tercih etti. Her şey çok şık ve özenliydi. Kesinlikle randevu kıyafeti değildi.

Atkuyruğunu düzeltti ama eskisinden daha sıkı yeni bir atkuyruğu yaptı. Dudak parlatıcısı sürdü. Aynaya bakarak, "Bu yeterli," dedi. Ama çıkarken fikrini değiştirdi ve yanaklarına allık, kirpiklerine de rimel sürmek için geri döndü.

Kafeye vardığında, binanın yan tarafına park etmiş olan Mitch'in yanına yanaştı. Birbirlerini sözlü olarak selamlamadılar, ancak Mitch'in

onu süzdüğünün farkındaydı.

Kafeye girdiklerinde, garson elinde yemek dolu büyük bir tepsiyle yanlarından ağır adımlarla geçti. "Ne içmek istersiniz?" Buzlu çay sipariş ettiler. Garson başını salladı. "İstediğiniz yere oturun. Sizi bulurum."

Mitch, daha sakın bir bölümde boş bir masayı işaret etti. Sadece iki kişilik bir grup için yeterli büyüklükteydi. Karşılıklı oturduklarında dizleri birbirine değdi.

"Özür dilerim," dedi. "Ben sağa, sen sola geç." Adamın bacaklarını uzatarak masanın altındaki boş alanın çoğunu kapladığının farkındaydı.

Oturduklarında, "Bir kadeh şarap ya da bir bira içmeyi tercih etmez miydiniz?" dedi.

"Teşekkür ederim, hayır. *Siz* neyi tercih edersiniz?"

"Tanrım, evet," dedi inleyerek. "Ama bundan kaçınıyorum. Daha önce burada bulundunuz mu? Yemekler güzel."

"Burası sosyal bir etkinlik değil, Mitch."

Başını hafifçe salladı. "Doğru."

Garson iki büyük bardak buzlu çay getirdi ve masaya iki adet lamineli menü bıraktı. "Hazır olduğunuzda."

Kadın duyma mesafesinden uzaklaşınca Dylan, "Yarınki randevuna gelmeni engelleyen nedir?" diye sordu.

"Öyleyse lafı uzatmadan konuya girelim?"

"Süre işlemeye başladı."

"Anladım." Arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Kayınvalidem." Bir yudum çay içti, sonra parmaklarını bardağın etrafına sarıp yukarı aşağı hareket ettirerek buharı topladı.

Dylan daha önce de ellerini fark etmişti. Ellerininki sırtı kalın damarlarla kaplıydı, parmakları ince ve güçlü görünüyordu. Bir askerin elleriydi bunlar, ama oğlunun uyurken gözyaşı döktüğünü itiraf edecek bir askerin elleriydi.

Bu kombinasyonu ne kadar beğendiğini düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine neden onu aradığını düşünmeye odaklandı. Eğer konu kayınvalidesi ise, bu durum oğluyla ilgili olmalı ve bu da onu "o kadar önemli" kılmalıydı.

"Size daha önce de söyledim, kayınvalidem ve kayınpederim

olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," dedi. "Ama Mary ile zaman zaman fikir ayrılıklarımız oluyor ve bugün de o günlerden biriydi."

Mary'nin ne yaptığını ona anlattı. "Andrew'un anaokuluna gitmesinden yanayım," dedi. "Beni asıl kızdıran şey, benim haberim bile olmadan onu kaydettirme özgürlüğünü kendine tanınması."

"Kızmaya hakkın var Mitch. O, sana ait olan ebeveynlik ayrıcalığını ve yetkisini kendi üzerine aldı. Sana danışmadan önce bu tür kararlar alması için ona hiç izin verdin mi?"

"Hayır." Menüye baktı ve parmağıyla mavi kerevitin hatlarını çizdi. Sonra pişmanlıkla, "Ya da belki de yaptım. Açıkça değil, hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yazmadım. Ama ihmalkarlığım ile ona olan hakkımı kabul etmiş olabilirim." dedi.

"İhmal mi?" Kaşlarını çatı. "Andrew'a karşı ihmalkar davrandığınızdan çok şüphe duyuyorum."

"Kasten değil. Ama dürüst olmak gerekirse, anaokulunu hiç düşünmedim. Aklıma bile gelmedi." Öne eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Oysa gelmeliydi. Neden gelmedi?"

"İhmalden kaynaklanmıyor."

"Buna ne ad verirdiniz?"

Düşündü, sonra "Kablolama" dedi.

Şaşkına dönen adam, "Ağızdan çıkabileceğini düşündüğüm tüm sözler arasında bu hiç aklıma gelmemiştir," dedi.

Gülümsedi. "Öyleyse açıklamama izin verin. Bana anlattıklarınıza dayanarak, geleneksel bir evliliğiniz ve geleneksel bir aile yapınız olduğunu anlıyorum. Dolayısıyla, iş bölümü de geleneksel olurdu."

"Bir sürü bebek bezi değiştirdim."

"Eminim yaptın. İsteyerek. Ama kim bebek bezini alışveriş listesine ekler ki?" Yüz ifadesinden ne demek istediğini anladığını fark etti. "Anaokulu kayıtlarını kontrol etmek senin yapılacaklar listende yoktu, tıpkı Angela'nın araba yağı değişimi ve lastik rotasyonu yaptırtmasının listede olmaması gibi."

"O konuyu yakından takip ederdi ama ben de kesinlikle ilgilenir ve dahil olurum."

"Bundan eminim Mitch. O yüzden aklından kaçırdığın için kendini affet."

"Aklımdan *çıkmadı* . Aklıma bile gelmedi. Bu ihmalden dolayı

kendime ne kadar kızgınsam, Mary'nin de haddini aşmasından o kadar kızgıyım."

"Böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını önlemek için, onunla aranıza sınırlar koymanızı tavsiye ederim."

"İnan bana, yaptım. Ona epey sert davrandım ama sanırım bu işi hallettiği için ona teşekkür etmeliydim." Kaşlarını çatı. "Öte yandan..."

Adam durakladığında, kadın, "Orada durma. Öte yandan, ne olacak?" dedi.

"Bu, Andrew için bir olgunlaşma töreniydi. Bana bu deneyimi yaşatmadı. İçeri girdiğinde elini tutan ben değildim. Tavşana verdiği ilk tepkiyi göremedim."

Başını çevirip pencereden dışarı baktı. Güneş tamamen batmıştı, ama batı ufkunda hâlâ altın rengi bir çizgi vardı. O son güneş ışığı, kahverengi saçlarındaki açık renkli tutamları bakır tellerine dönüştürdü. Gözlerini o kadar mavi yaptı ki, sanki elektriklenmiş gibi görünüyordular.

Ama artık gözlerinde hiçbir yaramazlık kalmamıştı. Yüz ifadesi içe dönük ve kederliydi. Kadın, onun ne düşünüyorsa onu bölmedi. Sonunda adam ona döndü ve "Nasıl anne olunacağını bilmiyorum," dedi.

Masayı geçip elini onun elinin üzerine koymayı çok istiyordu ama ona dokunmanın, teselli amacıyla bile olsa, tehlikeli olabileceğinden korkuyordu. Ona olmasa bile, kendisine tehlikeli gelebilirdi.

"Böyle programlanmadın," dedi usulca.

"Yapım öyle değil."

"Kesinlikle. Nasıl bir yapıya sahip *olduğunuz* ve Andrew için ne ifade ettiğiniz yeterli olacaktır."

Ona, bunu gerçekten inanmak istercesine baktı. "Yarın Lafayette'e gidiyorum, okulu gezeceğim, öğretmenle tanışacağım. Sabah onda seni atladığım için özür dilerim, ama yeniden planlayamam çünkü Mary, Andrew'a geleceğimi söyledi bile. Bana tavşanı göstermek için çok heyecanlı. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Gördün mü? Sen fazlasıyla yeterlisin."

Masanın altında huzursuzca dizlerini yukarı çekti, sonra tekrar uzandı. "Şey, Mary benim yeterliliğimi sorguluyor. Bu öğleden sonra

bana 'ihmalkar ebeveyn' dedi ve yokluğumun Andrew'un gelişimine olumsuz etkileri olabileceğini söyledi."

"Ah," dedi Dylan birden bire durumu kavrayarak. Ne olacağını sezerek, onun kendisiyle konuşma aciliyetini şimdi anladı.

"Evet. Bana çok ağır bir darbe vurdu, çünkü Andrew için mevcut yaşam düzeninin kalıcı hale getirilmesinin daha iyi olabileceğine dair ima ediyordu."

"Onun ve Hank'in velayeti alması mı?"

"Bunu açıkça söylemedi ama denemeyi düşündüğünü hissettim."

"İkisinden herhangi biri bu konuyu sizinle hiç gündeme getirdi mi?"

"Asla. Bu yüzden beni sarstı. Anne olmak için programlanmamış olabilirim, ama Andrew'un babasıyım. Onu bırakmaktansa cehenneme giderim." Acı bir kahkaha attı. "Cehenneme gittim ve geri döndüm."

Omuzlarını büküp dirseklerini masaya dayadı ve dua eder gibi elleriyle alnının ortasını ovuşturdu. Dylan, göz ucuyla garsonun yaklaştığını gördü. Başını hafifçe salladı. Garson, Mitch'in beden dilini algılayıp geri çekildi.

Yarım dakika geçtikten sonra ellerini indirdi. "Bu gece pek iyi bir arkadaş değilim. Aklıma tek bir şaka ya da espri gelmiyor. Kusura bakmayın."

"Özür dilemene gerek yok. Senin başka bir yönünü görüyorum."

"Diğerine göre bir gelişme mi?"

Gülümsedi ama soruyu yanıtlamadı, çünkü ona her iki yönünü de sevdiğini söylerse yanlış anlamasından korkuyordu. Bunun yerine, "Cehennemden geçip geri döndüğünüzü söylediğinizde, görevlendirmelerinizi mi kastediyordunuz?" diye sordu.

"Kesinlikle cehennem gibiydiler. Sadece birkaç sıyrıkla atlattığım için şanslıydım." Sonra ona sırtıttı. "Birkaç dövme de yaptırdım ama daha iyi tanışmadıkça onları asla göremezsin. Çok daha iyi tanışana kadar."

Yüzünün kızardığını hissetti ve adam bunu fark etmiş olmalı ki, kısa bir kahkaha attıktan sonra tekrar ciddileşti. "Hayır, bahsettiğim cehennem Angela'nın ölümünün ardından yaşananlardı. Bunu zaten biliyorsun. Düşüş sarmallarında, ben bir olimpiyat sporcusuyum."

"Şimdi bu konuda daha fazla konuşmak ister misiniz? Burada?"

"Bana oturup hiçbir şey söylememenin pek faydalı olmayacağını söylemiş olsan da, bu konuda asla konuşmak istemiyorum."

"Bunun arkasındayım." Onu alaycı bir tavır takınmasına veya tamamen içine kapanmasına yol açacak kadar kışkırtmak istemiyordu, ama biraz kışkırtmamak da ihmalkarlık olurdu diye düşündü. "Bunu konuşmalısın Mitch, çünkü içindeki öfkeyi dışa vurmadıkça, olmak istediğin kişi ya da Andrew'a karşı olmak istediğin ebeveyn olamayacağını düşünüyorum."

"Kesinlikle katılıyorum, Doktor Reede. Onu serbest bırakmanın eşiğindeyim. Bunu yaptığımda, işler kanlı bir hal alabilir."

Bölüm 15

Ses tonu ve gözlerindeki parıltı Dylan'ı endişelendirdi. "Mitch, Angela'nın ölümüne neden olduğunu varsaydığın adamlara karşı kendi başına intikam alamazsın. Şiddet sorun çözücü değildir."

"Ah, sanırım şiddetli bir misilleme beni iyice rahatlatır." Arkasını masaya yasladı, ifadesi değişmezdi. "Onun nasıl öldüğünü biliyor musun? John sana anlattı mı?"

Dylan etrafına göz attı. Geldiklerinden beri kafe dolmuştu. Büyük bir telaş, kahkaha ve gürültülü konuşmalar, tabak ve çatal bıçak sesleri vardı. Cızırtılı hoparlörlerden canlı bir zydeco müziği yankılanıyordu.

Mitch'e dönerek, "Şimdi bu konuda konuşmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi büyük bir jest yaparak. "Bunu bir an önce bitirmek istiyorum."

Onu sakinleştirmeye çalışmayı düşündü ama şu anki durumunda ortalığı karıştırmaktan korktu. Üstelik, bu konuda konuşması için onu teşvik ediyordu. Ortam hiç de ideal değildi ama o devam etmeyi seçmişti, bu yüzden o da devam etti; çünkü bunun, çektiği acının kökenine inmek için tek fırsatı olabileceğinden korkuyordu.

Sessizce, "Sorunuza cevaben, evet. Bowie bana, bir gece normalden daha geç eve geldiğinizi, çünkü onunla bir dava üzerinde çalıştığınızı söyledi. Angela'yı kapalı bir garajda, motoru çalışır halde arabasının içinde bulmuştunuz." dedi.

"Açıkça boğularak intihar vakası."

"Bowie öyle demedi. Adli tabibin ölümün intihar sonucu olduğunu açıkladığını ve adli tıp uzmanının da bunu doğruladığını söyledi."

Acı bir şekilde homurdandı. "Gerçekten de Angela'nın, Andrew

yukarıdaki beşiğinde uyurken intihar ettiğine inanıyorlar."

Dylan cevap vermedi.

"John sana onun doğum sonrası depresyonu için ilaç kullandığını söyledi mi?"

Bu hafif bir şok etkisi yarattı. "Hayır, yapmadı."

"Öyleydi. Bu da elbette intihar teorisine malzeme sağladı."

"Doğum sonrası sendromu şiddetli miydi?"

"Hayır, ama gerçektir. Bir hukuk bürosunda katiplik yapıyordu, çok sevdiği bir işti. Andrew doğana kadar çalışmaya devam etmişti ve evden çalışmayı ve günün her saati nöbet tutmayı gerektiren yeni işine uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"Yardıma ihtiyacı olduğunu hemen kabul etti ve biz de ona yardım ettik. Ona ilaç yazıldı ve neredeyse ilacı kendi kendine bırakmıştı. İyileşme yolundaydı."

Dylan tereddüt ettikten sonra, "Belki de sana bunu inandırmak istemiştir," dedi.

Tekrar öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, ancak ellerini alnında dua eder gibi birleştirmek yerine, ellerini sıkıca kenetledi ve her kelimeyi vurgulamak için çift yumruğunu masaya vurdu. "Kendini öldürmedi."

"Neden böyle düşünmediğini söyle."

"Sanmıyorum, *biliyorum* ki yapmadı. Nasıl biliyorum? Çünkü inancına çok bağlıydı. İntihar ölümcül bir günahdır, affedilemez bir suçtur. Angela Kathleen Duvall Haskell kendi kurtuluşu için kendi hayatına son vermezdi."

"İstese bile, bu kadar bencil olmazdı. Mary ve Hank'in günahlarından arınmadan öldüğüne inanmalarına izin vermek mi? Asla. Andrew'u annesiz bırakmak mı? Hayır. *Asla* . Onu bırakamayacak kadar çok seviyordu..."

Durdu, kenetlenmiş ellerine baktı, daha da sıkı, sonra yavaşça açtı, sanki gevşemeye zorluyormuş gibi. "Bebeğimizi asla terk etmezdi. Asla. Ve tüm kalbimle inanıyorum ki, beni hayatımın geri kalanında her gün neden, neden, *neden* diye düşünmeye mahkum etmezdi. Bunu yapmazdı."

Dylan, onun söylediklerinin hepsine tüm varlığıyla inandığını biliyordu. Duygularının yoğunluğu, onun tamamen objektif kalmasını

imkansız kılıyordu. Onun için yüreği parçalanıyordu. "O gece aslında ne olduğuna inanıyorsun?"

"Sorduğunuz için teŗekkr ederim. Çoğu insan sormaz, biliyor musunuz? O intihar sahnesini olduğu gibi kabul ederler. Ben etmedim ve asla etmeyeceğim. Cinayetin intihar gibi gösterilmek üzere kurgulandığından eminim, ancak bu iddiayı destekleyecek hiçbir kanıtım yok, bu yüzden herkes tarafından reddedildi. Arkadaŗlar ve akrabalar. Yetkililer. Herkes. Karısının onunla yaŗamak yerine ölümü seğmesini kabullenemeyen, çılgına dnmŗ, kederli bir dul gibi görünüyordum."

"John Bowie?"

"Hayır, hayır," dedi baŗını kararlı bir ŗekilde sallayarak. "John, Angela'yı çok iyi tanıyordu. İnancının gücünü biliyordu. Beth de yle. Onlar benim tarafımı tuttular. Onun öldürüldüğünü kanıtlamaya alıŗmamda bana yardım etti."

"O ve ben, o gece baŗka birinin orada olduğuna dair en ufak bir kanıt bulmak için evimizi defalarca didik didik aradık. Hiçbir ŗey bulamadık. Zorla giriŗ izi yoktu. Hiçbir ŗey alınmamıŗtı. Parmak izi yoktu, lif yoktu, hiçbir ŗey yoktu."

"Diğer bir ŗey de Angela'nın üzerinde hiçbir iz olmamasıydı. Morluk ya da kan yoktu. Mücadele ettiğine dair hiçbir iŗaret yoktu. Andrew'a da dokunulmamıŗtı. Bu bir mucizeydi ve tüm mucizeler gibi bunu aıklayamıyordum."

Kaŗlarını attı. "Hâlâ anlayamıyorum. Bildiğim tek ŗey, Angela'nın arabaya kendi isteğiyle binip alıŗtırmayacađı. Birileri onu tehdit ederek bunu yapmaya zorladı; eğer yapmazsa sonuçlarının bin kat daha kötü olacağı, tarif edilemez, dŗnlemez bir ŗey olacağı söylendi. Lanet olsun."

Dylan tüm bunları dŗnd. Eğer haklıysa ve birileri eve girip Angela'yı intihar ss vermek gibi iğrenç bir ŗey yapmaya zorlamıŗsa, neden o ya da onlar bebeği bađıŗlamıŗlardı? Kadın ona bu soruyu yöneltti.

Omuz silkti. "Belki de Andrew'un evde olduğunu bilmiyordu."

"Belki de bu bir ltuftu."

Dudakları sıkılaŗtı. "yleyse bile, o ŗerefsizin elini geçirdiğimde bunu hesaba katmayacağım."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Mitch Haskell'ın merhameti tükenmişti. "Pazartesi gecesi..." Sonra birden bire farkına vardı ve doğruldu. "Sadece iki gece önceydi."

"Sana ne zaman baskın yaptım? Evet, önceki gece."

"Çok daha uzun gibi geliyor."

Zaman daha uzun gibi geliyordu çünkü onun bileğini tuttuğu o birkaç yasak anın hatıraları onu rahat bırakmamıştı. Görünüşte masum olan bu hareket, unutulmaz hisler yaratmıştı. Bu hatıralar, iş günü boyunca ve boş zamanlarında, yalnız kaldığında onu sürekli rahatsız etmiş ve cezbetmişti. Her zaman oradaydılar, uyurken bile, uyandığında bile.

Ve şimdi, etraftaki gürültüye ve karmaşaya rağmen, onun nabzını hissettiği, fısıltısının yüzüne vuran sıcak bir nefes gibi olduğu ve gözlerinin içine baktığı o anları yeniden yaşıyordu. Gözleri ateşli ve tutkuluydu.

Tıpkı şimdiki gibi. "Bana da daha uzun gibi geliyor, Dylan."

Kaba bir tonda söylenen bu ifade, onun kendini tekrar şimdiki zamana ve hassasiyetle ele alınması gereken ciddi konuya odaklamasını çok zorlaştırdı. Kaldığı yerden devam etmeden önce bir yudum çay içti.

"Pazartesi akşamı ayrılırken bana Angela'nın ölümünden iki adamın sorumlu olduğuna inandığınızı söylemişsiniz."

Başını salladı.

"Onların ne gibi bir amacı olabilirdi?"

"Beni yok etmek için."

"Neden?"

"İntikam."

"Öyleyse neden *seni* öldürmediler?"

"Bu konu üzerinde çok düşündüm ve ölüm cezasını çok hafif bir ceza olarak gördükleri sonucuna vardım. Önce bana işkence etselerdi bile, ölüm hoş bir kurtuluş olurdu. Hayır, bana mümkün olan en kötü şekilde zarar vermek istediler. Acılarımın uzun süre devam etmesini istediler. Şimdiye kadar da bunu başardılar."

"Neden bu kadar sert bir ceza? Onlara ne yapmıştınız?"

Konuşmak üzereydi ama kendini tuttu. "Hastalarınız hakkında hiçbir şey açıklayamazsınız, değil mi? Bu konudaki politikanızı

yumuşatmadığınız sürece."

"Hayır, yapmadım."

"Öyle düşünmemiştim. Aynı şekilde, devam eden soruşturmalar hakkında da konuşamam."

"Angela'nın ölümüyle ilgili soruşturma devam ediyor mu?"

"Benim için öyle."

"Cevaplara olan isteğinizi anlıyorum Mitch. Gerçekten anlıyorum. Sadece bu arayışınızın daha büyük zararlara yol açmamasını umuyorum. Lütfen bunu aklınızda bulundurun."

"Yapacağım."

Ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Sanmıyorum."

Çay bardağını kenara çekti ve masanın üzerinden daha da eğildi. "Söyleyin bakalım. Bugüne kadar karşılaştığınız en zorlu hasta ben miyim?"

"Kesinlikle adaylar arasındasınız."

Kıkırdadı. "Güzel. Sıradan olmak istemiyorum." Sırıttı ve kadın da karşılık olarak gülümsedi, ancak adam ciddi bir şekilde, "Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Tüm bunları bu kadar açıkça konuşmak ne kadar zor olsa da, sanırım bazı şeyleri dile getirmem gerekiyordu." dedi.

Umarım yardımcı olmuşumdur.

"Aslında," dedi alçak sesle, "durumumu çok daha karmaşık hale getirdiniz."

"Ne anlamda?"

Onu baştan aşağı yavaşça süzdü, bakışları dudaklarına, göğüslerinin civarına takıldı ve gözleri tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, "Sanırım biliyorsun," dedi.

Onun lazer mavisi bakışlarına ancak belli bir süre dayanabildi, sonra başını eğdi. Garsonun geri döndüğünü, "Düşünmek için vaktiniz oldu mu?" diyene kadar fark etmedi.

Dylan aceleyle, "Ah, yemek yemiyoruz," diye yanıtladı.

Mitch'in dediği gibi, "Ne istersiniz?"

Garson homurdandı. "Menüdeki seçeneklerden bahsetmiyordum." İkisine de bakıp durduktan sonra sordu: "Hangisi, garip bir ilk buluşma mı yoksa bir ayrılık mı?"

"Çok garip bir ilk buluşmaydı," dedi Mitch.

Dylan, "Bu bir randevu değil," diye özellikle vurguladı.

Mitch garsona, "Burada olmamızın tek sebebi, benimle yalnız kalmak istememesi," dedi.

"Nasıl olur?"

"Anlayamıyorum." Başını kaşıyormuş gibi yaptı. "Çok yakışıklıyım. İyi bir kişiliğim var ve diş hijyenine çok önem veriyorum. Kendimi formda tutuyorum." Karın kaslarına vurdu. "Sence neden?"

Garson, "Çünkü sen çok ukalasın," dedi.

O güldü, sonra garson güldü, sonra Dylan kendini tutamadı. O da güldü. Ama ayrılacaklarında ısrar etti. Masayı kiraladığı için garsona her biri onar dolar vererek anlaştılar. Mitch kendi payını uzatırken, logodaki kerevitin neden kırmızı yerine mavi olduğunu sordu.

"Bunu ben de hep merak etmişimdir ama sormaya hiç zahmet etmemiştim." Dylan'a baktı ve sırttı. "İkinci bir randevuya değer olabilir."

Dışarıda hava yumuşak ve nemliydi, ama rahatlatıcı olacak kadar hafif, sivrisinekleri uzak tutacak kadar da güçlü bir esinti vardı. Yarım ay yükseliyordu. Venüs parlak bir şekilde ışıldıyordu. Arabalarına doğru yan yana yürürlerken Mitch elini uzattı.

Sözlerini geri almaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"El ele tutuşmanın tam zamanı gibi görünüyor."

"Sen ve ben el ele tutuşamayız."

"Pekala." Elini bıraktı, sonra kolunu beline doladı ve onu binanın saçaklarının altına çekti. "Böyle nasıl olur?"

Onu kendine yaklaştırdı ve kulağının arkasını okşadı, aynı anda arkaya uzanıp at kuyruğundaki lastiği çıkardı ve saçlarının omuzlarından öne ve arkaya doğru dökülmesine izin verdi. Nefesi kulağına vuruyor, karnının tıpkı zıplayan bir balon gibi inip kalkmasına neden oluyordu.

"Mitch." Göğsüne doğru itti ve aklından bir an için şu düşünce geçti: *Acaba dövmeleeri nerede?* Aklına gelen egzotik olasılıklar onu utandırdı ama hayal gücünü de alevlendirdi. "Lütfen bunu durdur," dedi, ona mı yoksa kendine mi seslendiğinden emin değildi.

Her neyse, itaat etti. Dik durdu ve geriye doğru eğildi, ama hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı; gözleri yüzünde, köprücük kemiğinde, tişörtünün V yakasına doğru gezindi. Bu manzara ona

gölümsemesine neden oldu.

"Mitch."

Gözlerini tekrar onun gözlerine kaldırdı. "Hım?"

"Dinle," dedi sert bir şekilde.

"Dinleme."

"Bu..." Elini ikisi arasında ileri geri hareket ettirdi. "Yaptığınız şey klasik bir psikolojik olgu. Aktarım. Buna böyle deniyor."

"Böyle adlandırıldığını hiç duymadım. Öpüşmek, sevişmek, flört etmek, cinsel ilişkiye girmek gibi şeyler duydum..."

"Şaka yapmayı bırakır mısın lütfen?"

"Yüz ifadeleri, ön sevişme, öpüşme, Fransız öpücüğü."

"Öpüşmüyorduk."

"Henüz değil." Elleriyle yüzünü kavradı ve dudaklarını sıkıca onun dudaklarına bastırdı. Sonra biraz daha yumuşattı. Sonra da nazikçe. Ve dudaklarını onun dudaklarının üzerinden hafifçe kaydırırken, onun dudakları aralandı. "Mitch," diye iç çekti.

"Hmm?"

Söylemek istediği her neyse, asla söylemedi. Dilini dudaklarının arasına kaydırarak. Onun diliyle flört etti, ta ki o da onun dilini aradığını, onu daha derine davet ettiğini fark edene kadar. Teması kesmeden, başını yana eğdi, daha iyi bir açı buldu ve ikisi de kesinlikle Fransız öpücüğü olan bu öpüşmeye daldılar.

Elini yanağına koyduktan sonra başının arkasına doğru kaydırarak, parmakları saçlarının arasından geçti. Diğer eli ceketinin içine girdi ve beline yerleşerek onu kendine doğru çekti, ta ki belleri birbirine değene kadar.

Sonra çarpma sesi kesildi ve ufak bir ayarlamadan sonra yerlerinde kaldılar, o kadar mükemmel bir şekilde birbirlerine oturdular ki, adam homurdanır gibi bir ses çıkardı, tamamlayıcı çukura daha sıkıca bastırdı ve elini belinden kalçasına indirdi.

Öpüşmenin verdiği o enfes zevke ve birbirlerine sıkıca kenetlendikleri yerden yayılan hazza kapılmışken, parmaklarının kot pantolonunun arkasına yaptığı baskı onu gerçekliğe geri döndürdü. Kendini ondan hızla uzaklaştırdı ve bir adım geriye sendeledi.

Kadın, dehşet içinde ona baktı. İçgüdüsel olarak elini uzatıp dudaklarına dokundu. Dudakları onun tadıyla ıslaktı—onun

muhteşem tadıyla—öpücüğünün ne kadar tutkulu olduğunu, kendisinin de ona ne kadar coşkuyla karşılık verdiğini ve onu daha çok öpmesini, ona dokunmasını, her yerine, ateşli, ağrıyan ve özlem duyan her yerine dokunmasını ve dokunmayı bırakmamasını ne kadar çok istediğini doğruluyordu.

O anda ondan istediği her şey zamansız, yersiz ve son derece yanlıştı.

Derin ama hızlı bir nefes aldı, sonra da inleyerek, "Aman Tanrım," dedi.

Yalvarırcasına onun adını söyledi ve ona doğru uzandı.

Uzattığı elinden geri çekildi, başını sertçe salladı, ondan yüzünü çevirdi ve arabasına doğru koştu.

Bölüm 16

Mitch, John'a Lafayette'e gitmek için sabah izin alması gerektiğini mesajla bildirmişti ama nedenini söylememişti. Mitch saat birden biraz sonra masasına oturur oturmaz, John daha o oturmadan yanına geldi.

"Lafayette'te neler oluyor?"

Mitch ona anaokulu kayıtlarından bahsetti. "Mary'nin hiçbir hakkı yoktu. Beni çok kızdırdı."

"Seni suçlamıyorum. O yaptığı gerçekten alçakça bir davranıştı."

"Ya da küstahça davrandılar. Her iki durumda da Andrew'u kendim götürme fırsatını kaçırdım, bu sabah telafi etmeye çalıştım."

"Nasıl geçti?"

Mitch, Duvall'ların evine kahvaltı vaktinde varmıştı. Küçük ama tatmin edici bir meydan okuma hareketiyle, yanında bir kutu Froot Loops getirmişti. Okuldaki saat on toplantısına gitme vakti geldiğinde, Mary çantasını alıp Andrew ve Mitch ile birlikte dışarı çıkmıştı.

"Bunu hallederim, Mary."

Dışlandığını anlaması biraz zaman almıştı. "Ama seni Andrew'un öğretmeniyle tanıştırmam gerekiyor."

"Kendimi tanıtayım."

"Ancak-"

"Bunu hallederim." Sesini yükseltmemişti ama vurgulu bir şekilde söylemişti. Sonra ellerini çırpıp Andrew'a, "Hadi gidelim dostum! Hakkında çok şey duyduğum o tavşanı görmek istiyorum." demişti.

John'la bu detaylara girmede ama kayınvalidesine derdini anlattığını söyledi.

John, "Tavşan nasıldı?" diye sordu.

"Beyaz kürk, pembe gözler, biliyorsunuz işte."

"Peki ya Andrew?"

Mitch sırttı. "O tam bir rock yıldızı."

Barbara Nix tam o sırada onlara yaklaştı ve bunu duydu. "Kim o?"

"Oğlum," dedi Mitch.

Gülümsedi. "Öyle söyledin. Yaklaşık on milyon kere."

"Çifte cinayetle ilgili yeni bir gelişme var mı?" diye sordu John.

"Hiçbir şey yok. Cinayet silahını bulmak için bataklığı taramak hakkında bir görüşme yapıldı, ancak bu zaman, para ve insan gücü gerektirecek ve Darcy'nin zaten bunlardan yoksun olduğu bir durum. Elinden gelenin en iyisini yapıyor, ama sonu olmayan bir karmaşa. Cinayet yeri ve varsayılan teknenin suya indirildiği yer bilinmiyor. Her iki kurbanın da arkadaşlarıyla görüşüldü. Kimse hiçbir şey bilmiyor, ya da öyle diyorlar. Şüpheli yok, dolayısıyla motif de yok."

Konuşmasına devam etmeden önce durdu ve sırayla Mitch ve John'a baktı. "Sizi birlikte yakaladığım sevindim. Dün kız hakkında, Mandy Adams hakkında, felakete yol açacak bir şey olduğu hakkındaki söylediklerim? Bu korkunç ve affedilemez bir şeydi. Duyarsızlığım için özür dilerim."

Onun özrünü, aynı olgunlukla kabul ettiler; kadın uzaklaştıktan sonra John, Mitch'e çocuk istismarı davasının nasıl gittiğini sordu.

Mitch, çiftin hangi suçlamalarla yargılanacağını ona anlattı. "Hastanede olan çocuk taburcu edildi. Çocuk Koruma Servisi, üç çocuğu da evlat edinmeye istekli bir koruyucu aile bulmaya çalışıyor."

"Bu biraz zaman alabilir."

"Evet." Bir an bekledi, sonra "Biliyorsun John, bu konuda sosyal hizmet görevlisiyle görüşmeyi başka biri de yapabilir," dedi. Odaya göz gezdirdi. "Clarence yapabilir. Zaten burada ne işi var? Ben içeri girdiğimde merdivenlerden bir kutu taşıyordu."

"Yeni bir kahve makinesi. Eskisi bu sabah bozuldu. O da değiştirmeyi teklif etti."

Mitch kendi kendine, "O da benim kadar polislik yapıyor," diye mırıldandı.

Dün gece Dylan'la olan olayların bitiş şekli onu huzursuz, hayal kırıklığına uğramış ve cinsel olarak tahrik olmuş halde bırakmıştı. Buna bir de Mary ile arasındaki sürtüşme ve bunun sonucunda neler

olabileceği eklenince, son derece sinirli ve içini dökmeye ihtiyaç duyan adam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"John, zamanımı Darcy'ye yardım ederek geçirmek benim için çok daha iyi olurdu. Bunu biliyorsun. Soruşturma ekibine büyük katkı sağladım çünkü Bayou Coeur suçunun işlenme şekli Randy Nelson'ın infaz şekliyle birebir örtüşüyor."

John içini çekti. "Sana nedenini açıkladım. Sen—"

"Biliyorum, duydum," diye sertçe sözünü kesti. "Bahsettiğimi unut." Sandalyesini masasının altından çekip içine oturdu ve bilgisayarını açtı.

"Peki ya Doktor Reede?" diye sordu John.

Mitch, kadının adının Clarence'ın dikkatini çektiğini fark etti. Yeni makineyle uğraşmayı bıraktı ve daha iyi duyabilmek için döndü.

Mitch homurdandı, "Peki ya o?"

"Bu sabahki oturumu kaçırmak zorunda kaldınız."

"Randevuyu yeniden planlarım. Haftada iki tane yapabildiğim sürece sorun yok, değil mi?"

"Anlaşmamız buydu."

Mitch sandalyesini çevirip John'a baktı. "Bu bir anlaşma değildi. Bu , *aksi takdirde* sonuçları ağır olacak bir emirdi."

John karşılık vermek ya da belki de ona yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, "Öğle yemeğine gidiyorum," diye mırıldandı.

Mitch, John'un masalarla dolu odada yavaş yavaş ilerleyişini izledi; uzun adımları öfkesini yansıtıyordu. John çıkışa kadar gelmeyince ancak o zaman sandalyesini bilgisayarına doğru çevirdi.

O öğleden sonra yaptığı en yapıcı şey, birimin yeni cihazıyla demlenen ilk fincan kahveyi denemek oldu.

El Paso tam anlamıyla kendi ortamındaydı.

Saat neredeyse akşam ondu. Son birkaç saattir vakit öldürmek onun hevesini artırmış ve huzursuzlaştırmıştı. Harekete geçmeye hazırdı. Kan dökme arzusuyla doluydu.

Yirmi iki yıllık hayatında, yüksek saygı duyduğu tek bir kişi bile

olmamıştı. Hayatında hiç kimse bunu hak etmemişti. Bu yoksunluk ruhunu yaralamış ve onda iyileşmesi mümkün olmayan bir alaycılık bırakmıştı.

Ancak Malone, Roland Malone'u tanıdığı kısa süre içinde, El Paso halkının saygısını muhtemelen kimseye veremeyeceği kadar kazanmıştı. Malone, kendi cenazesinde bir cenaze görevlisi gibi davranan kişiliğiyle hiçbir yarışmayı kazanamazdı.

Bu, Malone'un çekicilikten yoksun olduğu anlamına gelmiyordu. Tek kelime etmesine gerek kalmadan, tavrı insanları kendi iradesine boyun eğdirmeye yetiyordu. Kimseye hayranlık duymakta isteksiz olan El Paso halkı, zenginlerin bile Malone'un önünde eğilip büküldüğünü ve onunla ters düşmekten korktuğunu anlayabiliyordu.

Oz'un kimliğini kimse bilmediği zamanlarda bile Oz'un güvenini kazanmıştı. Malone'u etkilemek ve güvenini kazanmak için başka ne sebep olabilirdi ki? Bu gece tam da bunu yapma fırsatı bulmuştu. Tek yapması gereken, adamın restoranından serserileri uzaklaştırmaktı.

Bu bir zorluk görevi değildi, çünkü El Paso'nun birini terörize etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ve bunda çok iyiydi. Mesleğini göz önünde bulundurursak, ufak tefek yapısının bir dezavantaj olduğunu düşünebiliriz. Ama yanılırdık. Hem de çok yanılırdık. Kimse ufak tefek birinin bu kadar acımasız olmasını beklemezdi. Birkaç adam, onun hayatlarına son verme hızı ve acımasızlığı karşısında şok içinde ölmüştü.

Malone'un emrettiği gibi, dün geceyi yakın çevreyi iyice tanımakla geçirmişti. Müşterilerle karışabileceği işletmeleri işaretlemişti. Gerektiğinde saklanabileceği yerleri keşfetmişti. Bir fare gibi, ne kadar küçük olursa olsun neredeyse her alana sığabiliyordu.

Evsiz, yakında kurbanı olacak kişilere karşı ne empati ne de tiksinti duyuyormuş gibi davranmadan, aralarında dolaşıyor ve onları gözlemliyordu. Yaklaşan herkese karşı agresif olanlarla uğraşmıyordu. Onlardan korkmuyordu, ama işleri basit tutması, sakın kalması konusunda talimat almıştı.

Ayrıca, uyuşturucu etkisinde, sarhoş veya başka bir şekilde akli başında olmayanları hedef almazdı. Onlara karşı tehdit savurmak boşa giderdi. Uysal veya hasta olanları arardı.

Bu akşam alacakaranlıkta mahalleye girmişti ama beklemişti,

zamanını kollayan bir avcı gibi. Fakat artık bulvardaki trafik hafiflemişti. Restoranlardaki kalabalık azalmıştı. Barların birkaçı yeni yeni hareketlenmeye başlıyordu ama bu gruplar parti yapmaya ve flört etmeye odaklanmıştı.

Harekete geçme zamanının geldiğine karar veren adam, bir sokak satıcısından sosisli sandviç aldı ve önceden gözüne kestirdiği bir adamı takip etmeye başladı. Adam yaşlıydı, kamburdu, topallayarak yürüyordu. Sürünün en zayıflarından biriydi. Kolay avdı.

Adam, Malone'un evinin arkasından geçen sokağa doğru yavaşça ilerliyordu, şüphesiz bir dilenci umuduyla. El Paso karanlıktan o kadar ani ve sessiz bir şekilde ortaya çıktı ki, yaşlı adam tepki verme şansı bulamadan El Paso onu bir binanın dış tuğla duvarına itti, ağzını zorla açtı ve sosisli sandviçi çürümüş dişlerinin arasına tıktırdı.

"Al bunu, pislik torbası!"

Adamın ağzına yemeği tıktırmaya devam etti ve adam boğulmaya başladı. El Paso onu omuzlarından yakalayıp yere yatırdı. Öksürerek ve öğürerek yaşlı adam sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ancak El Paso onu sırt üstü çevirdi ve boğazına dizini bastırdı.

Bıçakını çıkardı, açtı ve adamın dehşet dolu gözlerinin bir santim önünde salladı. "Sen ya da arkadaşlarından herhangi biri bu sokağa yiyecek dilenmeye gelirse, bunu gözüne saplayıp sonra da boğazını keseceğim."

İşini sağlama almak için, bıçağın ucuyla yaşlı adamın çenesini hafifçe sıyırdıktan sonra geri çekti. Ayağa kalkıp yaşlı adamın kaburgalarına bir tekme attı, sonra arkasını dönüp sokaktan çıktı. Saldırı otuz saniyeden fazla sürmemişti, ancak yaşlı adamın inlemelerinden ve sulanmış gözlerindeki korkudan anlaşıldığı üzere, mesajı almıştı.

El Paso, yarım blok ötedeki, kalitesiz ürünler arasında seçim yapan gürültülü müşterilerle dolu bir tişört dükkanına yürüdü. Sonraki on beş dakika boyunca tişörtler ve beyzbol şapkalarındaki kaba sözler ve grafiklere kıkırdadı. Bu süre zarfında sokakta hiçbir şey olmadı. Hiçbir yaygara kopmadı. Kimse yaşlı serseri için yardım çağrısında bulunmadı. Bıçaklı bir saldırgan arayan polis arabaları da gelmedi.

El Paso, evsiz adamın da kendisi gibi ortalığı karıştırmak istemediği sonucuna vardı.

Şansını zorlamak istemeyen adam, özellikle yaratıcı bir kadın cinsel organı çizimi bulunan tişörtlerden birini çalma cazibesine direndi. Kimse varlığını fark etmeden mağazadan sessizce çıktı. Omuzları düşük, adımları rahatlamış bir şekilde, bir sonraki kurbanını aramak için kaldırımında yürümeye başladı.

Üç tanesinin yeterli olacağını düşündü. Haber bit gibi yayılırdı.

Dylan saatine baktı, sonra garsona hesabı getirmesini işaret etti. Sanki sadece ona hizmet etmekle görevlendirilmiş gibi, Ristorante Italiano'daki akşam yemeği boyunca masasının yakınında dolaşıyordu. Şimdi de yanına geldi ve kahvesini tazelemek isteyip istemediğini sordu.

"Teşekkür ederim, gerek yok. Sadece çekimi rica ediyorum."

Ona yapmacık bir gülümsemeyle, "Bay Malone'un misafirisiniz," dedi.

"Ücretli misafir," dedi.

"Bunu duymak bile istemem," dedi Roland sert bir sesle onlara doğru gelirken. Garsonu umursamaz bir el hareketiyle savuşturdu ve iki kişilik masada Dylan'ın karşısına oturdu. "Yemeğiniz nasıldı?"

"Çok lezzetliydi. Şefinizi tebrik ederim. Ama gerçekten de sizin bana ikramda bulunmanıza izin veremem."

"Anlamsız."

"Bu bir uzlaşma, Roland."

"Uzlaşmak mı? Bu kuralları kim koyuyor? Bunlara uyulup uyulmadığını kim denetliyor? Teşekkür edin ve konu burada kapansın."

Mantığına aykırı olsa da, ona teşekkür etti ve konuyu orada bıraktı.

Bir süredir hastasıydı ama onun restoranına ilk kez geliyordu. Ona sık sık üstü kapalı davetler gönderirdi. "Benim yerimde yemek yemelisin" veya "En sevdiğin İtalyan yemeği hangisi? Senin için özel olarak hazırlatırım."

Ama dün, haftalarca kendisinden haber alamadıktan sonra onu aradığında, davetini kabul etmesi konusunda şaşırtıcı derecede ısrarcı

olmuştı. "Benim için çok şey yaptın. Sana karşılığını vereyim. Yarın akşam nasıl olur?"

"Yarın mı? Çok kısa bir süre. Muhtemelen zaten tamamen dolusunuzdur."

"Burası benim sahibim. En iyi masada oturacaksınız."

Israr etmeye devam etmişti. Kadının bahaneleri tükenmişti ve sonunda kabul ettiğinde, adam, "Sizin için bir araba göndereceğim. Altı buçukta hazır olun," demişti.

"Kendim süreceğim, teşekkür ederim."

"Gereksiz. Hazırda bekleyen bir arabam ve şoförüm var. Çoğu zaman ona para verip boş boş oturmasını sağlıyorum."

"Ya tek başıma gelirim Roland, ya da hiç gelmem."

"Aman Tanrım, ne kadar inatçısın. Ne zaman gelmeni beklemeliyim?"

"Saat sekizde orada olacağım."

Bu akşam geldiğinde, köşedeki daha تنها masalardan birine götürülmüştü. Masada beyaz damask bir masa örtüsü, ipek püsküllü deri ciltli bir menü, titreyen bir mum ve kristal bir sürahi kırmızı şarap vardı. Ama sadece bir kişilik servis takımı vardı.

Müşterisinin yemeğe katılmayacak olmasından büyük bir rahatlama duymuştu. Dün akşam Mitch Haskell ile aynı masayı paylaşmıştı. Masada ne masa örtüsü, ne mum ışığı, ne de şarap vardı. Menüde püskül yerine şablonla yapılmış mavi bir kerevit resmi vardı.

Ve bunun nereye vardığına bakın.

"Seni gelmeye ikna ettiğime memnun oldum mu?" diye sordu Roland.

"Evet, hem de çok. Zamanlamanız mükemmeldi. Ortam değişikliğine ihtiyacım vardı."

"Öyle mi? Sebebi ne?"

Soruyu gelişigüzel sormuştu ama onu daha dikkatlice incelemek istercesine kadife kaplı koltuğa yaslandı. Ayrıca serçe parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı; bu alışkanlığını ilk görüşmelerinde fark etmişti. Bir keresinde ona yüzüğün kendisi için ne ifade ettiğini sormuştu.

"Bu babamındı. O öldü."

Ayrıntıya girmemişti ama kadın, onun sık sık annesinden bahsetmesine rağmen babasından bir daha hiç bahsetmemesinin anlamlı olduğunu düşünmüştü. Kadın, onu ilişkileri hakkında daha fazla bilgi vermeye yönlendirmeye çalıştığı her seferinde, o da aynı ustalıkla konuyu değiştirmişti.

Soruyu karşılık olarak, "Bir gece dışarı çıkmanın bana iyi geleceğini düşündüm, hepsi bu. Belirli bir nedenim yok." dedi.

Bu düpedüz bir yalandı. Sebebi, hastası Mitch Haskell ile cinsel ilişkiye girme arzusuuydu. Onun çok az kurnazlığı veya ikna çabasıyla, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmıştı. Eğer bu yanlış davranışı ortaya çıkarsa, mesleki itibarı telafisi mümkün olmayan bir şekilde zedelenecekti.

Ve kişisel düzeyde, yıllarca romantik ilişkilere karşı dikkatlice engeller koymuştu. Kendi kendine koyduğu bu kısıtlamaları yavaş yavaş ortadan kaldırmaya devam etmek, sonuçta kırık bir kalple sonuçlanabilirdi. Bir kez kalbi kırılmıştı. Bir daha istemiyordu.

Dün gece Mitch'ten ayrıldıktan sonra, ondan uzak durması gerektiğine karar vermişti. Ayrılık değil, kopuş. Bu da onu hasta olarak bırakmak anlamına geliyordu.

Henüz ona haber verme cesaretini bulamamıştı.

Roland, "Çok fazla çalışıyorsun," diyordu. "İnsanların her gün, bütün gün hayatlarındaki sıkıntılardan yakınmalarını dinlemek herkesi bunaltır."

"Yaptığım şeyi iş olarak görmüyorum. Daha çok bir çağrı gibi."

"Bir rahibe gibi konuşuyorsun."

Mitch'in sert vücuduna karşı daha da yaklaşmak, daha fazla mesafe kazanmak için yaptığı hareketleri düşünerek, "İnan bana, rahibe değilim. Ama hastaları zor bir dönemden geçirmelerine yardımcı olmak veya kendilerini farklı ve duygusal olarak daha sağlıklı bir bakış açısıyla görmelerini sağlamak her zaman beni memnun ediyor," dedi. Yumuşak bir sesle ekledi, "Tıpkı senin gibi, Roland."

"Evet, bazı şeylere farklı bir açıdan bakmama yardımcı oldun." Kahkaha attı. "Gerçekten çok çalışmışsın."

Güldü.

Sonra, "Belki de harcamalarınızı azaltmalısınız," dedi.

"Azaltmak?"

"Hasta sayınıza gelince. Birkaç hastayı taburcu edin ve yeni hasta kabul etmeyin."

İlk başta hâlâ şaka yaptığını sandı. Sonra şaka yapmadığını anladı. "Yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirme veya hizmetlerimi azaltma niyetim yok."

"Bu senin doğana aykırı mı olurdu? Çok duygusal mısın? Acıklı hikayelere mi kanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Çünkü üstesinden gelmek imkansız gibi görünen bir sorundan veya travmatik bir deneyimden kurtulmaya çalışan insanlarla empati kuruyorum."

Söylediklerinden rahatsız olduğunu hissetmiş olmalıydı. "Bak, kimseyi kırmak istemedim. Ama, biliyorsun, ben azarlanmaya alışkınım." Kalabalık restoranı işaret etmek için elini salladı. "Hata yapan herkese sert davranırım ki bir daha yapmasınlar."

Bunu hayal edebiliyordu ve onun çalışanı değil de terapisti olduğu için memnundu. "Bu çok güzeldi. Tekrar teşekkür ederim. Ama artık gitmem gerekiyor." Çantasını aldı ve sandalyesini geri itti. Adam gelip çantasını onun için tuttu.

"Sizi eve götürmek için bir araba ve şoförüm hazır bekliyor."

"Ben de öyle düşünüyorum, Roland," dedi hafifçe gülerek. "Bir martini ve şarap keyfi yapmak istedim, bu yüzden kendim araba sürmekten vazgeçtim." Kapıya doğru ilerlerken, "Başka bir seans için randevu almamışsın," dedi.

"Sizi arayacağım."

Ona şüpheyle baktı. "Altı hafta oldu."

"Çok meşguldüm."

"Dün aradığınızda bir aciliyet hissettim. Konuşmak istediğiniz belirli bir şey var mı? Sizin için zaman ayırıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

Kapıya varmışlardı ama kapıyı açmak yerine ona döndü. "Tüm hastalarınıza böyle özel bir muamele mi yapıyorsunuz?"

"Gerektiğini hissettiğimde."

"Hımm. Acaba aralarından benim kadar ilginç biri var mı?"

Bugüne kadar karşılaştığınız en zorlu hasta ben miyim? Adaylardan birisiniz .

Hafifçe bir kez daha güldü, ama bu Roland'ın sorusuyla ilgili değil, Mitch'le olan o küçük sohbetle ilgiliydi. Ona cevaben, "Hiçbiri yanına bile yaklaşamaz," dedi.

"Hadi ama," diye mırıldandı Bronx aksanıyla. "Eminim ki size gerçekten çok sorunlu tipler geliyor." Eğildi ve sır saklayarak konuştu: "İsim vermenize gerek yok. Sadece sorunlarının ne olduğuna dair bir ipucu verin."

"Bu bile ayrıcalığımı ihlal ederdi, Roland. Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. Gözünü bile kırpmadı. "Bunu bilmek güzel. Gerçekten çok güzel." Birkaç saniye daha bakışlarını sürdürdü, sonra kapıyı iterek açtı, onun için tuttu ve peşinden dışarı çıktı.

"Bu benim arabam." Biraz ileride kaldırıma park etmiş siyah bir sedana el salladı. Sürücü onu gördüğünü belirtmek için farlarını yakıp söndürdü.

Ardından dikkati, geniş bulvarın ortasında, iki adamın itişip kakışarak, hakaretler savurarak kavga ettiği yere çekildi.

Kiraladığı araba kaldırıma yanaşıp olup biteni görmesini engellediğinde, arabanın tavanının üzerinden görebilmek için parmak uçlarına yükseldi. Bu sırada arbede tam anlamıyla bir kavgaya dönüşmüştü. İkisi de birbirlerine acımasızca saldırıyordu.

Küçük bir çocukla el ele tutuşarak orta refüjü geçmekte olan genç bir kadın çığlık attı.

Dylan'ın yanında duran Roland, kendi kendine küfürler savurmaya başladı.

Kadının çocuğu korkudan ağlıyordu. Kadın çocuğu yere çekti, vücuduyla onu korudu ve iki dövüşçüye durmalarını söyledi. Kadının bağırışları ve çocuğun histerisi, dövüşçüleri kendilerine getirmiş gibiydi.

Aniden birbirinden ayrıldılar, geriye doğru düştüler. Ancak duruşları savaşçı ruhunu korudu ve bir an içlerinden biri tekrar saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

Ama fikrini değiştirmiş olmalı. Diğerini iterek geçti ve trafiğin boşaldığını görene kadar orta refüjde hızla koştu, sonra da son hızla karşıya geçti. Karşıya ulaştığında, iki bina arasındaki dar, karanlık

boşluğa doğru kayboldu.

Ters yöne koşan diğeri ise orta refüjden doğrudan karşıdan gelen trafiğin içine atladı. Bir kamyonun çarpmasından kıl payı kurtuldu. Korna çalan kamyon, orta refüje doğru savruldu ve bir ağaca çarptı. Bu, koşucuyu yavaşlatmadı. Roland'ın restoranından çok uzakta, caddenin karşısına geçti ve Dylan'ın görüş alanından kayboldu.

Kadın çığlık atmayı bırakmıştı, ancak küçük oğlu histerik bir şekilde ağlamaya devam ediyordu. Endişeli görgü tanıkları, yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek için orta refüje koştular.

Görünüşe göre yara almamış olan kamyon şoförü, kabinden atlayarak, kamyonunun parçalanmış ızgarasına çılgınca işaretler yaparak ve olayı anlatarak giderek büyüyen bir meraklı kalabalığının dikkatini çekiyordu.

Olan biteni dikkatle izleyen Roland, Dylan'a döndü. "Bunun için özür dilerim. Bunlar kahrolası evsizler. İstila ediliyoruz. Onlar—" Bir sirenin tiz çığlığı onun öfke dolu konuşmasını böldü. "Tanrım," diye tısladı. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

Bir polis arabası köşeyi döndü, ışıkları yanıp sönüyordu. Orta refüje paralel bir şekilde ani bir frenle durdu. İki polis memuru arabadan fırlayıp giderek artan kaosun ortasına daldı.

Roland küfretti. "Bu işim için kötü."

Restoranda akşam yemeği yiyen insanlar kapıdan dışarı fırlayıp kaldırıma döküldüler. O ve Roland kısa süre sonra, ya korkmuş ya da sadece meraklı ve neler olup bittiğini öğrenmek isteyen insanlar tarafından kuşatıldılar. Bombalar ve silahlı saldırganlar hakkındaki çılgın spekülasyonlar daha da büyük bir kafa karışıklığı yaratıyordu.

Roland, baş garsonunu fark etti ve onu kenara çekti. "Ortada bir arbede oldu. Bitti. Herkesi sakinleştirin ve içeri alın. Ben gidip polisle konuşacağım, işleri yoluna koyacağım."

Smokinli adam hiç sorgulamadan cevap verdi ve görülecek başka bir şey olmadığını duyurmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ancak herkes diğerleri kadar yemek salonuna dönmeye istekli değildi.

Kalabalığın içinde Dylan, Roland'dan ayrıldı. Roland ise o sırada bulvarın yarısını geçmişti ve kendisine korna çalan sürücülere aldırış etmiyordu. Orta refüje ulaştığında, oluşan kalabalığın arasından zorla

ilerledi.

Dylan, Roland'ın müşterileri tarafından itilip kakıldı; müşteriler ya baş garsonun yemek salonuna dönme önerisine uyuyorlardı ya da olup bitenleri daha iyi görebilmek için ters yöne doğru hareket ediyorlardı.

Kaldırımından çok geriye çekildiğinden kiralık arabasını gözden kaybetmişti ve şimdi onunla araba arasında onlarca insan vardı. Ne kadar onur kırıcı olsa da, aradan sıyrılıp ilerlemek zorunda kalacaktı.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak oldukça iri bir adamın etrafından geçmeye çalışırken arkadan dirseğiyle vuruldu.

"Bu taraftan."

Neler olduğunu tam olarak anlamadan önce, tekerlekli sandalyeyle döndürüldü ve ileri doğru itildi. Hemen topuklarını yere sağlamca bastı ve dirseğini kurtarmaya çalıştı. "Bırakın beni."

"Benim, benim. Yürümeye devam et."

Başını hızla kaldırdı ve Mitch Haskell'ın parlak, eşsiz gözlerine sahip evsiz bir adamın yüzüne baktı. "Ne... Ne yapıyorsun? Yüzündeki o şey ne? Neden böyle giyinmişsin? *Kan* mı o?"

"Evet. O küçük piç beni ısırıldı."

"Sen..." Tekrar fren yaptı ve orta refüje doğru işaret etti. "Sen... Kavga...?"

"Adil bir dövüş değildi. Elinde bıçak vardı."

Birden nefes alışverişinin hızlı ve sıcak olduğunu fark etti. Beresinin altından ter damlaları alnından aşağı, gözlerine doğru akıyordu. Sağ eli hâlâ dirseğini kavramıştı. Sol eli ise sol tarafına bastırılmıştı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Tanrım, Mitch. Yaralanmışsın. Sana yardım etmeliyiz."

Başını salladı. "Buradan hemen defolup gitmeliyiz."

"Bir doktora ihtiyacınız var."

"Bir tane var, *Doktor Reede*."

Bölüm 17

911'i arayacağım.

Mitch, Dylan'ın küçük gece çantasını tek eliyle açıp telefonunu çıkardığını gördü. Acil yardım tuşuna basmasına fırsat vermeden telefonu elinden kaptı. "911'i arama yok, hiçbir şey yok. Sadece boynuna asılı olan o şeye ihtiyacım var."

İzin istemeden, kadının paşmina şalını çekip kendi yan tarafıyla sol eli arasına sıkıştırdı. "Lanet olsun, canım acıyor."

"Mitch, ne yapıyorsun?"

"Kan izi bırakmak istemiyorum, kıyafetlerim de ıslanıyordu. Sana başka bir şey alayım."

"Yani, *ne yapıyorsunuz?* Bıçakla saldırıya uğradınız. Olay yerini terk ediyorsunuz."

"Gizli polis memurunun kimliğinin açığa çıkarılamayacağı yer."

Adımları sendeledi. "Ah."

"Bu kıyafetin Cadılar Bayramı için olduğunu mu sandın?" Peşinden biri gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Yayalar ve sürücüler, orta refüjde olup bitenlere şaşkınlıkla bakıyorlardı. Anladığı kadarıyla, ayak parmaklarında parıltılı şeyler olan yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kıza eşlik eden paçavralar içindeki evsiz adama kimse dikkat etmiyordu.

Ama kimsenin onları fark etmediğini varsaymadı. Gözden kaybolmaları hayati önem taşıyordu. Dylan'ın dirseğini daha sıkı tuttu ve onu hızla ilerletti. "İşte kestirme yol." Onları iki duvarla çevrili avlu arasındaki karanlık, dar bir ara sokağa sıkıştırırken, Dylan'ın tereddüdünü hissetti. "Yetiş, Dylan."

"Buraları iyi biliyorsunuz," diye belirtti.

"Evet, ve yapmamız gereken bloklar var."

"Nereye?"

"Burası dışında herhangi bir yer. Mesela şu an."

"Üzerin kan içinde, Mitch."

"Bu sadece bir çizik."

"Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var."

"Hayır. Çok acıyor ve beni kesen o küçük pisliği öldürmek isterdim ama o kadar da kötü değil."

Ara sokaktan çıktılar ve yıkılmaya yüz tutmuş evlerin gölgesinde kalan, yaşlı meşe ağaçlarının geniş dallarıyla kaplı, eğri büğrü bir kaldırımdan sağa döndüler. Birkaç blok daha ilerledikten sonra, hurda kamyonetini bıraktığı otoparka ulaştılar.

Bol ve kirli pantolonunun derin cebinden anahtarını buldu ve kadını yolcu tarafına doğru yönlendirdi. Kadın, "Bu senin kamyonun değil," dedi.

"İşte onlardan biri," dedi kapıyı ardına kadar açarak. "İçeri gir." Onu yukarı kaldırmaya çalıştı ama kadın direndi.

"Sen bin, ben sürerim."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Evet!" dedi. "İnanılmaz derecede aptalca. Bıçaklandın!"

"Hı hı. Ve eğer sana araba kullanma izni verseydim, doğruca en yakın acil servise giderdin." Geldikleri yönden bir siren sesi duyuldu. "Tartışmaya zaman yok, Dylan. *Bin içeri!*"

Kadın kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama topuklu ayakkabıları ve dar eteği yüzünden zorlanarak yolcu koltuğuna tırmandı. Adam, yıpranmış kaputun etrafından dolaşp sürücü koltuğuna oturdu, sahte, bakımsız saçlı şapkasını çıkarıp yere fırlattı. Sağ eliyle arkasına uzanıp belinin alt kısmındaki kılıfından tabancasını alıp bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Dylan endişeyle, "Kime ateş edeceksiniz?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum."

Kamyonun güvenilir motorunu çalıştırdı ve aceleyle otoparktan çıktı. Dar sokaklardan oluşan bir labirentte ilerlerken, bir gözü yolda, diğer gözü dikiz aynasındaydı. Arkalarından gelen kimseyi fark etmedi ve biraz olsun rahatladı. Ama sadece çok az.

Dylan'ın tehditkar bakışlarını profilinde hissedebiliyordu. Keskin dönüşler yaparken sıkıca tutundu ve başlangıç noktalarından birkaç

kilometre uzaklaşana kadar konuşarak dikkatini dağıtmadı. "Adımın önündeki 'doktor' unvanının beni tıp doktoru olarak göstermediğinin farkındasın, değil mi?"

"Elbette bunu biliyorum, Doktor Reede."

"Mitch, o bıçağın ucunda ne olduğunu Tanrı bilir. Acil servise gitmen gerekiyor."

"Yapılamaz."

"Sert adam mı olmaya çalışıyorsun? Kahraman mı?"

"Eğer kahraman olmak isteseydim, o şerefsizi sustalı bıçakla avlamak için oraya geri dönerdim."

"Elbette artık yeterince uzaklaştık ki—"

"Bıçak yarasıyla acil servise gitmeyeceğim. Tesis bunu polise bildirmekle yükümlü olur."

"Siz polissiniz."

"Peki, o zaman bunun ne anlamı var? Lütfen bu konuyu kapatın. Tartışmak çok fazla enerji gerektiriyor."

Tartışmayı kesti ama hâlâ belli ki sinirliydi, başını yana çevirdi. Sonra, "İşte! Orada bir eczane var." dedi.

Görmezden gelmek imkansızdı. Tanıdık zincir mağaza, Las Vegas şeridinden daha parlak bir şekilde ışıklandırılmıştı.

"Kenara çekin. İçeri gireyim ve..." dedi.

"Tekrar dene." Dükkanın önünden hızla geçti.

"Biraz bandaj, antiseptik, ağrı kesici alabilirim. Alabilirim—"

"İstediğin herhangi birini arayabilirsin."

"Hayır, yapmayacağım. Telefonumu sana bırakacağım."

"Bir tane ödünç alabilirsiniz."

"Yapmazdım. Yemin ederim."

Ona şöyle bir baktı ama gaz pedalından ayağını çekmedi. "Güvenlik kameralarında, yeni bir bıçak yarası almış olabilecek biri için ilk yardım malzemesi alırken görülersünüz."

"Kimse *beni* aramıyor."

Bu konuda yorum yapmamak için yanağının içini kemirdi. Bu konuda konuşulacak çok şey vardı, ama sonra.

"Güvenlik kameraları konusunda endişelenmeniz için biraz geç değil mi? Bu araç muhtemelen şimdiye kadar düzinelerce kamera tarafından görüntülenmiştir," dedi.

"Plakasının silik olduğunu fark ettim ve aracı bıraktığım o eski iş yerinde hiç kamera yoktu, bu da o noktayı seçmemin sebeplerinden biriydi."

Bu argümanı reddedilince, yalvarmaya başladı: "Mitch, lütfen. Kanıyorsun."

"Göründüğünden daha kötü değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü içimdekiler dışarı saçılmıyor."

"Kesik en azından temizlenmeli."

"Bir süre daha dayanır."

"Lanet olsun! Bir yerde dur da ben halledeyim."

Kadının coşkulu çığlığı o kadar beklenmedikti ki, adam başını ona doğru çevirdiğinde boynundan bir çıtırtı duyuldu.

Göğsü huzursuzluktan inip kalkıyordu. "Yaralı bir adam vardı, beni umursamadı. İyi olduğunu, iyileşeceğini, durumun o kadar kötü olmadığını ısrarla söyledi ve öldü. *Öldü* . Bunu bir daha yaşamak istemem."

Sesi çatlamıştı. Vücudu kaskatı kesilmiş, ifadesi donuktu. Gözlerindeki yalvarış umutsuzdu.

Mitch, içinden söylenerek dikkatini tekrar yola verdi. Başka bir büyük eczanenin otoparkına girmek için tam zamanında sağ şeride geçti. Mümkün olan en karanlık yerde durduklarında, "Paranız var mı? Nakit, kredi kartı değil," dedi.

Kendini topladıktan sonra kısa bir baş salladı ve çantasından küçük bir cüzdan çıkardı. Arabanın kapısını açmak üzereyken adam, "Bekle," dedi. Koltuklar ve taksinin camı arasındaki dar boşluğa uzandı ve buruşuk bir rüzgarlık çıkardı. "Bunu gizli görevlerde kullanmıyorum. Güzel değil ama temiz. Giy ve kaputu çek."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Eğer ben öyle diyorsam, öyledir." Sağ kolunu koltuğun arkasına koydu. "Dylan, şu an ve bu şartlar altında, ben deneyimli bir profesyonelim, bu yüzden benim dediğim geçerlidir. Anladın mı? Ayrıca, hafif yağmur çiselemeye başladı."

Hiç de mutlu görünmüyordu, ama isyankar bir bakışın ardından rüzgarlık ceketini giydi ve kapüşonu başına geçirdi. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıyı gerekenden daha sert bir şekilde

kapattı. Adam, kadının mağazanın içine girmesini bekledi, sonra kirli, yıpranmış "evsiz" ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı.

Telefonunda Jim Tucker'ın numarası hızlı arama listesindeydi. Tuşuna bastı ve eski DEA meslektaşı hemen cevap verdi, sadece adını söyleyerek selamlaştı.

Mitch neşeyle, "Tahmin et kim?" dedi.

Tucker homurdandı. "Ne istiyorsun? Meşgulüm."

"Senin kadar meşgul olmayacağım. Sana bir ipucu vereyim."

"Dinleyelim bakalım."

"Bu gece evsiz bir adam ölümcül bir silahla saldırıya uğradı."

"Ah, ne yazık."

"Saldırgan, yirmili yaşlarının başlarında, kısa boylu, çevik bir erkekti."

"Böyle bir *sebeple beni arıyorsunuz?*"

"Olay, Esplanade'nin orta şeridinde, sadık bir müşteri kitlesine sahip yerel bir restoranın hemen önünde meydana geldi. Orayı çok iyi biliyoruz."

Tucker içinden bir avuç küfür savurdu. Mitch, onun gözlüklerini çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturduğunu hayal edebiliyordu. "Evsiz adamın kimliği var mı?"

Mitch hiçbir şey söylemedi, Tucker'ın sessizliğinin ardındaki anlamı anlayacağını düşündü. Ajanın iğrenç sözlerine bir de yenilerini eklemesiyle bu düşüncesi doğrulandı. "Kan döküldü mü?"

"Bazı."

"İkisinden hangisi?"

"Kesin olarak söyleyebilirim ki, içlerinden biri yaralandı."

"Silah sesi mi?"

"Bıçaklama."

"Aman Tanrım. Ne kadar kötü?"

"Yaşayacak."

"Diğeri de kanadı mı?"

"HAYIR."

"Nasıl başladı?"

"O ufak tefek herif, evsiz adamın üzerine atıldı. Hiçbir sebep yoktu."

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Size söylüyorum. Kesinlikle yok."

"Peki. Evsiz adamı tanımış olabilir mi?"

"O keçeleşmiş saçların, kirin, pasaklı kıyafetlerin vesairenin altında değil."

"Evsiz adam saldırganını tanıdı mı?"

"HAYIR."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Mitch. "Hiçbir kışkırtma yokken ve birbirimizi tanımazken, o serseri neden saldırdı?"

"Sanırım sadece kötülük," diye yanıtladı Tucker.

"Belki."

"Sence işin içinde daha fazlası mı vardı?"

"Bence asıl mesele, olayın neden gerçekleştiği değil, *nerede* gerçekleştiği."

"İşte meselenin özü."

"Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre, restoran sahibinin evsizlere karşı hiç de sıcak bir duygusu yok."

"Kimin yetkisiyle?"

"Bir görgü tanığı. İki gece önce."

Tucker mesajı aldı çünkü biraz daha küfretti. "Bu geceki olay nasıl sonuçlandı?"

Mitch, anne ve çocuk hakkında kısaca şunları anlattı: "Çığlıklar ikisini de korkuttu. Ayrıldılar. Her şey en fazla doksan saniye sürdü."

"Polis varlığı mı?"

"Olay yerine hızla geldiler, ancak bildiğim kadarıyla saldırgan kaçmayı başardı."

"Peki ya evsiz adam?"

"Oradan hemen uzaklaştı."

"Tespit edilmedi mi?"

"Yakalanmadı."

Tucker homurdandı. "Çok şanslı bir herif. Deli mi deli, ama şanslı."

Mitch buna ne diyeceğini bilemedi.

Tucker, "Kısa boylu ve çevik adamın o restoranla veya işletmesiyle hiçbir ilgisi olmayabilir" dedi.

"Ya da yapabilir."

"Bu biraz zorlama."

"Öyle, ama ben de bilmek isterdim, siz de istemez miydiniz?"

Tucker küfretti. "Kahretsin, her seferinde bana ulaştığında böyle oluyor."

"Ne gibi?"

"Keşke yapmasaydın. Ama araştıracağım. Şu anda başka bir şeyle meşgulüm."

Mitch o ses tonunu hemen tanıdı. Dikkatini topladı. "Neyle ilgili? Kimle ilgili?"

"Söyleyemem."

"Bilmiyor musun? Ya da söyleyemiyor musun?"

"*Söylemeyeceğim*. Hoşça kalın."

"Durun bir dakika. Dahası da var."

Tucker derin bir nefes verdi. "Her zaman vardır."

"Bu akşam restoranın menüsüne yeni bir yemek eklendi."

Tucker'ın bunu anlaması biraz zaman aldı. "Başlangıç yemeği mi, ana yemek mi?"

Mitch *tatlı* diye düşündü ama, "Henüz bilmiyorum. Biraz demlenmesi gerekiyor," dedi.

"Bunun adı ne?"

"Söyleyemem."

"Bilmiyor musun? Ya da söyleyemiyor musun?"

"*Söylemeyeceğim*."

"Yani, yemeği biliyorsunuz ama menüde ilk kez mi görüyorsunuz?"

Mitch cevap vermeyince Tucker sinirlendi. "Bu deli evsiz adamın orada bulunmaya *hakkı olmadığını* fark ediyor musun?"

"O farklı düşünüyor."

"Ona oralarda takılmaması *talimatı* verildi."

"Evet, şey işte..."

"Eğer yakalanırsa... Aman Tanrım. Evsiz adamın arkadaşı JB'nin tüm bunlardan, onun geceki eğlencesinden haberi var mı acaba?"

Vitrinin camından içeri baktığında Dylan'ın elinde bir sepet dolusu ürünle kasaya doğru yaklaştığını gördü. "Bunu daha sonra ele alacağız. Bu telefonun güvenliği tehlikeye girmiş olabilir. Bir dahaki sefere seni aradığımda, tek kullanımlık bir telefondan arayacağım, bu yüzden arayanı tanımlayamasa bile telefonu aç."

"Anlaşıldı ama—"

"Gitmem gerek." Telefonu kapattı ve ustaca pilini çıkardı. Dylan'ın telefonunu eline aldı, onun da pilini çıkarmayı düşündü ama Dylan çıkışa doğru ilerliyordu.

Kadın yolcu kapısının koluna uzanırken adam telefonunu cebine geri koydu.

Bölüm 18

Aracını, yoldan görünmeyecek şekilde mağazanın arka tarafına sürdü. Önce Dylan'dan aldığı ve kan akışını büyük ölçüde emerek durduran sargıyı çıkardı. Özür dileyen bir bakışla ona baktıktan sonra sargıyı arabanın zeminine fırlattı.

Ardından, evsiz kılığına girmek için kullandığı ceket ve diğer iki kat giysiyi beceriksizce çıkardı. Altlarında kendi tişörtlerinden birini giyyordu. Tişörtün sol tarafı şimdi tamamen kırmızıydı, ancak kan çoktan kurumuş ve kumaşı tenine yapıştırmıştı.

"Doktor bey, size müjde vereyim, kan kaybından ölmeyeceğim. Kan pıhtılaşıyor."

Tişörtü dikkatlice üzerinden çıkardıktan sonra, başının üzerinden geçirdi ve yarayı daha yakından inceledi. Kesik, kaburgalarının sol tarafının hemen altında en derin noktadaydı ve karnı boyunca göbeğine doğru kavis çizerek inceliyordu.

İtiraf etmek isteyeceğinden çok daha büyük bir rahatlamayla, "Sadece küçük bir çizik," dedi.

"Büyük, kötü, derin bir yara." Dylan yarayı uzun uzun inceliyordu ve onu bu halde yakaladığında, kız sinirli bir şekilde alışveriş çantasından eşyalar çıkarmaya başladı.

"Hep ne aldınız?"

"Alkol, gazlı bez, antiseptik merhem, çeşitli boyutlarda kendinden yapışkanlı bandajlar, kelebek dikişler, Motrin ve kapsülleri yutmak için bir şişe su. Bunların hiçbirisi yeterli değil. O yaranın dikilmesi gerekiyor."

"Şimdi."

Çaresizlik içinde, daha önce alkolle ıslattığı gazlı bezlerden birini ona uzattı. Derin bir nefes aldı ve kesiğe uyguladı. Açık yaraya

bastırırken tısladı, küfretti ve nefes nefese kaldı. Bu gazlı bez kanla ıslanınca, kadının hazırda bir tane daha vardı. Yarayı tamamen dezenfekte ettiğini hissedene kadar metodik bir şekilde çalıştılar.

"Cehennem gibi yanıyor," dedi.

"Öyle olması gerekiyor."

"Üzerine üfleyerek yardımcı olabilirsiniz."

Ona arsızca sıırttı, kadın da ona ölümcül bir bakış atarak antiseptik krem tüpünü uzattı. Adam başını salladı. "Sadece şu bandajlardan biri lütfen."

"Önce merhemi sürmeniz gerekiyor. Sonra da deriyi bir araya getirmek için klipsleri kullanın."

"Şimdilik tek ihtiyacım bir bandaj." Konsolun üzerinden uzanıp bandaj kutusunu kaptı, açtı ve içindekileri kucağına döktü. En büyüğünü seçti, dişleriyle yırtarak açtı ve kesiğin en derin kısmına yerleştirdi, ardından daha küçük iki bandajı daha az kötü olan yere uyguladı. Yapıştırıcının iyice yapıştığından emin olduktan sonra ona baktı. "Hiç sorun değil. Her şey yolunda."

Ama kadın onun karnındaki bandaja bakmıyordu. Sağ omuz kasındaki dövmeyle bakıyordu. "Bu biri," dedi adam. "Diğerini merak ediyorsanız, daha rahat bir pozisyona geçmem gerekecek."

İma ettiği sözlerle karşılık vermek yerine, dövmeyle bakmaktan vazgeçip gözlerinin içine baktı. Profesyonel/terapist tonuyla, "Bu senin için ne ifade ediyor?" diye sordu.

Ona birdenbire söylemek üzereydi ama kendini tuttu ve bunun yerine, "Sarhoşken verdiğim bir dürtüydü. Hepsi bu." dedi.

"Sana inanmıyorum."

O soğuk ses ve ona diktiği anlamlı bakış, onu gömleksiz olmaktan daha savunmasız hissettirdi. "Rüzgarlığımla geri alabilir miyim?"

Kadın, çıkardıktan sonra ayak boşluğuna düşürdüğü şeyi aldı. Adam onu giydi, fermuarını çekti, kamyoneti yeniden çalıştırdı ve onları tekrar yola götürdü.

Dylan ilk yardım malzemelerini alışveriş çantasına geri koydu, ağrı kesicilerden ikisini avucuna döktü ve ona uzattı. Üçüncüsünü istedi ve su şişesinden uzun bir yudum alıp yuttuktan sonra şişeyi bardak tutacağına yerleştirdi.

"Kalan suyu kullanarak yüzünüzdeki o kiri silebilirsiniz," dedi.

"Bekleyebilir. Kirli görünmeye alışkınım. Bu, kılık değiştirmenin bir parçası."

"Artık DEA'da çalışmıyorsunuz," dedi, "ama New Orleans'ta gizli görevdeydiniz, ki bu sizin yetki alanınız bile değil. Neden oradaydınız? Bowie mi sizi gönderdi?"

"Bu gizli bilgi."

"İşte bu da kaçamak," diye çıkıştı. "Seni kim kesti Mitch? O kimdi?"

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim."

"Sizi polis memuru olarak tanıdı mı?"

"Böyle bir şey yapmazdı. Yapamazdı. Sanırım beni evsiz biri sandı."

"Peki onu kışkırtan neydi?"

"Bunu ben de bilmek isterdim. Ben hiçbir şey yapmadım. Gözlerinin içine bile bakmadım. Bana doğru geldi. Çok havalı, kibirli ve küstah bir tavırla."

"Bu özellikleri tanırdınız."

Başını salladı. "Bu tür rolleri birçok kez oynadım."

"Sen o türden birisin."

Ona yan gözle baktı ama haklı olduğu için onunla tartışmadı. "Neyse, bir anda üzerime saldırdı. Tekmeledi, yumrukladı, küfretti ve bana hakaret etti. Sanırım benden, perişan halde biri olarak, bu kötü muameleye katlanmamı bekliyordu. Ve kendimi ele vermemek için de katlanırdım. Ama sonra bıçağı çevirdi. Karşı saldırıya geçtim. Bunu beklemiyordu ve onu şaşırttı. Bir de kadının çılgınları. Bana saldırdığında zaten kaçıyordu."

"O kadar acımasızdı ki, o kadar çok kat kat giysiyi bile parçalayabildi."

"Acımasız ve ustaca. Eğer kaçmak için bu kadar acele etmeseydi, çok büyük bir yıkım yaşayabilirdim."

Doğuştan gelen refleksleri ve askeri eğitimi, riski düşünmeden kendini savunmasına yol açmıştı. Ancak geriye dönüp baktığında, ölümcül bir tehlikede olduğunu düşünmek onu ayıklaştırdı. O küçük serseri, kazara bile olsa onu ölümcül şekilde bıçaklayabilirdi. Andrew, ebeveynlerinden hiçbirini kaybetmek zorunda kalacaktı. Bu düşünce onu hafifçe mide bulantısı hissettirdi.

Düşüncelere dalmışken Dylan sessizce yanında oturmuş, koyu krem rengi ve dokusundaki bluzunun manşetindeki düğmeyi sinirli bir şekilde çeviriyordu. Bluzun göğüslerini adeta üzerlerine dökülmüş gibi belirginleştirdiğini fark etmemek için kör bir hadım olması gerekirdi.

Tereddütlü bir ses tonuyla, sessizce sordu: "Olay yerinden uzaklaşmak için neden bu kadar telaşlıdınız?"

"Sana söylemiştim. Eğer orada kalsaydım, ilk müdahale ekipleri tarafından sorgulansaydım, kimliğim açığa çıkacaktı." Bir süre bekledi, sonra da olabildiğince kayıtsız bir şekilde ekledi: "Ayrıca, saldırıya uğradığım sıralarda seni restorandan çıkarken gördüm."

Onu dirseğinden tutup uzaklaştırdığından beri, o büyük sorunu görmezden geliyorlardı. Artık bu konuyu ele almanın zamanı geldiğini hissetti ve bunu araba kullanırken yapmak istemedi.

Artık şehir kilometrelerce geride kalmıştı. Büyük bir otoyol kavşağına takılmamak için sağ şeride geçti, bir sonraki çıkış rampasından çıktı ve az ticaretin olduğu ve trafiğin yok denecek kadar az olduğu bir yol bulana kadar yarım mil kadar sürdü. Yolun kenarına çekti, farları söndürdü ve motoru durdurdu.

Koltuğunda dönerek ona baktı. Ani rota değişikliği hakkında soru sormamıştı ama onu şüpheyile süzüyordu. Sanki kapıyı zorla açmaya çalışıyormuş gibi kendini yolcu kapısına bastırmıştı.

"Bu gece beni oraya kadar takip ettin mi, Mitch?" diye sordu.

"Hayır. Ama senin için geri döndüm. Ters dönüp kaçabilirdim ve sen asla o orta şeritte kavga eden adamlardan biri olduğumu bilemezdin. Bunun yerine, geri döndüm."

"Benim için."

"Bu doğru."

Bunu anladıktan sonra, "Beni takip etmediyseniz, orada olacağımı nereden biliyordunuz?" diye sordu.

"Hayır, girmedim. Seni orada görünce çok şaşırdım. Sen çıktığında bir saatten biraz fazla bir süredir orta şeritteydin. Geldiğini görmemiştim." Tepkisini dikkatle izleyerek sordu: "Özel bir kapıdan mı girdin?"

"Özel kapı mı?" Eğer şaşkın bakışı yapmacıksa, bunu çok iyi yapmıştı. "Girdiğim gibi çıktım."

"Oraya saat kaçta vardınız?"

Kaşlarını çattı. "Daha doğru soru şu olurdu: Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü öyle, Dylan. Kelimenin tam anlamıyla, *bu* benim meselem." Aralarındaki kısa mesafeye rağmen, kadının endişesinin giderek arttığını hissedebiliyordu.

"Eğer beni gözetlemiyorsanız, 'gizli görevinizin' ikimizin de yaşamadığı büyük bir şehirde olması ve akşam yemeği yediğim restoranın tam karşısında bulunmanız son derece tesadüfi," dedi.

"Oraya sık sık gider misiniz?" diye sordu, sanki bir kokteyl partisinde tanışıyorlarmış gibi, yarı samimi bir şekilde.

O kremi, rüya gibi bluzun altında göğüsleri huzursuzca inip kalkıyordu. Ve onun istediği de tam olarak huzursuz olmasıydı. Sakin, soğukkanlı, profesyonel, mesafeli ve gizli olmasını istemiyordu. Bu yüzden aynı soruyu farklı bir şekilde sorarak ısrar etti: "Orada düzenli olarak mı gidiyorsunuz?"

"Bu gece ilk defa yaşadım."

"Ha."

"Bana inanmıyor musun?"

"Bu gece, hem de tam da bu gece, araba kiralamayı seçtin—senin içini bekleyen bir araba gördüm—hem de daha önce hiç denemediğin bir restoranda akşam yemeği yemek için New Orleans'a geldin? *Bunu* çok büyük bir tesadüf olarak görüyorum."

"Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

"Söyle bana Dylan. Neden yalan söylüyorsun?"

Daha dik ve savunmacı bir tavırla oturdu. "Bu geceye kadar oraya hiç gitmemiştim. Ve akşam yemeğini nerede yediğimin sizin için ne fark yarattığını merak ediyorum?"

"Bu durum fark yaratıyor çünkü söz konusu restoran özellikle oydu ve restoranın sahibi Roland Malone ile birlikteydiniz ve onunla samimi bir şekilde vakit geçiriyordunuz."

Gözleri irileşti. Dudakları aralandı. "Roland'ı tanıyor musun?"

"Ben tanışma fırsatı bulamadım," dedi ifadesiz bir şekilde. "Ama onu tanıyorsunuz, değil mi? Görünüşe göre oldukça iyi biri."

O bekledi, ama kadın sessiz kaldı.

Yarası acısa da, konsolun üzerinden öne eğilerek ona yaklaştı.

"Profesyonel ayrıcalığınızın perdesi ardında yalan, yarı doğru veya kaçamak cevaplar verme zahmetinden sizi kurtaracağım."

"Roland Malone'un senin için başka ne ifade ettiğini bilmiyorum. Can dostun mu? Hollandalı amcan mı? Tefeci mi? Zengin sevgilin mi?" dedi sert bir şekilde. "Ama onun senin hastanın olduğunu biliyorum. O rahat koltukta, yastıkların arasında oturdu ve en derin, en karanlık sırlarını seninle paylaştı."

Bol pantolonunun içine kendi yaptığı bir cep açtı. İçinden rozetini çıkardı, avucuna koydu ve kadının yüzüne yaklaştırdı. "Ve Doktor Reede, sizden öğrenmek istediğim şey, Roland Malone'un bana ne anlattığı."

Bölüm 19

Olay yerine ilk gelen iki polis memuruna, daha sonra iki polis memuru daha katıldı.

Roland onlara, şahit olduğu şeyin sadece bir tartışma ve biraz itiş kakıştan ibaret olduğunu ve kadının sadece çocuğunun güvenliğinden endişe ettiği için bağırdığını söyledi.

"Kim başlattı?" diye sordu polis memurlarından biri.

"Bilmiyorum. Bir şeylerin olup bittiğini fark ettiğimde her şey bitmişti. Biri bir yöne, diğeri diğer yöne gitti."

"Bize açıklamalar verebilir misiniz?"

Başını salladı. "Biri o yöne doğru koştu," dedi, sokağın karşı tarafını işaret ederek. "Hemen gözden kaybettik. Evsiz adam caddeden geçerken neredeyse eziliyordu."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

Omuz silkti. "Evsizler. Hepsi birbirine benziyor."

Genç polis memuru buruk bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, Bay Malone. Umarım akşamınızın geri kalanı sorunsuz geçer." dedi.

Roland daha sonra restoranına geri döndü ve müşterilerine olayın abartıldığını ve küçük bir tartışmadan ibaret olduğunu söyledi. Yemeklerini böldüğü için özür diledi ve herkese ikram olarak birer içki sundu.

Personeline hiçbir şey olmamış gibi davranmalarını emretti. "Kendi aranızda veya müşterilerle bu konuda konuşmayın. Yoktan bir şey yaratmak istemiyorum, anladınız mı?"

Ardından, yemek yiyenler ayrılırken onlara veda etmek için her zamanki gibi girişin önündeki yerini aldı. Bu avantajlı konumdan, orta refüjdeki ve bulvarın her iki tarafındaki polis faaliyetlerini izleyebiliyordu.

Ayrıca, mahallede ve NOPD içinde kendisine gelişmelerden veya gelişmelerin olmamasından haberdar eden, güvendiği ve iyi maaş alan muhbirleri de vardı.

Olayda adı geçen evsiz adamın ortadan kaybolduğu söylenmişti. Onu yeterince iyi gören ve tarif edebilecek durumda olan çok az kişi vardı ve verilen tarifler de çelişkiliydi. Yaşı ve etnik kökeni bile belirlenememişti. Ona neredeyse çarpan kamyon şoförü ise onu sadece "lanet olası bir aptal" olarak tanımlamıştı.

Roland'ın aldığı son rapora göre, evsiz adam henüz bulunamamıştı ve muhtemelen de asla bulunamayacaktı çünkü bulunmak istemiyordu.

Aynı şekilde, hızlı ayaklı ikinci şahıs da kimse onu iyice görmeden ortadan kaybolmuştu. Bir adam polise, gencin ergenlik çağında olduğunu söyledi. "On üç, on dört, belki. Tahminimce evsiz adama sırf eğlence olsun diye sataştı."

Memurlar da aynı sonuca varmış olmalıydı. Gerçek bir zarar olmamıştı. Hasar gören kamyon şoföre değil, çalıştığı şirkete aitti ve sigortalıydı. Kadın ve küçük oğlu korkmuşlardı ama iyilerdi. Bir buçuk saat sonra memurlar devriye araçlarıyla olay yerinden ayrıldılar. Bir polis raporu tutulacak ve olay burada kapanacaktı.

En azından NOPD açısından durum böyleydi. Ama Roland Malone için öyle değildi.

Restoranın kapanışını denetledikten sonra ofisine çekilmişti ve gecenin olayları kırmızı şaraptan daha sert bir şey gerektirdiğinden, üç parmak büyüklüğünde viski doldurdu.

Tesbih çekmeyi düşündü ama tüm çalışanlar gidene kadar beklemeye karar verdi. En azından Fatima duasını okuyana kadar kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyordu.

Polisle görüşmesinden döndüğünde Dylan'ın kiralık arabasının yerinde olmadığını fark etmişti. Şimdi onu aradı, cevap alamadı ve onu kaldırırmda yalnız bıraktığı için özür diledi. "Boş yere büyük bir olay çıkarıldı. Yarın seni arayacağım."

Bu gece onunla yaptığı konuşma, onun güvenilirliği hakkındaki tüm tereddütlerini ortadan kaldırmıştı. O sağlam bir kadındı. Mesleğine bağlıydı. Hatta bunu bir meslek aşkı olarak görüyordu. Bu nedenle, kariyeri bitmiş bir polise karşı gizlilik yeminini bozması son

derece düşük bir ihtimaldi. Bu konuda endişelenecek bir şeyi yoktu.

Oz ise bambaşka bir konuydu. Bu geceki olaydan haberdar edilmesi gerekiyordu ve bundan hiç memnun olmayacaktı. Özellikle de aklı, çalıntı büyük bir yükü dolu üç kamyonun Teksas ve Louisiana'yı sorunsuz bir şekilde geçmesine odaklanmışken.

Roland, içkisini bitirip ne söyleyeceğini iyice düşünene kadar bu konuşmayı ertelemeye karar verdi. Biraz özür dilemesi gerekecekti, çünkü El Paso'yu kullanmayı öneren kendisiydi.

Konu açılmışken, El Paso'yu da bulması gerekecekti. Onu bulduğunda, örgüt içinde doğrudan emre itaatsizlik eden birine ne olduğunu göstermek için ona ibretlik bir örnek teşkil edecekti.

Bu düşüncenin tadını çıkarırken cep telefonu çaldı. Aşçısı arıyordu. "Yeni gelen çocuk mutfak kapısından içeri girdi. Hala burada olup olmadığını sordu. Burada mısın?"

Roland şaşkına dönmüştü. El Paso'nun bir daha yüzünü göstereceğini hiç beklemiyordu. O küçük pisliğin nasıl tepki vereceğinden ve cezasının ne olacağından emin olmadığı için onu kendi haline bırakmalı mıydı? Belki de.

Ancak Roland, onun ne diyeceğini, yaptığı hatayı nasıl açıklayacağını merak ediyordu. Ayrıca, onun buraya gelmesi Roland'ı onu bulmak için uğraşmaktan kurtaracaktı.

"Onu geri gönderin." Uzun içki bardağını kenara koydu ve sandalyesine oturdu. Beklenen kapı çalma sesi geldiğinde, "İçeri gelin," dedi.

Her zamanki küstahlığıyla El Paso içeri girdi ve Roland'ın masasının karşısındaki sandalyeye doğru yönelip kendini oraya bırakma cüretini gösterdi.

Gözünü bile kırpmadan ya da öfkeyle patlamak üzere olduğuna dair herhangi bir işaret vermeden, Roland konuşmadan önce yarım dakika boyunca ona baktı. "Eğer testislerini yerinde tutmak istiyorsan, o sandalyeyi boşaltacaksın."

Tavır kökten değiştirilmesi gereken çocuk, gözlerini devirdi, ellerini kolçaklara koydu ve kendini yukarı çekti.

Roland, "Bu geceki gösteriyi 'süslü püslü' mü diyorsun?" dedi.

El Paso sinirlendi. "Benim tarafımı anlatmama bile izin verilmiyor mu?"

Roland, boğma ipini çocuğun boynuna dolamayı hayal etti. Çocuk o kadar cılız ki, onu öldürmek için fazla bir baskı gerekmezdi. Ama bu dürtüye kapılmak yerine, yüzüğünü birkaç kez çevirdi, sonra da El Paso'ya devam etmesi için umursamazca işaret etti.

"Karşılık vereceğini beklemiyordum. Önceden, uğraşacağım kişileri, benden korkacak ve olay çıkarmayacak olanları seçmiştim."

"Açıkçası insan karakterini değerlendirme konusunda kötüsünüz."

"İlk ikisi öyle değildi. Sadece hıçkırı hıçkırı ağlayıp beni yalnız bırakmam için yalvardılar. Üçüncüsünü bulamadım, ama orta refüjde bir adam gördüm ve neredeyse bir saat boyunca onu izledim. O süre boyunca hiç kıpırdamadı. Dilencilik yapmıyordu. Kimseyle konuşmamıştı. Uyuyor olduğunu ve kolay olacağını düşündüm. İlk başta öyleydi de."

"Ama bıçağımı açtığımda, adam fırladı ve bana saldırdı. O kadın ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atmaya başladı. Ona tek bir darbe indirdim, sonra da oradan uzaklaştım."

Roland, hiç etkilenmeden ona baktı.

"Neye kızdığını anlamıyorum," diye mırıldandı çocuk. "Yakalanmadım, değil mi?"

Roland daha da dik dik baktı. Bu herif ona ve otoritesine meydan okuyordu. "Öncelikle," dedi Roland ses tonunu değiştirmeden, "bir 'taraf' bulamazsın. Sana bir şey yapmanı söylersem, söyleneni yaparsın. Sana söylediğim şey, birkaç evsizi korkutup olayı *gizli* tutmaktır. Oz, işin *basit* tutulmasını istedi."

Masasının üzerinde duran cep telefonunu işaret etti. "Şimdi onu arayıp, mahallede polislerin olduğunu, görgü tanıklarıyla görüştüğünü, insanlarla konuştuğunu anlatmam gerek. Sorunu şimdi anlıyor musun, dahi? Dikkat çekti. Ve bu kavgaya tutuşarak gelen adam? Kim olduğunu, nereye gittiğini veya ne yapabileceğini bilmiyoruz."

"Ne yapacak ki?" diye alay etti El Paso. "Böyle bir serseri mi? Ne yapacak ki?"

"Şu anda polisle konuşuyor, sana dair bir tarif veriyor olabilir; bu da seni polisin radarında küçük bir nokta haline getirir. DEA, FBI, kim bilir?" Roland buna inanmıyordu ama El Paso'nun kıvranmasını izlemek istiyordu.

"Bu gece Oz'un tüm operasyonunu tehlikeye attın. Bu kadar büyük hata yapanlar genellikle ertesi sabah bir bataklıkta ölü bulunur, eğer bulunurlarsa tabii. Yerine geçtiğin adamı hatırlıyor musun? O da tarihe karıştı çünkü kendisini Oz'dan ve benden daha zeki sanıyordu."

Bu hatırlatma El Paso'yu tedirgin etti. Bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. "O serseri hiçbir şey yapamayacak. Hatta ölmüş bile olabilir. Ona sağlam bir darbe indirdim."

Roland, adamın kendini daha iyi göstermek için yalan söylediğini düşündü. "Öyle mi? Adamın canı pahasına koştüğünü kendi gözlerimle gördüm."

"Size söylüyorum, eğer ölmediyse, kendini hiç iyi hissetmiyordur."

Roland ayağa kalkıp, masasının üzerinden uzanarak El Paso'nun alaycı gülümsemesini yumruğuyla silmek istedi. "Polislerle konuştum," dedi. "Kan izinden hiç bahsetmediler. Orta refüjde kan olsaydı, bulurlardı."

"Kan akıttım, tamam mı?" El Paso, bir yılanın hamlesi kadar hızlı bir şekilde sustalı bıçağını çıkardı ve açtı. "Bunu görüyor musun?" Bıçağı Roland'a doğru uzattı. "Bıçağın üzerinde kan var. Ben hedefi şaşmam."

Roland gözünü bile kırpmamıştı. Çocuğun kendisine saldıracağını düşünmemişti ama çocuğun küstahlığı Roland'ı onu öldürmek istemesine neden olmuştu. Öte yandan, çocuğun cesareti Roland'ın gönülsüzce de olsa hayran kaldığı bir şeydi. El Paso ona gençliğini hatırlatıyordu.

Yüz ifadesini hiç belli etmeden, aklından geçenleri gizlemeden, "Onu kaldır ve bir daha bana bıçak çekme," dedi. El Paso bıçağı kapattı ve tekrar kıyafetinin içine sakladı.

"Bıçak üzerindeki o övündüğün kan muhtemelen yaşlı adamın kanı. Sokağın sonunda saldırdığın adamın. Polisler onu buldu, sorguladı. Onu çok korkuttun. Seni tarif edemeyeceğine yemin etti, ama etse bile tarif edeceğini düşünmediler."

"Sadece çenesine hafifçe vurdum. Diğeri hafif bir yaraydı."

"Eğer bu doğruysa, o herifin ölmüş *olmasını* ummalısın. Seni yakından, bizzat gördü. Bu yüzden polisin onun cansız bedenini bulmasından başka hiçbir şey Oz'u tatmin etmeyecek diye

düşünüyorum. O, açık uçlu işlerden nefret eder. Her şeyden çok nefret eder." Elini kapıya doğru salladı. "Şimdi, buradan çıkın. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Ona mı? Oz'a mı?"

Roland telefonu eline aldı ve uzattı. "Yoksa ona kendi tarafını da anlatmak mı istiyorsun?"

El Paso başını salladı.

"Öyle düşünmemiştim."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu somurtarak.

"Öyle mi? Telafi etmek için mi demek istiyorsun? Ben onay verene kadar hiçbir şey yapma. Ortalıkta görünme, gözden uzak dur. Ben aksini söyleyene kadar yapabileceğin tek şey bu. Beni dinliyor musun?"

"Anladım, anladım."

Roland çenesini kapıya doğru kaldırdı.

El Paso birkaç saniye orada durdu, sonra döndü ve gitti; olması gerektiği kadar pişman görünmüyordu.

Roland viskisinin son yudumunu içtikten sonra Oz'u aradı.

Allen uyku maskesini alnına kadar çekti ve telefonunu kaptı. "Ne?"

"Acele etmeniz gereken bir haber."

"Chihuahua'dan gelen kamyonlar sınırda durduruldu mu?"

"Durum o kadar da kötü değil."

Allen doğruldu, komodinin üzerindeki Mountain Dew kutusuna uzandı ve bir yudum aldı. "Bunun da pek iyi olmadığını hissediyorum."

"Size evsizlik sorunumuzdan bahsetmiştim."

"Yeni gelen çocuğun bu işi halledeceğini söylemiştin."

"İşler biraz kontrolden çıktı."

Allen, Roland'ın o gece yaşananları anlatmasını dikkatle dinledi. Roland anlatımını bitirdiğinde, "Aman Tanrım," dedi. "Bu gece restoranda görünmek istemeyen biri var mıydı acaba?"

Roland, New Orleans Saints takımında oynayan bir oyuncunun adını verdi. "Kız arkadaşıyla akşam yemeği yiyordu. Karısının

öğrenmesini istemezdi. Onları mutfaktan dışarı çıkardım. İş yaptığımız herkese tek tek gidip, polis varlığının restoranla veya işletmemizle hiçbir ilgisi olmadığını şahsen temin ettim."

"Bunlardan herhangi biri El Paso'daki bu çocuğu tanıyor mu?"

"HAYIR."

"Ya da sizin adınıza hareket ettiğini mi?"

"HAYIR."

"Peki ya restoran çalışanları?"

"Onu gördüler ama bu akşam benim için ne yaptığını bilmiyorlar ve ofisime aldığım hiç kimse hakkında soru sormuyorlar."

Allen uyku maskesini çıkardı ve yataktan kalktı. Kola kutusunu da yanına alarak, bir aynaya doğru yürüdü ve Roland'ın kendisine anlattığı her şeyi düşünürken kendini çeşitli açılardan inceledi.

"Çocuk, evsiz adamın bir saattir yerinden kımıldamadığını, sonra da gelip kavga ettiğini söyledi."

"Birdenbire ortaya çıktı."

"Bıçağı görünce..."

"Doğru. O zamana kadar orada kambur bir şekilde oturmuş ve hakaretlere katlanmıştı."

"Önceden bu kadar pasifken birdenbire agresifleşmesi garip görünüyor."

"Sanırım hayatta kalma içgüdücü," dedi Roland. "Yine de El Paso'nun anlattıklarına tamamen güvenmiyorum."

"Gerçekten adamı bıçakladığına inanmıyor musun?"

"Beni etkilemek, gözümde tekrar iyi bir izlenim bırakmak için gerçeği biraz abartmış olabilir. Evet, bıçağında kan vardı ama bunu açıkladım. Ve eğer El Paso diğer adamı yaraladıysa, anlattığı kadar kötü olamazdı, yoksa adam o şekilde kaçamazdı."

"Hmm."

"Neyse ki El Paso da kaçmayı başardı. İkisi de hızla bölgeden ayrılmak için motive olmuştu."

"Evsiz adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok?"

"Hiçbiri. Teslimat kamyonu onu kıl payı ıskaladı. Ölseydi bizim için daha iyi olurdu."

Allen da tamamen aynı fikirde. "En azından o zaman bir tehdit olmadığını bilirdik."

"Bunun için endişelenmemize gerek yok. El Paso'ya endişelendiğimizi söyledim ama aslında öyle düşünmüyorum. Abarttım, operasyonu tehlikeye attığını söyledim ama bunu sadece onu biraz aşağılamak için söyledim."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır." Roland duraksadı. "Çok kibirli biri. Bunu sana daha önce de söyledim. Etrafta bulunmasının faydalı olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Çok cesur. Hiç korkusu yok. Onun bu özelliğini seviyordum. Hala da seviyorum. Ama çok hızlı bir şekilde kendini çok beğenmişliğe kaptırdı. Ona birkaç kişiyi korkutmasını söylemiştim, yarattığı o berbat sirk gösterisini değil."

"Söyleneni yapmadı," dedi Allen. "İnisiyatif aldı ve sınırları aştı."

"Evet, eğer işler farklı şekilde sonuçlansaydı, bizim için kötü olabilirdi. Peki, ne düşünüyorsun? Bir varlık olmaktan çok bir yük haline gelmeden önce ona veda mı edelim?"

Allen sodasından bir yudum aldı, yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Çıplak ayaklarına bakarken, sabah pedikürcüsünü araması gerektiğini fark etti. "Sorman mı gerekiyor?"

"Tahmin etmiştim," dedi Roland.

"Ne zaman halledeceksiniz?"

"En erken yarın."

"Yarın pedikür yaptıracağım. Ertesi güne kadar bekleyin. El Paso'ya şahsen veda etmek için orada olmak istiyorum."

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Roland, "Affedersiniz?" dedi.

"Onu tarif ettiğiniz şekilde, meydan okuyan biriydi. Verebileceği potansiyel zararı umursamıyordu. Adler adlı o kurnaz kişiden bile daha cüretkâr. Bu operasyonda, çok cüretkâr olmak, çok aptal olmak kadar tehlikeli. El Paso'nun hak ettiği cezayı almasını izlemek istiyorum."

"Bunu anlıyorum, ama—"

"Merak etme. Gözlerden uzak duracağım ve sadece gözlemleyeceğim." Güldü. "Hem zaten, yaşadıklarını anlatacak kadar yaşayacak gibi değil."

Roland homurdandı. "Hayır. Yani, yarından sonraki gün. Geç saatlerde. Restoranı kapattıktan sonra."

"Onu oraya nasıl götüreceksiniz?"

"Bu işin kolay kısmı. Ama onu Bayou Coeur'den başka bir yere atmam gerekecek. Bugün Auclair'den haber aldım. Şu an itibariyle şeriflik ofisi soruşturmaya devam ediyor."

"Şimdiye kadar pes etmiş olacaklarını düşünmüştüm."

"Keşke öyle olsaydı. Bana Darcy'nin hiçbir şeyinin olmadığını söylediler. Ayrıca Haskell'ın da bu işe dahil olmak için can attığını, ancak Bowie'nin onu masasında tuttuğunu söylediler."

"Haskell neden bu işe bu kadar hevesli?"

"O bir adrenalin bağımlısı."

"Hım." Allen gazozunu bıraktı. "Önümüzdeki geceden sonraki gece." Başka bir şey söylemeden cihazı kapattı.

Yatağa uzandı ama maskesini tekrar takmadı. Zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki uyuyamıyordu. Kendisine anlatılanların birkaç yönü onu rahatsız ediyordu. Roland, bu geceki olaydan herhangi bir sonuç çıkmayacağını düşünüyor gibiydi. Ancak Oz, ne kadar küçük olursa olsun, bir tür olumsuz tepki olasılığını göz ardı etmek istemiyordu.

Elbette El Paso, Roland'ın şüphelendiği gibi yalan söylüyor veya abartıyor olabilir.

Ancak Allen, kavga ederek ortaya çıkmış, muhtemelen bıçak yarası almış, yine de bir kargo kamyonu ile tehlikeli bir oyun oynayacak kadar hıza, çevikliğe ve cesarete sahip olup, ardından da ortadan kaybolacak kadar kurnaz olan evsiz bir adam hakkında meraklanmadan edemedi.

Şanslar neydi?

Çok düşük bir ihtimal.

Bölüm 20

Mitch rozetini Dylan'ın tam önünden indirdi ama Dylan'ın inanmaz bakışlarına karşılık, "Ne dedin?" diye sordu.

"Roland Malone sizin hastanız. Size ne itiraf ettiğini öğrenmek istiyorum."

Nefes alışverişi hızlı, sık ve yetersiz görünüyordu. Dudaklarını ıslattı. "Söylediğini sandım ama yanılmış olmayı umdum. Biliyorsun ki bunu açıklayamam—"

"Bana o ayrıcalık saçmalıklarını anlatma Dylan. Bunu açıklayabilirsin."

Konuşmak için birkaç girişimde bulundu ama kelimeleri bir araya getirmekte yetersiz görünüyordu. Bundan memnun olmalıydı. Onu tam istediği yerde yakalamıştı: üzgün ve umutsuz bir halde.

Ama iyi hissettirmediydi. Hiç de değil. Hayal ettiği gibi değildi. Ofis bekleme odasında ilk kez yüz yüze geldiklerinde ve kadın ona elini uzattığında, o soğukkanlılık bariyerini yıkmak istemişti. Kadının sarsıldığını ve dilinin tutulduğunu görmek istemişti.

Ama artık biliyordu ki, kadının mesafeli tavrı bir yapmacıklıktı, profesyonellik adına kendini koruduğu bir kalkan. Dün gece öpüştüklerinde, bu koruma önlemleri, körükledikleri ateşe karşı hiçbir şans tanımamıştı. Üstelik fırını tam kapasite açmamışlardı bile.

Hayır, kadının kendisine şaşkınlıkla baktığı şu anki halini görünce zafer turu atmak istemiyordu. Ama Dylan'a, yani kadına karşı geliştirdiği daha yumuşak duyguların, Roland Malone'un danışmanı Dr. Reede'i alt etmesine engel olmaması için kendini hazırladı.

"Malone sana neler anlattı, Dylan?"

"Bütün bunlar, bu geceki gizli göreviniz, her şey, Roland'la ilgili miydi?"

"Evet."

"Bana hasta olarak gelmenizin sebebi o mu?"

"John bunu emretti."

Beynindeki dişlilerin dönüşünü adeta duyabiliyordu. "Evet," dedi yavaşça başını sallayarak, "John Bowie bunu emretti. Ama sen de onun bunu yapmasını sağladın."

Omuz silkerek bunu kabul etti. "Uzun zamandır benden yardım istiyordu. Yani, evet, işte bu," dedi alnına dokunarak. "Eğer onu bunu zorunlu hale getirmeye zorlarsam, sana ulaşabilirim."

"Neden doğrudan benimle görüşmek için randevu almıyorsunuz?"

"Malone bir şeylerin ters gittiğini sezmiş olmalıydı."

"Anlamıyorum. Seni nereden tanıyor ki?"

"Ona da geleceğiz. Neyse, John'un ısrarına yüksek sesle ve küfürlü bir şekilde itiraz ettim, sonra da baskı altında kalmış gibi davrandım."

"Demek bu karmaşık planı kurdunuz. Sarhoşken yaptığınız taşkınlığı uydurdunuz."

Başını salladı. "John'un tepkisine güveniyordum. Terapinin zorunlu olmasını isteyeceğini tahmin ediyordum."

"Ya onun psikologlar listesinde adım olmasaydı?"

"Adınız ortaya çıkana kadar çeşitli nedenlerle onları reddetmeye devam ederdim. Ama bana listesini verdiğinde, işte oradaydınız. Aslında çok da şaşırmadım. John benim için en iyisini arardı. Bölümün genellikle kullandığı psikiyatrist ucuza çalışıyor ve birini iyileştirme konusunda sicili berbat, oysa sizin dört buçuk yıldızlı bir dereceniz var."

Duraksadı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Bekleme odasındaki şekerleri o sert olanlar yerine Snickers'la değiştirirseniz, puanı beş yıldıza çıkarabilirsiniz herhalde."

Kadın, hayal kırıklığından güvensizliğe, oradan da açık bir öfkeye doğru bir değişim geçirmişti. Adam bu evrimi izlemişti. Son sözü onu çileden çıkarmıştı. "Sakin bana şirinlik yapmaya kalkma." Öfkesinden dolayı gözleri yaşlarla doldu. "Yaptığının iğrenç olduğunu görmüyor musun, yoksa umursamıyor musun?"

Mitch, kadının giderek artan öfkesine karşı kayıtsızmış gibi davrandı.

Adam kendini savunmaya kalkışmayınca, kadın parmak uçlarını dikey olarak alnına koydu ve sanki adamın anlattıklarının tüm olumsuz çağrışımlarını silmek istercesine ovuşturdu. "Ellie bana lobide beklerken gergin görüldüğünü, kadın olduğumu öğrenince şok olduğunu söyledi. Bütün bunlar bir oyun muydu?"

"Gösteri yapmak işimin çok önemli bir parçası."

"Bu konuda çok iyisin," dedi sesi titreyerek.

Gözlerindeki hayal kırıklığı onu derinden yaraladı.

"Roland'ın benim hastam olduğunu nasıl öğrendiniz? Ve eğer bunun gizli bilgi olduğunu söylerseniz, çılgık atacağım."

Jim Tucker ona söylemişti. Tucker'a bu bilgiyi nereden edindiğini sormamıştı, çünkü Tucker söyleseydi söylemezdi. Ama Tucker bilgiyi onunla paylaşır paylaşmaz, bu planı kurmaya başlamıştı.

Şöyle dedi: "Malone'un düzenli olarak Auclair'e Dr. Dylan Reede ile seanslar için geldiğini öğrenmekten memnuniyet duyacağımı bilen bir meslektaşım bana bu bilgiyi verdi."

"Bu sizi neden ilgilendiriyor?"

Cevap vermek yerine, "Malone neden seni seçti? Yoksa bu, korumakla yükümlü olduğun gizli bilgilerden biri mi?" diye sordu.

"Şehir dışından bana gelen birçok hastam var, genellikle çeşitli gizlilik sorunları nedeniyle geliyorlar."

"Pekala. Popüler restorani sayesinde tanınıyor, bu yüzden şimdilik gizlilik faktörünü kabul edeceğim."

"Tıpkı gizli saklı, şehir dışındaki AA toplantılarınız gibi."

"Evet, aynen öyle," dedi ona kaşlarını çatarak. "Neyse, adınızı öğrendikten sonra sizi araştırdım ve adınızdan tahmin ettiğim gibi erkek olmadığınızı görünce şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"O sabah bekleme odanızda, aslında neyle karşılaşacağımı gayet iyi bildiğim halde, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davrandım." Bir an tereddüt etti, sonra ekledi: "Ancak Roland Malone'un canlandığı Dr. Reede ile karşılaşmaya hazırdım. Ama *sizinle* karşılaşmaya hazır değildim."

"Ah, ne kadar tatlısın." Sesi şeker gibiydi; gözleri ise adeta kin dolu bakışlardı. "Ve sanırım o sabah beni öptüğünde bunun kendiliğinden olduğunu düşünmemi bekliyorsun."

"Oldu."

"Elbette."

"Yemin ederim."

Homurdandı ve başını yana çevirdi.

"Bir düşün Dylan. Eğer beni John'a ihbar etseydin, benimle devam edemeyeceğini söyleseydin, her şey ortaya çıkacaktı. Senin deyimimle, planım suya düşecekti. Yani evet, o öpücük kendiliğinden oldu ve beni de çok şaşırttı."

Kadın sonunda ona bakana kadar bekledi, sonra da "Neden beni şikayet etmedin? Bana hiçbir zaman dürüst bir cevap vermedin, sadece aktarım ve manipülasyonla ilgili psikolojik şeyler söyledin. John'a söylememenin gerçek sebebi bu muydu? Tek sebep bu muydu? Yoksa benim gibi yerin sarsıldığını hissettiğin için miydi?" dedi.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı, ellerini yüzünü kapatmak için kaldırdı ve ellerinin arkasından çığlık attı. Duygusal patlamayı bastırmak için gösterdiği çaba yüzünden vücudu titriyordu. Bu Dylan, sıkı atkuyruğu saçlı, yüzü maske gibi, koltuğunun kenarında düzgünce oturmuş, huysuz yeni hastası hakkında notlar alan Dylan'ın tam zıttıydı.

Onun bu şekilde dağılmasını izlemek istememişti.

İrade gücüyle ona dokunmaktan kendini alıkoydu, o ise öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Sonunda başardı, ama ellerini indirip ona baktığında bile gözleri öfkeden kaynaklanan gözyaşlarıyla doluydu, ifadesi sert ve suçlayıcıydı.

"Bütün bu hilekarlık ne içindi? Beni aptal yerine koymanın ve bunu yapmaya devam etmenin dışında, neden yaptınız?"

"Sizi aptal durumuna düşürmek istemedim."

"Öyleyse neden?"

"Sana nedenini söyledim. Roland Malone."

"O zaman vaktinizi ve kandırma yeteneklerinizi boşa harcadınız. Bir hasta hakkında hiçbir şey açıklamayacağım. Bunun için size çok minnettar olmalısınız, çünkü sizin hakkınızda söyleyecek çok şeyim olurdu. Mesela Salı sabahı ofisime izinsiz girmeniz gibi. Roland hakkında bilgi mi arıyordunuz? Ne arıyordunuz?"

"Sen. Hatırlıyor musun? Başka bir odada olabileceğini düşündüğümü söylemiştim."

"Bu, zekama hakaret eden lanet bir yalan." Onu boğmaya hazır görünüyordu. "Git polis oyunlarını oyna Mitch, ama beni bu işe karıştırma."

Koltuğunda döndü ve kapı koluna uzandı, ama kapıyı açmadan önce Mitch elini omzuna koydu. "Beni dinle, *beni dinle*."

Kapıyı açma çabasından vazgeçti ve başını çevirerek, onu tutan eline odaklandı. Adam hemen elini çekti.

"Artık seni dinlemekten bıktım," dedi. "Yalan söylüyorsun. Entrika çeviriyorsun. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile asla güvenmeyeceğim. Hiçbir şeye. Bir daha asla."

"Malone hakkında, henüz bilmiyorsanız, bilmeniz gereken bazı şeyler var."

Kapı koluyla uğraşıyor, kilidi açma çabaları giderek daha telaşlı bir hal alıyordu. "Burada çocuk kilidi var mı?"

"Hayır, eski bir kamyon. Kapı kolu ters yönde." Kadın inatla çekmeye devam etti. "Dylan, Allah aşkına dur artık. Etrafımıza bak. Buradan kamyonundan inemezsin."

"Beni izleyin."

"Bu ayakkabılarla ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun?"

"Uber'i arayacağım."

"Bunun ne kadar süreceğini, hatta gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum. Dışarısı karanlık. Etrafta kimse yok. Şiddetli bir şekilde yağmur yağmaya başladı. Ve—"

"Ne? Ve ne?"

"Telefonun da bende." Eczaneye girdiğinde ondan aldıktan beri, dokuz milimetrelik tabancasıyla birlikte telefonunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

"Bana ver!"

"Kızgın olduğunu biliyorum ama—"

"Kızgın mısın?" Hafif bir histeri belirtisiyle güldü. "Bu bile az kalır. Çok sinirliyim. Telefonumu. Ver."

"Kahretsin!" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra, "Dinleyin. Sadece... lütfen dinleyin. Beni suçladığınız her şeyi kabul ediyorum. Rol yapmayı, entrika çevirmeyi, her şeyi. Kandırmayı mı?" Öne eğildi ve vurgulayarak, "Haklısınız, hile kullanıyorum, çünkü hayatım birçok kez insanları kandırmaya bağlı oldu. Eğer bunda iyi olmasaydım,

defalarca ölmüş olurdum." dedi.

"Bu sefer hayatın buna bağlı değildi."

"Bunu zaman gösterecek."

Güldü. "Benim ne gibi bir tehdidim olabilir ki?"

"Malone."

Konuşmak için derin bir nefes aldı ama konuşmadı. Ağzını kapattı ve yükselen öfkesini gözle görülür şekilde tekrar kontrol altına aldı. Arkasına yaslandı ama ona şüpheyile bakmaya devam etti. Tahmin edecek olsa, istemeden de olsa Malone'a neden ilgi duyduğunu merak ettiğini düşünürdü.

Ses tonunu yumuşattı. "Bana neden sizi kandırdığımı açıklama şansı verin lütfen. Sonra eğer hâlâ buraya, ıssız bir yere gelmek istiyorsanız, sizi durdurmayacağım."

"Buna neden inanmalıyım?"

Bir an düşündü, sonra tüm samimiyetiyle şöyle cevap verdi: "Senin yerinde olsam, yapmazdım."

Gözleri onun gözlerini aradı. Bir süre sonra kapı kolunu bıraktı ve kollarını beline kavuşturdu. Bu beden dilini okumak için psikoloji diplomasına ihtiyacı yoktu.

"Dinleyeceğim," dedi. "Ne derseniz deyin, açıklamanızın sonunda bile hastalarımın biri hakkında sizinle konuşmayacağım."

"Bu sıradan bir hasta değil, Dylan. Bu Roland Malone. Auclair'e gizlice gelip seni ziyaret etmesi dışında onun hakkında ne kadar şey biliyorsun? Bu zahmetli ve zaman alıcı, gidiş dönüş bir buçuk saatlik bir yolculuk. Ama sanal ortamda seans yapmayacak, çünkü Tanrı korusun, onları kaydedersin."

"Sana nasıl ödeme yapıyor? Hayır, tahmin edeyim. Kimsenin adını duymadığı, adı sanı duyulmamış bir limited şirketine ait kredi kartıyla. Tahminim doğruysa göz kırp."

Gözünü bile kırpmadı. Hiçbir şey yapmadı. Yüz ifadesini donuk tuttu ve tek kelime etmedi.

"Pekala, eğer bana onun hakkında hiçbir şey söylemeyecekseniz, ben size söyleyeyim." Konuyu değiştirmek için durakladı. "Öncelikle, Güney ve Orta Amerika'dan Meksika üzerinden uyuşturucu satan büyük bir uyuşturucu kaçakçısı için çalışıyor."

Sonunda: istemsiz tepkiler. Dudakları aralandı, gözleri daha da

açıldı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Esrardan bahsetmiyorum. Sert uyuşturuculardan, ya doğrudan satılan ya da diğer uyuşturuculara karıştırılan uyuşturuculardan bahsediyorum. Alıcı dikkatli olsun, yoksa ölürsün türünden uyuşturucular. Ve bu örgüt bunları o kadar büyük miktarlarda temin ediyor ki, çocuklar bile kolayca ulaşabiliyor. Ama bu, Malone'un suçlarının en hafifi."

Konsol kapağını kaldırdı ve altındaki bölmeden iş mektubu gibi üç kez katlanmış bir kağıt çıkardı. Kağıdı açtı ve dikiz aynasının üzerindeki harita lambasını açmak için elini uzattı.

"DEA'da Randy Nelson adında bir meslektaşım vardı. Otuz dört yaşındaydı. Bekardı ama nişanlıydı. İyi bir ajandı. Sevilen bir adamdı. Film yıldızı kadar yakışıklı değildi ama idare ederdi. John ve ben onu Bayou Coeur'dan çıkardığımızda işte böyle görünüyordu."

Adam kağıdı ona doğru uzattı. Kadın isteksizce kağıdı aldı ve merhum ajanın yakın çekim fotoğrafına baktı. Fotoğrafı, Nelson'ın cesedi bulunduktan birkaç dakika sonra bir polis fotoğrafçısı çekmişti.

Dylan elini dudaklarına götürdü ve dehşet içinde Mitch'e baktı.

"Malone'un işi. Sokak köşelerinde Oxy hapi satmıyor, Dylan. Bu," dedi, işaret parmağıyla resme dokunarak, "onun uzmanlık alanı. Nelson'ın o resmi iki yıldan fazla önce çekildi. Bu hafta Malone, aynı şeyi on yedi yaşında bir kaçak kıza ve birlikte yaşadığı bir uyuşturucu satıcısına da yaptı. Nelson gibi, onlar da başka bir yerde öldürüldüler ve cesetleri bataklığa atıldı. Muhtemelen bu korkunç keşif hakkında haberlerde duymuşsunuzdur."

Elindeki cansız kağıdı aldı, yeniden katladı, konsola geri koydu ve kapağı kapattı. Işığı söndürdü. Bir resmin bin kelimeye bedel olduğunu düşünerek, Dylan'a gördüklerini sindirmesi için zaman verdi ve ardından gelen yoğun sessizliği sona erdiren kişinin o olmasına izin verdi.

Başını hafifçe salladı. "Yanılıyor olmalısınız. Onun bir restoranı var."

"Gerçekten kaliteli bir işletme," dedi Mitch. "Kârlı. Bu da onu mükemmel bir paravan şirket haline getiriyor."

"Yıllardır ona ait. Hayatının eseri."

"Doğru. Ve şunu gözlemledim—"

"Ortadaki konumunuzdan, evsiz bir adam kılığına girmiş halde mi?"

Soruyu yanıtlamadı. "Restoranda Malone işin içinde. Müşterilerini kapıda karşılıyor ve dışarıya kadar eşlik ediyor. Ama yirmi dört saat boyunca hizmetinde şoförü olan kaç restoran sahibi tanıyorsunuz? Hem de silah taşıyan bir şoför, hem de oyuncak tabanca değil. Ciddi silah."

"Malone, o adamı, uyuşturucu ticaretiyle ilgili uzun bir suç listesinden dolayı on yıl hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edildiği gün o duruma düşürdü. Ristorante Italiano'nun personelinin çoğunun özgeçmişleri de benzer nitelikte."

Adamın söylediklerini anlamaya çalışırken, başını çevirip yağmur damlalarıyla kaplı ön cama baktı. Tekrar ona dönerek sordu: "Eğer Roland senin iddia ettiğin suçlardan suçluysa, neden hapiste değil?"

"Kanıt yetersizliği var, söyleyebileceğim tek şey bu."

"Anladım. Siz hiçbir bilgi veremiyorsunuz ama benden bilgi kaynağı olmamı bekliyorsunuz."

"Rozet taşıyan benim."

"Doktorası olan benim," diye karşılık verdi. "Bu da gizliliğin ihlal edilmesini yasaklıyor."

Bütün gece bu tartışma etrafında dönebilirlerdi ve Dylan'a kamyonunun kolayca tespit edilemeyeceği konusunda ne söylemiş olursa olsun, yanılıyor olabilirdi ve kamyonu yoldan çekmek için can atıyordu.

Daha acil bir şekilde konuşan savcı, "Malone'un yüksek mevkilerde dostları var. Uzlaşmaya meyilli, yozlaşmış dostları var. New Orleans, çıkar alışverişinin yaygın olduğu bir şehir olarak biliniyor. Dürüst ve kurallara bağlı bir savcının eline geçirebileceği ve geçireceği bir delil bulana kadar ona karşı bir hamle yapmak istemiyorum." dedi.

"Sanırım işte burada devreye ben giriyorum. Bu oyunu bu yüzden düzenlediniz."

Ona sadece baktı, doğru olup olmadığını sözlü olarak teyit etmesine gerek kalmadı.

Başını tekrar salladı, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Dinledim Mitch. Ama boşuna bu kadar zahmete girdin. Bir hastanın bana anlattığı şeyi asla paylaşmam." Elini uzattı. "Telefonumu verir misin

lütfen?" Birkaç saniye beklettikten sonra isteksizce avucuna bıraktı. "Teşekkür ederim." Kapıyı tekrar denedi. Açılmayınca içini çekti. "Lütfen kapıyı açın."

"Size bir soru sormak istiyorum."

"Kilidi aç—"

"Dışarısı bardaktan boşanırcasına yağıyor." Karanlık ve şiddetli yağmur nedeniyle neredeyse görünmez hale gelen çevrelerini işaret etti. "Bu yolun nereye gittiğinden ben bile emin değilim. Sen biliyor musun?"

"Bunu bir şekilde halledeceğim."

"Bir soru."

Kollarını tekrar kavuşturdu.

"Teşekkürler."

"Sadece soruyu sorun."

"Bu akşam Malone's restoranına ilk kez gittiğinizi söylerken doğru mu söylüyordunuz?"

"Cevap çok basit. Evet. İlk defa. Bunun ne önemi var ki?"

"Bu gece gitmenize ne sebep oldu?"

"İkinci bir soruya cevap vermeyi kabul etmedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu soruyu cevaplamak daha zor?"

Bir an bunu düşündü, sonra "Roland beni davet etti" dedi.

"Bu da bir ilk mi?"

"Hayır. Açık bir davet almıştım."

"Bu gece onun teklifini kabul etmek için ideal bir zaman olduğuna karar vermenizin özel bir nedeni var mıydı?"

"Hayır. Şey, evet."

"Hımm. Basit bir soruya çelişkili cevaplar. Polis jargonunda buna kaçamaklı cevap vermek deriz. Bu da tam olarak yalan söylemek değil ama—"

"Riskten korunmanın ne anlama geldiğini biliyorum."

Parmaklarını şıklattı. "Doğru. Doktora derecenizi aldınız."

Bu durumdan açıkça rahatsız olan kadın, "Roland birçok kez açık davette bulundu. Ama bu geceki davetini daha da özel hale getirdi." dedi.

"Vurgulu mu?"

"Özel."

"Neden özellikle? Özel bir gün mü? Belki doğum gününüz?"

"Özel bir sebep yok."

Dirseğini direksiyona dayadı ve göz temasını kesmeden başparmağıyla alt dudağını okşadı. Kadın sabırsızlanmaya başlayınca, yavaş bir ses tonuyla, "Bu geceyi neden özellikle seçtiğini bilmek ister misin? Sanırım bu hafta edindiğin yeni hastayı duydu," dedi.

"Bunu ona kim söylemiş olabilir ki?"

Gülümseyerek, "Onun gibi sabıkalı bir suçlunun çok geniş bir etki alanı vardır. Paralı muhbirlerden herhangi biri, ofisinize yaptığım ilk ziyareti ona haber verebilirdi." dedi.

"Pek çok kolluk görevlisi terapi görüyor."

"Evet, ama Malone için ben sıradan bir polis değilim. Onun peşimde olduğumu bilmiyor, ama ben onun beni takip ettiğini biliyorum. Ve şimdi onun terapistiyle mi görüşüyorum? Aman Tanrım, inan bana, bu onu sarsardı. Yani seni akşam yemeğine davet etti. Uygulaman hakkında biraz araştırma mı yaptı?"

"Bazı genel sorular sordu. Sizinle ilgili hiçbir şey sormadı. Onun için neden 'sıradan bir polis memuru' olmamanız gerekiyordu?"

"Birincisi, DEA ile yaptığım gizli görev nedeniyle. Beni bu şekilde tanıyor. Serbest kaldıktan sonra kim olduğumu öğrendi. İkincisi, karımın ölümünün intihar süsü verilerek kurgulandığını, oysa gerçekte benim çalışmalarım nedeniyle intikam amacıyla öldürüldüğünü savundum."

"Üçüncüsü, bu Pazartesi itibarıyla, iki yıllık yas ve alkol bağımlılığından sonra, Angela'nın trajik ölümüyle ilgili duygularımı bir terapistle açmaya başladım. Bu terapist aynı zamanda *onun* da terapisti."

Kadın ne demek istediğini anladığı anda adam da bunu fark etti. "Yani Roland'ın Angela'yı öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet. Ben de bunu söylüyorum."

Bölüm 21

Dylan bir süre oturdu, ön camdan dışarı baktı. Yağmur kamyonetin tavanına şiddetle vuruyordu, ama en azından aralarındaki sessizliği biraz olsun hafifletiyordu. Mitch ona çok fazla sorumluluk yüklemişti ve düşünme ihtiyacına saygı duyuyordu.

Sonunda, "Bana Angela'nın ölümünden iki kişinin sorumlu olduğunu söylemiştiniz," dedi.

"Malone'u almadan ikinciye geçemem."

"Onun bu işe karışmış olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Evet ediyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

" *Biliyorum* ."

"Ben, ben, ben. Bunu hep birinci şahıs ağzından anlatıyorsun. Kimin otoritesi altında çalışıyorsun?"

Cevap vermeyince, inanmaz bir şekilde içini çekti. "Kimsenin değil mi? Hiçbir etken yok mu? Bu kişisel bir haçlı seferi mi?" Hafifçe ama neşesiz bir şekilde güldü. "Bu geceki hareketlerinizi göz önünde bulundurursak, bu beni neden şaşırtmalı ki?"

"Tek başıma çalışmıyorum. Yardım alıyorum."

"Ama bu sizin mücadeleniz."

"Bu benim *savaşım* . Bunlar kötü adamlar. Onları etkisiz hale getireceğim."

Kaşlarını endişeyle çattı. "Ya yasa dışı bir şey yaparken yakalanıp hapse atılırsan? Ya da çatışmanın ortasında kalıp bu gecekinden daha ciddi şekilde yaralanırsan? Ya da ölürsen? Bunun Andrew için ne anlama geleceğini bir düşün."

"Bunu hallettim."

"Kayınvalideniz ve kayınpederinizle mi?"

"Her şey halloldu, tamam mı?" dedi sinirli bir şekilde. "Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu."

"Çünkü belli ki hassas bir noktaya dokundum."

"Hayır, çünkü ne kadar az bilerseniz o kadar iyi. Kendi güvenliğiniz için."

"Neyden?"

"Malone'dan, Dylan. Malone'dan."

"Ondan korunmaya neden ihtiyacım olsun ki?"

"Bir düşünün. Sizinle görüştüğümü öğrenip bu durumdan rahatsız olması dışında, sizi ilk kez ve kısa bir süre önce restoranına gelmeye neden teşvik etmiş olabilir ki?"

Alt dudağını ısırıldı. "Bu noktayı kabul etmiyorum, ama neden böyle bir sonuca varmış olabileceğinizi anlayabiliyorum. Bir dedektif olarak, olası motifleri araştırmak sizin göreviniz. Bu, her zaman haklı olduğunuz anlamına gelmez."

"Doğru, ama diyelim ki bu sefer haklıyım. Dürüst bir vatandaş olarak sizin, mesleki gizlilik kurallarınızı gevşetip, adalet adına, size anlattıklarının en azından bir kısmını benimle paylaşabileceğinizden en azından biraz endişeli olmalı."

"Yapmazdım. *Yapmayacağım*. Bunu sana da söyledim, ona da söyledim."

"Evet, ama Malone gibi adamlar kronik bir paranoya vakasıyla yaşıyorlar. Ne düşünüyorum, Doktor Reede? Hastanız şu anda çok korkuyor olmalı." Telefonunu işaret etti. "Açın ve mesajlara bakın. Siz eczanedeyken birkaç mesaj geldi."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz?"

"Zaman yoktu. İlk yardım yapma konusunda ısrar eden sizdiniz." Kadının eleştirel bakışını görmezden gelerek, "Bahse girerim ki Malone'dan en az bir tane almışsınızdır," dedi.

Kızgın bir ifadeyle şifresini girdi. "Beni almaya gelen şoförün üç şifresi var. Eminim bana ne olduğunu merak ediyordur."

"İptal etmek."

"Yapacağım, ama sadece muhtemelen zaten Auclair'e geri döndüğü için." Kadın onun karnına doğru baktı. "Ve kanıyorsun. Ayrıca akıl sağlığın yerinde değil, kendine ve başkalarına tehlike arz ediyorsun ve gözetimsiz bırakılmamalısn. Bu kararı verme yetkim var,

biliyorsun."

"Bunu da ruhsatsız kişiler tespit etti."

"Sakin şaka yapmaya kalkma!" diye sertçe uyardı.

"Şaka yapmıyordum."

Arabayı iptal ettiğini ve Venmo ile ödeme yapacağını belirten mesajı hızla gönderdi. Ardından Mitch'e temkinli bir bakış attı. "Roland'dan bir mesaj var."

Eğilip ekrana baktı. "İsim yok ama numarayı tanıdınız belli ki. Ne sıklıkla yazışyorsunuz?"

O mesaja cevap vermedi ama mesajı açıp şöyle bir göz gezdirdi. "Beni terk ettiği için özür dilemiş, iyi olup olmadığını sormuş." Mitch'e bakarak, "Oradaki arbede sırasında hiçbir açıklama yapmadan veya veda etmeden oradan ayrıldım. Bana mesaj atacak kadar endişelenmiş olması mantıklı değil mi?" dedi.

"Mantıklı olan bu, o yüzden ona mesaj at. Eve sorunsuz bir şekilde ulaştığını ve sakın, rahatlatıcı bir hafta sonu geçirmeyi dört gözle beklediğini söyle. Akşam yemeği için teşekkür et. Mesajı kapat."

"Bunu bana söylemenize gerek kalmadan yapardım."

"Aynen öyle. Bunu beklerdi zaten. Bu yüzden, yerleşik paranoyasını tetiklememek için, iyi geçinin."

"Onun paranoyak olduğunu kabul etmiyorum," dedi mesajı yazarken.

Göndermeden önce, "Görebilir miyim?" diye sordu.

Telefonu elinden aldı, mesajı okudu, "Çok iyi," dedi ve gönderdi. Ama kadın telefonunu geri almak için uzandığında, adam telefonu tuttu, ustaca arka kapağını açtı ve pili çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Hem telefonunu hem de bataryasını rüzgarlık ceketinin cebine attı. "Neye benziyor?"

"Sanki telefonumu işe yaramaz hale getiriyorsunuz."

"İyi tahmin. Benimki zaten devre dışı. Gecenin geri kalanında şebekeden bağlantımız kesik."

"Sen deli misin?"

"Tamamen deli."

"Mitch!"

"Bir iki gün boyunca yokluğunuz hissedilmeyecek."

" Bir iki günlüğüne mi yoktunuz? Hastalarım var."

"Yarın olmaz. Ofisiniz kapalı. Üç günlük hafta sonu tatili. Biliyorum çünkü randevu almak için aradım. Ellie bana hasta kız kardeşini görmek için şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi, bu yüzden siz de uzun bir hafta sonu tatili yapmaya karar verdiniz ve Cuma için randevu almadınız." Ona, kendisini yalanlamaya cesaret etmesini bekleyen bir bakış attı.

Hayır demedi ama çok sinirlenmişti. "Beni eve götüreceksin Mitch. Hemen şimdi!"

"Bu gece olmaz. Malone'un orta refüjdeki olaya nasıl tepki verdiğini öğrenene kadar olmaz."

"Bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Göreceğiz," dedi şüpheli bir tonla. "Ama bundan emin olana kadar gözümün önünde kal. Tartışmaya gerek yok. Kemerini bağla."

Kamyonu çalıştırdı ve ani bir üç noktalı dönüş yaptı; bu dönüş bıçak yarasını zorladı ve acıttı. Sağ eliyle direksiyonu sıkıca tutarken, sol elini yan tarafına bastırdı. Avucu taze kanla ıslanmıştı. "Kahretsin."

Sorunu gören Dylan, "Mitch, lütfen mantıklı ol. En yakın acil servise git ve dikiş attır." dedi.

"Oraya vardığımızda o kliplerden bazılarını üzerine yerleştireceğiz."

"Nereye?"

Ona baktı ve sırttı. "Seni harika bir şey bekliyor."

Bir buçuk saat sonra Dylan, içinde bulunduğu ortamı tanımlamak için "ikram" kelimesini kullanmazdı.

Büyük ve dağınık odanın en dikkat çekici unsuru, hırıldayan bir yaban domuzunun doldurulmuş kafasıydı. Yaban domuzu, solmuş duvar kağıtlarıyla kaplı duvarlarda diğer avcılık ve balıkçılık ganimetleri, yıllar öncesinden kalma sararmış ve kıvrılmış Mardi Gras posterleri ve Cajun kültürünün çeşitli yönlerini temsil eden fotoğraflar ve eserlerle birlikte sergileniyordu.

Burada toplanan her şey, medeniyetle çevrili modern bir binanın içinde cam vitrinlerde sergilenseydi, müze olarak nitelendirilebilirdi.

Ancak Mitch'in buraya gelmek için sürdüğü son birkaç kilometrede medeniyete dair hiçbir işaret yoktu. Dar devlet karayolunda sapmayı gösteren bir tabela da yoktu, ama Mitch nerede olduğunu biliyordu ve düşünmeden o yoldan gitti, onları Grimm kardeşlerin masallarındaki kadar ürkütücü bir ormana sürükledi.

Kamyonetin farlarından başka hiçbir ışık kaynağı karanlığı aydınlatmıyordu. Farlar, İspanyol yosunlarıyla kaplı alçak ağaç dallarından yansıyor ve bir keresinde bazı yaban hayvanlarının parlak, akik gözlerine ışık saçıyordu.

Otoyoldan ayrıldıkları bozuk yol, neredeyse fark edilemeyen bir binaya çıkıyordu. Mitch, binanın kamufajını John Bowie ile birlikte kendilerinin boyadığını övünerek anlattı. Garaj kapısını açmak için zahmetli bir işleminden geçmişti. Yapının içinde küçük bir araba vardı.

Kamyonetini yanına yanaştırmış ve kadının arabadan çıkmasına yardım etmişti. Arabanın altındaki kanlı kıyafetleri ve kullanılmış gazlı bezleri toplayıp, evsiz gibi görünmek için giydiği ceketin içine sarmıştı.

Ondan ilk yardım malzemelerinin olduğu çantayı almasını istemiş, ardından da garajı güven altına almak için aynı işlemi tersine çevirmişti. Dylan'a göre, neredeyse görünmez olması güvenlik önlemlerini gereksiz kılıyordu.

Elini tutarak, "Elimi bırakma, yoksa bir daha asla bulunamayabilirsin," demiş ve ormanın içinden yaya olarak uzaklaşmıştı.

"Bir el feneri kullanamaz mıyız?"

"Kesinlikle hayır. Timsahları cezbediyorlar."

Olduğu yerde durdu. "Ne?"

"Şaka yapıyorum." Elini çekiştirerek, ışığa ihtiyacı olmadığını iddia etti. "Yolumu biliyorum."

Ortamın ürkütücülüğüne katkıda bulunan bir diğer unsur da, hiçbir şeyi net bir şekilde görmesini imkansız kılan yoğun sisti; düşen sis o kadar inceydi ki, yüzünün üzerinden süzülen ince bir örtü gibi hissettirmişti. Açıkta kalan ağaç köklerine takılmamaya, yumuşak zemine saplanmamaya veya zemini kaplayan doğal döküntülere takılıp düşmemeye çalışmıştı.

Mitch'in emin adımları sessizdi.

Çok uzaklaşmamışlardı ki, bir yapının bulanık silüetini gördü. Yapı yavaş yavaş, eğimli çatısı ve geniş ön verandası olan Acadian tarzında inşa edilmiş bir evin şeklini almıştı.

Ön basamaklara vardıklarında Mitch, ikinci basamak konusunda dikkatli olması için onu uyardı. "Sallanıyor, ama bu bilerek yapılmış."

"Neden?"

"İçeridekileri beklenmedik bir yaklaşım konusunda uyarmak."

Açıklama uğursuz bir tonda olsa da, kadın bunu önemsemedi.

Mitch, verandadaki döşeme tahtasının altından bir anahtar çıkarmış, kapıyı açmak için kullanmış, ardından onu içeri almış ve duvardaki bir düğmeye basarak tavandaki parlak lambayı yakmıştı.

Aniden gelen parlak ışığa karşı gözlerini kırptığını fark eden adam, odanın etrafında dolaşarak lambaları açmış, ardından tavan lambasını söndürmüştü. Ayrıca duvara monte edilmiş, öksüren ve hırıltılı sesler çıkaran ancak boğucu havayı hafifleten serin bir hava akımı üreten bir klima ünitesini de çalıştırmıştı.

Şimdi karşısında duruyordu ve onun şaşkınlığından keyif alıyor gibiydi. "John bana Beth'in buraya ilk geldiğinde de aynı tepkiyi verdiğini söyledi. Şaşkına dönmüş gibiydi."

"Bunun hakkında ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyorum."

"Burası, John'un ailesinden, sanırım babasından, nesiller boyu miras kalan bir balıkçı kampı. Şimdi mecburen ona ait. Başka kimse istemedi."

"Ulaşımı oldukça zor."

"Su yolu hariç. Bir adadayız, etrafımız bataklıklarla çevrili ve burayı bulmak için bataklıkları avucunuzun içi gibi bilmeniz gerekiyor. Otoyoldan garaja giderken kullandığımız o yol, buraya girip çıkmanın tek yolu."

"Konumu elverişsiz."

"Kaçak içki üreticileri ve kaçakçılar için değil." Sırıttı. "Ama o bir asır önceydi. Şimdi ise John'un gizli sığınağı gibi bir yer. Belki de sapaktan dönmeden önce gözlerinizi bağlamalıydım."

"Merak etmeyin. İşkence görsem bile kimseye nerede olduğumu söyleyemem. Buraya sık sık gelir misiniz?"

"Evet. John ve ben burada çok zaman geçirirdik. Yani, geçirirdik," dedi ve üzgün bir şekilde omuzlarını silkti. "Hemen geri döneceğim."

Arkasını döndü.

Ani paniğine engel olamayan kadın, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Ellerimdeki kanı yıkamak için. Eğer tuvalete gitmeniz gerekirse... şuradan." Büyük odanın en uzak tarafındaki bir kapıyı işaret etti.

Karşı taraftaki odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Oyuncak hayvanların donuk gözlerinin kendisine baktığını hissederek olduğu yerde kaldı. Sonunda mutfak bölümüne gitti, eczane poşetini yemek masasına koydu ve büyük, kullanışlı lavaboda, sabunluktan aldığı sıvı sabunla ellerini yıkadı. Ellerini kağıt havluyla kurularken Mitch yanına geri döndü.

Buzdolabından iki şişe su aldı ve birini ona uzattı. Çok susamıştı, reddedemedi ama uzun bir yudum aldıktan sonra, "Mitch, burada kalamayız," dedi.

"Kökeni rustik ama elektriği ve içinde lezzetli Cajun yemekleri dolu bir dondurucusu var. John ve Beth evlendikten sonra, Beth banyo armatürlerini yenilemekte ısrar etti. O zamandan beri tuvalet tıkanmadı, yani bu konuda güvendesiniz."

Garajdan eve yürüyüşün neredeyse tamamen yıprattığı akşamlik ayakkabılarına baktı. "Eminim Beth'in burada senin için değiştirebileceğin ayakkabıları vardır. İkinizin de ayak numarası aşağı yukarı aynı gibi görünüyor."

"Sorun olanaklar değil, Mitch. Sorun—"

"Ne olduğunu biliyorum. Hayvansal çekiciliğime karşı koyamayacağından korkuyorsun. Bak, olur böyle şeyler. Özellikle de gizli ve baştan çıkarıcı bir ortamda. Şöyle yapalım. Baştan çıkarılmamak için John ve Beth'in yatağında kalabilirsin. Ben de burada olduğum zamanlarda uyuduğum misafir odasını kullanacağım." Ellerini yıkamak için girdiği odayı işaret etti. "Bana özel bir çekmecem bile var."

Derin bir nefes verdi. "Şaka yapmayı bırak. Sana *ciddi ciddi* söylüyorum, Roland bütün akşam restoranda meşguldü. Ben geldiğim saat sekizden, sen bizi çıkarken görene kadar, yemek salonunda olduğuna kefil olabilirim."

"Orta refüjde kavga başladığında çok öfkелendi, ağzından küfürler savurdu; bu, böyle bir şeyi bekleyen veya planlayan birinin tepkisi

olmazdı. Suçu mahalleye sızan evsizlere attı."

"Senin evsiz adam olduğunu asla tahmin edemezdi. Kesinlikle benimle bir bağlantı kuramazdı. Bu yüzden eve güvenle gidebileceğime sizi temin ederim." Kadın alaycı bir şekilde, "Ofis binamın güvensiz olduğunu mu düşünüyordunuz? Bu 'gizlenme yerinin' güvenlik sistemi olarak kayalık bir veranda basamağı var. Her neyse, burada kalmıyorum. Saklanmıyorum." dedi.

Uzun monologunun ardından, onun karşılık vereceğini tahmin ediyordu. Ama gerçekten, tartışabileceği ne vardı ki? Tek bir mırıltı bile çıkarmayınca, yanına doğru işaret etti. "Acil servise gitmeyi aptalca reddettiğin için, ben de elimden geldiğince senin tarafına bakayım, sonra da beni eve götürürsün."

"Sabah."

"Bu akşam."

"Güneş doğduktan sonra."

"Bu gece, Mitch. Yoksa bu adam kaçırma olur. Diğer suçlarına bunu da eklemek istemezsin." Kadın onun etrafından dolanıp yemek masasına gitti ve alışveriş çantasından eşyaları çıkarmaya başladı. "Kıyafetlerin çok kirli. Başlamadan önce duş almalısın. Eğer varsa dezenfektan sabun kullan."

Kendi olduğunu iddia ettiği yatak odasına doğru yürüdü. İçeri girmeden önce omzunun üzerinden ona baktı ve göz kırptı. "Üç dakika geçti ve şimdiden beni çıplak istiyorsun."

Kadın ona sırtını döndü. Adam kapıyı kapatırken kıkırdıyordu.

On beş dakika sonra temizlenmiş ve şampuanlanmış bir şekilde çıktı, yüzündeki "kir" makyajı kaşınmaya başlamıştı. Antika dolabındaki kendisine ayrılmış çekmecedan aldığı kot pantolon eski ve yıpranmış, paçaları iplik iplik olmuştu. Sağ omzuna bir tişört atmıştı ama giyip çıkarmanın bir anlamı olmadığını düşünmüştü. Ayrıca yalınayaktı ve Dylan'ın bunu fark ettiğini görünce, "Burada rahat giyiniriz," dedi.

"Topladım."

"Çok meşgulmüşsün." İlk yardım malzemelerini düzenlediği yemek masasına baktı. "Ara sıra cerrahi hemşireliği yapabilirsin. İşte." Banyo

dolabında bulduğu bir şişe hidrojen peroksiti ona uzattı. "Yanlış yere koyabilirim ve kurduğun sistemi bozmak istemem."

"Bu iyi bir ekleme," dedi şişeyi tam da olması gerektiği gibi yerleştirirken. "Senin tarafın nasıl?"

"Duşta canım yandı. Beth'in beyaz havlularını lekelemek istemedim, bu yüzden etrafta biraz aradım ve şans eseri bunu buldum." Yanındaki gri havluyu çekip altına baktı. "Hâlâ sızdırıyor. Ama eskisi kadar kötü değil. Yine de..."

Onu baştan aşağı süzdü ve dilini damağına vurdu. "Bu bluz harika. Üzerine kan lekesi bulaşması çok yazık olur. Beth sana değiştirmen için bir şeyler ödünç vermekte sakınca görmez."

"Çıkarken sadece başka bir şey giymem gerekecek."

Bu konuda yorum yapmaktan kaçındı.

Masanın altından bir sandalye çekti. "Otur."

Sen otur, ben ayakta durayım.

"Neden?"

"Çünkü ayaktayken canım acımaya başlarsa kaçabilirim."

Hafifçe güldü. "Mitch, sanırım hayatında hiç bir şeyden kaçmadın."

"Evet, yaptım."

"Ne gibi?"

"Tembellik. Can sıkıntısı. Güvenlik."

"Buna inanabilirim."

"Eyvah. Keşke not defterin yanında olsaydı, değil mi? Hemen not alırdın."

"Belki de aksiyon ve tehlikenin cazibesi, bir sonraki oturumumuzda ele almamız gereken bir konudur."

"Belki de değil." Sandalyeyi işaret etti. "Sen otur. Daha iyi bir görüş açısına sahip olursun ve hata yapmanı istemiyorum."

Oturdu ve yarayı inceledi. "Sanırım ölümcül bir yara değil."

"Bu bir rahatlama."

"Yine de," dedi, "ben üzerine dökerken havluyu altında tut." Alkol gibi yakmadığını söylediği hidrojen peroksiti kullandı. "Ama yine de üzerine üfleyebilirsin." Kadın gözlerini devirdi ve adam sırtıttı. "Bir erkek denemekten zarar gelmez."

"Bazıları zorunluluktan dolayı daha çok çabalamak zorunda

kalıyor."

"Ah, bu gerçekten canımı acıttı, üstelik şimdi üzerime sürdüğün o şeyden bahsetmiyorum."

"Antiseptik krem."

Dokunuşu hafif olmasına rağmen birkaç kez irkildi ve başının tepesine bakmaktan hoşlanıyordu. Saçları bir o yana bir bu yana çevirdikçe, pürüzsüz ve ipeksi bir şekilde bir omuzdan diğerine kayıyordu.

Karnının ve uyluklarının üzerinden kaymanın nasıl bir his olacağını hayal etmek, "saf olmayan düşünceler" kategorisine giriyordu ve bu da itiraf kabininde fazladan zaman geçirmeyi gerektiriyordu. Bunları aklından atmaya çalıştı ve az önce söylediği şeye takıldı. "Başkaları da denedi mi?"

Kremi dikkatlice sürerken dalgın bir şekilde, "Hım?" diye sordu.

"Erkekler."

Yaptığı işten başını kaldırıp ona baktı.

"Başkaları da denedi mi?" diye tekrarladı. "Başarılı olan oldu mu? Ya da pes edip giden? Hâlâ denemeye devam eden, umudunuzu değiştireceğinizi umarak etrafta dolaşanlar var mı?"

"Aldattığım ilişkiler olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Çok heyecanlıyım."

Merhemi sürmeye devam etti. "Hastalarımınla kişisel hayatım hakkında konuşmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bu konu hakkında konuşup konuşmayacağımıza karar vermeden önce, sizin böyle bir şeyiniz olup olmadığını belirleyelim. Var mı?"

"Eğer buna cevap verirsem, o konu hakkında konuşuyorum demektir."

Kadın karnına baktığı için gülümsemesini göremedi, ama adam gülümsedi. "Böyle bir noktaya gelmesini istemezdim, Doktor Reede."

Adamın sert ses tonuyla, kadın tekrar başını kaldırdı.

"Biliyorsun, polis kartını oynayabilirim. Seni resmi sorgu için karakola götürebilirim."

"Özel hayatım hakkında mı?"

"Roland Malone ile olan dostluğunuza odaklanarak."

"O bir hasta, arkadaş değil."

"Şimdi öyle diyorsunuz. Ama sayısız saat boyunca rahatsız edici

bir sorgu odasında kaldıktan sonra ne diyeceğinizi duymak isterdim."

"Ben de aynı şeyi söyledim."

"Ah, bundan pek emin olma. Ben gerçekten baskıyı artırdığımda, iri yarı kötü adamlar bile bir iki saat sonra pes ediyor. Seninle bu kadar uzun sürmez. Sanırım CAP biriminin bir çekmecesinde bir çift kelebek vida var."

Dudaklarının kenarlarında beliren, "Tanrım, o dudakların bana değmesini istiyorum" dercesine gülümsemeyi gizlemeye çalıştığını gördü, ama kadın sakince dikkatini tekrar adamın yarasına çevirdi.

Tüpten bir miktar kremi parmak ucuna sıktı ve kesiğin en ince kısmına, yani göbek deliğinin hemen altına, dairesel hareketlerle sürmeye başladı.

Aman Tanrım, eğer şehvet öldürebilseydi, bu ölümcül bir yara olurdu.

Bölgeyi tamamen kapladığından emin olduktan sonra, antiseptik tüpünün kapağını kapattı ve kelebek kilit kutusuna uzandı. Birkaç tane çıkarıp, hassas bir şekilde sıraladı.

"Ne olacak doktor?" diye sordu. "Ya burada benimle konuşursun ya da seni içeri götürürüm."

"Lütfen yapın," dedi. "Bu geceki kaçamağınızı John Bowie'ye anlatabilirim. Sizi adam kaçırmakla suçlarım, avukat olmadan beni sorguladığınız için ağır bir şekilde azarlanırsınız ve taciz ve haksız tutuklama nedeniyle polis departmanına dava açarım." İlk dikişi açtı ve yaranın en derin kısmının üzerinde tuttu. "Bu acıtabilir."

Bölüm 22

Çok acıdı ama Mitch, o kesik boyunca bir dizi kapatma malzemesi döşerken metanetini korudu. Sonuncusunu bitirdiğinde, yaptığı işi değerlendirdi, sonra sandalyesini geri itti ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

"Şimdilik durumları idare ediyorlar," dedi, "ama önümüzdeki birkaç gün boyunca yorucu bir şey yapmanızı tavsiye etmiyorum."

Tişörtünü giyerken yüzünü buruşturdu. "Söz veriyorum, yapmayacağım."

"Eğer enfeksiyon kapmaya başladığına dair belirtiler varsa—"

"Birkaç antibiyotik kapsülü zaten aldım. John burada bir miktar antibiyotik saklıyor."

"Saklıyor mu?"

"Bataklık mikrop ve tehlikelerle dolu. Hastalanmanın, güçten düşmenin veya ölmenin birçok yolu var."

"Şey, bunların hiçbirini yaşayacak kadar uzun süre burada kalmayacağım." İlk yardım malzemelerinin hepsini alışveriş çantasına geri koyduktan sonra, gevşek bir düğümle kapatıp ona uzattı. "Bunu yanına al ve elinin altında bulundur. Bu kapakların değiştirilmesi gerekecek. Merhemi kullanmayı unutma. Ben tuvalete gider gitmez gidebiliriz."

"Önce bir şeyler yemem gerek. Sen Roland Malone'un enfes yemeklerinin tadını çıkardın. Ben hiçbir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Rahatsız olmuş ve tartışmaya hazır görünüyordu, ama sadece "Affedersiniz" dedi ve John ile Beth'in yatak odasına girdi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, duvara monte edilmiş bir büfeye doğru gitti. Büfenin üst yarısında, birbiriyle uyumsuz tabaklar

ve cam eşyalarla dolu açık raflar vardı. Alt kısım ise üç derin çekmecedен oluşuyordu. Çekmecelerden birinde John'un sakladığı başka bir şey vardı: hiç kullanılmamış bir koleksiyon gizli telefon. El altında bulunmaları iyi olmuştu.

Tamamen şarj edilmiş bir tane seçti ve Jim Tucker'a şu mesajı gönderdi: Bir şey var mı?

Dylan mutfağa döndüğünde, bir konserve çorba açmıştı. "Biftek ve patates. Konserve içinde tam bir öğün. Paylaşmaktan mutluluk duyarım," dedi ve içindekileri tencereye boşaltıp ocağı açtı.

"Teşekkür ederim, gerek yok."

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Su iyi." Masada bıraktığı şişeyi alıp bir yudum içti. "Yatak odasındaki komodinin üzerindeki resimde John Bowie değil mi?"

"Uzun boylu, sıska kızla birlikte olan mı? O, John ve ilk evliliğinden olan kızı Molly. Bu fotoğraf yaklaşık sekiz yıl önce çekildi. Liseden sonra Manhattan'daki lüks bir sanat okuluna burs kazandı. Şimdi orada okuyor."

"İyi bir ilişkileri var mı?"

Alaycı bir şekilde, "Birbirleri için ateşin içinden bile geçerler. Neyse ki, onu Beth ile paylaşmaktan rahatsız olmuyor. O ve Molly en başından beri birbirlerine çok ısındılar." dedi.

Bunu anlatırken çorba ısınmıştı. Kilerdeki kraker kutusundan bir tane alıp bayat olup olmadığını kontrol etti ve yeterince taze olduklarına karar verdi. Büfeden aldığı kaseye çorbayı doldurdu, çatal bıçak çekmecesinden bir kaşık aldı ve her şeyi masaya taşıdı. "Su dışında bir şey istemediğinizden emin misiniz?"

"Eminim."

Karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Oturun lütfen."

"Mitch, eve gitmem gerek."

"Ben yemek yerken öylece başımda mı bekleyeceksin?"

İçini çekti ve abartılı bir sinirle sandalyeyi çekti. O oturana kadar adam oturmadı, sonra birkaç kaşık çorba ve bir kraker yedi, masanın ortasındaki peçetelikten bir peçete aldı ve ağzını sildi. "Orta Amerika'da neler oldu?"

Dylan, bakışlarını duvardaki doldurulmuş timsahtan ayırdı. Duruşu, ifadesi, her şeyi *birden tetikteydi*.

"Bunu anlatsanız iyi olur," dedi, "çünkü ben zaten ne olduğunu biliyorum."

"Elbette. Beni araştırdınız ve parçaları bir araya getirerek bir geçmiş oluşturdunuz."

"Evet, ama parçalarla çalışırken çok şeyi kaçırsınız. Önemli ayrıntıları gözden kaçırabilirsiniz. Bir dedektif için bu, eksik parçalar ortaya çıkana ve tam resmi görene kadar süren, hafif bir diş ağrısı gibidir."

Ona doğrudan bakmak yerine, başının hemen arkasında ve timsahın biraz altında, birkaç derece sola doğru duvardaki bir aplikten sarkan Mardi Gras boncuklarına baktı.

"George ile nerede tanıştınız?"

Onun kendisini görmezden gelmeyi düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonra, sanki kaderine razı olmuş gibi, doğrudan gözlerinin içine baktı. "Okulda."

"Duke Üniversitesi."

"Madem bu kadar çok şey biliyorsunuz, hikayeyi siz mi anlatmayı tercih edersiniz?"

Özür dilercesine bir hareketle onu devam etmeye davet etti, kendisi ise çorbasını usulca yedi.

"George lisans eğitimini tamamlarken ben de lisansımı almıştım. Birkaç ay içinde evlendik."

"O da psikoloji bölümü mezunu muydu?"

"Felsefe ve sosyoloji."

"Mantıklı. Bütün o iyi niyet çalışmaları." Kasesinin dibini sıyırdı ve kenara itti. Son bir kraker yedi ve su şişesinden bir yudum aldı, kadının dürtmeden devam edip etmeyeceğini bekledi. Devam etmedi.

"Temel bilgileri biliyorum, Dylan. Birkaç ayrıntıyı paylaşmanın ne zararı olabilir ki? Hatta senden bahsetmiyorum bile," dedi.

"Bana o ifadenin ne anlama geldiğinden emin olmadığını söylemiştin."

"Yalan söylüyordum."

"Biliyorum."

Bir an bekledi. "Benim öğrenmek istediğim kişi George."

"Neden?"

"Merak. Olayla ilgili tüm medya haberlerinde, o kadar asil biri

olarak gösteriliyor ki. Bu sonradan kazanılmış bir özellik miydi, yoksa doğuştan mı böyleydi?"

"Kendini soylu biri olarak görmezdi."

"Onu asil yapan da buydu."

"Tanrım! Seninle tartışmanın imkanı yok."

Ona pişmanlık dolu bir gülümseme verdi. "Angela hep böyle derdi." Kollarını masanın üzerine koydu ve onlara yaslandı. "Bana George'dan bahset."

Kadın, gösterişli boncuklara tekrar baktı; ya bunlarla ne kadar bağ kurabileceğini anlamaya çalışıyordu ya da boncukların neden lamba üzerinde asılı olduğunu merak ediyordu; bu, adamın da her zaman merak ettiği bir şeydi.

Sonunda anlatmaya başladı. "Onunla tanıştığımda, Orta Amerika'da zaten çok zaman geçirmişti. Lise ve üniversite yıllarında her yaz çeşitli yardım kuruluşlarında gönüllü olarak çalışmıştı. Hemen hemen her ülkeyi defalarca ziyaret etmiş, İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuşmuş ve birçok bölgesel lehçeyi de biliyordu. Kitap yazmaya çok hevesliydi."

"Deneyimlerine gelince?"

"Bu daha çok kendisiyle ilgili bir film değil, daha ziyade siyasi yolsuzluğu, binlerce insanın sefil yaşam koşullarını, modern tıp ve temel eğitim eksikliğini ortaya koyan bir eser."

"Şiddet içeren isyanlar."

"Evet," dedi usulca.

Parlak zırlı bir şövalyeye, hele de ölmüş birine iftira atmak kötü bir fikirdi. En iyi taktiğin yavaş yavaş konuya girmek olduğunu düşündü. Bir yudum daha su içerek oyalandı ve sonunda, "Çalkantılı siyasi iklime ve kötü yaşam koşullarına rağmen, George oraya geri dönmeyi ve seni de yanında götürmeyi gönüllü olarak kabul etti." dedi.

"Evet. Bir sosyal yardım programına kaydoldu ve bizi bir yılığına taahhüt etti."

"Bir yıl. Bunu kabul ettiniz ve gönüllü olarak gittiniz mi?"

Hafifçe güldü. "Yeni evliydim."

"Hayalperest."

Başını sallayarak bunu onayladı. "Her gün hayatta kalma

mücadelesi veren, ezilmiş bölgelerdeki insanlara yardım etmeyi tutkuyla isteyen bir adama aşık oldum."

"O bir idealistti."

"Ona öyle diyebilirsiniz, ama o hayalperest değildi. Aynı zamanda gerçekçiydi. Çok büyük bir ihtiyaç gördü ve gerçekten de onu karşılamak istedi. İşte bu yüzden ona aşık oldum."

"Potansiyel olarak düşmanca bir ortamda bir yıl geçirmeye karar vermekte hiç tereddüt etmediniz mi?"

"Tam olarak değil."

Bu, şartlı bir ret cevabıydı ve Mitch zaten buna inanmadı.

Onun şüpheciliğini hissetmiş olmalı ki, savunmacı bir tavırla karşılık verdi. "Siyasi karışıklığın olmadığı bir bölgedeki çok uzak bir köye gönderildik. Köylüler bizi sıcak bir şekilde karşıladı. Evleri derme çatma kulübelerdi. Okul, yıkılmak üzere olan bir barakaydı. Görevimiz düzgün bir okul inşa etmektir. Çok çalıştık. Okul neredeyse bitmişti." Durdu ve ifadesi kasvetli bir hal aldı.

"Ve daha sonra?"

Derin bir nefes aldı. "Başkentte bir darbe oldu. Cumhurbaşkanı halka açık bir meydanda idam edildi. Taraflar oluştu. İsyancılar, karşı isyancılar, tamamen kanunsuz ve ayırım gözetmeksizin tüm gruplara saldıran milis çeteleri ortaya çıktı."

"George tarafsız kalmaya çalıştı, ancak bir Kuzey Amerikalı olarak şüphe altına girmesi kaçınılmazdı, tıpkı ona hayranlık duyan köylüler gibi. Bir gece, en kötü şöhretli çetelerden biri köye baskın yaptı. George'a okul inşa etmede yardım eden iki genç adam, ailelerinin gözü önünde vahşice öldürüldü."

"Çatışma sırasında George uyluğundan vuruldu. Çete üyelerinden biri de öldürüldü. Saldırganlar ormana çekildiler, ancak geri çekilmeden önce hemşehrilerinin ölümünün intikamını alacaklarına yemin ettiler."

"George, Amerika Birleşik Devletleri'ne hemen dönmem konusunda ısrar etti. Onsuz olmaz, dedim. Ama okul bitene kadar ayrılmayı reddetti. Köylülere ve kendisine, proje tamamlanana kadar onu terk etmeyeceğine dair söz vermişti."

"Bacağındaki yaranın o kadar ciddi olmadığını ısrarla söyledi. Kopmuş bir atardamar, kırık bir kemik yoktu. Enfeksiyonu önlemek

için kendine enjekte edebileceği sınırlı miktarda penisilininiz vardı. Dağ yollarında kullanılabilecek kadar sağlam bir baston yardımıyla yürüyebiliyordu. İyi olacağını söyledi. Zar zor bir çizikti. Ve benzeri şeyler."

Ona anlamlı bir bakış attıktan sonra devam etti. "Hemen arkamda olacağını söyledi. Bir hafta, en fazla iki hafta sonra okul bitecekti. O zaman benimle gelmesi için ona yalvardım ama..." Su şişesine uzandı, kapağını açtı ve bir yudum aldı.

"Ertesi gün gerilim yüksekti. Herkes kanunsuzların geri döneceğinden korkuyordu. Karanlık çöktüğünde, köyün cesur gençlerinden biri beni ormanın içinden, o zamana kadar en iyi ihtimalle derme çatma bir halde olan ülke ordusunun hâlâ kullandığı bir iniş pistine götürdü."

"Sosyal yardım kuruluşu, George ve beni buradan çıkarmak için küçük bir uçak göndermişti. Pilot, George'un benimle birlikte olmadığını öğrenince şok oldu. George'u almak için geri dönemeyebileceği konusunda beni uyardı ve kalıp kalmayacağıma karar vermem için bana sadece birkaç dakika süre verdi."

Çaresiz bir hareketle ellerini kaldırdı. "Elbette uçağa bindim. San José, Kosta Rika'ya uçuruldum. Oradan da Dallas'a ticari bir uçakla gittim."

Bir yudum daha su içtikten sonra devam etti: "İndiğimizde, kaptan hoparlörden anons yaparak bir yolcu uçaktan indirilirken herkesin yerinde oturmasını söyledi. Bir hostes tarafından uçağa kadar götürüldüm ve orada ABD Dışişleri Bakanlığı temsilcileriyle karşılaştım."

"Beni bir odaya götürdüler. Tabii ki o zaman George'un öldüğünü biliyordum, ama bunu resmileştirdiler. 'Düşmanlar' tarafından öldürülmüştü. Bitmemiş okul ateşe verilmişti. George ve köylülerin yaklaşık yarısı ya vurularak ya da pala ile vahşice öldürülmüştü."

Ardından gelen sessizlik, musluğun damlama sesiyle bozuldu. Mitch, bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Dylan, o zaman ayrıldığın için kendini suçlayamazsın."

Ellerini masanın üzerinde sıkıca kenetlemiş haldeyken başını kaldırdı. "Hayır, değilim. Yapabileceğim tek seçimi yaptım. Hamileydim."

Mitch'in midesi alt üst oldu.

"Amerika'ya döndükten sadece bir hafta sonra düşük yaptım," dedi. "Şaşkın tepkinizden anladığım kadarıyla, bilmediğiniz eksik parçalardan biri de buydu."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, bilmiyordum. George biliyor muydu?"

Acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Biliyordum ki, ona söyleseydim, gitmem konusundaki ısrarı daha da güçlenirdi. Ama... ama ona söyleseydim, baba olacağımı bilseydi, belki benimle birlikte giderdi. Ona söylememe kararım beni hâlâ rahatsız ediyor."

Onu cam fanusun içinde tutan da bu karardı. Ve Mitch, onun bu öz savunma mekanizmasına duyduğu ihtiyacı çok iyi anlıyordu.

Kalktı, masayı topladı ve kullandığı her şeyi duruladıktan sonra ona döndü. "Sana Angela'yı kaybettiğim gece, John'la geç saatlere kadar çalıştığımızı söylemiştim. Zor bir davaydı ve hiçbir yere varamıyorduk. İş bırakıp sabah devam etmeye karar verdik. Merkezden birlikte ayrılırken, bir bira içmek için durmayı önerdim. Angela'ya zaten geç kalacağımı söylemiştim. Birkaç dakika daha ne fark ederdi ki?"

Dylan eliyle ağzını kapattı. Ne olacağını biliyordu.

"Onu bulduğumda, bedeni henüz soğumamıştı bile," dedi sesi titreyerek. "Bir bira içmek için harcadığım o fazladan yirmi dakika beni hâlâ rahatsız ediyor."

Birbirlerinin gözlerine öylesine tam bir anlayış ve şefkatle bakıyorlardı ki, Mitch'in cebindeki telefon çaldığında ikisi de irkildi.

Bunu söylemeyi bilen sadece bir kişi vardı.

Bölüm 23

"Bunu almam lazım." Başka bir açıklama yapmadan, Mitch Dylan'ı masada bırakıp hızla misafir odasına gitti ve kapıyı kapatırken telefonu açtı. "Jim. Bir şey öğrendin mi?"

"Geçit."

"Ne?"

"Kısa boylu ve çevik olanın adı El Paso. Malone bile ona bu şekilde hitap ediyor. Gerçek adını kimse bilmiyor."

"Yani o, Malone'un adamlarından biri."

"Genç bir çocuk. En fazla yirmili yaşlarının başında. Ve Adler'in ayrılışıyla aynı zamana denk gelen yaklaşık bir haftadır burada."

"Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Ücretli bir muhbir."

"Güvenilir?"

"Bu akşamdan itibaren böyle oldu ve kimse onun farkında değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hâlâ nefes alıyor."

"Peki, bu çocuk neden bana saldırdı?"

"Sadece sana saldırmadı, sadece sonuncusuna saldırdı." Tucker, Malone'un restoranının yakınlarında meydana gelen, evsizlerle ilgili iki önceki olayı anlattı. "Malone'un hiç toleransı yok. Muhbirimiz, birkaçını korkutup hepsinin daha iyi yerlere taşınmasını sağlamak için El Paso'yu gönderdiğini düşünüyor."

"O zaman rastgele seçilmiştim."

"Umarım."

"Öyle olmak zorundaydı Jim. Polis olduğumu bilmesinin imkanı yoktu."

"Umarım öyledir. Ama bunu kesin olarak bilemeyiz, değil mi? Evsiz

insanları bıçaklamış olabilir, onları sizin sanarak, tam olarak sizin yaptığınız gibi, yani patronunu izinsiz gözetlemiş olabilir."

"Beni tanıma ihtimali yoktu. Onu daha önce hiç görmemiştim."

Tucker, "Birisi seni ona işaret etmiş olabilir," diye savundu. "Belki de Malone'un kendisi."

"Öyleyse neden diğer ikisine saldırdı?"

"Sizi rastgele biri gibi göstermek için."

Kahretsin . Bu mantıklıydı. Rahatsız edici derecede mantıklıydı. Mitch devam etti. "Muhbiriniz, El Paso'nun bana saldırdıktan sonra nereye gittiğini biliyor mu?"

"Ona bunu sorduğumda, sesi kurudu."

"Saçmalık."

"Yemin ederim."

"Benden bir şey saklıyorsun."

Hayır. Hem huzursuzlandı hem de hafızasını kaybetti. Malone'dan korkuyor. Ve El Paso'dan da. Kötü gözleri olduğunu söylüyor."

"Onun hakkında başka neler söyleyebilirsiniz?"

"Başka hiçbir şey yok."

"Hepsi bu mu? Kötü bakışlı yirmi yaşında bir genç mi? Bu benim yeğenimi tarif ediyor. Bana bundan daha fazlası lazım."

"Eh, hepsi bu kadar. Bakın, burada çok meşgulüm, tek elimle hokkabazlık yapıyorum. Gitmem gerek."

"Bekle." Mitch, Tucker'ın kendisine söylediklerini hızla bir araya getirdi ve ajanın ani sonuca varma telaşına ekledi. "Bir muhbirin işi bittiğinde, yerine hemen bir başkası getirilir."

Tucker hiçbir şey söylemedi.

"Jim? Bahse girerim ki gizli ajanlarından biri aniden Ristorante Italiano'nun makarnasına aşermiş."

Hiç bir şey.

Mitch ısrar etti. "Yeni adamınız El Paso'yu gördü. İlk muhbiriniz ve benim verdiğimiz tariftten onu tanıdı, değil mi?" Bekledi, sonra dedi ki, "Sessizliğiniz haklı olduğumu doğruluyor. Öyleyse, bıçaklı o küçük piç kavgadan sonra nereye gitti, söyleyin bana."

Tucker ağzından küfürler savurdu. "Mitch, yapamam."

"Yapabilirsiniz . Lütfen."

Daha fazla küfürden sonra ajan içini çekti. "Akşam yemeği sipariş

etmek için çok geç kalmıştık. Benim görevlim tiramisu ve kahve almıştı."

"Malone hâlâ orada mıydı?"

"Evet. Kapanıştan sonra, benim adamım etrafta bekledi ve El Paso'nun arka taraftaki mutfak kapısından içeri süzüldüğünü fark etti. Yaklaşık on beş dakika sonra, aynı kapıdan çıktı ve ara sokağa doğru yöneldi. Benim adamım onu takip etti, ancak karanlıkta kaybetti."

"Yani El Paso'nun kafasını nereye koyduğunu bilmiyorsun?"

"HAYIR."

"Küfür?"

"Küfür."

Mitch ona inandı, ama sadece ajan da hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğü için. "Tamam. Beni bilgilendirmeye devam et. Telefonumu değiştirirsem, sana mesaj atacağım. Aksi takdirde, bana ulaşmak için bu numarayı kullan."

"Bir dakika," dedi Tucker. " Size bir sorum var."

"Hayır, karnımdaki kesik ölümcül değildi, ama sorduğunuz için teşekkür ederim."

"O değil. Bana restoranın yeni menü ögesinden bahsedin."

Mitch'in kalbi hızla çarpıyordu. Odayı kendisinden ayıran kapalı yatak odası kapısına baktı. "Ne olmuş yani?"

"Söylentilere göre oldukça lezzetli bir yemekmiş. Hem de *çok acı* bir yemek."

"Bunu sana kim verdi?"

"Paralı muhbir. Susmadan önce, bu konu hakkında çok heyecanlıydı. Bana akşamın büyük bir bölümünde Malone'un bizzat yemeğin kusursuz bir şekilde servis edilmesini denetlediğini söyledi. Belki on dakika boyunca yemeğin servis edildiği masada oturdu. Şahsen ilgilendi."

Mitch dişlerini sıktığının farkına vardı. "İspyoncunun adı belli oldu mu?"

"Bay Malone'un misafiri.' Hepsi bu."

"Ha."

"Peki, adı ne?" diye sordu Tucker.

"Söyleyemem."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmak istemiyor musun?"

"Yapmayacağım. Etin marine edilmesi düşündüğümünden daha uzun sürüyor."

"Bu çok tatlı, Mitch, ama bu ciddi bir mesele. Senin müdahalen, zaten gergin olan bu haftada işleri bizim için -yani ajans ve benim için- berbat hale getirebilir."

"Neden yanıcı?"

"Karışmak ölümünüze de yol açabilir."

"Neden yanıcı?"

"Ya da her ikisi birden."

Mitch sonunda pes etti. Tucker ona bu haftanın ne kadar tehlikeli olacağı konusunda anlatabileceği her şeyi anlatmıştı. "En azından El Paso hakkında biraz bilgi ver lütfen."

"Söylediklerimi duydun mu?"

"Dikkatli davranıyorum, Jim."

Acı bir kahkaha attı. "Ve ben de Chanel Number Five kokulu osuruyorum." Bunun üzerine telefonu kapattı.

Mitch bir süre yatakta oturdu, kendisine söylenenleri gözden geçirdi ve bunlarla ne yapması gerektiği üzerinde düşündü. Bir karara vardığında, Auclair Polis Merkezi'ni aradı. Görevli memur telefonu açtığında, kendini tanıttı.

"Merhaba Mitch. Senin olduğunu anlayamadım. Arayan bilinmiyor."

"Telefonumun şarjı bitti. Yedek telefonu kullanıyorum."

"Arayanın aklını kaçırmış biri olabileceğini düşündüm."

"Bölümdeki bazı kişiler de öyle düşünebilir."

"Bununla hiçbir şey kastetmedim," dedi polis memuru hızla. "Sizin psikiyatriste gitmeniz gerektiğinden bahsetmiyordum."

"Kırılmadım. Clarence bu gece devriye görevinde mi?"

"Bakalım." Bir an duraksadıktan sonra, "Hayır, sabah vardiyası o. Saat yedide başlıyor." dedi.

Mitch saatine baktı. İki kırktı. "Şey, bana bir iyilik borçlu. Cep telefonu numarası sende var mı?"

Ana odaya geri döndüğünde, Dylan gözleri yerde, yumruğunu

çenesine vurarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Hemen durdu ve meraklı ve endişeli bir bakışla ona döndü. "Kimdi o?"

"Bana El Paso'yu anlatın."

Ona boş gözlerle baktı. "Şehir mi?"

"O kişi."

Başını öne eğdi ve ellerinin topuklarıyla şakaklarına bastırdı. "Mitch, sana yetişemiyorum. Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum."

Onun şaşkınlığının yapmacık olduğunu düşünmedi. Ama ortada çok fazla şey söz konusuydu, bu yüzden ısrar etmemek olmazdı. "Bu akşam restoranda büyük bir heyecan yarattınız."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Hiç de öyle değil," dedi.

"Evet, öyle. Bay Malone bizzat size verilen hizmeti denetledi."

"Ben onun misafiriydim."

Bu da not edildi.

"Kim tarafından? Sizi kim aradı? İnkâr etmenize rağmen, beni gözetlettiriyor muydunuz?"

"Bu benim sorgulamam, sizin değil. Malone'un ortaklarından herhangi birini tanıyor musunuz?"

Dudaklarını içeri doğru kıvrarak mühürledi. Sonra, "Beni hemen eve götür. Şimdi." dedi.

"Soruyu cevapla," dedi sesini yükselterek.

"Bunu yapmak zorunda değilim," diye bağırdı kadın.

"Eve bırakılmak istiyorsan öyle yap."

Bu onu şaşkına çevirdi. Kollarını odanın her tarafına yayarak bağırdı: "Bu ne, ev hapsi mi? Beni sorgulamaya başlamadan önce, rozetinizi göstermeli veya haklarımı okumalısınız, değil mi? Başparmak vidası veya ayak bileği kelepçesi bekleyebilir miyim?"

"Bu basit bir evet-hayır sorusu, Dylan. Malone'un tanıdıklarından herhangi birini tanıyor musun?"

"*Hayır!* Bu geceye kadar onunla ofisimin dışında hiç karşılaşmadık bile."

"Masada sizinle birlikte kimler vardı?"

"Tek başıma yedim. Bu da belirtilmeliydi," dedi alaycı bir şekilde. "Ortamda hiçbir hareketlilik yoktu. Baş garson, garson ve Roland dışında kimseyle konuşmadım bile. Ayrılmadan önce birkaç dakika

sohbet ettik."

"Nerede?"

"Yanımda masaya oturdu."

"Sadece ikiniz mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşunu genişletti ve başını yana eğdi. "Sen ve Row-land ne hakkında konuştunuz?"

Alaycı tonu onu çok sinirlendirmişti. Onun yerinde olsaydı, o da sinirlenirdi. Bütün boyuna kadar uzandı ve gözlerini kısarak, "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedi.

"Buna güvenmeyin."

Anlattıkları, akşam hakkında kendisine anlatılanlarla örtüşüyordu. Eğer akşam yemeği sırasında başka biriyle birlikte olmuş olsaydı, Tucker'ın muhbiri ona söylerdi. Malone ile özel bir sohbette olduğunu düşünmek midesini bulandırsa da, buna ne kadar önem vermeliydi? Ev sahibinin misafirinin memnun olup olmadığını kontrol etmesi mi? Tamam. Ama hoşuna gitmemişti ve bakış açısı tamamen objektif değildi.

Hâlâ kırgındı. "Bu kadar mı? Geçtim mi? Artık işimiz bitti mi?"

"HAYIR."

Birbirine benzeyen iki koltuğu ayıran üç ayaklı sehpanın yanına yürüdü. Nedense Pat O'Brien's'tan kalma bir küllüğün içinde duran bir beyzbol topunu aldı.

Elindeki topu gelişigüzel sektirerek, "El Paso ile tanışmadınız mı? Bu gece buralardaydı," dedi.

"Yani yine aynı noktaya mı geldik?" Çaresiz ve şaşkın görünüyordu. "Bu bir tuzak soru mu? Bana bir tuzak mı kurmaya çalışıyorsunuz, yoksa gerçekten birinin adı mı bu?"

Tişörtünün eteğini kaldırdı. "Bunu yapan adam o. Malone için çalışıyor."

Bu yeni bilgi karşısında şaşkına dönen kadının nefesi kesildi, öfkeli tavrı gevşedi ve sanki olayı sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi başını yana çevirdi.

Avucundaki beyzbol topunu sektirmeye devam etti. "Kavgadan sonra, restoran kapandıktan sonra, sen ve ben çoktan gittikten sonra, El Paso'nun mutfak kapısından gizlice restorana girdiği görüldü."

"Ama eğer orada çalışıyorsa—"

"Dylan, o bulaşık yıkamıyor ya da yerleri süpürmüyor. İnsanları bıçaklıyor. Bu gece evsizlere yönelik iki saldırı daha oldu. Sen yemeğinin tadını çıkarırken, o kendini beğenmiş, sustalı bıçaklı çocuk, hastan Roland'ın pis işlerini yapıyordu. Ve El Paso ya da onun gibiler, bu geceyi henüz bitirmemiş olabilir. Bu yüzden burada kalıyorsun."

"Mitch—"

"Bu konuda tartışmak fikrimi değiştirmeyecek, o yüzden nefesinizi boşa harcamayın. Malone'a sorunsuz bir şekilde eve ulaştığınızı mesajla bildirdiniz. Orada olup olmadığınızı kontrol edeceğinden yüzde doksan dokuz eminim."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Dürüstlüğünü test etmek için. Bu akşamki plansız akşam yemeğinin amacı buydu. Seni tanımaya çalışıyordu çünkü—"

"Benimle yaptığınız seanslar."

"Harika! Sonunda anlıyorsun."

Beyzbol topunu küllüğe geri bıraktı ve sandalyelerden birine oturdu. Sandalyenin minderleri Bowie ailesinin oturmasından dolayı incelmışti.

Mitch'in kendi kalçası da minderlerin ortasındaki çukurluğa katkıda bulunmuştu. John'la bu çirkin, kalitesiz koltukta yan yana oturup davaları tartıştıkları, bir sonraki balık avı gezilerini planladıkları veya her anlatılışında daha da abartılı hale gelen maceralarına güldükleri saatleri sayamazdı.

Arkadaşını özlemişti. Andrew'u özlemişti. Bu lanet olası intikam arayışından başka hiçbir şeyin ötesinde bir hayata sahip olmayı özlemişti. Belki de intikamını almadan önce bu arayış onu içten içe yiyip bitirecekti.

Ama şimdi vazgeçemezdi. Angela'ya bir söz vermişti. Onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Dylan, kollarını kavuşturmuş, belini kucaklamış, ona belirsiz bir bakışla bakarak durduğu yerden kıpırdamamıştı; şimdi bunun haklı bir bakış olduğunu fark etti.

"Mesai dışı ücretinizi talep edebilirsiniz," dedi, "ama size anlatacaklarımın gizli kalması için bunu önceden planlanmamış bir görüşme olarak yapalım. Anlaştık mı?"

Başını salladı.

"Pekala. Bu akşamın başlarında bana Roland Malone'un Angela'yı öldürdüğünü nereden bildiğimi sormuştun." Kadın tekrar başını salladı.

"Yerinde bir soru. Cevaplanmayı hak ediyor."

Başını sandalyenin arkasına yasladı ve teneke tavana baktı. "Angela'nın intihar ettiğine herkesi ikna eden faktörlerden biri, doğum sonrası depresyonun yanı sıra, evlilik yüzüğünü çıkarmış olmasıydı."

Başını hiç kıpırdatmadan, Dylan'a doğru gözlerini dikti; bunun ne anlama geldiğini anlayacağını düşünüyordu. Yüzündeki kederli ifadeden anladığı anlaşılıyordu.

"Bunu neden yaptığını anlayamadım," dedi. "Bildiğim kadarıyla, nikah töreninde parmağına taktığımdan beri çıkarmamıştı. Herkes için bu, aklının başında olmadığına, bana ve bebeğe karşı farkında olduğumdan daha fazla kin beslediğine dair açık bir işaret gibi görünüyordu. Ve benzeri şeyler."

"Bu varsayımları reddettim çünkü bunları düşünmek benim için çok acı vericiydi. Ama yüzüğünü neden çıkardığına dair alternatif bir açıklama bulamadım."

"Bu yüzden şüpheler peşimi bırakmadı, beni rahatsız etti, Angela'nın akıl sağlığını, evliliğimizi, bana ve Andrew'a olan sevgisini, depresyonunun derinliğini fark edemememi veya kabullenemememi sorgulamama neden oldu."

"Cin, şüphelerimi uzak tutmaya yardımcı oldu ama onları bastırarak kadar içemedim. Hep benimle kaldılar, zihnimin bir köşesinde durup bana alay ettiler."

Başını yastıktan kaldırdı ve doğrudan Dylan'ın gözlerinin içine baktı. "Ta ki bu Pazartesi gecesine kadar."

Hiç kıpırdamadan, dikkatle dinliyordu. Şimdi gözlerini kırptırdı, yutkundu. "Pazartesi gecesine ne oldu?"

"Angela'nın evlilik yüzüğünü sol elinin yüzük parmağından sağ elinin serçe parmağına neden taktığının açıklamasını aldım."

Bunu özömsedi ve durumu anladığında gerçekten ürperdi.

"Hı hı," dedi. "Bilinci yerindeyken yaptığı son şey, onu o arabaya kimin bindirdiğini ve motoru çalıştırdığını bana söylemek oldu."

Bölüm 24

Dylan yanına gidip Mitch'in sandalyesinden masayla ayrılmış olan sandalyeye oturdu. Sandalyenin yastıklı koluna yaslanarak, ona daha fazla şey anlatması için sessizce cesaret verdi.

"Malone ve müşterilerini aylardır gözetliyordum." Pazartesi gecesi Malone'un mutfak kapısına nasıl geldiğini anlattı. "Sadece içeriye bakmak istiyordum, ama birdenbire orada, neredeyse kapı girişini tamamen kaplamış halde duruyordu."

"Birçok zorlu müşteriyle uğraştım ama Malone'un gözleri kadar boş gözlere hiç rastlamadım. Ruhsuz. Hiç fark etmedin mi? Yoksa sana karşı farklı mı davranıyor?"

Cevap vermedi.

"Bunun hakkında yorum bile yapamıyor musun?" diye sordu, kaşını kaldırarak. "Neyse, o yüzüğü gördüğümde, onu orada, o boş bakışların tam ortasına vurmamak için sahip olduğumdan daha fazla öz kontrol göstermem gerekti. Ölürken gözlerinin içine bakmak istedim, o anda bile bir nebze insanlık belirtisi gösterip göstermeyeceğini görmek için."

"Tanrıya şükür o dürtüye kapılmadın," diye mırıldandı Dylan.

"Akıl galip geldi, ama kan dökme arzum çok büyük bir direniş gösterdi."

Söylemek istediği her şeyi söylemişti, orada durdu. Eğer bir yanıt verecekse, şimdi tam zamanıydı. Ona umutla baktı, bir şekilde ona bir şey söylemeye mecbur hissedeceğini umuyordu.

"Elbette, Roland'ın iri cüssesi ve ağırbaşlı tavrı göz korkutucu olabiliyor," dedi.

"Sizi hiç korkuttu mu?"

"HAYIR."

"Onun hakkında dedikodu yapmaman konusunda seni uyarmıştım, değil mi?"

"Mitch, Roland'ın benimle konuştuğu hiçbir şeyi açıklayamam ve açıklamayacağım da. Ama sana *söylemediklerini söyleyebilirim* . Başarılı bir restoran işletmenin günlük sıkıntılarından şikayet etmek dışında, işleriyle ilgili hiçbir şey anlatmadı bana."

"Hiçbir zaman, isim vererek ya da başka bir şekilde, herhangi bir tanıdığından bahsetmedi. Asla." Durakladıktan sonra ekledi: "Hiçbir suçu itiraf etmedi, hele ki sizin ona atfettiğiniz türden bir suçu hiç etmedi."

"Öyleyse elli dakika boyunca ne konuşacaksınız, hava durumu mu?"

Kadın hızla ayağa kalktı. Adam elini uzattı ve bıraktı. "Kötü şaka, kötü zamanlama."

"Öyleydi," dedi ve geri çekildi.

Saçlarını geriye doğru taradı ve ellerini başının etrafına kenetledi. Tanrım, çok yorgundu. Gözlerini kapattı ve en son ne zaman uyuduğunu hatırlamaya çalıştı. Ellerini indirdi ve yorgun gözlerle Dylan'a baktı.

"Durumu açıkça belirttim. Sen de aynısını yaptın. İkimizin de daha ne söyleyebileceğini bilmiyorum." Başını ana yatak odasına doğru eğdi. "Yatağa git. Umarım John, buraya son geldiğinde ayrılmadan önce çarşafı değiştirmiştir."

"Senden ne haber?"

"Misafir geldiğinde çarşafı hep değiştiririm."

Güldü, sonra endişeyle ve yumuşak bir sesle, "Uyuyacak mısın? Çok yorgun görünüyorsun. Canın mı acıyor?" dedi. Eliyle karnının ortasını işaret etti.

"Hafifçe acıyor, biraz çekiyor ama kötü değil. Andrew uyanır uyanmaz ona göstermesi için Mary'ye mesaj attıktan sonra yatacağım. Ona komik GIF'ler gönderiyorum. Onları seviyor." Tekrar yatak odasına doğru başını salladı. "Hadi bakalım."

"İyi geceler."

"Yatak böceklerinin ısırmasına izin vermeyin."

"Aman Tanrım! Bununla ilgili şaka bile yapmayın."

"Şaka yapmıyordum."

Ama onun öyle olduğunu biliyordu. Dudaklarının ayrılmadığı ve gözlerine tam olarak ulaşmayan, hafif bir gülümsemeyle gülümsedi. Sonra döndü ve birkaç adım attıktan sonra tekrar geri geldi.

"Mitch, eğer Malone senin iddia ettiğin gibi bir şey yaptığını itiraf etseydi, profesyonelliğimi ve etik kurallarımı son derece sınavacak bir ahlaki ikilemle boğuşurdum. Lütfen buna inan."

Başka hiçbir şey söylemeden yatak odasına girdi. Kapıyı kapattıktan birkaç dakika sonra altındaki ışık söndü. Mitch olduğu yerde kaldı ve kadının çıkış cümlesinin belirsizliğini düşündü.

Malone itiraf ederse mesleki gizliliğini bir kenara atacağını söylememiştir. Sadece etik kurallarının *sınanacağını* söylemişti. Ama ilk defa ona Roland diye değil, Malone diye hitap etmişti. Bunun, ona farklı bir gözle baktığının bir işareti olduğunu umuyordu.

Misafir odasına girdi ve telefonunu ve pilini rüzgarlık ceketinin cebinden çıkardı. Pilini sadece Andrew'un beğeneceğini düşündüğü bir GIF bulmak için kısa bir süreliğine değiştirdi. GIF'i gönderdi ve mesajın sonuna "Andrew'a benim rock yıldızım olduğunu ve onu sevdiğimi söyle" yazdı.

Roland yatağının kenarında oturmuş, endişeyle bir telefon görüşmesi bekliyordu. Oz ile El Paso'dan kurtulma konusunda yaptığı görüşmenin ardından, restoranın üstünde kendine yarattığı lüks konutuna çıkmış ve yatağına girmişti. Ama beyni bir türlü kapanıp uyumasına izin vermemişti.

Uykusuzluğunun nedenini belirlemeye çalışmıştı. Sonra, zihninde, son birkaç günün olayları üst üste binmeye, rahatsız edici bir yakınlaşma oluşturmaya başlamıştı. Rutinde görünüşte ilgisiz bir dizi aksama, normalin altında hafif bir sarsıntı belirtisi olmuştu. Annesi bunlara ufak tefek sorunlar demişti.

"Küçük ağrılar asla iyiye işaret değildir," diye belirtti, kemikli işaret parmağını ona doğru sallarken. "Titreşim ya da depresyon anlamına gelebilir. Hiç belli olmaz. Bu yüzden onlara dikkat et."

Roland her şeyin düzgün olmasını severdi. Masa örtülerinde kırıksıklık olmamalıydı. Çikolatalı musta topaklar olmamalıydı. Rastgele

gibi görünen, yerinden çıkmış hiçbir şey olmamalıydı.

İşte o kelime yine karşımıza çıktı. "*Görünüşte*". Güvenilmez bir niteleyiciydi. Görünüşte zararsız bir tümör keşfedildikten sonra bir hafta içinde ölebilirdiniz.

Sadece o akşam birkaç tuhaf olay yaşanmıştı: El Paso'nun itaatsizliği ve meydan okuması; bir saatten fazla süredir yerinden kıpırdamayan evsiz bir adamın kendini savunmak için ayağa fırlaması; Dylan'ın restorandan fark edilmeden ayrılması.

Ortadaki kargaşayı yatıştırdıktan sonra geri döndüğünde, personele "misafirinin" ayrıldığını görüp görmediklerini sormuştu, ancak kimse görmemişti, hatta kaldırımda müşterileri yemek salonuna geri gönderen baş garson bile.

Müşterilerinin güvenliği için çevresindeki güvenlik kameraları sürekli devre dışı bırakılmıştı, bu yüzden şimdi onlara ihtiyacı olduğunda hiçbir faydası olmadı.

Onun geri dönmesini beklemekten sıkıldığını ve gittiğini varsaymıştı. Onu ortada bıraktığı için özür dileyen bir mesaj atmıştı. Kadın da kibarca teşekkür edip eve sağ salim vardığına dair güvence vermişti. Adam da kadının sözüne inanmıştı.

Ama geriye dönüp bakınca, belki de yapmamalıydı. El Paso hakkındaki ilk olumlu görüşü yanlış çıktığına göre, belki de Dr. Dylan Reede tarafından da yanıltılmıştı. Belki de onun gizliliğine güvenmekle safça davranmıştı.

Çürümüş etin üzerindeki kurtçuklar gibi, o sızılar tüm vücudunu sarmıştı.

Ani bir dürtüyle ve geç saat olmasına rağmen cep telefonunu aramış, ancak sesli mesajına ulaşmıştı. Üç kez aramıştı. Onun tekrarlayan aramalarını görmezden gelmesi ona hiç benzemiyordu. Alışılmadık çalışma saatleri nedeniyle ona kişisel numarasını vermiş ve uygun bir zamanda aramasını rica etmişti. Gece geç saatlerde veya hafta sonu bile her zaman cevap vermişti, peki neden bu gece telefonu açmıyordu?

Bu tutarsızlığı da giderek artan ufak tefek sorunlar zincirine ekleyince, önleyici tedbirlerin gerekli olduğuna karar verdi. Auclair Polis Departmanındaki köstebekiyle iletişime geçti.

"İki şey istiyorum. Doktor Dylan Reede'nin evine gitmeni

istiyorum."

"Haskell'in terapisti mi?"

"Evet. Şu anda. Evde olup olmadığını bilmek istiyorum. Nedenini bilmenize gerek yok."

"Elbette."

"Onun evine giderken şu taksi şirketini arayın." Adını vermişti. "Kendinizi endişeli bir arkadaş olarak tanıttin. Size New Orleans'tan saat on bir buçuk civarında eve geleceğini söylemişti. Gelmedi ve siz de ona ulaşamadınız. İyi olduğundan emin olmak için nereye bırakıldığını öğrenmek istiyorsunuz."

"Polis rolünü oynamadığım sürece bana hiçbir şey söylemeyebilirler."

"Ancak mecbur kalırsan."

"Evet, efendim."

On dakika sonra, muhbiri rahatsız edici bir bilgi verdi: "Dr. Reede arabaya hiç binmedi."

"Tekrar söyler misiniz?"

"Sürücü arabayı yanaştırdığında kadın kaldırımında duruyordu."

"Bunu zaten biliyorum. Devam et."

"Şey, içeri giremedi ve sonra adam onu kalabalığın içinde gözden kaybetti. Hangi kalabalık olduğunu belirtmedi."

"Kalabalığın ne olduğunu biliyorum. Hadi *bakalım*."

"Sürücü, telsiz operatörüne orta refüjde bir tür karışıklık olduğunu ve bunun her yönde trafiği aksattığını söyledi. Birkaç kez bloğun etrafında tur attı ve Dr. Reede'ye nerede olduğunu soran mesajlar gönderdi. Tam pes edip onsuz ayrılmak üzereyken, Dr. Reede *ona* mesaj *atarak* rezervasyonu iptal etti. Daha önce haber vermediği için özür diledi ve yaşanan aksaklık için elli dolar fazladan bahşiş verdi."

"Onun evine gittin mi henüz?"

"Hayır, ama—"

"*Oraya varın!*"

Şimdi o raporu bekliyordu. Telefonu elinde tutarken bip sesi geldi. "Benimle konuş."

"Ben buradayım ama onun burada olduğunu sanmıyorum."

Roland'ın tansiyonu fırladı. "Peki ya araba?"

"Ön tarafta hiç yok. Onunkisi garajda olabilir ama kapı kapalı, o

yüzden emin olamıyorum. Ev tamamen karanlık."

"Gecenin bu saatinde, öyle olmaz mıydı?"

"Evet, ama kutuda posta var, ayrıca ön verandasında da bir UPS paketi var. Eğer burada olsaydı, onu içeri almaz mıydı?"

Eve gitmemişti. Lanet olası arabaya bile binmemişti! Ona yalan söylemişti .

"Efendim? Evi gözetlemeye devam etmemi ister misiniz? Çıkmaz sokakta. Kalmamın komşuların şüphesini uyandıracağından korkuyorum ve işe gitmeme sadece birkaç saat kaldı. Ne yapmamı istersiniz?"

Roland bir an düşündü, sonra köstebek'e açık talimatlarla başka bir görev verdi. "Bunu yapabilir misin?"

"Kolay olmayacak."

"Kolay olacağını söylemedim," diye homurdandı. "Üstesinden gelip gelemeyeceğinizi sordum."

"Evet, efendim."

"Güzel. O halde vardiyana başla. Bu olmadı. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Dylan Reede'nin adını benim adımla birlikte ağzına alırsan dilini keserim. Haskell'e odaklan. Onunla ilgili her şeyi hemen duymak istiyorum. Anladın mı?"

"On dört."

Roland bağlantıyı kesti ama yatağın kenarında oturmaya devam etti, mühür yüzüğünü çevirerek, bu beklenmedik gelişmeyi düşünürken kelimenin tam anlamıyla dişlerini gıcırdatıyordu.

Bu gece, sırdaşı ve evsiz bir adam, restoranının önünden neredeyse aynı anda kaybolmuştu. Evsiz adam, bu hafta Dylan'la terapiye başlayan, kurnaz bir eski federal ajanın saldırganlığına, çevikliğine ve hızına sahipti. Bunun olma ihtimali ne kadar?

Bu, annesinin onu uyardığı depremin büyüklüğüyle ilgili ufak bir endişeydi.

Roland komodinin çekmecisini açtı ve yedek tesbihini çıkardı.

Bölüm 25

Mitch uyuyabileceğini sanmıyordu ama uyumuş olmalıydı. Gizli telefon çalınca kötü bir rüyadan uyandı. Andrew kaybolmuştu, "Baba, Baba" diye ağladığını duyabiliyordu ama onu bulamıyordu.

Sırtüstü uzanmış, Tucker veya Clarence'tan gelen bir aramayı kaçırmamak için telefonu göğsüne bastırıyordu. İkinci çalışta cevap verdi. "Buradayım."

"Merhaba Mitch, benim."

Clarence. Daha önce genç polisten bir iyilik istemişti. Mitch, Clarence'tan bir evi gözetlemesini istediğinde, Clarence memnuniyetle kabul etmişti. "Bu sana gözetleme becerilerini geliştirme fırsatı verecek."

"Elbette. Ne zaman?"

"En kısa sürede oraya gelebilirseniz sevinirim ve gün doğana kadar kalmanızı rica ediyorum."

"Ah, tamam."

"Fazla mesai ücretinizi kendi cebimden ödeyeceğim, bu yüzden çalışma saatlerinizi bildirmeyin. Ve kendi aracınızı kullanın, polis aracını değil."

"Tamam aşkım."

Ona Dylan'ın ev adresini vermişti. "Çıkmaz sokak. Eğer orada ait olmadığı belli olmayan bir araç görürsen ya da şüpheli bir şey fark edersen, oradan çıkıp beni ara. Yoksa, kalıp evi gözetle, sonra da biri gelirse bana haber ver."

Genç ve tecrübesiz memurun Malone'un maaşlı elemanlarından herhangi biriyle karşı karşıya gelmesi durumunda başa çıkamayacağını biliyordu, bu yüzden Clarence'ın birini gördüğünde yaklaşmaması veya müdahale etmemesi konusunda ısrar etmişti.

"Takviye kuvvet çağırın ve beni hemen bilgilendirin. Orada sadece gözlem yapacaksınız, takip etmeyecek veya kovalamayacaksınız. Anladınız mı? Orada olduğunuzu belli etmeyin. Anladınız mı?"

"Anladım."

Bu talimatları birkaç saat önce vermişti. Eğer Clarence şimdi, şafak sökmeden birkaç saat önce arıyorsa, bildireceği bir şey vardı. "Ne haber?"

Clarence, "Oraya vardığımda her şey normaldi," dedi. "Ama az önce bir araba sokağa çıktı ve o evin önüne park etti."

"Neden fısıldıyorsun?" diye sordu Mitch. "Araba hâlâ orada mı? Sesin duyulabiliyor mu?"

"Hayır, gitti. Bu biraz gizemli geliyor, biliyorsunuz."

"Gizli. Gözetimin amacı da bu zaten." Ardından ölüm sessizliği geldi. "Clarence? İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Ama Mitch onun tamamen iyi olmadığını hissetti. "Sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama, eee... eee... ben... ben..."

Mitch onun yutkunduğunu duydu. *Kahretsin!* "Ne ters gitti?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Ama o evin kime ait olduğuna baktım. Senin psikiyatristinin evi, değil mi?"

Bunun sakıncalı olabileceğini, ancak mutlaka felaketle sonuçlanmayacağını biliyordu. Bu yüzden hafif bir şekilde cevap vermeye karar verdi. "Eyvah, yakalandın. Bu hafta bana ikinci kez bunu yapıyorsun."

"Üzgünüm Mitch, ama—"

"Sorun değil. Senin yerinde olsaydım, orada kimin yaşadığını da araştırırdım. Hatta araştırma yapmış olmana hayran kaldım. Dedektif olarak potansiyelini gösteriyor. Ama hadi arabaya geri dönelim. Gitti, değil mi?"

"Evet."

"Ve hiçbir şey olmadı mı?"

"HAYIR."

"Ne tür bir araba?"

"Koyu renk sedan. Herhangi bir işaret yok."

"Ne kadar uzaktaydınız?"

"Çıkmaz sokağın sonuna doğru, satılık bir evin garaj yoluna park ettim. Ev boştu ama sahibinin hâlâ orada yaşadığı izlenimini vereceğini düşündüm."

"İyi düşünmüşsün. Şoförü görebiliyor musun?"

"Çok karanlık."

"Şoför hiç araçtan inip eve doğru gitti mi?"

"HAYIR."

"Plaka numarasını aldınız mı?"

"Telefonumdaki zoom özelliğini kullanarak fotoğraf çektim."

"Bana mesajla gönder. Ne kadar süre kaldı?"

"Yaklaşık beş dakika. Süreleri not aldım, isterseniz—"

"Hayır, sorun değil." Dylan'ın evin içinde olup olmadığını belirlemek için beş dakika yeterli miydi?

"Koşan birini, köpeğini gezdiren birini, çiçek tarhını sulayan birini ya da buna benzer bir şey gördünüz mü?"

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Kesinlikle. Sıradışı bir durum olurdu."

"Öyle bir şey yok. Ama Dr. Reede'nin verandasında bir paket vardı. Arabayla geçerken fark ettim."

"Bir teslimat mı?"

"Evet."

"Hımm." Buna dayanarak, Mitch'in kendisi de Dylan'ın o akşam evde olmadığı sonucuna varabilirdi. Malone'un onu kontrol etmesi için gönderdiği kişi de muhtemelen aynı sonuca varırdı.

Malone'un, Dylan'ın eve varmasıyla ilgili mesajıyla tuzağa düşürüldüğünü henüz bilip bilmediğini merak etti. Umarım biliyordur. Umarım o şerefsiz endişeden kıvranıyordur.

"Mitch?"

"Evet, özür dilerim. Hala buradayım. Sadece her şeyi iyice düşünüyorum. Bakın, şimdilik bunu aramızda tutalım, tamam mı?"

"Bowie'den bile mi?"

Şimdilik.

"Pekala."

Mitch, "İhtiyatlılık, gözetim eğitiminizin bir parçasıdır," dedi.

"Pekala. Ama özellikle neden beni onun evine gönderdiğinizi sorabilir miyim?"

Harika! Clarence en kötü zamanda iyice aydınlanmış ve kendine güven kazanmıştı. "Kötü bir şey değil. Sadece..." *Düşün* Mitch! "Biraz utanç verici," dedi.

"Utanç verici mi? Neden?"

"Hadi ama Clarence. Biliyor musun? Erkek erkeğe? O çok ateşli ve... Öyle işte."

"Ah," diye kıkırdadı Clarence, rahatlamış bir ses tonuyla. "Anladım. Yanında misafiri olup olmadığını öğrenmek istiyordun."

"Şimdi neden bunun konuşulmasını istemediğimi anlıyor musun? Birimdeki adamlar bana sürekli sataştılar ve hiç susmadılar."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Dostum! Teşekkürler. Hadi eve git, vardiyayı başlamadan önce biraz dinlenmeye çalış."

İmzayı kapattılar ve Mitch derin bir nefes aldı.

Arabanın plakasını sorguladı. Beklendiği gibi, plaka, büyük harflerden oluşan ve hiçbir anlam ifade etmeyen, muhtemelen hiçbir şeyi temsil etmeyen bir limited şirkete kayıtlıydı.

Tapu kaydındaki adresi Google'da aradı. Satılık boş bir arsaydı ve yedi yüz günden fazla süredir satıştaydı. Emlak ilanındaki telefon numarasını aradı ve bir kayıt cihazı numaranın artık kullanılmadığını bildirdi. "Şaşırtıcı değil," diye mırıldandı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ana odadaki küçük bir lamba hariç tüm ışıkları söndürdü. Lamba çok fazla ışık vermiyordu ama John'un yatak odasının kapısını olabildiğince az gürültüyle açmasına yetecek kadardı. Bir elinde tabanca varken bunu yapmak hiç de kolay değildi. Odanın karşısındaki yatağa doğru ilerledi, tabancayı komodinin üzerine koydu ve sonra olabildiğince az sarsıntıyla uzandı.

Dylan, aldığı önlemlere rağmen, kadının yan tarafını, yani kendisine sırtını dönmüş şekilde bıraktı.

"Seni uyandırmamaya çalıştım."

"Sadece hafifçe uyukluyordum. Sen ne yapıyorsun?"

"Seni gözetim altında tutuyorum."

"Bana göz kulak olmaya gerek yok."

"Evet, öyle düşünüyorsun Dylan," dedi ciddi bir ifadeyle. "Öyle düşünüyorsun."

"Roland'ın bana bir tehdit oluşturduğuna hâlâ ikna olmadım. Ama öyle olsa bile, dünyada kimse beni burada bulamaz."

"*Roland'a* geri dönelim," diye düşündü sinirle. "Seni buraya bu yüzden getirdim. Kimse seni bulamasın. Ama diyelim ki biri buldu, dışarıdaki o büyük oda aramızda çok fazla mesafe."

Komodine göz attı. "Silah gerekli mi?"

"Umarım öyle olmaz. Ama lütfen ani hareketler yapmayın. Bir mermi namluya yerleştirdim."

"Neden bu kadar güvenlik önlemi? Ne oldu?"

"Tahminim doğru çıktı. Birileri evinizi kontrol etmeye gitti."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ben polis memuruyum." Kadının sinirle homurdanması onu da rahatsız etti. "Bana güven, tamam mı? Buradayım ve kalacağım."

"Ne kadar süreliğine?"

"Gün doğana kadar."

"Peki sonra ne olacak?"

"O zaman... Bilmiyorum. Düşünüyorum da. Tekrar uyumaya devam et."

Bir süre hareketsiz yattıktan sonra ona doğru yan döndü. "Bunu teslimiyet olarak algılama. Sadece başka ne seçeneğim olduğunu bilmiyorum."

"Hiçbiri."

"Yaralı ve güçsüz haldeyken seni alt edip kaçmayı başarabilirim belki. Ama hayatı tehdit eden tehlikelerle dolu bir bataklıkta çok uzağa gidebileceğimi sanmıyorum."

Ses tonundaki ironiyi duyunca başını yastığa çevirdi ve başarılı olma şansını değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Formdasın. Kamuflej garajına kadar gelebilirsin belki."

"Eğer bir mucize eseri onu bulsam bile, içine nasıl gireceğimi bilemezdim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu kilit mekanizmaları karmaşık. Ama doktora sahibi olduğunuzu unutmayın. Belki çözersiniz. Ancak," dedi işaret parmağını kaldırarak, "garaja girseniz bile, her iki aracın anahtarını da sakladım."

"Ve telefonumu da el koydular."

"Öyle bir şey var," dedi. "Yani..."

"Yani, gerçekten çıkmazdayım."

"Aşağı yukarı öyle."

Gülümsediler, sonra adam ciddileşti. "Kocan hakkında konuşman için seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Neden o fanusun içinde olduğunu, neden kendini kontrol altında tuttuğunu, sanki en ufak bir gevşeme olsa bile dağılıp gideceğinden korktuğunu öğrenmek istedim. Şimdi nedenini biliyorum." Pişmanlıkla ona baktı. "Bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim."

Düşünceli bir şekilde, gözlerini adamın omzunun ötesindeki bir noktaya dikti, sonra tekrar onun gözleriyle buluştu. "Sanırım bunun hakkında konuşmam gerekiyordu. Yıllardır, avukatlık yapmaya başladığımdan beri, bunu gerçekten yapmamıştım."

"Bu nasıl oldu?"

"George'un naaşı ABD'ye geri getirildikten sonra bir anma töreni düzenledim. Psikoloji profesörlerimden biri katıldı. Bir hafta kadar sonra beni öğle yemeğine davet etti ve çalışmalarımı sürdürmem konusunda ısrar etti."

"Öyle yaptım ve doktoramı aldıktan sonra aynı danışmanım bana tamamen yeni bir başlangıç yapmamı önerdi. Çevremdeki birçok kişi George'u ve hikayemizi biliyordu. Bunun durgunlaşma tehlikesi yarattığını söyledi ve bana yer değiştirmemi, kendime yeni bir hayat kurmamı tavsiye etti."

"Auclair'de emekli olmak isteyen ama hastalarını iyi ellere bırakmak isteyen bir meslektaşı vardı. Beni tavsiye etti. Şimdi, dört yıl sonra, işte buradayım."

"Başarılı bir iş kolunda."

"Şanslıydım."

Bu tam bir karmaşa, diye düşündü. Polis memuru olarak, kadının vermeyi reddettiği bilgilerin peşindeydi. Kadın, Malone'u yakalamak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi sağlayabilecek kahin olabilirdi. Bunun yerine, kadın inatla bir engel olarak kalmıştı.

Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değildi. Ellerini yanağının altına bastırmış, sıcak ve şefkatli, yaklaşılabılır, dokunulabilir, inanılmaz derecede seksi bir şekilde yatıyordu ve adam onu istiyordu.

"Yeni bir yere taşındınız," dedi, "ama yeni bir hayat kurdunuz mu?"

"Özel hayatımla ilgili yasak konuya tekrar mı dönüyorsunuz?"

"Şey, o konu hakkındaki önceki konuşmamızı bitirmedik."

"Evet, yaptık. Size bu konuyu konuşmadığımı söylemiştim."

"Hastalarla ilgili değil, biliyorum. Normalde değil. Ama benim başıma gelen ve başka bir hastayla sizin başınıza hiç gelmeyen tüm şeyleri düşünün."

"Hiç kimse ofisime girmedi, evime gelmedi. Hiç kimse beni kaçırmadı."

"Gördün mü? Dönüştürücü deneyimler. Bu gece hayatımı kurtardın," dedi, hafifçe karnına vurarak. "Bazı kültürlerde, birinin hayatını kurtarmak seni ona sonsuza dek bağlar."

Hafifçe güldü. "Hangi kültürler?"

"Unuttum ama bunun bir şey olduğunu biliyorum." Yan tarafına dönerek ona baktı. "Panik yapma, sadece boynum tutuluyor."

Yeniden yerleşme sürecini bir gösteriye dönüştürdü ve bu da onları birbirine daha da yakınlaştırdı. "Ah, çok daha iyi. Nerede kalmıştım? Ha, biliyorum. Birlikte yaşadığımız hayat değiştiren deneyimler göz önüne alındığında, fanusun dışındaki hayatınız hakkında biraz bilgi edinmeye hakkım olduğuna inanıyorum."

"Ne gibi?"

"Mesela hiç tutkulu ilişki yaşadınız mı?"

Ona bir bakış attı.

"Ah. Ateşli *değil mi* ? Hmm, çok kötü." Pişmanlık numarası yaptı. "Peki, erkek arkadaşların nasıl? Kaç tane? Birden fazla mı, yoksa yirmiden az mı?" Eliyle spiral bir hareket yaptı. "Yaklaşık olarak."

Bir başka bakış.

"Peki. Şu an bir erkek arkadaşın var mı?"

Göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. Yüz hatları sakinleşti. Adam, aslında hassasiyetini gizlemek için sergilediği geri çekilme belirtilerini fark etti; oysa bu durum tam tersini yapıyordu; hassasiyetini açıkça ortaya koyuyordu.

"Hayır mı?" Sonra imalı bir şekilde fısıldadı, "İster misin?"

Gözlerini açtı ve özlemle onun gözlerine derinlemesine baktı. Bu *bir özlem*di, kahretsin. Bunu biliyordu. Ama söylediği şeydi: "Benim

sevgilim olamazsın Mitch. Ben senin terapistim."

Elini saçlarının altına kaydırıp ensesine doğru düzeltti. "Doktor Reede?"

"Ne?"

"İşten kovuldun."

Bölüm 26

Ağzını onun ağzıyla, sahiplenici ve aceleci bir şekilde kapattı ve Tanrım, o da bunu çok istiyordu. Ona sarılmadan ve kendini ona teslim etmeden bu kadar uzun süre nasıl dayanabildiği onun için bir gizemdi. Yarasına bakmak, bedenine yakın olmak ama onunla hiçbir yakınlık kuramamak, sadece dokunmak ama okşamamakla geçen bir işkence olmuştu.

Vücudu, her biri öpmeyi çok istediği yara izleriyle dolu, kaslarla sıkıca sarılmış bir deriyle şekillenmişti. Yanaklarının, dudaklarının ve göğüslerinin, göğsünün üst kısmını kaplayan tüylerin dokusunu hissetmesini istemişti. Bu tüyler, göbeğinin altından başlayıp kot pantolonunun bol bel kısmına doğru uzanan pürüzsüz, ince banttan farklı bir dokuya sahipti. Kalça kemikleri arasındaki düzlükte yelpaze gibi yayıldığını hayal etmişti.

Antiseptik sürerken iki kez, yanmayı hafifletmek için ona üflemesi konusunda onunla dalga geçmişti. Yüzü, yaydığı sıcaklığı hissedebilecek kadar yaklaştığında, tam da bunu yapmaya, hafifçe üflemeye ve ardından hassas bir noktasına bir öpücük kondurmaya ne kadar çok heveslendiğini hissetmiş miydi?

Ve şimdi, dili onun dilini ararken, katı öz kontrolünün hayatına zerre kadar mutluluk katmadığını fark etti. Birine çok fazla duygusal bağlanmaktan kaçınması, trajedisinin acısını hiç hafifletmemiştir; sadece onu o acıya daha da bağlamıştır.

Bu yüzden, sonuçlarını umursamadan, kolunu boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti; bu sırada sırtını yukarı doğru bükerek göğüslerini onun göğsüne değdirdi; bu hareket onu şaşırtmış ve memnun etmiş gibi görünüyordu.

Onun gülümsemesini görmekten ziyade dudaklarında hissetti.

Öpücükler arasında mırıldandı, "Hayvansal çekiciliğim seni ele geçirdi, değil mi?"

Bu tam da Mitch'in söyleyeceği türden bir şeydi, göğsünde bir sevinç balonu belirdi. Dişleriyle onun alaycı dudaklarını ısırды, ta ki o da tahrik olmuş bir hırıltıyla tekrar ağzını yakalayana kadar.

Tutku, ateş ve özlemle öpüştiler; bir öpüş diğerine karışarak, nefesleri kesilene kadar etkileyici bir süreklilik oluşturdu. Dudakları aralandı, ikisi de nefes nefese kaldı, sonra onu bir kez daha, derinden ve sevgiyle öptü, ardından öpüşmeyi kesti.

Elleriyle yüzünü kavradı. Gözleri yüz hatlarında dolaştı, her birinde durakladı, sanki hayranlıkla inceliyor, ezberliyormuş gibi. İç çekerek adını söyledi. "Bunu sürdürmeyi nefes almaktan daha çok istiyorum. Ama eğer sonrasında kendini suçlayacaksan, olmaz."

"Yapmayacağım. Zaten sınırı aşım."

"Kafenin dışında öpüştüğümüz zaman mı?"

Ellerinin kucaklamasının izin verdiği ölçüde başını salladı. "Bekleme odasına girdiğimde seni orada ayakta dururken gördüm."

İnanmaz bir şekilde içini çekti ve sanki kadının bu ifadeyi bir şekilde düzeltmesini bekliyormuş gibi ona baktı; sonra, düzeltme yapmayacağını anlayınca onu kendine doğru çekip sıkıca kucakladı.

"Dikkatli ol," dedi, "yaranı tekrar açarsın."

"Bu beni öldürmez. Ama burada başladığımız işi bitirmezsek öleceğim."

Başını eğdi ve yüzünü göğüslerinin arasına gömdü. Üzerinde hâlâ onu kirli düşüncelerle sarhoş eden krem rengi bluz vardı, ama yüzünü göğsüne sürtünceye kadar yatmadan önce sütyenini çıkardığını anlamadı.

İpeksi kumaşın altında, meme ucu çoktan sertleşmişti. Ağzını üzerine açıp emmeye başladı, bir yandan da diğer memesini aradı, sıkı, şekillendirdi, ucunu nazıkçe çimdikledi.

Bacakları onunkine sürtünüyordu ve yanına geldiğinde üzerine uzandığı örtüleri üzerinden ittiğini fark etti. Örtüler yatağın ayak ucunda toplandığında, kırmızı ojeli ayak tırnaklarından incecik bir

k lota kadar o uzun balerin bacaklarını inceledi.

Bu manzarayı görünce nefes alışverişi sertleşti. Başparmaklarını esnek dantel parçasına geçirip onu bacağının ortasına kadar çektiğinde ise nefesi tamamen kesildi.

Ama bu sadece bir kalp atışı süresince sürdü. Sonra cıva gibi hareket etti, tişörtünün arkasına pençeleriyle yapıştı ve başından aşağı çekti, kot pantolonunun yıpranmış düğme deliklerindeki perçinleri söktü, pantolonu kalçasından aşağı indirdi ve sonra onun üzerine uzandı.

K lotlar artık bir kenara atılmıştı, kalçalar ve uzuvlar yerlerini almıştı. Kadının kalçaları onu, bacaklarının arasındaki genişleyen boşluğa doğru bastırmaya davet ediyordu ve o da öyle yaptı, ta ki penisinin başı tam *oraya* gelene kadar.

Sonra, tek bir hamleyle, içine girdi. Derine, ama yeterince derine değil. Tamamen içine girip, yalvarırcasına kendisine sürtünen o kısmına s rt nene kadar yeterince derin değildi.

Ellerini kadının başının iki yanına yerleştirerek kendini yukarı kaldırdı, mükemmel açıyı yakalamaya çalıştı ve kadının nefesi kesildiğinde ve parmaklarını adamın ensesine doladığında bunu başardığını anladı.

Sonra, onunla uyum içinde, ilkel bir ritimle hareket etmeye başladı; karşılıklı yoğunlukları, hızlı bir doruk noktasına yol açan bir sürtünme yarattı.  nce o çığlık attı, ardından tüm vücudu gerildi, hiçbir şeyi saklamadan, niyetle kasıldı.

Sonunda her şey bittiğinde, oldukları yerde kaldılar; adamın başı kadının üzerine eğilmişti, kadın ise hayretle adamın gözlerine bakıyordu; ikisi de patlak veren ve onları altüst eden bu tutkuya inanmakta güçlük çekiyordu.

Yavaş yavaş parmakları gevşedi, elleri omuzlarından kaydı ve ardından kolları cansızca yanlarına düştü. Adam onun üzerine eğildi. Göz kapaklarını, elmacık kemiklerini, doymuş bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarını öptü. Alnını onun alnına yasladı ve ağzından uzun bir nefes verdi.

"Tanrım, sevişmeyi çok  zlemişim."

Karnına yaslanmış halde, onun karnının kasıldığını ve hafif bir kahkahayla titrediğini hissetti. "Ben de  yle."

Başını kaldırıp onu daha iyi görebildi. "Yani sen...?"

"HAYIR."

"Hiç kimse?"

"HAYIR."

"Ben de öyle düşünüyorum. En azından bir günlük perhizi telafi ettiğimizi düşünüyorum."

"En azından."

Kendini küçümseyerek kaşlarını çatı. "Bir mağara adamının zarafetine sahiptim. Aslında, bir mağara adamından bile daha az."

Ellerini başının üstüne kaldırdı ve gerindi. "Eğer incelikli hareketlere bir saniye bile harcasaydın, yanıp kül olurdu."

"Kaybedecek bir saniyem bile yoktu."

"Fark ettim."

Uzun bir öpüşmenin ardından, adam ondan uzaklaştı, sırt üstü uzandı ve kot pantolonunu çıkardı. Kadın dirseğine dayanarak doğruldu ve pantolonun kesiğini incelemek için adamın üzerine eğildi. "Üç düğme koptu."

Başını kaldırdı ve gövdesinin uzunluğu boyunca aşağıya doğru baktı. "Önemli bir hasar göremiyorum."

İncelemesine devam etti. "Demek buraya saklıyorsunuz." Tereddütle parmağının ucuyla, sol kalça kemiğinin hemen altından başlayıp uyluğunun üst kısmından neredeyse dizine kadar uzanan dövmeyle takip etti. "Excalibur, değil mi? Kral Arthur'un kılıcı."

"Çok güzel."

"Neden?"

"Babamın da kolunda buna benzer bir dövme var. Vietnam gazisiydi. Orada çok kötü işlere bulaşmak zorunda kaldı. Dövme hakkında soru sorabilecek yaşa geldiğimde bana efsanesini anlattı. Kılıcın, bir kralın, savaşçının veya herhangi bir erkeğin sahip olması gereken ahlaki ve onurlu nitelikleri temsil ettiğini söyledi. Dövme, bu erdemlerin sürekli bir hatırlatıcısı olacaktı."

"Neden buraya, ön kolunuza değil?"

"Şey, kılıcın asılacağı yer de aşağı yukarı orası değil mi? Üstelik bir adam çelik kadar sert olmayı hedeflemeli. Bu tezatlık bana ilginç geldi—"

"Anladım," dedi gülerek. "Çok fallik. Freud'u incelemiştin,

hatırlıyor musun?"

Sonra kadın yan tarafına uzandı ve adam da kendi tarafına döndü, böylece yüz yüze geldiler. Zaten doğal ve tanıdık gelen bir hareketle, adam elini kadının kalçasına koydu. Bacakları birbirine dolandı.

"Peki ya bu?" Daha önce sorduğu, sağ omuz kasına dövme yapılmış melek kanatlarını okşadı. Gözlerine bakarak usulca, "Angela?" dedi.

Hayır. Onunla tanışmadan birkaç yıl önce zaten bu hastalığa yakalanmıştım.

Hiçbir şey söylemedi, konuyu irdileyip irdilememeyi ona bıraktı. Bu, zamanla tanıdığı bir terapi tekniği idi ve bu sefer buna boyun eğdi.

"Bir arkadaşımın anısına. Afganistan'da birlikte görev yaptık. Katolik papazıydı. Taliban tarafından esir alındı. Rahip olması..." Omuz silkti. "Esir alanlar bunu hiç hoş karşılamadı. Hatta cesedinin parçalarını toplayıp eve göndermemize bile izin vermediler."

Hiçbir şey söylemedi, sadece elini onun göğsüne koydu.

Ciddi bir şekilde başını salladı, sonra elini kalçalarının üzerinde gezdirip hafifçe sıktı. "Yeter bu kadar. Bana kendinden bahset."

"Şey?"

"Doğum günün ne zaman, en sevdiğin yemek ne, en sevdiğin şarkı ve film ne, çikolata mı vanilya mı? Biliyorsun, ilk buluşmada sorulacak şeyler."

"Bu pek de randevu sayılmaz. Bana akşam yemeği bile ısmarlamadın."

Bacaklarının arasındaki cennet köşesine baktı. "Bunu yapmak zorunda değildim."

Kadın onun kalçasına vurdu. Adam gülerek eğildi ve onu öptü. Kadın göstermelik bir direnç gösterdi, ama sonra elini adamın ensesine koydu ve birbirlerine duydukları açlığı yeniden ortaya koyan birkaç tutkulu öpücüğün ardından, adam ağızdan ağıza ön sevişmeyi daha yavaş bir hale getirdi.

Boğazını öptü ve aşağı doğru inerek bluzunun en üst düğmesine ulaştı ve ustaca çözdü. "Seni ilk gördüğümünden beri düğmelerini çözmeyi istiyordum."

Her ne kadar kendi başına buyruk bir şekilde işleri hızlandırmak

istese de, acele etmedi. Düğme düğme, güzel göğüslerini ortaya çıkardı. Üst kısımlara hafif öpücükler kondurmak, önce bir meme ucunu sonra diğerini diliyle okşamak, ardından yarım ay şeklindeki dolgunluğun altındaki kıvrımı yalamak için durakladı.

Bluzu omuzlarından yavaşça indirdi ve kollarını kolluklardan çıkarmasına yardım etti, sonra da yatağın kenarına bıraktı. "Bunu atmaya neredeyse kıyamıyorum. Diktiğim en sevdiğim kıyafet parçası. Ama... sen. Sen bambaşka birisin."

Göğsünü kaldırdı ve meme ucunu ağzına aldı. Diğer eli vücudunda aşağı doğru kaydı, sonunda cinsel organını avucunun içine alıp parmaklarını içeri doğru kıvrıdı. Avucunun topuğuyla bastırıp geri çekerek baştan çıkarıcı bir masaj yaptı.

"Mitch," diye inledi. "Sadece... sadece."

"Tam olarak ne?" Başını göğüslerinden kaldırdı. Gözleri kapalıydı, boynu kamburlaşmış, başı yastığa gömülmüştü. Ona eziyet etmeye devam ederek fısıldadı, "Dylan?"

"Hmm?"

Orta parmağını ondan çekti ve en çok dokunulmasını istediği yerlere yavaşça, ıslak bir şekilde spiraller çizerek okşadı. "Tam olarak ne?" diye tekrar sordu şeytani bir fısıltıyla.

"Sadece... Sadece durma."

Güzel bedeni, orgazmın etkisiyle büküldü. Elleri çarşafı kavradı. Hıçkırıklarla titreyen sesiyle onun adını fısıldadı. Kapalı göz kapaklarının kenarlarından süzülen gözyaşları saçlarına karıştı.

Tamamen dağıldı.

İzlemek çok güzeldi.

Olayın yatışmasını bekledikten sonra elini çekti ve içine girdi. Kargaşa geçmişti ama şanslıydı ki, sonrasında gelen tatlı dokunuşları deneyimleme fırsatı buldu.

Gözlerini açtığı anda gözyaşlarını silerek fısıldadı: "Hayatımda ilk defa ağlıyorum."

Gülümsedi. "Memnuniyetle, hanımefendi."

Burnunu çekti ve alnından bir damla yaş daha süzüldü, ama aynı zamanda gülümsüyordu. "Beni aynı anda hem güldürmeyi hem de ağlatmayı nasıl başarabilirsin?"

"Aynı anda birden fazla işi yapmada iyiyim."

Gülümsemesi daha da genişleyerek, onun altında kıvrandı. "Çok güzel hissettiriyor. Çok dolusun."

"Gittikçe daha çok doluyor," diye inledi. "Bir daha böyle hareket edersen, çaresiz kalacağım."

"Söz veriyor musun?" diye sordu. Kadın kalçalarını hafifçe oynattı. Adam yavaşça geri çekildi, ardından onları tekrar bir araya getiren acele etmeden bir hareketle karşılık verdi. "Öp beni," dedi kadın.

"Memnuniyetle." Ellerini tuttu ve başının iki yanına yerleştirdi. Sonra avuç içleri birbirine, ağızları birbirine değecek şekilde onunla sevişti.

Bölüm 27

Mitch birden dimdik oturdu ve otomatik olarak komodinin üzerindeki tabancasına uzandı.

Telefonun iki kez daha çalmasının ardından, onu uyandıranın uyurken bilinçaltında dinlediği kayalık ön veranda basamağı değil, telefonun çalması olduğunu fark etti.

Telefonu kaptı ve cevaplamak için ekranı kaydıldı. "Tucker?"

"Hayır, John Bowie."

"Aa. Aa? Hey, dostum. Dur bir dakika. Bu telefon numarasını nereden buldun?"

"Memur Clarence."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Şu an burada benimle. Buraya geldiğimde beni bekliyordu ve ofisimde özel olarak konuşup konuşamayacağımızı sordu. Senin hakkında. İlginç bir konuşmaya dönüşüyor. Senin de bu konuşmaya dahil olmanı isterim."

"Üzgünüm ama biraz meşgulüm."

"Neredesin?"

"Beni arayıp bunca soruyu sormak için biraz erken değil mi? Saat daha sekiz bile olmadı ve ben normalde dokuzdan önce işe gelmem gerekmiyor."

"Bana o sinirli ses tonuyla konuşma," dedi John. "Bir şeyler çeviriyorsun. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Clarence sana her şeyi anlatmadı mı?"

Arka plandan polis memuru kekeleyerek, "Özür dilerim, Mitch," dedi.

"Bunu boş verin. Bir de neden hoparlördeyiz?"

"Çünkü bağlısın," dedi John.

Mitch içinden küfretti.

"Seni ihbar etmek istemedim," dedi Clarence. "Seni baş belasına sokmak istemedim ama—"

John sözünü kesti. "G veninizi boşa çıkarmak istemedi, ancak bu sabahın erken saatlerinde sizin için yaptıklarını bildirmek zorunda hissetti. Bu memuru imkansız bir duruma soktunuz."

"O polis memuru size gelmeden önce durumunun imkansızlığı hakkında benimle konuşabilirdi."

"Denemeye alıştım Mitch," dedi Clarence. "İşe giderken senin dairene uğradım, seninle yüz yüze konuşmayı umuyordum ama orada değildin. Doktor Reede'i takip etmeyi bırakman için seni ikna edebileceğimi düşündüm."

Dylan hareketsiz yatıyordu, ancak Mitch onun uyanık olduğunu ve dinlediğini biliyordu. Adı anıldığında, gözünün ucuyla dirseklerinin üzerine doğrulduğunu gördü.

Telefonda, "Dr. Reede'i takip etmiyorum," dedi. " *Toplarım morarana kadar onunla sevişiyorum ama onu takip etmiyorum* ."

"Buna ne dersin?" dedi John. "Clarence'ı evine misafiri olup olmadığını sorması için göndermek mi? Bu, tacizin tanımıdır. Daha az suçtan tutuklananlar oldu."

"Doktor Reede bizzat beni suçladı mı?"

John, "Clarence bana bunu anlattıktan sonra onu aradım," dedi.

" yle mi? Eee?"

"Servis yetkilileri cep telefonundan kendisine ulaşmaya çalıştılar ancak sesli mesajına ulaştılar."

"Hmm, ilginç. Genellikle telefonlara zamanında geri döner," dedi Mitch.

"Masum ve aptal numarasına inanmıyorum Mitch. Seni çok iyi tanıyorum. Evde değilsin. Burada değilsin. Neredesin?"

"şey." John ve Beth'in yatağının John'a ait tarafında çıplak oturuyordu. Dylan da John ve Beth'in yatağının Beth'e ait tarafında çıplak bir şekilde uzanmıştı. "Burada her şey yolunda, John," dedi.

"Nasıl olduğunu sormadım. Nerede olduğunu sordum."

"Pekala," dedi, sesi biraz kırıg n geliyordu. "Ne yaptığımı merak mı ediyorsun? Anlatayım. Dün gece mahsur kaldım."

"Nerede mahsur kaldın?"

"İçten içe."

"Yani... Bıçaklandı mı demek istiyorsun?"

"Karnımda kesikler var. Karnımın solundan sağına ince bir gülümseme gibi uzanan kırmızı bir çizgi var."

"İsa aşkına, Clarence, bundan haberin var mıydı?"

"Hayır efendim. Şimdi kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

Mitch kendi kendine, "Yapmalısın," diye mırıldandı.

"Mitch, durum ne kadar kötü?" diye sordu John.

"Sorun yok. Hallettim." Dylan'a baktı ve göz kırptı.

"Nasıl oldu? Nerede? Kim yaptı?"

Mitch ne kadar bilgi vermesi gerektiği konusunda kendi kendine tartıştıktan sonra, "Bayou Coeur cinayetleriyle ilgili bir ipucunun peşindeydim. Bana o davadan uzak durmamı söylediğini biliyorum, ama aklımdan çıkmayan bir his vardı. Bu yüzden New Orleans'a gidip etrafa bir göz attım. Bazı sorunlarla karşılaştım." dedi ve durakladıktan sonra ekledi: "İşte şimdi beni azarlayacaksın."

John anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, derin bir nefes verdi ve sonra, "İyi olmana sevindim. Buna ne sebep oldu?" dedi.

"Sanırım adam benim görünüşümü beğenmedi. Üzerime atladı, sustalı bıçağını çıkardı, beni kesti ve canı pahasına kaçtı."

"Peşinden gittin mi?"

"Hayır. Ben bile daha akıllı davrandım. Orası benim bölgem değildi, onun bölgesiydi. Ne arkadaşlarının ne de yerel polisin beni orada tuzağa düşürmesini istemedim, bu yüzden oradan ayrıldım."

"Bana onun bir tarifini verin. NOPD'ye haber vereceğim."

"Negatif."

"Sadece bu adamı radarlarına almak için," dedi John.

"Hayır."

"O halde, tanınmış bir psikoloğu takip etme suçuna bir de adaleti engelleme suçunu ekleyebilirsiniz."

"Lanet olsun," diye iç çekti Mitch. "Pekala, ama beni kaynağınız olarak ifşa etmezseniz her şey daha iyi olur."

"Anlaşıldı."

"Tamam. Küçük yapılı bir adam. Yirmili yaşlarının başında. Kendine güvenli. Sert bir tip olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Saldırmadan önce bile, onu sokaklarda yetiştirilmiş, korkutucu bir tip

olarak değerlendirmiştim."

"Pek de açıklayıcı bir ifade değil."

"Bu idare etmek zorunda."

John, "Bekleyin. Lear ve Nix bu tarafa geliyorlar. Onları durdurur musun, Clarence? Onlara bir dakika içinde yanlarında olacağını söyle." dedi.

"Mitch, gerçekten çok zgnm," dedi Clarence.

"Evet, evet. İyi günler."

İçeride bir hışırtı ve bir kapı kapanma sesi duyuldu, ardından John alçak sesle, "Malone'un etrafında takılıyordun, değil mi?" dedi.

"Hoparlör kapalı mı?"

"Evet."

"yleyse, evet. Suluyum."

"Mitch—"

"şimdi değil. Sonra bana saldırabilirsin, ama şu an iyi dinle. Sustalı bıçaklı o pislik Malone için alışıyor. Adı El Paso. Yeni katıldı ve Malone'un onu evsizleri rahatsız etmesi için tam zamanlı olarak işe aldığından şüpheliyim, ki bana saldırdığı sırada yaptığı da buydu. Benden önce iki kişiye daha saldırmıştı. Tehlikeli biri."

"Bu bilgilerin hepsini nereden aldınız?"

"Güvenilir bir kaynak."

"Tucker?"

"Güvenilir bir kaynak."

John bunun bir evet cevabı olduğunu biliyordu. "yleyse, saldırganın sizi önceki işinizden tanımadığından emin misiniz?"

"yle düşünmüyorum."

"Ancak?"

" Ama eğer öyle yaparsa, Malone benim onun evinin hemen dışında pusu kurduğumu öğrenecek. Bundan hiç hoşlanmayacak. Bu yüzden sessiz kalıp tepkisini bekleyeceğim. Bundan sonra ne yapacağıma o karar verecek."

"Benim bilgim olmadan hiçbir hamle yapmayın."

Mitch hiçbir şey söylemedi.

"Mitch, ciddiylim."

"Seni duydum. Bilgin dışında olmadı."

John sinirli bir şekilde tısladı. "Nerede saklanıyorsun?"

"Kimsenin aklında bile yok. Yasaklara meydan okuyan Cajunlar bunu sağladı." Başka söze gerek yok.

John'un kaşlarının arasındaki çukurun daha da derinleştiğini hayal edebiliyordu; konsantre olduğunda bu durum genellikle böyle oluyordu. Sonunda, "Bir sezgiye güveniyorum. Aklıma geldi ki Dr. Reede evde değil ve cep telefonundan da ulaşamıyor. Siz de ulaşamıyorsunuz." dedi.

"Sen bir dâhisin."

"O seninle," dedi John. Ardından ağır küfürler savurdu.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum ama—"

"Görünüşe göre terapistinizle birlikte bir odaya kapanmışsınız."

"Gördün mü? Dediğim gibi, dahi. *Neden* saklandığımızı duymak ister misin, istemez misin?" Bir süre durakladıktan sonra devam etti. "Malone, bıçaklanan evsiz adamın aslında eski bir narsist olduğunu öğrenirse ve bu eski narsistin kafasının içinde neler olup bittiğini öğrenmek isterse, bunu kime sorabilir ki? Tabii ki eski narsistin terapistine. İşte bu yüzden dün gece evini gözetmesi için her şeyi anlatan Clarence'ı görevlendirdim."

"Bu, numara yapman için uydurduğun karmaşık gerekçelerden biri gibi geliyor."

"Öyle gibi geliyor ama değil. Clarence sana evinin önündeki arabadan bahsetti mi?"

"Evet."

"O arabanın kime ait olduğunu bulmaya çalışmak sizi Çin'e kadar uzanan bir labirentin içine sürükleyebilir, ama ben Malone'a ait olduğuna bahse girerim. Dylan Reede'ye birdenbire ilgi duyup evini gözetleyecek başka kim olabilir ki?"

"*Sen* ," dedi John. Sonra içini çekti. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Yani planın onu kilit altında tutmak—bu arada, benim kilit ve anahtarım. Bu konuda ne düşünüyor?"

Mitch ona baktı ve kaşlarını kaldırdı; kadın ona utangaç bir gülümseme verdi. "O da ikna oldu," dedi. "Tıpkı Beth'i buraya sakladığında yaptığı gibi."

"Bu farklıydı."

"Kesinlikle öyleydi," dedi Mitch. "Sen korkulu rüyanın kim olduğunu bilmiyordun. Ben biliyorum. Ve yine de—"

"Bekleyin, masa telefonum alıyor. Bayou Coeur hakkında yeni bir şey bildirmek için Darcy olabilir."

John gelen aramayı yanıtlarken Mitch yanında durdu. Uzanıp Dylan'ın kolunu okşadı. Acı bir gülümsemeyle, "Ne sabah ama, değil mi?" dedi.

O cevap veremededen John geri döndü. "Mitch, ben Mary."

"Seni mi arıyorum?"

"ünkü sana ulaşamadı. Çok üzgün. Acil servisteler."

Bölüm 28

Allen Busby, yılın 365 günü, evindeki şık ve yüksek teknolojili spor salonunda bir saat süren zorlu bir antrenman yapıyordu. Aerobik yapıyor, ağırlık kaldırıyor ve yoga hareketleriyle esnekliğini koruyordu. Orta yaşta oluşacak göbek ve sarkmalardan kurtulmaya kararlıydı.

Roland Malone bunların hepsini biliyordu. Ayrıca, malikanenin alev alması veya SWAT ekibinin yaklaşması dışında herhangi bir nedenle o saatin kesintiye uğramasının affedilemez bir suç olduğunu da biliyordu.

Ancak bu sabahki gelişmeler Roland'ı kuralı çiğnemeye zorladı. Saat sekizden kısa bir süre sonra, antrenmanının yaklaşık onuncu dakikasında Oz'u aradı.

İlk iki aramasına cevap verilmedi. Oz üçüncü aramayı öfkeyle yanıtladı: "Bana kamyonların durdurulduğunu söylemeyin sakın."

"Bildiğim kadarıyla değil," dedi Roland, sesindeki sertliği gizleyemeden. Oz'un Caballeros'a yaptığı soygunu tamamlanana kadar kendisine söylememesine hâlâ içerlemişti. Tabii ki, telefona cevap verirken söylediklerinden de anlaşıldığı gibi, ganimet henüz elinde değildi ve bu yüzden endişeliydi.

Hâlâ nefes nefese olan Oz, "Öyleyse neden antrenmanımı böldünüz?" diye sordu.

"Bu gece El Paso'nun işini halletmeliyiz." Roland, koşu bandının yavaşladığını duydu. Oz'un dikkatini çekmişti.

"Neden?"

Oz'la konuşurken "küçük sorunlar" kelimesini kullanmak istemiyordu, bu yüzden aramadan önce El Paso'nun görevden alınmasının neden bir an önce gerekli olduğunu açıklayacak bir

konuşma metni hazırlamıştı. Bu, biraz değiştirilmiş haliyle gerçeğin ta kendisiydi.

Şöyle başladı: "Bu sabah Auclair'deki muhbirimden bir telefon aldım. Haskell, Bowie ile çok yakın bir ilişki içinde. Bowie'nin bile tuhaf bulduğu bazı şeyler yapıyor."

"Ne gibi?"

"Sanki terapistini takip ediyormuş gibi. Bu Dylan Reede, meğerse bir kadınmış. Hatırlıyor musun, sana söylemiştim?"

"Hatırlıyorum. İyi bir şey olabileceğini söylemiştin."

"Bu konuda yanılmış olabilirim. Haskell onu yakından takip ediyor. Bunun bir erkek işi olduğunu, ona karşı bir ilgisi olduğunu iddia ediyor ve belki de haklı. Ama bence işin içinde daha fazlası var. Tesadüf çok uygun."

"Lafı dolandırmayı bırak artık. Neler oluyor?"

"Dün akşam burada yemek yedi."

"Terapist mi?"

İşte yeniden yapılandırılmış kısım burada devreye giriyor. "Onun olduğunu bilmiyordum. O sırada bir Saints oyuncusuna ve metresine yaranmaya çalışıyordum, ama içeri güzel bir kız girdiğini gördüm. Gerçekten çok güzeldi. Tek başınaydı. Garson onu neredeyse vals yaparak tek kişilik ayrılmış bir masaya götürdü. Ona en iyi garsonumuzu görevlendirdim ve ona kraliyet ailesinden biri gibi davranmasını söyledim. Yani, işte bu güzel kız, tek başına yemek yiyor. Etkilemek istedim, anlıyor musunuz?"

Nefes almak için durdu. Şimdilik her şey yolundaydı. Oz dinliyordu, sözünü kesmiyordu. "Bir votka martini, bir kadeh kırmızı şarap, üç çeşit yemek yedi. Kahvesi servis edildiğinde yanına gittim, kendimi mekanın sahibi olarak tanıttım ve ona katılabilir miyim diye sordum. Gülümsedi ve beni sandalyeye davet etti. Beş, on dakika kadar sohbet ettik."

"Hesabını ben ödedim. İtiraz etti ama ben ısrar ettim. İlk defa geliyordu, vesaire vesaire, tekrar gelmesini istiyordum. Onu dışarıya kadar uğurladım ve şoförümün onu eve bırakmasını teklif ettim. Yani, belli olmaz. Belki de birlikte olurum."

"Neyse, o bir araba kiralamıştı. Arabanın gelmesini bekliyorduk ki binebilsin, derken El Paso orta refüjdeki adama saldırdı. Gerisini

biliyorsunuzdur zaten."

"Öyle olduğunu sanıyordum. *Senin de* öyle olduğunu sanıyordum."

"Doğru," dedi Roland. "Bu yüzden, bu sabah muhbirimden Haskell ve terapistinin birlikte ortadan kaybolduklarını öğrendiğimde yaşadığım şoku tahmin edin. Bowie, Haskell'in dün gece bir polisi evine gönderip durumu kontrol ettirdiğini öğrenince çok sinirlenmişti."

"Bunu neden yaptı? Eğer Haskell onunla birlikte olsaydı, onu gözetlemek için birini göndermezdi."

"Kesinlikle. Uymuyor. Kendi kendime sordum: Haskell, gecenin bir yarısı terapistinin evine kimin gelmesini bekliyordu? İşte o zaman parçaları birleştirmeye başladım."

"Neyi bir araya getiriyorsun? Hâlâ bilmecelerle konuşuyorsun."

"Bir düşünün," dedi Roland. "Bu bebeğin restorana ilk gelişi. Kiralık bir arabayla yalnız geliyor. El Paso'nun bir saatten fazla süredir gözlemlediği evsiz bir adamla ilgili bir kargaşa çıkıyor. Adamın, restoranımın ön kapısının hemen karşısındaki çimenlikte oturduğu süre boyunca bir kasını bile kıpırdatmadığını söyledi."

"İsa Mesih. El Paso'nun saldırdığı adamın Haskell olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Onun olduğunu biliyorum," dedi Roland sert bir şekilde. "Köstebek, Haskell ve Bowie'nin hararetli bir telefon görüşmesi yaptığını, Haskell'in patronuna dün gece New Orleans'ta olduğunu, başının belaya girdiğini, sustalı bıçakla yaralandığını ve -işte en kötüsü- Bowie'ye El Paso'nun bir tarifini verdiğini söylüyor. Belirsiz bir tarif ama yine de."

"Restorandan bahsetti mi?"

"Hayır. Ama Bowie, El Paso'nun tarifini NOPD'ye telefonla bildirecek. Onlar da bunu diğer evsizlere yapılan saldırılarla birleştirebilir. Bu yüzden El Paso'yu ortadan kaldırmamız gerekiyor, böylece benimle olan bağlantısı asla kanıtlanamaz. Var olmayacak. Gerçek adını bile kimse bilmiyor."

Oz bir süre düşündükten sonra, "İçimden bir his geçti. O evsiz adamda bir gariplik vardı. Bütün gece beni endişelendirdi. Sence terapistini restorana gözcü olarak mı gönderdi?" dedi.

Roland, "İşte bu yüzden antrenmanınızı böldüm. Dün gece havada çok kötü bir enerji vardı. Benle imza attıktan hemen sonra bornozumu giydim, aşağıya, baş garsonun masasına indim ve dün geceki rezervasyonlara baktım." dedi.

"Saat sekiz. 'Bay Malone'un misafiri.' İsim yok. Rezervasyonu telefonla yaptırmış olmalı, sanki ben onu davet etmişim gibi göstermiş ve ben de onun yumuşak, zarif oyununa gelmişim. Bacakları da harika."

"Bacaklarını boş verin. Bu kadının Doktor Reede *olduğundan* emin oldunuz mu?"

"Evet, yaptım. Araç şirketine başvurdum. Aradım ve yolcunun restoranda pahalı bir atkı unuttuğunu, atkıyı ona geri gönderebilmem için adını ve iletişim bilgilerini istediğimi söyledim. Dylan Reede. Ev adresini ve cep telefonu numarasını aldım."

"Birkaç kez aradım. Araba şirketini arayıp adını öğrenmeye çalıştığımı itiraf edecektim. Sanki ona aşıkmişim gibi davranacaktım, biliyorsunuz. Ama rol yapmama gerek kalmadı çünkü telefonu açmıyor. Telefon doğrudan sesli mesaja düşüyor. Sanırım o ve Haskell bir yerlerde rahat rahat takılıyorlar. Keşke El Paso o piçi, övündüğü gibi paramparça etseydi."

Kendini küçümseyerek iç çekti. "Onun pahalı bir hayat kadını ya da cinsel istek duyan ve aksiyon arayan bir kadın olduğunu sanıyordum. Ama Mitch Haskell'in psikiyatristi mi? İnanılmaz."

"Ama iyi bir şey var," diye devam etti daha iyimser bir tonla. "Restorandayken şüpheli hiçbir şey yapmadı. Garsonu buraya çağırdım, iyice sorguya çektim. Telefonunu kullandı mı? Fotoğraf çekti mi, bunun gibi bir şey? Yemin ediyor ki hayır, ve ona inanıyorum çünkü onun tek masası oydu ve ona her an emrine amade olması söylenmişti. Tuvalet bile gitmediğini söyledi." Sözlerini bitirmeden önce durakladı. "Yani, durum bu."

Oz düşünce döngüsüne girdi. Roland yüzüğünü döndürdü ve ardına birkaç dua okudu.

Oz sonunda, "Haskell'in alkolik ve işe yaramaz biri olması gerekiyordu," dedi. "Meğerse hâlâ tilki gibi kurnazmış. Neden seni izliyor olsun ki?"

"Köstebek, Bayou Coeur hakkında bir fikri olduğunu söylüyor."

"Eşi hakkında hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Bunun hakkında bilgi sahibi olması imkansız." Bir süre sessizlik oldu, sonra Roland, "Tek yapmamız gereken El Paso'yu ortadan kaldırmak. O zaman Haskell'in elinde ne var? Hiçbir şey. Bu küstah çocuğun işini bu gece ben halledeceğim. Senin orada olmana gerek yok. Zaten kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum. Ne kadar mesafeli durursan o kadar iyi." dedi.

"Katılıyorum. Bu hafta hiç kırıksıklık istemiyordum."

"Meksika'dan ne zaman sevkiyat bekliyorsunuz? Hafta sonu demiştiniz. Bugün Cuma."

"Son bilgilere göre, kamyonlar Doğu Teksas'ta bir yerlerdeydi."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

Roland kıkırdadı. "Bu iyi bir şans."

Oz, durumun komik tarafını anlamamış olmalı. Gününü planlıyordu. "Buradaki işimi bitireceğim, ayak bakımı yaptıracağım, sonra da ofise uğrayıp çalışanları yaptıkları mükemmel iş için tebrik edeceğim."

"Bu gece, sen bu karışıklığı hallederken, ben de evde sakın bir akşam yemeği yiyeceğim... ve Haskell'den nasıl kurtulacağımızın planını yapacağım. Mümkün olduğunca az sorun ve karmaşa olmasını istiyorum."

"Üzerinde biraz düşündüm."

"Psikiyatristi de düşünün. Haskell'in ona neler anlattığını kim bilebilir ki? Gitmesi gerek."

"Evet." Roland ayağa kalkıp tezahürat yapmak istedi. Zihninde kendi kendine yumruk tokuşturuyordu. Dylan onu rezil etmişti. Cehennem ateşlerinden ne kadar korktuğunu biliyordu. Onunla işi bittiğinde, Dylan dehşet içinde çığlık atıyor olacaktı.

"Nerede saklanıyor olabileceklerine dair bir fikriniz var mı?"

Oz'un sorusu onu korkunç fantezisinden çıkardı. "Hayır, ama köstebekime bunu en kısa sürede öğrenmesini söyledim."

"Bu tesis güvenilir mi?"

"Evet. Adı Barbara Nix. Komik bir şey duymak ister misiniz? Bowie, Darcy'nin Bayou Coeur davasını araştırmasına yardım etmesi için onu görevlendirdi."

Bölüm 29

Mitch, John'a Mary'ye onu hemen arayacağını söylemesini tembih etmişti. "Ona numarayı tanımayacağını söyle." John'la bağlantıyı kesti ve aceleyle kayınvalidesini aramak için telefonu elinden düşürdü.

Dylan, sessiz bir destek jesti olarak elini onun omzuna koydu.

Kayınvalidesinin telefonunun çaldığını duyabiliyordu. İkinci zil sesinden sonra homurdandı, "O lanet şey elinde olmalı. Neden cevap vermiyor? Hadi ama, hadi ama—"

Ardından Dylan, kadının "Mitch? Sonunda!" dediğini duydu.

"Andrew yaralandı mı? Hasta mı?"

"Hank kalp krizi geçirdi."

Mitch, Dylan'ın elini tuttu ve sıkı. "*Andrew değil,*" diye fısıldadı, yüzünde belirgin bir rahatlama vardı. Ama otomatik olarak kayınpederi için endişelenmeye başladı. "Ne kadar kötü?"

"Henüz bilmiyoruz. Testler yapıyorlar."

"Ne oldu?"

"Kalktı, kahve içti. Ben de kahvaltı hazırlıyordum. Her şey normaldi, sonra birden..." Sesi titremeye başladı. "Yere yığıldı. Nefes nefese kalmıştı, boğuluyormuş gibiydi, göğsünü tutuyordu. 911'i aradım. Sonsuza dek sürmüş gibiydi ama çok geçmeden geldiler. Serum takıp ambulansa taşıldılar. Hastaneye vardığımda—"

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Bir saatten biraz fazla oldu. Size ulaşmaya çalışıyordum."

"Özür dilerim. Telefonum... Neyse, bunları boş verin. Hank nasıl? Bilinci yerinde mi?"

"Evet. Şu an durumu stabil."

Mitch'e EKG çektiklerini ve daha fazla test beklemeleri gerektiğini

söylediler. Acil servisin tipik, sinir bozucu acele ve bekleme hali.

"Görünüşe göre bununla ilgileniyorlar, Mary. Bu iyi bir şey." Dylan'a endişeyle bakarak sordu: "Peki bu sırada Andrew'un durumu ne? Hank'in kriz anını gördü mü, tüm bunları?"

"Hayır, çok şükür. Onu henüz ayağa kaldırmamıştım. Ambulans gittikten sonra aceleyle etrafta dolaştım ve Andrew'u komşuma bıraktım."

"Bayan Gibbons? Yan komşu?"

"Onu yanımda getiremedim, Mitch," dedi.

Dylan'a göre, kadının sesi savunmacıydı; bu da Mitch'in komşudan bahsedildiğinde ona attığı panik dolu bakışı açıklıyordu. "Hayır, hayır, anlıyorum. Beş dakika içinde yolda olacağım. Üç dakika içinde."

"Mitch?"

"Ne?"

"Korkuyorum." Sesi birden titredi. "Hank'i kaybedemem. Angela'dan sonra asla. Daha ne kadar fedakarlık yapmam gerekiyor?"

Dylan, Mitch'i izliyor ve hızla değişen ifadelerini okuyordu: Andrew'un acil durumu olmadığını öğrenmenin verdiği rahatlama, anında kayınpederinin durumuyla ilgili endişeye, ardından da en çok ihtiyaç duyulduğu anda ulaşılamaz olmanın verdiği suçluluk duygusuna dönüşmüştü. Şimdi ise, ilişkileri çoğu zaman düşmanca olmasına rağmen Mary'nin ona karşı kırılganlığını açığa vurmasından etkilenmiş görünüyordu.

"Bu duyguyu biliyorum," dedi usulca. "İnanın bana, biliyorum. Hank'e yolda olduğumu ve en kısa sürede orada olacağımı söyleyin. Bu arada, beni aramanız gerekirse, bu numarayı kullanın."

Hızlıca vedalaştıktan sonra, telefon görüşmeleri kesildi. Mitch, olan biteni sindirmek için bir an durakladı, elini ağzına ve çenesine kapatarak gözlerini sıkıca sımsıkı kapadı. Belki de kınadığını iddia ettiği Tanrı'ya dua ediyordu.

Ama o an çok kısa sürdü. Ayağa fırladı, eğildi ve önceki gece yere atılmış olan kot pantolonunu ve tişörtünü yerden aldı. "Bayan Gibbons mı? O yüz on yaşında! Andrew korkacak. Ben bile korkardım."

Dylan yataktan fırladı, onu iki omzundan tuttu ve sıkıca kavradı.

"Andrew iyi olacak. Ama sen geldiğinde üzgünse, sakinleşmen gerekiyor. Yapabileceğin en kötü şey, çılgın bir adam gibi içeri dalmak. O senden ipuçları alacaktır."

Ardı ardına derin nefesler aldı. "Haklısın. Tabii ki haklısın. Sen psikiyatrist misin yoksa?" Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra elini uzatıp komodinin üzerindeki tabancasını aldı. Giysilerini kolunun altına sıkıştırarak yatak odasından çıktı ve ona sıkı, çıplak kalçasını gösterdi. "Üç dakika içinde kapıda buluşalım."

"Şehirden geçerken beni ofisime bırakabilirsiniz. Eve dönüş yolunu bulurum."

"Hayır," dedi omzunun üzerinden. "Geliyorsun. Seni Malone ve çetesinin insafına bırakmayacağım."

İç çamaşırını giymeye çalışırken durdu. "Hiç kıyafetim yok."

"Dünkü kıyafetini giy. Ya da Beth'in dolabına ve çekmecelerine bak. Sorun olmaz. Üç dakika."

İkinci kez seviştikten sonra, doyuma ulaştığını, sonsuza dek orada yatmayı, son derece halsiz ve uykulu hissetmeyi dilediğini düşünmüştü. Ama sonra adam onu duşa davet etti ve kadın adamın yaramaz sırtısına karşı koyamadı.

Çıplakken, tek kelimeyle muhteşemdi. Yarasına dikkat etmesine rağmen, ellerini ve ağzını ondan uzak tutamadı. Excalibur'u ve yanındaki kılıcı, sonunda onu dizlerinin üzerine çöktüren ekstra bir ilgi gördü. Ona, sadece eliyle değil, vücudunun her santimini keşfetmeyi amaçladığını söylemişti ve sözünde durmuştu.

Her yerin ıslak ve sabunlu olması, ön sevişmeyi inanılmaz derecede erotik hale getirmiş ve kaçınılmaz olarak, birbirlerine sürtünmelerine, kadının ona yapışmasına, erkeğin ona sarılmasına ve sonunda duş kabininin duvarlarında doruk noktasına ulaşan çığlıklarının yankılanmasına yol açmıştı.

Kurulandıktan sonra, cinsel ilişki sırasında yıpranan karın bölgesindeki dikişleri tekrar yerine takmış, ardından yorgun bir halde yatağa uzanıp anında uyuyakalmışlardı.

Artık en azından temizlendiği için rahatlamıştı, çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu; sadece ağzını diş macunuyla çalkalamak, saçlarını atkuyruğu yapmak ve giyinmek kalmıştı.

Bir önceki geceden kalma eteğini giydi, ancak ipek bluzundan

daha uygun bir gündüz kıyafeti bulmak için Beth Bowie'nin dolabını karıştırdı. Ayrıca yıpranmış gece ayakkabılarının yerine bir çift spor ayakkabı buldu.

Kadın ana odada Mitch'in yanına geldiğinde, Mitch onu onaylarcasına süzdü ve ön kapının yanında duran çocuk oto koltuğunu aldı. "Burada bir yedek bulunduruyorum."

Yüz ifadesi kararlı, tavrı ise son derece iş odaklıydı. Kapıyı hızla kilitledi ve anahtarı verandadaki döşeme tahtasının altına geri koydu, ardından bataklık ormana daldı; Dylan'a göre orman, gündüz vakti de geceki kadar tehditkar görünüyordu. Mitch, bir hayalet gibi kolaylıkla ormanda ilerledi. Ödünç aldığı spor ayakkabılar işini kolaylaştırıyordu.

Garajın kapısını açtıktan sonra, çocuk koltuğunu kasvetli, gri iki kapılı bir arabaya yerleştirdi. "Hiç de güzel değil, arka koltuktaki battaniye de ıslak köpek gibi kokuyor. Adı da Mutt."

"Seninki mi?"

"John ve Beth'in evi."

Garajı, içinde kötü şöhretli görünen kamyonetiyle kilitledi, ardından otoyola çıkan çukurlu yolda sarsılarak ilerlediler. Otoyola batıya döndü ve agresif bir şekilde sürerek, kendisinden daha yavaş giden her aracı sollamak için hızını artırdı.

Dün gece restoranın dışındaki kargaşadan onu uzaklaştırmak için dirseğinden tutup kenara çektiği zamanki gibi, ciddi bir ifade takınmıştı. Görev başında bir adam. Makyajsız haliyle, odaklanmış, özel hareket askeri yüzü.

Sessizce, "Beni gerçekten şehirde bırakmalısın, Mitch," dedi.

Gözlerini yoldan bile ayırmadı. "Bir mil ileride bir Quick Stop var. Bize kahve alayım."

"Söylediklerimi duydun mu?"

"Kahvaltılık burritolar fena değil."

"Bu en iyisi olurdu."

"Boş ver bunu, Dylan."

"John ve Beth'i zaten utanç verici derecede rahatsız ettim." Çaldığı tişörte baktı ve düzeltmek zorunda kaldığı yatağı düşününce yanakları kızardı. "Aile durumunuzla başa çıkmak zaten yeterince zor olacak. Ne bekleyeceğinizi bilmiyorsunuz ve işler bir anda değişebilir."

Ben de müdahale etmemeliyim."

"Müdahale etmiyorsunuz. Size başka seçenek bırakmıyorum."

"Bu da açıklama gerektirecek."

"Bir şeyler düşünmek için 40 milim var."

Marketin otoparkına girdi, arabayı park etti ama motoru çalışır halde bıraktı. Kadının ensesini avuçladı ve onu kendine doğru çekti. "Seni gözümünden ayırmadan hiçbir yere gitmeyeceğim." Onu öptü ve bu sefer sıradan bir öpücükten daha fazlasıydı. Uzun süren bir öpücük değildi ama yine de önemli olan türdendi. Ve öpücük bittiğinde, niyetini vurgulamak için, "Anlaştık," dedi.

Duval'ların evinin giriş yoluna girdi ve Dylan'a, "Yaşlı kadın yan komşuda oturuyor," dedi. Arabadan indi ve bitişik çimenlik alanda koşmaya başladı, Dylan'ın da onu takip edeceğine güveniyordu ve Dylan da koşarak onu takip etti.

Kapı zilini çaldı ve işi sağlama almak için kapıyı çalıp, "Bayan Gibbons. Ben Mitch Haskell." diye seslendi.

Birkaç saniye sonra, evin içinden Andrew'un "Baba!" diye bağırıldığını ve ardından parke zeminde koşmaya benzer, sert ayak sesleri duydu.

"Geliyorum, geliyorum!" diye seslendi Bayan Gibbons.

Görünüşe göre Auclair hapisanesinden daha fazla kapı kilidi vardı ve her biri onun el becerisini sınamak gibiydi. Mitch, ağzının kenarından mırıldandı, "Eğer evde yangın çıkarsa..."

Kapı açılır açılmaz Dylan, "Şşş," dedi.

Andrew, Mitch dış kapı kolunu çekerken tam o sırada sineklikli kapıyı itti ve oğlu, Andrew onu yakalamak için eğilemeden neredeyse kucağına düştü. Coşkulu karşılaşmasının birkaç kapı kilidini yerinden oynatmış olması da önemli değil.

Mitch onu sıkıca kucakladı ve ileri geri salladı. "Beni gördüğüne sevindin mi?" Andrew başını onun boynuna yaslayarak onayladı.

Bayan Gibbons olanları izlerken, "Mary aradı ve sizi beklememi söyledi. Andrew ise her altmış saniyede bir ne kadar süre sonra geleceğinizi soruyor," dedi.

Mitch, Andrew'un yüzünü öpücüklerle kaplarken, "Madem buradayım, artık sormayı bırakabilirsin," dedi.

Çocuk, babasının sevgisine kıkırdadı, sonra başını geriye doğru eğerek ciddi bir ifadeyle, "Büyükbabam hasta," dedi.

"Biliyorum. Ama doktorlar onu iyileştirecekler."

Bu endişe giderildikten sonra Andrew, "Arabalarla oynayabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette. Ama sonra. Önce yapmamız gereken işler var."

İşte o zaman Andrew, Dylan'ı fark etti. Ona merakla baktı. Mitch, "Bu benim arkadaşım Dylan. Dylan, bu da benim rock yıldızım Andrew," dedi.

"Merhaba, Andrew."

Mitch ona sarılana kadar ona öylece bakakaldı. "Ne dersin?"

Andrew selam verdi, sonra utangaç bir şekilde yüzünü Mitch'in boynuna gömdü. Dylan'ı Bayan Gibbons'la tanıştırdıktan sonra ona, "Eminim Mary size zaten teşekkür etmiştir, ama ben de teşekkür etmek istiyorum. Ona baktığınız için minnettarım." dedi.

"İhtiyaç duyduğu sürece burada kalabilir."

"Çok cömert ve naziksiniz, ama onu sizden alıyorum artık."

"Ah." Bayan Gibbons, bu şaşırtıcı açıklamayı doğrulamak istercesine Dylan'a döndü. Mitch'e dönerek tereddütle, "Mary bana bundan hiç bahsetmedi," dedi.

"Henüz onunla bu konuda konuşma fırsatımız olmadı. Andrew için bazı eşyaları topladıktan sonra buradan doğrudan hastaneye gideceğim."

"Ah," dedi tekrar, endişeyle bluzunun en üst düğmesine uzanıp çevirerek. "Mary hastaneye gitmeden önce onun için bir çanta hazırladı."

"Harika. Bunu alacağım."

"Pekala, tamam, sanırım. İçeri gelin. Arka odadan getireyim."

"Burada bekleyeceğiz, teşekkürler."

Onaylamayan bir ifadeyle arkasını dönüp koridora doğru ilerledi. "İçerisi eski kokuyor," diye mırıldandı Mitch.

Dylan ona azarlarcasına baktı. "Yüz on yaşında değil."

"Benim hatam," diye fısıldadı. "Yüz *on iki* yaşında. Hem içerisi ne kadar sıcak? Andrew'un saçları terden sıırılsıklam. Mutt'ın battaniyesi

gibi kokuyor.”

“Gitmek istiyorum,” dedi Andrew.

Mitch sırtını sıvazladı. “Merak etme dostum. Gidiyoruz.”

“İşte buradayız.” Bayan Gibbons, Andrew’un küçük bavulunu çekerek tekrar ortaya çıktı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mitch. Kadının elinden kolu almaya çalışırken bir direnç hissetti.

“Bay Haskell, Mary’den emin değilim—”

“Buraya gelene kadar Andrew’a baktığınız için hepimiz size minnettarız. Teşekkürler, Bayan Gibbons.” Andrew’ı hâlâ göğsüne yaslamış halde Dylan’a döndü ve başını Duvall’ların evine doğru eğdi.

“Biraz mola vereceğiz, sonra da yolumuza devam edeceğiz.”

Bölüm 30

Andrew'un belirsiz bir süre daha onunla kalması için daha fazla kıyafet, kitap ve oyuncak toplamakla sadece birkaç dakika geçirdi. Odada dolaşırken Andrew, Mitch'in kaybolacağından korkuyormuş gibi, sürekli tetikteydi. Oğlu iyi görünüyordu, ama sabah oldukça tuhaf geçmişti. Bir miktar güvensizlik hissediyor olmalıydı.

Onu rahatlatmak için diz çöktü, Andrew'u sıkıca kucakladı ve ona ne kadar çok sevdiğini, onun, onun iyiliğinin, mutluluğunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama Andrew bu kavramları anlamayacaktı. Dylan'ın kavramlarını, diye fark etti.

Bunun üzerine Andrew'u kendisinden uzaklaştırdı ve gizlice fısıldadı: "Hey, yaramı görmek ister misin?"

Andrew başını salladı.

"Buna gerçekten hazır mısın? Çok zorlu bir şey olacak."

Andrew daha da coşkuyla başını salladı. Mitch, kılıfındaki tabancasını göstermemek için gömleğinin arkasını kaldırmamaya dikkat ederek gömleğini yukarı kaldırdı.

Beklendiği gibi, Andrew kesiden çok etkilendi ve hayran kaldı. "Bunlar bandaj, görüyor musun?" dedi Mitch. "Cildimi bir arada tutuyorlar. Birine dokunabilirsin, ama dikkatli ol." Andrew, bandajla neredeyse hiç temas etmedi.

Mitch ciddi bir ifadeyle, "İhtiyacım olan şey, iyileşmeme yardım etmeniz," dedi. "Parmağınızı kestiğinizde sürekli ilaç ve yara bandı kullanmak zorunda kaldığımı hatırlıyor musunuz?" Andrew, daha önce yaralanmış olan parmağını gösterdi. "Evet. Gördünüz mü? İyileşti. Şimdi de karnımın iyileşmesine yardım etme sırası sizde."

"Bu arada, sen de yardım ederken, her gün kahvaltıda Froot

Loops yiyeceğiz. Anlaştık mı?" Mitch elini kaldırdı ve Andrew el sıkıştı. "Güzel. Şimdi şu araba dolu kovayı al, ben de bavulu alayım, hadi Dylan'ı bulmaya gidelim."

Onu oturma odasında, şöminenin önünde durmuş, şömine rafına dizilmiş resimlere bakarken buldular: Angela'nın bebeklik hali, futbol forması giymiş bir genç kız hali, düğün sunağında onunla birlikte diz çökmüş hali ve vaftiz töreninde Andrew'u kollarında tutarken yanında olduğu hali.

Andrew, aşırı yüklü plastik kovadan düşen tüm arabaları toplamakla meşgul olduğu için, Dylan'ın Mitch'e dönüp sert bir sesle, "Ne güzel bir kadın. Ne güzel bir aile," derkenki dokunaklı ifadesini görmedi.

Yanlarına gidip resimlere baktı, oysa saatlerce keder içinde ve intikam yemini ederek resimlere bakmıştı. "Onu ailemizden çaldılar, onu bizden kopardılar, hayatına son verdiler. Şimdi neden onların acı çekip ölmesini istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Bunun nedenini her zaman anladım, Mitch." Koleksiyonundaki tırlardan biriyle konuşan Andrew'a baktı. Tekrar ona dönerek, "Ama intikam almanın sana neye mal olacağını ödemeye hazır mısınız?" dedi.

Andrew tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar, adam kadının endişeli bakışlarına karşılık verdi.

Mary, kalp yoğun bakım ünitesinde Hank'in yatağının yanındaki bir sandalyede otururken Mitch içeri girdi. Hank uyuyordu. Sağ eli, serum şanti yerinde tutmak için çapraz bantla sarılmıştı. Mary, diğer eliyle kolunu okşarken, sağ elini avucunda tutuyordu.

Mitch'in varlığını hissedince başını çevirdi. "Seni içeri mi aldılar? Buraya aynı anda sadece bir ziyaretçi girebiliyor."

"Konuşarak istediğimi elde ettim."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Eminim. Geldiğiniz için teşekkür ederim." dedi.

"Sanki yapmazmışım gibi." Yanına yürüdü, kadın yanağını ona doğru çevirdi ve adam yanağını öptü. Doğrulurken elini omzunda

tuttu. "Senin için korkutucu olmalıydı."

"Ah, Mitch," diye iç çekti. "Mutfak zemininde tam orada öleceğini sandım."

Omzuna hafifçe vurdu. "Ama yapmadı. Bana durumunun ayrıntılarını anlat."

Ona standart testlerin bir özetini verdi. "Kardiyolog birkaç atardamar tıkanıklığından şüpheleniyor. Eğer haklıysa ve Hank zaten bir 'nöbet' geçirdiği için doktor bunların mümkün olan en kısa sürede düzeltilmesini öneriyor."

"Ameliyat?"

"İşlemler bize henüz tam olarak açıklanmadı." Başını kaldırıp arkasına baktı. "Lütfen sesini kısın. Çok sinir bozucu."

Duvara monte edilmiş televizyonda, Para Kralı'nın hukuk bürosunun erdemleri hakkında vaaz verdiğini kastediyordu. "O heriften kaçamazsın," dedi Mitch, yatak tepsisinin üzerindeki kumandaya uzanıp televizyonun sesini kısarken.

Hank, şaşkınlıkla, "O maçı izliyordum," dedi. Gözlerini açıp Mitch'e gülümsedi. "Ama dün geceki maçın tekrarıydı ve Astros beş sayı farkla kaybetti, yani iyi oldu."

Mitch şaşkın ve gücenmiş gibi yaptı. "Çıkardığın onca olaydan sonra, çok daha hasta olacağını düşünmüştüm."

"Daha da hastalandı," dedi Mary.

Mitch, "Kahvaltı için bile durmadım," dedi. "Buraya gelmek için canımı dişime taktım."

Performansı Hank'in yüzünde bir gülümsemeye neden oldu ve Hank, "Bayan Gibbons'ı çok heyecanlandırdın," dedi.

Mitch, Mary'ye baktı ve Mary, "Telefon etti, Andrew'u selam vermeden bile alıp götürdüğünüzü söyledi," dedi.

"Ona selam vermek zorunda değildim. Ona teşekkür borçluydum ve bunu birden fazla kez ilettim. Ama Andrew'u oradan çıkarmak ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Olan biten her şeyden ve ikinizin birdenbire ortadan kaybolmasından dolayı kafası karışmış, hatta belki de korkmuş olmalıydı."

Mary içini çekti. "Ne kadar telaşlı olduğumu belli etmemeye çalıştım. Ama eminim o da anlamıştır. Elimden gelenin en iyisini yaptım, Mitch."

"Bundan eminim. Ama Andrew'un şu anda bana ihtiyacı var."

"Betty Gibbons çok yetenekli."

"Eminim ki tuvalete kendi başına oturup kalkabilir, ama yaşadığı o serada enerjik küçük bir çocuğu kovalayabileceğinden şüpheliyim."

Hank, "Lütfen, ikiniz de başlamayın. Ve Mary, Betty'nin evi konusunda haklı olduğunu biliyorsun. Keşke onun kişiliği de o kadar sıcakkanlı olsaydı," diye ekledi kendi kendine.

Mitch, "Tuvaletle ilgili sözüm için özür dilerim. İhtiyacınız olan son şey benim saçma sapan konuşmam. Mary, senin yargını sorgulamıyordum. Acil bir durumda yapman gerekeni yaptın ve Andrew için sorumluluk üstlenmen de komşunun iyiliği idi." dedi.

Mary, özrünü başıyla onaylayarak, "Bana yanında birinin olduğunu söyledi," dedi.

Bunu hiç beklemiyordu ve zamanlamasını bozdu. "Şey, evet. Adı Dylan Reede. Psikolog." Genellikle çok konuşkan olan adam, Dylan'ın duştaki son orgazmını duymak istemedikleri sürece söyleyecek hiçbir şey bulamadı. "Ben... Andrew'un neler gördüğünü veya bunun ne kadar travmatik olabileceğini bilmiyordum, bu yüzden Dr. Reede'nin yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Kendisi çocuk psikoloğu mu?" diye sordu Mary.

"Hayır, sıradan biri. Ama çok zeki." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Aşağıda lobide Andrew'a göz kulak oluyor. Ben onları bıraktığımda, Andrew ona yeni Nike ayakkabılarını tanıtıyordu."

"Onu Auclair'e götürüyorsunuz."

"Evet, Mary, öyleyim."

"Onun sürekli ayaklarınızın altında olmasıyla nasıl başa çıkacaksınız?"

"Nasıl yapacaksın? Hank'le burada, bütün gün birlikte olmak istediğin sürece bunu yapamazsın."

"Ama sizin çalışmalarınız—"

"Bir yolunu bulurum. Beth'in yardım etmeye gönüllü olacağından eminim. Onu ben götürüyorum," dedi kesin bir dille.

Mary, umutsuz bir ifadeyle ayağa kalktı. "Ona veda etmek istiyorum ve Hank'i anjiyografi için götürmeye gelmeden önce bunu şimdi yapmalıyım."

Mitch parmağını Hank'e salladı. "İşbirliği yap. Söylediklerini yap."

Baş belası olma. Bal her zaman daha çok sineği çeker. Ve güzel hemşireleri." Göz kırptı ve kayınpederi de karşılık olarak göz kırptı. "Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Mitch'e anlamlı bir bakış atarak, "Bir dakika daha kal," dedi.

Kapıya doğru yürümeye başlamış olan Mary, geri döndü ve tereddüt etti. Mitch, "Hemen aşağı iniyorum. Andrew akvaryumun yanına kamp kurdu," dedi.

Başını salladı ve kocasına, "Seni almaya gelirlerse hemşire bana mesaj atsın," dedi. Hank ona başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. Kadın onları bırakıp gitti.

Mitch, kadının oturduğu sandalyeye oturdu ve açık sözlü bir şekilde, "Tamam, lafı uzatmayalım. Nasılsın?" diye sordu.

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bizi çok korkuttunuz." Sonra, "Bakın, tüm bunlar..." Kanülü, serum askısını, yanıp sönen, bip sesi çıkaran monitörleri işaret ederek, "... bizi çok tedirgin ediyor. Ama bu yoğun bakım çalışanları bunu her gün yapıyor. Yani bizi çok korkutan şey onlar için rutin bir işlem. Kardiyoloğunuza güveniyor musunuz?"

"Sorun yok gibi görünüyor. Tıraş olabilecek yaşa gelmiş olabilir."

Mitch gülümsedi. "Yaşlı bir bunaktan daha iyidir." Mitch omzuna hafifçe vurdu. "Eğer düzeltici işlemlerden geçmen gerekirse, bu korku buna değmiş olacak. Kendini çok daha iyi hissedeceksin. Bu sabahki olay bir nimet olmuş olacak."

"Artık kutsamalara inanmadığımı sanıyordum."

"Senin için riskimi azaltmaya çalışıyorum."

Hank gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. "Dinle oğlum, Mary özellikle senin yanında güçlü bir duruş sergiliyor. Ama görüldüğünden çok daha kırılgan. Angela'yı kaybetmek..." Yaşlı adamın gözleri yaşlarla doldu ve Mitch ona acıdı.

"Hank, başka bir şey söylemene gerek yok. Yarın ya da yirmi yıl sonra başına bir şey gelirse, Mary'nin yanında olacağım. Benden bunu istemene gerek yok."

Söylemesi gerekenleri nasıl söyleyeceğini düşünmek için duraksadı. "Ayrıca, bilmenizi isterim ki, Andrew'un velayetini asla devretmeyeceğim. Daha bu hafta Mary bana bu yönde düşündüğünü ima etti. Bu asla olmayacak. Ben yaşadığım sürece Andrew yüzde

yüz benim olacak."

"Kızabilir ve bu yönde imalar yapabilir, ama asla bunu yapmaz. Angela'nın onun seninle birlikte olmasını isteyeceğini o da benim gibi biliyor."

"Ben de bundan eminim." Mitch yumruğunu uzattı ve Hank de yumruğuyla tokuşturdu. "Dayanmaya devam et. Mary beni gelişmelerden haberdar edecek, ben de ara sıra görüşürüz. Yakında görüşürüz."

Zemin katta asansörden inerken, asansöre binmek üzere olan Mary ile karşılaştı. Kenara çekilip asansörü bekleyen diğerlerine yol verdiler. Mary'nin gözleri yaşlı görünüyordu. "Veda etmekten nefret ettim."

"Andrew'u o kadar meşgul tutmaya çalışacağım ki seni çok özlemesin." Bakışlarını onun arkasına, Andrew ve Dylan'ın oynadığı arabaları metodik bir şekilde alıp kovaya geri koydukları yere çevirdi. Andrew, Dylan'ın incelemesi için bir tanesini kaldırdı; Dylan onaylayarak gülümsedi, modelin özelliklerinden birini işaret etti ve ona bir soru sordu.

"Bayan Gibbons bana onun güzel olduğunu söyledi."

Bakışlarını tekrar Mary'ye çevirdi ve ne kadar yapmacık görüldüğünü fark edince gülümsemesini sildi. "Affedersiniz?"

"Ciddi mi?"

Dylan'a şöyle bir baktı, sonra tekrar Mary'ye döndü. "Ne? O ve ben mi? Hayır. Kesinlikle hayır. Daha birkaç gün önce tanıştık."

Mary, bir kadının bir erkeğin dürüst olmadığını anladığında verdiği o bakışı ona attı. Adam, "Hank'in yanına geri dönmelisin," dedi.

Başını salladı. "Bana sarıl." Sarılırken, "Seni seviyoruz, Mitch," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Sizin için endişeleniyoruz."

"Ben de kendim için endişeleniyorum," dedi ve ardından gülümsedi.

İçini çekti ve elini ona doğru salladı. Asansör kapısı açıldı ve içeri

girdi. Sonra, sanki birdenbire hatırlamış gibi, "Andrew bir yaralanmadan bahsetmişti, değil mi?" dedi.

"Boynum." Kırık cin şişesinin bıraktığı kesikten oluşan kırmızı ize dokundu. "Pazar günü gördün. Şimdi neredeyse iyileşti."

Asansör kapısı kapanırken, ona yine o bakışlarından birini attı.

Bölüm 31

Roland'ın kötü bir günüydü.

Mitch Haskell'ın tuhaf davranışları onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Önce dün gece El Paso ile karşılaşması, şimdi de Dylan ile birlikte bir gecede ortadan kaybolması.

Bu endişenin üzerine, yarım saat önce Oz onu arayarak Caballeros'un çalıntı kargosunu taşıyan üç kamyonluk konvoyun iletişimsiz kaldığına dair endişe verici haberi vermişti. Ne sürücülere ne de yükü koruyanlara ulaşılabilmişti.

"Doğu Teksas'ta bir yerlerde düzenli olarak arama yapmayı bıraktılar ve aramalara veya mesajlara cevap vermiyorlar. Eğer bir şey duyarsanız, lütfen hemen bana bildirin."

Oz, tam da bu kadar kısa konuştu ve Roland "Sana söylemiştim" diyemeden telefonu kapattı.

"Ne büyük bir fiyasko," diye mırıldandı Roland kendi kendine. Her şeyin üstüne bir de bu eklenmişti.

Ama onu asıl endişelendiren şey, Oz'un bu cüretkâr ama pervasız planın Roland'ın değil, kendisinin olduğunu unutmasıydı. Operasyonda en ufak bir aksaklık bile olsa, bu asla Oz'un suçu değildi. Suç başkasına atılırdı. Doğu Teksas'tan geçen hayalet bir konvoy, bir aksaklıktan çok daha fazlasıydı.

Roland ağzına iki mide ilacı tableti attı, sonra çekmecedен tesbihini çıkardı. Fatima duasını yeni bitirmişti ki aşçısı ofisine gelip Roland'ın onayına sunmak üzere bir nevi alışveriş listesi getirdi. Roland, kategorilere ayrılmış listeyi aceleyle gözden geçirdi.

"İyi görünüyor. Ama bu gece kendim et deposuna gidip dana ve sığır eti stoklarını kontrol edeceğim. Yarın ne kadar sipariş vermeniz gerektiğini size bildireceğim."

Şişman adam arkasından kapı kapanırken, Roland'ın telefonlarından biri çaldı. Arayan Barbara Nix'ti. "Bana güzel bir şey söyle."

Kadın alçak sesle, "Haskell'in Lafayette'deki kayınpederi bu sabah kalp krizi geçirdi. Ölümcül değildi. Hastanede." dedi.

"Bunu nasıl elde ettin?"

"Aynı şekilde. Köyün aptalı ve CAP birliğinin dedikodu ağı olan Clarence, Bowie'ye ofisinde bir fincan kahve getirdi. Karısıyla telefonda konuşuyordu, ona Mitch'in önümüzdeki birkaç gün işe gelemeyebileceğini söylüyordu." Nefes almak için duraksadı. "Hasta kayınpederini görmeye gitmesi gerekiyor, değil mi?"

"Lafayette'te kaç hastane var?"

"Biraz araştırma yapma özgürlüğünü kendime tanıdım."

Henry Duvall'ın hangi hastaneye yatırıldığını bulana kadar birkaç hastaneyi aradı.

"Adını nereden biliyorsun?"

"Haskell'in özlük dosyası. Anne ve babasından sonra, Duvall en yakın akrabası olarak listelenmişti."

Ardından Lafayette'deki bayilerinden birini hastanenin otoparkında Haskell'in kamyonetini aramak üzere görevlendirdi; aracın marka, model ve plakasını da almıştı.

"Arabayla defalarca tur attı. Orada yoktu."

"Belki de kaçırdı."

"Bunu yapmış olamaz. Bu çok iğrenç. Ona Duvall'ların ev adresini de vermiştim ve oraya da bakmasını önermiştim. Ama ne kamyonet vardı ne de evde kimse yokmuş gibi görünüyor."

"Çok meşgulmüşsün," diye belirtti Roland.

"Dylan Reede'nin evinin önünden tekrar geçtim. Orada olduğuna dair hiçbir işaret yok. Paket hala ön verandada duruyor. Ofisi bugün kapalı."

Roland oturmuş, yüzüğünü çevirerek düşüncelere dalmış bir haldeydi.

Bir süre sonra Nix, "Haskell'in oğlu kayınpederiyle birlikte yaşıyor. Haskell'i hızla ortaya çıkarmak isteseydik, ona Tanrı korkusunu aşılayabilirdik—" dedi.

Roland, itiraza yer bırakmayacak bir tavırla, "Hayır," dedi.

Bebek beşiğinde.

Haskell'in karısının korkuyla tahmin ettiği gibi yapmayı düşünmüştü: verdiği söze rağmen, kadın öldükten sonra bebeği öldürecek. Bu niyetle merdivenleri çıkmıştı. Uyuyan çocuğun başında durmuştu.

Ama orada duraksamıştı. Ya bebek henüz vaftiz edilmemişse? O zaman çocuğu cehenneme mahkum etmekten sorumlu olacaktı. Bu affedilmez bir günah olabilirdi. Fatima'ya cehennem ateşinden kurtulması için kaç kez yalvarsa da, kutsanmamış bir bebeği öldürdüğü için sonsuza dek yanabilirdi.

Yani, çocuğu uyurken bırakmıştı ve şimdi Nix'e, "Bununla ilgili bir şey yapma. En azından henüz değil," dedi.

"Pekala. Fikrinizi değiştirirseniz bana tekrar haber verin."

Nix iyiydi. Çok istekliydi. Haskell'i gözetlemek için Auclair Polis Departmanı'nda görevlendirdiği yıllar boyunca, Haskell'in tamamen başarısız olması nedeniyle yapacak pek bir şeyi olmamıştı. Onun kalibresinde bir casusu o ücra köşede tutmanın pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Ancak son birkaç gündür ardı ardına gelen istenmeyen sürprizlerle birlikte, paha biçilmez bir değer kazanmıştı.

Ancak Roland, kadının rahatsız edici derecede zeki olabileceğini fark etti. Eğer bir gün olayları bir araya getirip, kendisinin ve Haskell'in Dr. Reede'i paylaştığını anlarsa...

Böyle bir şey aklından bile geçirme. Dün geceki olayları abartılı bir şekilde anlatarak Oz'la olan engeli başarıyla aşmıştı. Ama enerjik Nix, farkında olmadan -ya da belki de bilerek- onun sırrını keşfedebilirdi. Eğer keşfederse, bununla ne yapacaktı?

İçinde hissettiği endişeyi belli etmemeye çalışarak, "Haskell bir ara mutlaka ortaya çıkacaktır. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun," dedi.

"Her zaman," dedi, daha maceralı bir görev verilmediği için biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tam o görüşmeyi bitirirken, Oz'dan bir arama daha geldi. Telefonu açtı ve Oz, "Felaket önlendi. Sürücüler I-10'da iki hız kontrol noktası olduğunu öğrendiler. Teksas Emniyet Müdürlüğü. Risk almak istemediler. Ayrıldılar ve her biri farklı bir tali yoldan gitti ve ek bir önlem olarak, kontrol noktalarını geçene kadar telefonlarını

kapattılar." dedi.

"İyi haber," dedi Roland, bunu gerçekten kastederek.

Oz daha fazla bir şey söylemeden bağlantıyı kesti. Olay böylece kapandı. İşler yolunda gidiyordu.

Telefon görüşmesi bittikten kısa bir süre sonra, birisi ofis kapısını çaldı. "İçeri gelin."

El Paso suratı asık bir şekilde içeri girdi. "Bir pislik beni uyandırdı, senin beni görmek istediğini söyledi ve beni buraya getirdi."

Şoförünü El Paso'nun kaldığı derme çatma pansiyona göndermişti. Roland onu baştan aşağı süzdü. "Uyuşturucu kullanmışsın."

"Tabii ki." El Paso kapıyı sertçe kapattı ve omuzlarını küstahça silktilti. "Bana ortalıkta görünmememi söyledin, ortalıkta görünmüyordum."

"Bu gece kapanış saatine kadar ayıl. Kapanıştan on dakika sonra mutfak kapısında buluşalım. Benimle bir iş için dışarı çıkacaksın."

Kızarmış gözleri biraz parladı. "Harika. Sanırım affedildim?"

"Askıda olması."

Alaycı bir şekilde, "Beklemede," dedi. Sonra, "Patron, kapanıştan on dakika sonra görüşürüz," diyerek sessizce dışarı çıktı.

Roland kapıya gidip kilitledi, sonra masasına döndü ve alt çekmeceyi açtı. Yeni bir boğma ipi çıkardı ve birkaç deneme çekişi yaptı. Mükemmel. Kuzeni onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Stokları azalmaya başlamıştı. Yarın birkaç tane daha sipariş vermesi gerekecekti.

Bunu aklında tutarak, Dylan'la iletişim kurmak için kullandığı telefonu eline aldı ve onun tatlı ama yalan dolu mesajını tekrar okudu. Bir anlık hevesle, nasıl bir ses tonuyla konuşacağını ve ne diyeceğini merak ettiği için numarasını aradı. Çağrı sesli mesaja yönlendirildi.

Bu sorun değildi. Ona, onu öldürme düşüncesinin tadını çıkarmak için daha fazla zaman verdi.

Bölüm 32

Mitch, Dylan ve Andrew ile birlikte balıkçı kampına döndükten hemen sonra John'u arayarak Hank'in durumu, Mary'nin ruh hali ve Andrew'un bakımının komşudan kendisine devredilmesi hakkında bilgi verdi. "Zavallı çocuk bizi gördüğüne çok sevindi."

"Biz?"

"Dylan."

"Lafayette'e onunla birlikte mi gitti?"

"Onu eve götürmeyecektim ya da burada yalnız bırakmayacaktım."

"Kamp hakkında kimse bir şey bilmiyor."

"Bu grupta hiçbir riske girmek istemiyorum, John. Hastaneden çıktığımızda, otoparkta bir arabanın yavaşça bir sıra boyunca ileri geri turlar attığını fark ettim."

"Boş bir yer arıyorum."

"Onları geçip gitti. Arabasını park etmek için etrafa bakmıyordu. Şimdi bana paranoyak diyebilirsiniz, ya da belki de operasyon eğitimim fazla mesai yapmıştı, ama tanınmayacak bir arabada olduğumuza sevindim."

"Malone ve ekibi sizin Lafayette'deki bir hastaneye gideceğinizi nereden bilebilirdi ki?"

"Hadi ama, John."

"Kulakları olan duvarlar mı?"

"Doğru. Bu şerefsizler de zeki ve cesur. En ufak bir ipucu bile yakalasalar, hemen harekete geçecekler."

"İkna edilmeye ihtiyacım yok."

John'un sesindeki umutsuzluğu duyan Mitch, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Lear'ı tanıyorsunuz. Azimli. Titiz. Bayou Coeur haritalarını, hatta elle çizilmiş bir haritayı bile inceleyip duruyor."

"Kim tarafından?"

"Orada balık tutan bir akrabası var. Neyse, diğer haritaların hiçbirinde olmayan küçük bir koy buldu. Darcy orayı incelemek için bir ekip gönderdi. Araştırmacılar, bir teknenin kanala sürüklenmesiyle oluşacak türden, selvi ağaçlarının köklerinde taze çizikler buldular."

"Harika! Bu bir başlangıç noktası."

"Burası çıkmaz sokak. Bölge tamamen temizlenmişti."

"Ne?"

"Darcy, bölgeyi yaya olarak ve omuz omuza tarayan personel görevlendirdi. Kısa sürede anlaşılan şey, bölgenin aşırı temiz olduğuydu. Yerde neredeyse hiç ağaç dalı bile yoktu. Suçlular, su hattından yola kadar olan tüm alanı temizlemişlerdi."

"İzlerini sildiler."

"Onları *ortadan kaldırdılar*."

"İşte bu yüzden Dylan'ı buraya getirdim ve onu burada tutuyorum."

"Ta ki Malone bir hamle yapana kadar."

"O zaman göreceğiz."

"Tamam. Buzdolabında gumbo var. Sanırım birkaç biftek de var. Bulabildiğiniz her şeyi alın."

"Teşekkürler. Çekmecedan yeni bir ocak da çıkarıyorum. Bu ocağın ömrünü tamamlamış olması muhtemel."

"Numarayı bana mesajla gönder."

"Anlaşıldı."

"Mitch?"

"Evet?"

Yere bağdaş kurarak oturuyordu. Yanında kitaplardan yaptığı derme çatma bir rampa vardı. Andrew arabalarını bu rampadan aşağı yuvarlıyor ve aşağıda çarpıştıklarında büyük bir keyif alıyordu.

Dylan bir tartışmaya hazırlanıyordu. "Telefon santralini aramam gerek." Mitch'in itiraz etmek üzere olduğunu görünce, onu

durdurmak için elini kaldırdı. "Bir hasta hızla tehlikeli bir seviyeye kadar kontrolden çıkıyor olabilir."

"Bilinç kaybı yaşayan hastalarınız oldu mu?"

"'Çıldırılmış' klinik bir terim değil, ama aralarında ağır depresyon geçiren birkaç kişi var. İçlerinden birinin krizde olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

"Elbette." Elini kot pantolonunun ön cebine uzattı ve ona bir telefon verdi. Bu, büfenin çekmecesinde duran ve henüz yeni aldığı bir telefondur.

"Tanımlanamayan bir numaradan gelen aramalara cevap veremeyebilirim. Lütfen telefonumun pilini takın."

Onun bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordu, ama adam ayağa kalktı, Andrew'a hemen geri döneceğini söyledi ve misafir odasına gidip telefonunu geri getirdi. "Pil zayıf, ama senin şarjın yeterli olmalı."

"Teşekkür ederim."

Şifresini girdi ve mesajlarını kontrol etti. İki mesajı vardı ama ikisi de önemli değildi. Ayrıca Roland'dan bir cevapsız araması vardı.

Öncelikle telesekreterini aradı. John Bowie'nin o sabah erken saatlerde kendisine ulaşma girişiminden başka kimse aramamıştı. Bu da büyük bir rahatlama oldu.

Mitch, Andrew'un yanına piste geri dönmüştü. Artık her ikisinin de birer arabası vardı ve onlarla yarışıyorlardı. Andrew'un lastiklerinin gıcırdama seslerine gülümseyen Mitch, ona baktı ve yüzündeki gerginliği fark etmiş olmalıydı.

Andrew'un ilgisini itfaiye aracına çekti, sonra ayağa kalktı. "Ne?"

"Bu sabah erken saatlerde John Bowie'nin araması dışında servisime başka arama gelmedi."

"Bu iyi. Kimse tehlikede değil."

"Ama Roland cep telefonumu aradı."

"Ne zaman?"

"Bugün öğleden sonra saat birden biraz sonra."

"Mesaj mı bıraktı?"

"HAYIR."

Andrew, itfaiye aracını Mitch'in bacağının üzerinde yukarı aşağı sürüyordu. Mitch, Andrew'un saçlarını karıştırdı ama gözlerini ondan

ayırmadı. "Bir hasta arayıp mesaj bırakmadığında genellikle ne yaparsınız?"

"Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için tekrar arayın."

"Öyleyse onu arayın."

Kadın başını sallayıp arkasını döndü, ama adam dirseğinden tuttu. "Ama ben dinliyorum."

"Yapamayacaksın."

"Gerekirse polis rolünü oynarım."

Kolunu adamın kavrayışından kurtardı. "Hangi gerekçeyle?"

"Malone'un çalışanı dün gece aralarında benim de bulunduğum üç kişiye sustalı bıçakla saldırdı."

"Belki de bundan haberi bile yoktu. Size de söylediğim gibi, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi tepki verdi. El Paso'nun Roland'la hiçbir ilgisi olmayan bir kötülük peşinde olması mümkün."

"Demek yine *Roland* mı? İnanamıyorum—" diye yüksek sesle söze başladı. Omuzunun üzerinden Andrew'a baktı; Andrew o sırada itfaiye aracını koltuğun kol dayama yerine doğru yönlendirmekle meşguldü. Mitch ona geri döndü ve daha ılımlı ama aynı derecede kavgacı bir tonla devam etti: "Onu savunduğuna inanamıyorum."

"Onu savunmakla ilgili değil. Sorumluluklarınız var ve bunları ciddiye alıyorsunuz." Elini göğsüne bastırdı. "Benim de her hastama karşı bir sorumluluğum var ve bunu ciddiye alıyorum. Bu, suçlu olsa bile Roland Malone'u da kapsıyor."

"Ayrıca, Dedektif Haskell, bir düşünün. Eğer konuyu takip etmezsem, nedenini merak edecek. Özellikle de dün gece eve sağ salım vardığım konusunda ona yalan söylediğimi biliyorsa. Benden *daha çok* şüphelenmesini istemiyorsanız, aramama izin vermelisiniz."

Hayal kırıklığıyla ellerini beline koydu, ama kadın onun mantıklı düşündüğünü anlayabiliyordu. "Lanet olası aramayı yap," dedi, küfürlü bir kelimeyi ağzından çıkararak.

Gizlilik için odanın diğer tarafına geçti, ama gerek kalmadı. Telefonuna cevap verilmedi. Birçok kez çaldıktan sonra, bir kayıt ona o numara için bir sesli mesaj kutusu kurulmadığını söyledi. Göğsündeki sıkıntı hafifledi. Israrlı itirazına rağmen, Roland'la konuşmak ve daha fazla yalan söylemek zorunda kalmayacağını ummuştu.

Kadın Mitch'in yanına döndü ve kaba bir şekilde telefonunu ona geri verdi. "Cevap vermedi. Sesli mesaj kutusu yoktu, bu yüzden mesaj bırakamadım." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Ve bir daha bana o polis kartı saçmalığını yapma sakın." Orada durdu, gözlerinin içine baktı, ona meydan okumaya cesaret etmesini bekliyordu.

Hayır, öyle demedi, ama "Bu bizim ilk kavgamız mıydı?" diye sordu.

Ona sırtını döndü, ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken, onun "Sanırım öyle," dediğini duydu.

Bölüm 33

Restoranın arkasındaki ara sokakta, El Paso döküntü bir kamyonetin yolcu koltuğuna bindi. Roland zaten sürücü koltuğundaydı ve motor çalışıyordu. "Geç kaldın."

"Sadece iki dakika farkla." Kamyonun sade ve hafif kokulu iç kısmına göz gezdirdi. "Şoförlü lüks araban nerede?"

"Onun izin günü."

"Sizin de korumanız yok mu?"

Roland, sokağın sonundan çıkarken, "Bu gece benim korumam olarak görev yapacaksın. Bunu kabul ediyor musun?" dedi.

Çocuk ona selam verdi. "Silah alabilir miyim?"

"Ben söyleyene kadar olmaz."

Roland, kamyona bindiğinde onu dikkatlice incelemişti. Bu sabahki donuk bakışları düzelmişti. Eğer hâlâ uyuşturucu etkisindeyse bile, çok azdı. Aslında, o küçük pislik biraz sakinleşseydi işler daha da kolaylaşabilirdi.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Oraya vardığımızda göreceksiniz."

"Ne kadar uzaklıkta?"

"Çok uzak değil."

Radio düğmesine uzanırken, "Biraz müzik çalabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır. Bu bir keyif sürüşü değil. Bizi takip eden olup olmadığını görmek için yan aynaya dikkat etmeniz gerekiyor."

"Anladım."

Roland, heyecanını belli etmemeye çalıştı. Gün kötü başlamıştı ama çok daha iyi bir şekilde sona eriyordu. Dylan ve Haskell hâlâ ortada yoktu, ama er ya da geç bulunup ortadan kaldırılacaklardı.

Restoran bu akşam kalabalık ve yoğundu, ancak Barbara Nix'ten bir telefon almıştı. Nix, Darcy ve ekibinin, Adler ve kızın cesetlerini taşıyan teknenin karaya çıktığı koydaki girişi bulduklarını, ancak temizlik ekibinin bölgeyi delillerden arındırmak için mükemmel bir iş çıkardığını bildirmişti. Bir parça bile bulunmuş olsa, şimdiye kadar hava koşulları nedeniyle o kadar bozulmuş olurdu ki, bir savcı bunu işe yaramaz bulurdu.

Ofisini kilitleyip arka kapıya yönelmeden hemen önce Roland, Oz'u arayarak bu güzel haberi iletmişti. "Nix ekibi kendi başına organize etti. Başından beri Darcy ve ekibinden bir adım öndeydi."

Genç kadın gerçekten olağanüstüydü, ama Roland onu sıkı bir şekilde kontrol altında tutmaya karar vermişti. Hırslı kişiler genellikle kendilerini ve patronlarını geride bırakırlardı. Ve Roland bunun olmasına izin vermeyecekti.

Oz'a, kendisinin ve El Paso'nun birkaç dakika içinde et deposuna gitmek üzere yola çıkacaklarını bildirdi.

Oz, "İş bittiğinde beni arayın" diyerek veda etmişti.

Sonunda varış noktasına ulaşan Roland, kamyonu pek de umut vaat etmeyen bir binanın arkasındaki garaj kapısının önüne kadar sürdü. Ön camdan, kamyonun kaba kaputunun hemen ötesinde yükselen tuğla binaya dik dik bakan, kendini beğenmiş adama baktı.

Bir asırdan fazla bir süredir, bu çirkin yapı kasırgaların ve diğer aşındırıcı etkenlerin insafına kalmıştı. Bunlara dayanmıştı, ancak hasar verici etkileri görünür durumdaydı. Pencerelelerinin birçoğu, içlerindeki tel örgüye rağmen çatlamıştı. Parçalanmış veya tamamen eksik olan harç, solmuş ve kırık kırmızı tuğlaları arasında geniş boşluklar bırakmıştı.

El Paso, "Bunun için mi bu kadar süslendim?" dedi.

Çocuğun komik sözünü umursamayan Roland arabadan indi. Kendi başına arabadan inen El Paso, geçmişte gelişen bir sanayi merkezi olan bölgeye şöyle bir göz attı. Fabrikaların ve depoların çoğu artık harabe halindeydi ve işgalciler dışında kimse yaşamıyordu.

Roland'ın El Paso ile yaklaştığı binaya şöyle bir göz atan herkes, komşuları gibi terk edilmiş ve harap halde olduğunu düşünürdü. Binanın sahibini veya Ristorante Italiano'nun özel et deposu olduğunu belirten bir tabela yoktu.

Garaj kapısını uzaktan kumandayla açtı. Kapı gıcırdadı ve gürültüyle yukarı doğru açıldı, yarı yolda alarm çalmaya başladı. Roland karanlık kapının içine girdi ve hemen içerideki kontrol kutusuna kodu girdi. O ve El Paso kapıdan çıktıktan hemen sonra, uzaktan kumandayı kullanarak kapının gürültülü bir şekilde aşağı inmesini başlattı.

Roland bir düğmeye bastı, ancak yanan tek ışıklar, mağara benzeri mekanın ortasında tek sıra halinde tavandan sarkan ışıklardı. Taze et kokusu her yeri sarmıştı.

"Aman Tanrım, burası çok soğuk," dedi El Paso, kendini kucaklayarak ve ellerini kollarında yukarı aşağı gezdirerek.

"Elbette öyle. Burası bir et deposu." Roland sağ tarafına doğru işaret etti; orada kancalarla asılı duran sığır etleri vardı.

El Paso onlara ilgiyle baktı. " *Rocky* filmini izlediniz mi, hani o inek leşini fena halde dövdüğü filmi?"

"Evet, gördüm."

Roland'a döndü ve sırtıttı. "Boks antrenmanlarını burada mı yapıyorsun?"

"Burada et kesiyorum."

"Vay canına. Kendin mi kestir?"

"Bazen. Bazen bir asistana ihtiyacım oluyor." Yüzük takılı serçe parmağıyla El Paso'nun omzuna dokundu. "Seni bu yüzden getirdim. İşler yakında hızlanacak. Bana asistanlık yapmaya başlamanı istiyorum."

"İnekleri kesmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İnekler değil. İnsanlar. Bu konuda çok şey biliyorsunuz, değil mi David Rodriguez?"

Biraz şaşırmış görünen El Paso bir adım geri çekildi.

Roland, çocuk onu süzerken bir kasını bile kıpırdatmadı. Tekdüze bir ses tonuyla devam etti: "Et kesmek dağınık bir iş olabilir. Birinin boğazını kesmek de öyle. Orada, bir aygırın penisinden daha büyük bir hortumum var. Neredeyse kaynama noktasına kadar ısıtılmış bir su tankına bağlı. Sterilizasyon gibi, biliyorsunuz. Her şeyi boyunuz kadar geniş bir giderden aşağıya yıkıyor. Cesetlerin neredeyse tamamen kurumasını bekliyorum, sonra da... onları başka bir yere taşıyorum."

El Paso'nun ilk baştaki temkinliliği yerini ilgiye bırakmıştı. "Yerini aldığım adam mı? Adler mi? Öyle satın almıştı, değil mi?" Boğazını kesme hareketi yaptı.

Roland ona doğru bir adım attı. Annesinden aldığı, sürekli parmağını sallayarak yaptığı öğütleri düşündü. Ama ellerini yanlarında tuttu ve soğuk bakışlarıyla derdini anlatmaya çalıştı.

"Oz'un operasyonu için bunu yaparsanız öğrenmeniz gereken ilk şey şu: Asla bundan bahsetmeyin. Bir cinayetle övünmeyin, ister Adler gibi iki paralık bir satıcı olsun, ister iş birliği yapmayan bir politikacı olsun, isterse de ağzı gevşek, uyuşturucu bağımlısı bir ünlü olsun. Bizden daha zeki ve güçlü olduğunu düşünen bir muhbiri öldürseniz bile, bunun için övgü almayın. Ağzınızı kapalı tutun. Hiçbir şey söylemeyin. Asla. Anladınız mı?"

"Evet, anladım. Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"İlk siparişiniz için beş bin dolar."

"Bu tam bir korkaklık!"

"Teklifim bu. Başarılı olursan, belki Oz'u daha cömert olmaya ikna edebilirim. Senin buna hazır olduğundan emin değildi. Özellikle dün gece yaptığın o numaradan sonra. Seni bu işe dahil etmesi için onu epey zorlamam gerekti."

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. "Ama beni iyi dinle. Bundan sonra, ipleri sen elinde tutmayacaksın. Fikrini bile söylemeyeceksin. Soru sormayacaksın. *Söyleneni yapacaksın*."

Artık El Paso'nun tam karşısındaydı. Birkaç saniye bekledi, sonra geri çekilip kelepçelerini taktı. "Bir daha hata yapma evlat. Beni etkile, Oz'u etkile, maaşını yeniden görüşürüz."

El Paso rahatladı, sanki kendinden geçmiş halinden kurtulmak istercesine hafifçe titredi, sonra omuz silkti. "Ben de varım."

"Pekala. Başlayalım. Öğrenmeniz gereken çok şey var."

Roland ona öne doğru işaret etti. Çocuk önden gitti. "Kesilecek bir koyun gibi," diye düşündü Roland, ceket cebinden boğma ipini çıkarırken.

Daha iki adım atmışlardı ki, arkalarındaki karanlıktan yankılanan bir ses duyuldu.

"Bu ilginç bir sohbet oldu."

Şaşırان Roland arkasına döndü. "Oz?"

" *Oz mu?* " diye tekrarladı El Paso, sesi hem hayranlık hem de korku dolu geliyordu.

Roland neredeyse çocuk kadar şok olmuştu. Oz'a El Paso'nun ayrılışına şahit olmak için orada bulunmasının ne kadar riskli olacağını anlatmıştı. Ama Oz, söylediği gibi ortalıkta görünmüyordu. Tavan lambalarının yaydığı dar ışık alanının ötesindeki karanlıkta tamamen fark edilemiyordu.

"İşte burası meşhur El Paso," dedi. "Ya da, daha doğrusu, kötü şöhretli mi demeliyim?"

El Paso konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi.

"İşte o," dedi Roland. "Dün gece bir polisi bıçaklayarak büyük bir kargaşa çıkaran kişi o."

"Ne?" diye cılız bir sesle sordu El Paso.

Roland arkasını dönerek ona baktı. "Ah, evet. Gizli görevde çalışıyor. Haskell adında bir adam var, her zaman örgütümüz için bir baş belası olmuştur ve sen onu daha da büyük bir baş belası haline getirdin." Sesini yükseltmemişti ama El Paso'yu olduğu yerde dondurmuştu.

Çocuğun kurt benzeri gözleri, sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi sağa sola kayıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sustalı bıçağını çıkardı ve açtı. Roland tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı. Bunu bekliyordu zaten.

"Sen tam bir şişman adamsın," diye alay etti El Paso. "Bu da neyin nesi?"

"Rahat ol, El Paso."

Roland'ın arkasında, Oz'un sesi karanlığın içinden yatıştırıcı bir şekilde yükseliyordu, sanki heyecanlı bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. Roland, bunun gerçeğe çok da uzak olmadığını düşündü.

El Paso halkı, Roland'ın cebinden boğma ipini çıkarıp, tutma yerlerini kavrayarak gerginliğini test etmesini dehşet içinde izledi.

"Dün gece size söylenenleri yapmadınız, değil mi El Paso?" diye sordu Oz.

"O serserinin kavgacı olduğunu, karşılık vereceğini nereden bilebilirdim ki? Benden ne yapmamı bekliyordunuz?"

Oz, "Emirlere uymanızı beklerdim," dedi. "Roland size sessiz

kalmanızı söyledi ve siz bunu yapmadığınız için, farkında olmadığınız bir dizi sonuçla karşılaştınız. Bu size değerli bir ders vermeli. Size neden emir verildiğini her zaman bilemezsiniz. Bunu bilmek sizin işiniz değil, benim işim."

El Paso, Roland'ın gevşetip sonra gerdiği boğma ipine baktı. Roland ise çocuğun şimdi titrek ve gergin bir şekilde salladığı sustalı bıçağı izliyordu. Yine de, kendine güvenini koruyordu.

"Hadi ama dostum," dedi, ışığın dışındaki karanlığın boşluğuna seslenerek. "Bana bir şans daha ver. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

"Söyleneni yapacaksın, değil mi?" diye sordu Oz.

"Evet, evet." Sonra, "Evet, efendim."

"Hiç tereddüt etmeden veya soru sormadan mı?"

"Hiç şüphe yok. Yemin ederim."

Oz, yumuşak bir ses tonuyla, "Biraz geç oldu ama bunu duyduğuma çok sevindim," dedi.

Bölüm 34

Andrew'un utangaçlığı ve tatlı yüzü, Dylan'ı en başından beri ona sevdirmişti. Ayrıca Mitch'in gözlerine de sahipti, bu da küçük çocuğun çekiciliğinde etkili olmuş olabilir.

Ancak aynı zamanda Andrew'u bir psikolojik analist bakış açısından gözlemlediğini de fark etti. Bu, mesleğin getirdiği bir riskti.

Hastane lobisinde onunla birlikte beklerken, oyuncak arabalarıyla oynayarak kendini sakinleştirdi, akvaryumdaki tropikal balıklardan keyif aldı ve yabancılara karşı belirgin bir korku duymadan, açık bir merakla diğer insanları izledi.

Ayrıca balıkçı kampının eşsiz harikalar diyarında da kendini evinde gibi hissediyordu. Mitch'e, özellikle de yaban domuzu avı ganimetlerinden korkmamasına şaşırdığını söylemişti.

"Bir keresinde ondan biraz korktuğunu gösterdiğinde, Molly ona korkmaması gerektiğini, çünkü Roger adlı yaban domuzunun onun arkadaşı olduğunu söyledi. Olay orada bitti. Molly'nin her şeyi yarattığına inanıyor, bu yüzden onun söylediği her şey kutsal kitap gibi."

Günün sonunda Dylan, Mitch ve büyükanne ve büyükbabası arasında gidip gelmenin çocuk üzerinde olumsuz bir etkisi olmadığı sonucuna vardı. Uyumlu ve iyi huyluydu, genellikle bir şey yapması veya durması söylendiğinde sadece bir kez uyarıldıktan sonra itaat ediyordu.

Ancak şimdi, akşam yemeği yerken, iyi davranışları inatçı iki yaşında ama üç yaşında gibi davranan bir çocuğunkine dönüşmeye başladı.

O ve Mitch, "John'un meşhur" gumbosunu yiyorlardı. Andrew ise Mitch'in Lafayette'ten dönerken bir bakkaldan aldığı mikrodalgada

ısıtılabilen makarnalı peynirden tek porsiyon yiyordu. Ayrıca Andrew'un akşam yemeğinde bu mısır gevreğini istememesi için kilerde sakladığı bir kutu Froot Loops da almıştı.

Andrew makarnasının sadece yarısını yedikten sonra tabağına bulaştırdığı makarnayla eli turuncu bir bulamaç haline gelmişti. Sabrı tükenen Mitch, elini temizledi ve kaşığı eline batırdı. "Kaşığı kullan."

Andrew onu masanın üzerine bıraktı ve top gürültüyle yere düştü. "Aşağı inmek istiyorum. Arabalarla oynamak istiyorum."

"Önce terbiyenizi gösterin, yemeğinizi bitirin. Elma dilimlerinizi yiyin."

Andrew birini alıp yere fırlattı.

Mitch işaret parmağını ona doğru uzattı. " *Yeter artık* , Andrew!"

Andrew'un alt dudağı titremeye başladı, ardından tüm yüzü buruştu. Ağzını olabildiğince açtı ve bir feryat kopardı. Safir mavisi gözlerinde iri gözyaşları birikti.

"Çöküş." Mitch içini çekti. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Andrew'u, eski telefon rehberlerinden oluşan derme çatma çocuk koltuğundan kaldırdı ve kucağına oturttu.

Andrew, aşağı inmek için kıpırdanarak, "Arabalarla oynamak istiyorum," diye mırıldandı.

"Hayır, olmaz. Olmaz José. Yemek masasında hiç de iyi davranmadın. Hadi yat artık, dostum." Ağlayan oğlunu misafir odasına doğru taşıırken, omzunun üzerinden Dylan'a, "Sonra görüşürüz," dedi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Masayı topladı ve bulaşıkları bulaşık makinesine koydu. Tam işini bitirirken Mitch yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Yere yığıldı." Kadının ortalığı temizlediğini fark eden adam, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

"Önemli bir şey değildi."

Sözleri sert ve kaba çıkmıştı, bunu fark etti. Başını yana eğdi. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

"HAYIR."

Hemen bir şey söylemedi, sonra hafifçe başını salladı. "Mary'den duydum. Hank'in dört atardamarında tıkanıklık varmış. Yarın stent takılması için anjiyoplasti yapılacak. Ondan sonra bir hafta, on gün

dinlenmesi gerekecek. Tahminler iyi."

"Eminim Mary için bir rahatlama olmuştur." Dikkatlice bir mutfak havlusunu katlayıp lavabonun kenarına serdi.

"Sanırım hâlâ kırgınsın," dedi.

"Değilim."

Yine, konuşmasına devam etmeden önce bir an onu inceledi. "Andrew'un öfke nöbeti için özür dilerim. Nadiren olur ama iyi bir öfke nöbeti geçirebiliyor."

"Çok iyi idare ettin." Kaşını şüpheyile kaldırdı. "Hayır, ciddiylim. Otoritene meydan okudu ve sen boyun eğmedin. Kötü davranışı ödüllendirilmedi. Ona kötü seçimlerin sonuçları olduğunu gösterdin."

"Ondan özür dilemesini sağladım, sonra ona bir hikaye okudum, ona sarıldım, onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve uyuyana kadar yanında yattım."

"Her şey yolunda. Aslında, onu yatak odasına götürdükten sonra ağladığını bile duymadım."

"Anlaşma şuydu: Eğer o anki öfke nöbetini atlatmazsa, duş almasına izin verilmeyecekti."

"Duş?"

"Büyük anne ve büyük babasının evinde banyo yapıyor. Benim evimde olduğunda ise onu duşa yanıma alıyorum." Yavaşça ona doğru yürüdü. "Ve bunun ne kadar eğlenceli olabileceğini biliyorsun."

Kadınlığı, tahrik olmuş bir erkeğin gürleyen sesine anında tepki vererek ona ihanet etmişti. Duyusal reseptörleri, önceki gecenin anılarıyla cızırdadı. Ve kahretsin! Duştan yeni çıkmış, çok güzel kokuyordu. Vücut ısını hissedebilecek kadar yaklaştı, ama yine de yeterince yakın değildi. Ona bastırmasını istiyordu. İçine girmesini.

Ama o yaklaşıp onu öpmeye kalkışınca, kadın başını yana çevirip bir adım geri çekildi. "Kötü davrandım ve sonuçları ağır olan seçimler yaptım Mitch. Listenin başında da bir hastayla birlikte olmak geliyor."

"Artık hastanız değilim." Aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı. "Uzun zamandır verdiğim en iyi kararlardan biri dün gece sizi işten çıkarmak oldu."

"Beni sadece John Bowie kovabilir ve terapiniz zorunlu, bu yüzden hasta olarak kalmalısınız. Ayrıca..."

"Ne?"

"Sana çok kızgınlım."

"Evet, anladım."

"Çok kibirli davrandın. Yetkini kötüye kullandın. Bunu beğenmedim."

"Ben de hoşuma gitmedi. Aptalca davrandım. Beni dövmeliydin."

İstemsizce hafifçe güldü, sonra da sinirli bir şekilde, "Şaka yapma," dedi.

"Şaka yapmıyordum. Hâlâ kızgın mısın?"

"Biraz, evet."

"İyi."

"Neden iyi?"

Tekrar yaklaştı ve dudaklarını, kadının göz kenarında beliren gülümsemenin üzerinden geçirdi. "Çünkü barışma seksi benim en sevdiğim şey."

Sonra onu kendine doğru çekti ve gerçekten öptü. Arzu, güçlü bir likör gibi vücuduna yayıldı, bedenini güçsüz ve istekli hale getirdi, aklı başında benliğini ise tehlikeye attı. Öpüşmeyi kesti. "Mitch, bunu böyle devam ettiremeyiz."

"Öyleyse beni kışkırtmayı bırak."

"Hayır."

"Öyle yapıyorsun . Adil oynamıyorsun. Beni rahat bırakmanı istiyorsan, bu suratı, bu saçı bırak." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bana o gözlerle bakmayı bırak ve Tanrı aşkına, sonsuza kadar uzandığını sandığım o bacaklarıyla ilgili bir şey yap. Uzanmıyorlar," diye mırıldandı. "Dün gece nereye uzandıklarını keşfettim ve... aman Tanrım, çok güzeldi."

Kadın sızlanarak bir ses çıkardı ve adam elini tutup onu çirkin desenli koltuklardan birine götürdüğünde itaat etti. Adam oturdu, ince eteğini beline kadar topladı ve onu kucağına çekti. Birkaç uyuşturucu öpücüğünden sonra, ödünç aldığı bluzunun etek ucuna uzanıp yukarı doğru çekmeye başladı.

"Hayır," dedi, yatak odasının kapısına doğru bakarak. "Ya Andrew uyanırsa?"

"Yapamaz. Dışarıda. Ayrıca, bizi yakalasa bile ne yaptığımızı bilmezdi."

"Bunu bilirim."

"Tamam, üstünü çıkarma. Bu onu daha da kirli yapar ve kirli seks benim en sevdiğim ikinci şey." Elini ödünç aldığı üstün altına uzattı ve sütyeninin kopçasını açtı. Ellerini tekrar ön tarafına kaydırarak göğüslerini avuçladı ve parmaklarının arasında meme uçlarını sıkı.

Sonra başını üstünün altına sokup memesini ağzına aldı. Her çekişte, ona açık olan alt bölgesinde bir tepki oluşuyordu. O da bunu hissetti ve kısa süre sonra nefes nefese kalıp birbirlerine şehvetle sürtünmeye başladılar.

Başını bluzunun altından çıkardı, aceleyle kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve aşağı doğru indirdi. Kemer Excalibur'un kabzasını geçtiğinde, ereksiyonunu görünce nefesi kesildi.

Sırıttı ve "Kalk," diyerek kadının dizlerinin üzerine kalkmasına yardım etti. Zarif bir hareket değildi ama birlikte çalışarak külotunu çıkarmayı başardılar.

Dizleri bükülmeden önce, onu dik tuttu ve okşayarak, nefesini içine çekti ve yumuşak, nemli buharlar halinde nefes verdi; bu da hem teninde hem de içinde his dalgalanmalarına neden oldu. Dili vajinasının kıvrımına değdi, sonra daha derine indi, en büyük zevk noktasını aradı ve buldu.

O, kadın boşalana kadar durmadı ve bunu hissettiği anda, güçlü elleriyle kalçalarını kavrayıp onu üzerine indirdi. Onu orada güvenle tuttu, kendisiyle bir bütün haline getirdi ve dudaklarını tartışmasız bir tutku ve sahiplenme duygusuyla öptü.

Kalçalarını sadece üstünü ve sütyenini çıkarmak için kısa bir süreliğine bıraktı. "Üzerime binip de benim izlememe izin vermen mümkün değil."

Yüzünü göğüslerine sürttü, sakalı hoş bir şekilde kaşıntılıydı, dudakları nemli ve tutkuluydu. Elleri tekrar kalçalarına döndü ve sallanma hareketine başladı, karşılıklı hareketleri mükemmel bir senkronizasyon içindeydi. Hassaslaşmış teni, bir başka orgazmın onu ele geçirmek üzere olduğunu hissedene kadar onun tenine yapıştı. O yukarı doğru iterken o da bastırmaya devam etti.

Ve o sırada aralarında eş zamanlı olarak yaşananlar bir doruk noktası değildi. Bir uyanıştı.

O coşkunun geçmesiyle birbirlerine iyice yaslandılar ve sıkıca sarıldılar. Nefes alışverişi normale döndükten sonra, tişörtünü

ıkarabilmek için onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı. Onunla ten tene temas etme özlemiyle, ona yardım etti.

Sonra kollarını onun etrafına doladı, ellerini sırtının ortasına yaydı ve onu kendine çekti. Başını öne eğik bir şekilde göğüslerine yasladı. Kadın, onun pürüzlü yanağının altında kalp atışlarını hissetti.

Hâlâ onun içindeyken, nefesi teninde sıcak bir şekilde fısıldadı: "Dylan, senden hiç beklemiyordum."

Kollarını onun başının etrafına doladı ve yüzünü dağınık saçlarına gömdü. "Ben de seni beklemiyordum."

Bölüm 35

Mitch'in Cuma günü çok erken başlamış ve geç bitmişti ve gün boyunca yaşanan tüm olaylar fiziksel olarak yorucu ve duygusal olarak yıpratıcı olmuştu.

Yine de iyi ya da uzun süre uyuyamamıştı ve şimdi tavana bakarak Andrew'un süresiz olarak onunla birlikte olmasının zamanlamasının bundan daha kötü olamayacağını düşünüyordu.

Bugün, Andrew ile oynarken, onun gevezeliğini ve kahkahalarını dinlerken, hatta öfke nöbetleri sırasında bile, oğlunun bir şekilde Roland Malone'un dikkatini çekebileceği korkusuyla yüreği ürpermeye başlamıştı.

Malone, Angela'yı öldürdüğü gece hayatta bıraktığı bebeği hatırlayacaktı; bu karardan pişman olabilir ve düzeltmek isteyebilirdi. Mitch'i bunu düşünmek bile hasta ediyordu.

Dolayısıyla artık Dylan'ın güvenliğine ek olarak Andrew'un güvenliği için de endişelenmesi gerekiyordu.

Ona gelince, yirmi dört saat nöbet tutmaya devam edemezdi. Mümkün olsa bile, o buna katlanmazdı. Malone'un şehirden güvenli bir şekilde dönmesinden endişe duyduğu için evini kontrol etmesi için birini gönderdiğini iddia edebilirdi. Mitch buna inanmıyordu, ama Malone'un ona ölüm tehdidinde bulunduğu da söylenemezdi. Hala onun ne kadar tehlikeli olduğunu kabullenmiyordu.

Ayrıca hastalarını da terk etmeye niyeti yoktu. Pazartesi günü ofisi yeniden açıldığında, randevu programına devam etmek için orada olmakta ısrar edecekti. Ve resepsiyonisti Ellie de tam olarak koruma görevi görecekti biri değildi.

Dylan normal hayatına döndüğünde, bu durum onları nereye götürecekti? İki yıl süren bekâret ve karşı cinse karşı kayıtsızlığın

ardından, o, Dylan'a aşık olmuş, büyülenmiş, şehvet dolu ve ağgözlüydü.

Dün gece o çirkin sandalyede de görüldüğü gibi, ondan asla bıkmıyordu. Her ikisi için de tehlikeli olan bu ilişki, karanlık ve nefis bir şekilde erotikti.

En azından onunla öyle olmuştu. *Harry Sally ile Tanıştığında* filmindeki, tüm erkekleri şaşırtan sahneye rağmen, Dylan rol yapmamıştı. Diğer her durumda bu kadar öz kontrolü elinde tutan bir kadının cinsel olarak bu kadar pervasız olacağını tahmin etmemişti.

Tanrım, *inanılmazdı* .

Ama asıl can alıcı nokta şuydu: Koltukta birlikte geçirdikleri o sakın ama hâlâ kaynayan sohbetin ardından, ona "beklenmedik birisin" dediğinde, cinsellikten değil, ona karşı hissettiği duygusal çekimden bahsediyordu.

Bunu hiç beklemiyordu. Ve bununla ne yapacağını, ne yapacağını da bilmiyordu.

Uykuya dalma çabasından vazgeçen adam, Andrew'a baktı ve dudaklarının arasında oluşan hava kabarcığına gülümsedi. Alnından öptü, sonra yataktan kalktı. Hızlıca banyoya gittikten sonra giyindi ve yatak odasından çıktı.

Henüz tam olarak gün doğmamıştı ama kasvetli bir gün olacağını anlayabiliyordu. Mutfağa gitti ve kırk yıl önce çöpe atılması gereken bir Mr. Coffee kahve makinesinde kahve demlemeye başladı. Ama sonuçta oldukça lezzetli bir kahve çıktı.

John onu ilk kez hafta sonu balık tutmaya buraya getirdiğinde, makine tezgahın üzerinde o noktadaydı. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı, ancak o iki gün içinde dostlukları pekişmişti.

Günlerini John'un teknesinde, buz gibi soğuk bira yudumlarken, hevessizce balık tutarak geçirmişlerdi. Akşamları ise sohbet etmişlerdi. John'un dağılan ilk evliliği ve Mitch'in savaşta kanlar içinde ölen arkadaşları hakkında duygusal anlar yaşamışlar, bir yandan da kahkahalarla gülmüşlerdi.

Şimdi, nostalji zaten sorunlu ve aşırı kalabalık beynine girmeden önce, kupasını alıp ön verandaya çıktı. Beklendiği gibi, hava nemle doluydu. Her ağacın her yaprağı nemden ağırlaşmıştı. İspanyol yosunu her zamankinden daha sarkık görünüyordu.

En az paslı 1950'ler dönemine ait metal bahçe sandalyesine oturdu, sıcak kahvesine üfledi, birkaç yudum aldı, ardından en son kullandığı gizli telefonundan bir şeyler okuttu.

Jim Tucker'ın cep telefonu birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi, ancak tek kelime etmedi. Mitch, "Benim," dedi.

"Bundan korkuyordum."

"Sizin için henüz çok mu erken?"

"Hayır, beni rahatsız eden saat değil."

Tucker'ın onunla iletişim kurma zorunluluğu yoktu. Hatta bunu yaparken yakalanırsa başı belaya girerdi. Yine de Mitch biraz kırgınlık duymadan edemedi. "El Paso'daki gelişmelerden beni haberdar edecektin."

"Telefonunuzu değiştirdiniz."

"Böyle yapmam gerektiğini hissettim."

"Önemli değil. Seni aramadım."

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşmamam gerekiyor, Evsiz. Dish hâlâ sende mi?"

"İstihbarat alışverişi yapmak mı istiyorsunuz? Önce siz başlayın. El Paso hakkında neler öğrendiğinizi anlatın."

"Hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık. Eğer bir şeyin olmasaydı, hemen söyler ve bir şey olduğunda arayacağını belirtirdin. Bunun yerine, benimle konuşmaman gerektiğini söyledin. Bu da bana bir şeyin *olduğunu* ama paylaşmak istemediğini düşündürüyor."

Sessizlik.

Mitch, "Öyle tahmin etmiştim," dedi. Andrew'un ve Dylan'ın uyanmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Daha yumuşak ama daha da buyurgan bir tonda, "Bu herifleri cezalandırmak istemiyor musun?" dedi.

"Aptalca bir soru. Cevap vermeyi hak etmiyor."

"Pekala o zaman. Öyleyse bana yardım et, ben de sana yardım edeyim. Elinde ne olduğunu söyle. Eğer onu tutuklayabilirsek—"

Tucker sözünü kesti. " *Biz diye* bir şey yok."

"Hayır, öyle bir şey yok. O küçük piç beni bıçakladı. Çok daha kötü yaralayabilirdi. Onu bulursak, onu içeri alıp ağır yaralama suçundan

yargılayabilirim."

"Kötü fikir. *Kötü* fikir," diye tekrarladı Tucker vurgulayarak. "El Paso'nun tutuklanması Malone'u sarsar, alt üst eder. Onu gözetlediğimizi sosyal medyada da yayınlarsak daha iyi olur. Malone, Oz'a haber verir. İkisi de ortadan kaybolur ve kurum mahvolur. Bowie, federal bir davaya burnunuzu sokmanıza nasıl tepki verirdi acaba?"

"Biliyor. Dün sabah El Paso'yu ona bizzat kendim anlattım." Derin bir nefes aldı. "Söylediklerime geri dönelim. Eğer El Paso'yu gözaltına alabilirsem, onu çok korkutacağım. Onu yıpratmak biraz zaman alabilir, ama yeterince sert vurursam sonunda pes edecektir."

"Ve belki, sadece belki, özür dileyip annesi için ağlarken, Malone hakkında bana, hukuk sisteminin hızlı şeridinden geçirecek cesarete sahip bir savcıya teslim edebileceğim kadar önemli bir şey verecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bütün o ukala tavrının altında, sümüklü bir çocuk aslında."

"O, Caballeros'un bir üyesi."

Bu, Mitch'in nefesini kesti. Caballeros'un kim olduğunu veya üyesi olan genç adam hakkında ne söylendiğini açıklamaya gerek yoktu. Acımasızdılar. Vahşiydiler.

Tucker, Mitch'in şoku atlatması için birkaç saniye bekledikten sonra devam etti. "Kendisine David Rodriguez diyorlar, ancak kartel, Malone'un onu Oz'un saflarına kabul etmeden önce kontrol etmesi ihtimaline karşı ona sahte bir kimlik uydurdu."

"Gerçek adı ne?"

"Bu sizin için önemsiz."

Mitch bu iğneleyici sözü geçiştirdi. "Caballeros onu Oz'un operasyonuna sızması için buraya gönderdi."

"Evet. Çünkü, ölüm tehdidiyle, Oz'un Juarez'deki bayilerinden biri onlara Oz'un çölde bir yerdeki depodan bir sürü mal çalmayı planladığını söyledi. Mallar kamyonla New Orleans'a, oradan da Mississippi Nehri üzerinden St. Louis'e taşınacaktı; orada bir müşteri Oz'dan bu malları satın almak için can atıyordu. Tabii ki, şişirilmiş bir fiyata."

Mitch, kahve fincanını sandalyenin yanındaki yere bırakmış,

dirseklerini dizlerine dayamış, başını öne eğmiş ve parmaklarını saçlarının arasına gömmüş bir şekilde oturuyordu. "Hırsızlık başarılı oldu mu?"

Sessizlik.

"Çöldeki depo kesinlikle sıkı bir şekilde korunuyordu. Ölü sayısı kaç?"

Sessizlik.

"Ürün yolda mı?"

Sessizlik.

"New Orleans'ta zaten var mı? El Paso'da da olacak mı?"

"El Paso, sümüklü çocuk mu?" diye homurdandı Tucker, Mitch'in sorularını bölerek. "Cesaretini hâlâ koruduğuna sevinmelisin. Caballeros'a kabul edilmeden önce, çocuk kendini kanıtlamak zorunda kaldı. Bildiğimiz kadarıyla bir düzine cinayetle sorumlu. Hiçbir zaman suçlanmadı, ancak ilk şüpheli kurbanı, rakip bir kartelin üyesiyle ilişkiye girdiği için öldürdüğü kendi annesiydi."

"Sizin dışınızdaki en son kurbanının, Juarez'de Oz'un hain satıcısı olduğunu düşünüyoruz; bu satıcı, Caballeros çetesine planlanan hırsızlığı ihbar etmişti. Yatağında bağlı ve kolları kolları ve bacakları açık bir şekilde, testislerinden Adem elmasına kadar kesilmiş halde bulundu."

Orada durdu ve bir an sonra, "Mesele şu ki, Evsiz Adam, bu sadece kolayca alt edilebilecek, ukala bir serseri değil. Kesinlikle annesi için ağlamayacak. Kırılmayacak. Kırılmaz. Kimse tarafından, *senin* tarafından da kırılmaz." dedi.

Tucker'ın ani ayrılığının ardından Mitch, yağmur başlayana kadar verandada oturdu. Bulutlar alçaktı ve henüz yağmamış yağışlarla doluydu. Kasvetli hava, ortama uygun görünüyordu.

Kahve fincanını alıp içeri girdi. Dylan mutfakta kendine kahve dolduruyordu. Yanına gitti, fincanını kaldırdı ve Dylan ona yeniden doldurdu. Ona hafif bir öpücük kondurduktan sonra, "Uyanık olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Konuştuğunuzu duydum."

"Özür dilerim. Sesimi kısmaya çalıştım."

"Hank hakkında kötü bir şey yoktur umarım."

"Hayır. Mary anjiyoplasti işleminden sonra beni arayacağına söz verdi."

"Sen ve Andrew iyi uyudunuz mu?"

"İçimizden biri yaptı," dedi alaycı bir şekilde. "Sen mi? Bu arada pijamaların çok güzelmiş."

"Onları bir çekmecedey buldum. Beth'in eşyaları olduklarından şüpheliyim. Çok büyük ve çok çirkin olurlardı."

Giydiği pijamalar eski ve çok çirkindi ama yumuşak ve boldu, bu yüzden içinde çok sevimli görünüyordu. Adam kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. "Bence çok seksi duruyorlar."

Onu derin bir öpücükle öperken elini pijamasının bel kısmına sokup çıplak kalçasını sıktı. Kadın zevkle mırıldandı ve öpüşüne karşılık verdi, ancak adam onu bırakmaya hazır olmadan önce kadın elini adamın göğsüne koydu ve geri itti. "Bir şey başlatma sakın."

"Çok geç. Zaten başladı." Onun uyarılmasını hissetmesi için karnına hafifçe vurdu.

Keyifli bir ses çıkardıktan sonra, "Andrew her an uyanıp Fwoot Roops'unu isteyebilir," dedi.

Kulağına bir öpücük kondurdu. "Fena bir yatak arkadaşı değil, ama seninle uyumayı özledim."

"Önceki gece sadece birkaç saat birlikte uyuduk."

"Ne diyebilirim ki? Bağımlılık yapıyorsun. Buradan ayrıldığımızda yoksunluk belirtileri göstereceğim."

"Bunu yapmalıyız," dedi usulca.

"Evet. Bununla ilgili." Pişmanlık dolu bir iç çekişle ve umut dolu cinsel organına doğru bir *iniltiyle* onu bıraktı, sonra tereddüt ederek, teklif edeceği şeye vereceği tepkiyi ölçmek için onu dikkatle izledi.

"Senden bir iyilik rica etmek istiyorum ama sormamın bile seni kızdıracağından korkuyorum. Dün geceki inanılmaz kucak dansından sonra ve seni tezgâhın üzerine kaldırıp burada ve şimdi seninle istediğim gibi birlikte olma isteğimden sonra, aramızın bozulmasını istemem."

Yanakları pembeleşti ama pragmatik bir şekilde cevap verdi: "Sormadan tepkimi bilemezsin."

"Buraya gel."

Onu, dizüstü bilgisayarını gece boyunca şarj olması için bıraktığı bir kart masasına götürdü. Diğer sandalyelerden birini kendi sandalyesinin yanına çekti, böylece ikisi de monitöre doğru bakabiliyordu, ancak ona hitap etmek için oturduğu yerden döndü.

"Beni hâlâ hastanız olarak kabul edin ve bu bilgiyi gizli tutun."

"Hâlâ benim hastamsınız. Gizlilik garantilidir."

"Pekala. Bir süredir Malone'un restoranını gözetlediğimi biliyorsun."

Malone'un adı geçince huzursuzca pozisyonunu değiştirdi ama başını salladı.

"Gelen giden insanları da gözlemledim. Fotoğraflarını çektim ve oldukça kapsamlı bir dosya oluşturdum. Eğer bir mucize eseri Malone suçlanırsa ve daha da büyük bir mucize eseri patronunun kimliği ortaya çıkarsa, bu bilgisayarda bulunan bilgilerin mahkemede delil olarak kabul edilmesi için Tanrı'nın bir müdahalesinden başka bir şey gerekmez. Şu anki haliyle bu dosyanın pek bir değeri yok."

"Seni takip ediyorum Mitch, ama nereye götürdüğünü bilmiyorum."

"Bunlara bir göz atar mısınız?"

"Fotoğraflar mı?"

"Malone'un seanslarınızdan birinde adını anmış olabileceği birini tanıyorsanız, bunu belirtebilirsiniz..."

"Bunu yapmayacağım."

"O kişi hakkında ne söylediğini bana anlatmanıza gerek yok, sadece... sadece... o dosyada adı geçen herhangi biri size tanıdık geliyorsa, ona söyleyebilirsiniz..."

"Hayır, yapamam. Yapmazdım. Ayrıca, o asla iş arkadaşlarından, arkadaşlarından veya düşmanlarından bahsetmezdi. Eğer varsa, kim olduklarını bilmiyorum. Bunu size açıkça belirttiğimi sanıyordum. Kimseyi tanımayacağım," dedi, monitöre işaret ederek. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir şeyi biliyor olabilirsiniz ama bildiğinizin farkında olmayabilirsiniz. En ufak bir söz, kilit bir kelime, yüz ifadesi—"

"Roland yüz ifadesiyle hiçbir tepki vermiyor."

"Gördünüz mü? İşte bundan bahsediyorum. Bu *gerçekten önemli*

bir şey ."

"Peki bu size nasıl yardımcı olacak?"

"Belki olmaz ama olabilir. Lütfen, Dylan. Andrew uyanmadan önce. Zaten başka bir şey yapmak için çok erken."

"Telefonumu isteyecektim ki servisi arayabileyim."

"Pekala, ama önce bana on beş dakika verin. Onları slayt gösterisi gibi hızlıca geçeceğim. Eğer 'hayır, hayır, hayır, hayır' dersiniz, on beş dakikadan daha kısa sürer. Zaten sadece yemek yemeye gelen turistleri ve yerlileri sildim. Ayrıca müdavimleri arasında çok fazla tekrar var, bu yüzden birine hayır dediğinizde, bir dahaki sefere ortaya çıktıklarında onları atlayabiliriz."

Bunu düşünerek alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

Ellerini tuttu. "Bu konuda ne hissettiğini defalarca açıkça belirttin. Bu konudaki duruşuna saygı duyuyorum. Gerçekten de. Bu sabah kanımı donduran bazı bilgiler öğrenmeseydim, senden katı etik kurallarını ihlal etmeni istemezdim."

"El Paso, sandığımdan bile çok daha kötü bir karakter. İnan bana Dylan, bu insanlar şaka yapmayan, acımasız suçlular." Durakladı ve sanki altını çiziyormuş gibi ekledi: "Ve onları alt etme şansını kaçıramam. Çok şey istemiyorum. Kurallarınızda ufak bir esneklik, hepsi bu. Siyah-beyaz değil, gri bir alan. Lütfen."

Bir süre kenetlenmiş ellerine baktıktan sonra bakışlarını tekrar onun gözlerine çevirdi. "Bir sorum var."

"Hadi bakalım."

"Benimle cinsel ilişkiye girmenin sebebi bu muydu?"

Bu soru onu dilsiz bıraktı. Konuşabilmeden önce birkaç saniye ona bakakaldı. "Bunu düşünebiliyor olamazsın, değil mi?"

"Yapamaz mıyım? Ofisime geldiğiniz ilk sabahtan beri özel hayatıma burnunuzu soktunuz. İğnelemelerle, imalarla, şakalarla. Cazibenizle." Son kelimeyi duygusal bir şekilde söyledi. Yutkundu. "Ve işe yaradı. Size kalp kırıklıklarımдан bahsettim. Size aşk hayatımın olmamasından bahsettim. Bunu, her zaman peşinde olduğunuz şeye, yani Roland Malone hakkında normalde erişemeyeceğiniz gizli bilgilere ulaşmak için beni kurcalamak için bir fırsat olarak mı gördünüz? "

Kulakları öfkeden çınlamaya başlamış ve genesi o kadar sıkı

kenetlenmişti ki acıyordu, yine de ellerini bıraktı, sakince sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve Andrew'un hâlâ derin uykuda olduğu misafir odasına gizlice girdi.

Telefonunun pilini yeniden taktıktan sonra, ana odaya dönerek telefonu ona verdi. "Servisinizi arayın."

"Mitch—"

İki elini avuç içleri dışa dönük şekilde kaldırdı. "Yapma. Sakın yapma."

Oturdu ve sandalyesini masanın altına itti. Göz ucuyla kadının kalktığını gördü. Adamın yanından geçip uyuduğu yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

İnsanın ancak tamamen kontrolünü kaybetmenin alternatif olduğu durumlarda elde edebileceği katı kontrole, onlarca kez baktığı fotoğrafları taramaya başladı. Yüzlerce kez.

Belediye başkanı, belediye meclisi üyeleri, hakimler ve diğer seçilmiş yetkililer, neredeyse Malone'un önünde eğiliyorlardı. Uyuşturucu satıcısı mıydılar, yoksa sadece bu güzel şehirdeki başarılı bir iş adamına saygılarını mı gösteriyorlardı?

Bunu bilseydi ne olurdu ki?

Her ayın ilk Pazartesi günü birlikte yemek yemeye gelen bir Katolik rahip ve bir piskopos. Muhtemelen sadık cemaatlerinden büyük kazançlar elde ediyorlardı. Ama uyuşturucu ticareti yapmak mı? Mitch bunu aklına bile getiremiyordu.

Televizyondaki sinir bozucu kişisel yaralanma avukatı ara sıra, bazen yalnız, bazen de bir kadın arkadaşıyla birlikte ortaya çıkıyordu. Mitch, adamın yemek yiyecek kadar hiç susup susmadığını merak ediyordu.

Sosyetenin önde gelen isimlerinden biri müdavimlerindendi. Koca sayısı kadar yüz germe ameliyatı geçirmişti ve her evliliğinden, nikah masasına oturduğundan milyonlarca dolar daha zengin olarak ayrılmıştı. Malone ona aşırı derecede yaltaklanmıyordu. Yaltaklanmayı seven biri değildi. Ama her zaman yapmacık bir reveransla onu karşılıyordu.

Oz bir kadın olabilir miydi? Bu, Mitch'in aklına hiç gelmemişti, oysa gelmeliydi. Ama sosyetik kadının bir kartelin başı olduğunu düşünmüyordu. Çok tanınmış biriydi.

Mitch, Malone'un daha temkinli olan müşterilerine özel ilgi gösterdi. Karanlık çöktükten sonra güneş gözlüğü takıyorlardı. Malone, geldiklerinde onlarla özel olarak görüşüyor ve vedalaşırken el sıkışmalarını daha uzun tutuyordu.

Daha önce aklına gelmeyen bir kavrayış veya netlik duygusuyla karşılaşmadan dosyasını incelemeyi bitirdi.

Cesareti kırılmış ve morali bozulmuş, Dylan'ın onunla olan yakınlığı hakkındaki aşağılayıcı önerisinden dolayı üzgün bir halde sandalyesini geri itti ve mutfağa doğru yürüdü. Soğuk kahvesini lavaboya döktü ve Mr. Coffee kahve makinesinin sürahisine uzandı, ancak ocaktan kaldırmadan önce fikrini değiştirdi.

"Lanet olsun." Kiler dolabını açtı ve John'un en üst rafta tuttuğunu bildiği viski şişesine uzandı.

Bölüm 36

Mitch viskiyi yeni doldurmuştu ki Dylan elinde bir demet çarşaf, havlu ve ödünç aldığı kıyafetlerle yatak odasından çıktı. Beth'in spor ayakkabıları dışında, hayalleri canlandıran, anıları harekete geçiren ipek bluz da dahil olmak üzere kendi kıyafetlerini giymişti.

Masadaki içki şişesini görünce olduğu yerde durdu. Ona baktığında, sanki ona meydan okumaya cesaret ediyormuş gibi çenesini yarım santim yukarı kaldırdı. Doldurduğu bardağı alıp ona doğru uzattı. "Benimle bir içki içmek ister misin?"

Ona sert bir bakış attı. "Çamaşır makinesi var mı?"

İşaret parmağıyla gösterdi. "Şu kapının dışından sağa dönün. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi arka galerideki kapalı alanda."

O yöne doğru ilerledi, ancak kapıya varmadan çamaşırları yere bıraktı ve ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun Mitch?"

"Nasıl görünüyor?"

"Sanki aptal gibi davranıyorsun."

Kadın haklıydı ve adam da haklı olduğunu biliyordu, bu da onu çok öfkелendirdi. Bardağı masaya sertçe vurdu ve avuç içlerini göz çukurlarına bastırdı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"*Sorun* ne? Şey, sorunların hepsini alfabetik sıraya koyabilirim."

"Özellikle şu anda, yanlış olan her şeyin en yanlışsı nedir?"

"Neden Malone'a ulaşamıyorum? Oz kim? Ben bundan daha zekiyim, lanet olsun. Boşuna çabalıyorum, hiçbir yere varamıyorum." Ellerini gözlerinden indirdi ve ona hayal kırıklığıyla baktı. "Lanet olsun, neden bunu çözemiyorum?"

"Birincisi, çok yorgunsun. Hiç uyuyabildin mi?"

"Bir yandan neyi kaçırdığımı anlamaya çalışırken, diğer yandan Andrew'u ve seni Malone'dan nasıl koruyacağımı düşünürken kısa uykular alıyorum."

"Andrew?"

"Onu bir kez yaşattı. Eğer oğlumun tekrar benim çatım altında olduğunu öğrenirse, belki fikrini değiştirir."

Yemek sandalyelerinden birine oturdu ve hem viski şişesini hem de doldurduğu ama tadına bile bakmadığı bardağı kenara itti. Dirseklerini masaya dayadı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Bildiğim bir şey var ama sanki beynimin bir yerinde kaybolmuş gibi hissediyorum." Kafatasını ellerinin arasına aldı. "Beynimde dolaşan iki nokta var, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir araya getiremiyorum. Hatırlamam gereken önemli bir şey."

"Ne gibi?"

Dirseklerini açtı ve ön kolları ile yumrukları gürültüyle masaya düştü. "Ne olduğunu hatırlayabilseydim, güneş doğmadan önce sek bir Jack Daniel's doldurmazdım, değil mi?"

Bu azarlamadan o bile rahatsız olmuştu. Başını çevirip ön pencerelerden dışarı baktı. Ağır bir yağmur yağıyordu. Oluklar olmadığı için, eğimli teneke çatıdan damla damla akıyor, sundurmanın çıkıntısının ötesindeki her şeyi örtüyordu. "Bugün güneşin parlayacağı da pek olası değil."

Arkasına döndüğünde, Dylan'ın çamaşırları düştüğü yerde bırakıp tam karşısındaki masaya oturduğunu görünce şaşırdı. "Kaba davrandım. Özür dilerim," dedi.

"Bana kızgınsın."

"Evet. Hayır. Daha çok kendime kızgıyım, ama bunu senden çıkarıyorum."

"Belki yardımcı olabilirim."

"Dylan, senden yardım istedim. Hayır dedin."

"Öyle değil," dedi, kart masasına ve dizüstü bilgisayarına doğru işaret ederek. Gözlerine bakıyordu, artık kınama değil, bir klinisyenin endişesi ve empatisiyle. "Bir şeyi hatırlamaya çalışıyorsunuz, ancak uyguladığınız baskı aslında size karşı işliyor olabilir."

"Peki, ne yapmalıyım? Çabalamayı mı bırakmalıyım?"

"Özünde evet. Birinin adını, bir film başlığını veya bildiğiniz

herhangi bir bilgiyi hatırlayamadığınız, sonra hatırlamaya çalıştığınızda ise orada olmadığı durumunu bilirsiniz. Sonra, hiç düşünmediğiniz bir anda—"

"İnsanı derinden etkiliyor."

"Kesinlikle."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama mesele şu ki, her neyse, bana isabet etmesini *bekleyecek* vaktim yok. Zamanımız kısıtlı, çünkü –ve buna emin olabilirsin– Malone senin ve benim iş birliği içinde olduğumuzu öğrenecek."

"Ben öyle söylemezdim."

"Hayır, ama yapacak. Ve buna katlanmayacak, çünkü hasta gizliliğine bağlı kaldığınızı bilmiyor. Bence saldıracak ve Thor'un çekici gibi vuracak. Ben beynimdeki bulutun dağılmasını beklerken bunun olmasını istemiyorum."

"Öyleyse yeniden yapılandırmanızda size yardımcı olayım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"O an aklınızdan çıkmayan şeyin, o sırada içgüdüsel bir tepkiye neden olduğu sahneyi yeniden canlandırmaya çalışıyoruz. Sizin ya da birlikte olduğunuz birinin gördüğü, söylediği veya yaptığı bir şey. O sırada çok önemli görünmemiş olabilir, ama her ne sebeple olursa olsun, zihniniz ona takıldı ve hâlâ orada," dedi, alnını işaret ederek. "Bakalım sizi o zamana ve yere geri götürüp, o şeyin kendini göstermesine izin verebilir miyiz?"

"Dylan, ben—"

"Gözlerinizi kapatın."

"Bu gerçekten var olan bir şey mi?"

"Evet."

"John bunun parasını ödeyecek mi?"

"Ondan iki katını alacağım. Şimdi gözlerini kapat."

Bunun saçmalık ve zaman kaybı olduğunu düşündüğünü belirtmek için iç çekti, ama yine de gözlerini kapattı.

"Güzel," dedi kadın. "Şimdi omuzlarını gevşet." Adam gevşetti. "Şimdi zihnini serbest bırak. Bırak serbestçe dolaşsın. Daha önce bulunduğun yerleri yeniden hatırla."

"Doğum kanalı." Adam bir gözünü açtı ve gerçekten de kadın gözlerini yuvarlıyordu.

"Bunu en azından denemez misiniz?"

"Ben ondan geriye sayarken sen de cebindeki saati sallaman gerekmiyor muydu?"

"Bu hipnoz değil. Eğer işbirliği yapmayacaksan, çamaşırları ben yıkayacağım."

Bir kez daha iç çekti ve gözlerini kapattı.

Kadın tekrar konuşmaya başladı, alçak, kadifemsi bir sesle konuşuyordu; başka şartlarda bu sesle saatlerce sevişebilirdi.

"Doğumunuzdan daha yakın bir zamanda," dedi, "nerede güçlü bir duygu yaşadınız? Mesela kaygı veya korku. İlla zarar görme korkusu değil, reddedilme veya yanlış anlaşılma korkusu. Son zamanlarda sizi sinirlendiren bir şey oldu mu? Bir çatışma veya..."

Gözlerini açtı. "Bu her yerde olurdu. Geçen cumartesi gecesi barda çıkan kavgayla ve pazar sabahı hapishaneye girmemle başladı. O zamandan beri gittiğim her yerde bir tür çatışmanın içindeydim."

Kadın ona gözlerini tekrar kapatmasını işaret etti. Adam kapattı. "Öyleyse bu hafta gittiğiniz yerlere odaklanalım. Ofisim mi? İlk karşılaşmamız sırasında mıydı?"

"Hayır, sana karşı tepkim biraz *içgüdüsel* değildi."

Onun onaylamayan bir şekilde burnunu çektiğini duydu.

İstemsizce sırttı. "Sadece söylüyorum. Ama hayır, öyle değildi—" Durdu.

"Ne değildi?"

"Bilmiyorum, ama konu sen değildin. İşle ilgiliydi." Gözleri faltaşı gibi açıldı. "John ve ben. Onun ofisindeydim."

"Gözlerini kapalı tut ve zihninde sahneyi yeniden canlandır." Adam itaat edene kadar bekledi. "İkiniz oturuyor muydunuz yoksa ayakta mıydınız? Hoş bir sohbet mi ediyordunuz yoksa kavga mı ediyordunuz? Ne hissediyordun Mitch? Ona karşı kızgınlık ve öfke mi yoksa—"

"Faydasızlık."

"Boşuna mı?"

"İşte tam olarak bunu hissediyordum. Şimdi hatırlıyorum," dedi gözlerini açarak. "O toplantı sırasında olmuştı."

"Toplantı. Odada başka insanlar da vardı. Kimlerdi?"

"John, ben ve görev gücündeki memurlar."

"Ne için özel görev gücü? Bayou Coeur davası için mi?"

"Hayır. John beni, okul güvenlik görevlilerini silahlı saldırı olaylarıyla nasıl başa çıkacakları konusunda eğiten bir görev gücünün başına getirdi."

"Auclair'de bunun yaşanmasından duyduğunuz umutsuzluk hissi mi vardı?"

"Evet, ama bu... tam olarak öyle değil."

"Biraz durun."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Bunların iyi niyetli, cana yakın, okul çocuklarını korumaya kendini adanmış insanlar olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ve... ve... onları ne kadar iyi eğitirsek eğitelim ve ne kadar samimi olurlarsa olsunlar, yine de hazırlıklı olmayacaklarından, çünkü ötesini göremeyeceklerinden korkuyordum..."

Sandalyesinden kalktı, etrafından dolandı ve sırtlığına yaslandı. Başını eğip yere baktı, ama hayalinde John'un ofisinde kendisi vardı. John ve diğer memurlar programda ilerleme kaydettiklerinden emin görünürken, o şüphe ve umutsuzluk içindeydi.

Düşüncelerini dile getirmekte ne kadar isteksiz olduğunu hatırlayarak Dylan'a şunları söyledi: "Karamsarlığımı dile getirmediğim çünkü toplantıyı moral bozucu bir şekilde bitirmek istemedim. Özellikle John, müdüre olumlu bir ilerleme raporu vermek istiyordu."

"Diğerleri gitti ama John bir şeylerin beni rahatsız ettiğini biliyordu. Beni kalmaya zorladı ve aklımdakileri söylememi istedi. Ben de söyledim. Ona içgüdülerimizin *sonradan* kazanılabileceğine inanmadığımı söyledim. Hem ben hem de o içgüdülerle doğmuştuk, ya vardı ya da yoktu."

"Mitch, senin içgüdüün neyle ilgili?"

"Çünkü... çünkü..." Sandalyeyi arka ayakları üzerinde ileri geri sallıyordu.

Dylan, "John'un yüz ifadesini gözünüzde canlandırın. Söylediklerinize nasıl tepki verdi? Katılmadı mı?" dedi.

"Hayır, hayır, tam olarak ne demek istediğimi anladı."

"Söylediklerinizle tam olarak ne demek istediğinizi anladı..."

"Dediğimde... onunla benim, bariz olanın ötesine bakıp, *bariz olmayanı* fark etme konusunda içgüdüsel bir yeteneğimiz olduğunu

söylediğimde..."

Sözleri yüksek sesle söylerken tüyleri diken diken oldu. Başını kaldırdı ve Dylan'ın sakın, berrak, inanılmaz derecede güzel ve zeki gözlerine baktı. "İşte bu," dedi sert bir sesle. "İşte *bu* . Hatırlamaya çalıştığım şey buydu."

Koltuğunda öne doğru kaydı. "O an için neden önemliydi ve şimdi neden hatırlanmaya değer?"

"Çünkü okul güvenlik görevlileri onlara gösterdiğim fotoğraflardan klişeleşmiş, azılı suçluları seçiyorlardı ve okulda silahlı saldırı düzenleme olasılığı en düşük olan ama aslında düzenlemiş olanları gözden geçiriyorlardı. Dylan, işte *mesele* bu. Uyuşturucu kartelinin başı olmasını en az bekleyeceğin kişi kim olurdu?"

Hızla dönen düşüncelerine uygun bir ritimle parmaklarını şıklatmaya başladı. "Dün hastanede Mary, 'Şunu kapat. Çok sinir bozucu.' dedi. Ben de 'O heriften kaçamazsın.' dedim. Ofisinizin karşısındaki lokanta EATS'te, garson Dodi, milyon yıldır orada çalışıyor, onun hakkında yorum yaptı, ağzı bozuk olduğunu söyledi."

Düşünceleri o kadar hızlı geliyordu ki, sanki son hızla koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Malone'un restorandan ayrılırken gizlice fısıldaştığı insanlara bakıyorum. El sıkışmaları *tokalaşma* gibi olanlara..."

"Ama bu adam, hayır. Malone'un yanından hep rahatça geçiyor, ona ikinci bir bakış bile atmadan şoförlü arabasına biniyor. Servetini sergiliyor, bununla övünüyor, bu yüzden kimse nasıl elde ettiğini sorgulamayı bile düşünmüyor. Ve kimliğini saklamak için herkesin tanıdığı bir yüzün arkasından daha iyi bir yer nerede olabilir ki?" diye güldü. "O kurnaz piç kurusu."

Birden durdu, düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini ve Dylan'ın onu dinlediğini fark etti. "Sen bir dâhisin." Masanın etrafından iki adımda geçti, onu sandalyeden kaldırdı ve sertçe öptü.

Ardından, gevşek olan veranda basamağı yatağına çarparak ses çıkardı.

Adeta içgüdüsel bir hareketle Dylan'ı yere itti, diğer eliyle de Andrew'un ulaşamayacağı şekilde büfenin üzerine koyduğu tabancasına uzandı ve çömelerek tabancayı ön kapıya doğru salladı.

"İçeri giriyorsunuz! Bize ateş etmeyin!"

Kapı aniden açıldı. John ve Beth, esen yağmurlu rüzgarın da etkisiyle içeri daldılar. John kapıyı hızla kapattı.

Ardından dördü birden donakaldı ve garip bir tablo oluştu; hareket eden tek şey, John ve Beth'in giydiği polis tulumlarından damlayan yağmur suyuydu.

Sonunda Mitch nefesini verdi, tabancasını indirdi ve Dylan'ı ayağa kaldırırken doğruldu. Sinirli bir şekilde, "Bana bir iki saniye önceden haber verebilirdin. Hem zaten, burada ne işin var?" dedi.

John, etrafına şöyle bir göz atıyormuş gibi yaptıktan sonra yanına döndü. "Burası benim evim."

Mitch, Beth'in kocasına kaburgalarına hafifçe vurduğunu fark etti. Orada somurtarak duran John'un aksine, Beth gülümsedi. "Günaydın." Yağmurluğunun kapüşonunu geriye itti ve çitçitini açarak oldukça hamile karnını ortaya çıkardı. "İçeri daldığım için özür dilerim. Biliyorum çok erken ama John—"

"Bet Teyze!" Andrew misafir odasından fırlayarak geldi ve dizlerinden yakalayıp ona saldırdı. John onu dengelemek için hemen müdahale etti. "Hey, dostum. Dikkatli ol yoksa bebeği düşürürsün."

Beth'in karnı belirginleşmeye başlar başlamaz, o, John ve Mitch onu oturtup Beth teyzesinin karnında büyüyen bebek hakkında bilgi vermişlerdi. Kalp atışını dinlemesi için Doppler cihazını kullanmıştı. Bu onun için hala soyut bir kavramdı, ama John onu uyardığında Beth'in karnına hafifçe vurdu. Sonra döndü ve Dylan'ı işaret etti. "Bu Dwon. Babasının arkadaşı."

"Topladım." Beth yağmurluğunu çıkarıp John'a verdi, o da kendi yağmurluğuyla birlikte askıya astı, sonra birlikte Mitch ve Dylan'ın yemek masasının yanında birbirlerine yakın durdukları yere doğru yürüdüler.

Dylan'ın şaşkın ifadesini umursamadan Mitch, tanışmayı gerçekleştirdi. "Dylan, Teğmen Bowie. John, Doktor Reede. Hepiniz telefonda konuştunuz. Benim hakkımda."

Elini uzattı. Tokalaşırlarken John, Mitch'e bir bakış attı ve "Sanırım resmiyetleri geride bırakabiliriz. Şahsen tanıştığımıza memnun oldum, Dylan." dedi.

"Aynı şekilde."

"Bu benim eşim Beth."

"Merhaba, Dylan."

İki kadın el sıkıştı, ancak Dylan'ın utancı apaçık ortadaydı. "Misafirperverliğinize saygısızlık ettiğim için özür dilerim," dedi. Özellikle John'a hitaben, "Gumbo çok lezzetliydi," dedi. Sonra Beth'e dönerek, "Kullandığım şeyleri yıkamak üzereydim," dedi ve yerdeki çamaşır yığınının işaret etti. "Ve spor ayakkabılarınızı da değiştireceğim. Giydiğim ayakkabılar..."

Beth uzanıp koluna dokunarak kan akışını durdurdu. "Sessizce anlıyorum. Ben de bir zamanlar istemedim burada tecrit edilmişim."

"En azından sana birkaç kıyafet aldım," diye mırıldandı John.

"Hayır, sen yapmadın, ben yaptım," dedi Mitch. "Hatırlıyor musun, Beth?"

John'a baktı ve omuz silkti. "Evet, yaptı. Beni Target'a alışverişe götürdü."

Mitch, John'a mutlu bir gülümseme verdi. Ancak Andrew'un "Çişim geldi!" demesiyle bu tatmin edici an bozuldu. Telaşlı görünüyordu ve cinsel organlarını çimdikliyordu. "Affedersiniz." Mitch oğlunun elini tuttu. "Tuvalet eğitimi yeni başladı. İyi gidiyor, ama bazen hedefi tutturamıyor."

"Ne yazık ki bu durum asla düzelmeyecek," diye fısıldadı Beth.

Mitch, Andrew'u misafir odasına götürürken, John'un kahve kalıp kalmadığını sorduğunu duydu ve Dylan yeni bir demlik kahve yapmayı teklif etti. Mitch, Andrew'un tuvaleti kullanmasını denetledikten sonra pijamalarını çıkardı ve giydirdi.

Ana odaya geri döndüklerinde, kadınlar masada oturmuş, balıkçı kampına verdikleri ilk tepkileri karşılaştırarak gülüşüyorlardı. John tezgâha yaslanmıştı ama onların sohbetine kulak asmıyor gibiydi. Mitch, onun o tanıdık, yoğun konsantrasyon dolu suratını tanıdı.

Andrew masanın üzerinde duran Froot Loops kutusunu ve süt kartonunu fark etti ve ona doğru koştu. Dylan ayağa kalktı ve onu diğer sandalyedeki telefon rehberleri yığınının üzerine kaldırdı, bir kaşık uzatırken de, "Beth teyzeye nasıl görgü kurallarına uyulduğunu göster," dedi.

Mitch ona doğru gelirken, John kahve fincanını yere bıraktı ve onu durdurdu. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Benim de seninle konuşmam gerekiyor. Senin odanda mı, benim

odamda mı?" diye sordu Mitch.

"Dıştan."

"Yağmur yağıyor."

"Ne kadar iyi." Verandaya çıktılar ama saçakların altında kaldılar.
"Hank'ten haber var mı?"

"Mary anjiyoplasti işleminden sonra beni arayacak." Mitch kol saatine baktı. "Birkaç saat daha var. Ne oldu?"

"Saç kesiminiz nasıl?"

Mitch tişörtünün etek ucunu kaldırarak ona gösterdi. "Kapanıyor."

"Doktor Reede yapışkan şeyleri tam olarak yerleştirmenize yardımcı oldu mu?" Mitch cevap vermeyince John ekledi, "Bu beni ilgilendirmez, ancak şunu söylemeliyim ki—"

"Doğru. Bu sizi ilgilendirmez. Benim bu konudaki sorumluluğum size ait değil."

"Hayır ama Mitch, zamanlama—"

"Çok kötü. Evet. Teşekkür ederim. Farkındayım. Özellikle size söylemem gerekenler göz önüne alındığında, bu gerçekten çok elverişsiz."

"Pekala, ama önce size şunu söylemem gerekiyor—"

"Hayır, önce ben başlayacağım. Sanırım Oz'un kim olduğunu biliyorum."

John, sanki gözlerinin arasına bir tahta parçasıyla vurulmuş gibi görünüyordu. "Ne zamandan beri?"

"Sen içeri dalmadan saniyeler önce Beth'i neredeyse dul bırakacaktım."

"DSÖ?"

"Paranın Kralı."

John ona baktı, sonra kekeledi. "Televizyondaki o adam mı? Tam bir pislik. Bir soytarı."

"Tam olarak herkesin böyle düşünmesini istiyor."

"Bu senin şakalarından biri mi?"

Mitch ciddi bir ifadeyle başını salladı.

John gözlerini ondan ayırmadı ve adamın ne kadar ciddi olduğunu görünce, "Bana bir dakika ver," dedi. Kaşlarının arasındaki çukuru okşayarak verandanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü. "Gerçek adı ne?"

"Allen Busby. Televizyon ekranımın alt kısmında o kadar çok gördüm ki, sanki beynime kazınmış gibi."

John ona baktı ve başını salladı. "Mitch, bu saçmalık."

"İşte bu yüzden işe yarıyor."

"Onun olabileceği sonucuna nasıl vardınız?"

Mitch ona şöyle dedi: "Dylan buna yeniden yapılandırma dedi. Açıklaması zor ama işe yarayan bir terapi tekniği. Ama buna nasıl ulaştığım önemli değil. Önemli olan bunu *başarmış olmam*. Malone gibi ben de klişelere bakıyordum ve Busby'yi tamamen göz ardı ediyordum."

John hâlâ şüpheliydi. "Dylan'ın yeteneğinden şüphe duymuyorum ve nereden geldiğinizi anlıyorum, ama en ufak bir kanıt bile olmadan..."

"Biliyorum, biliyorum." John'u ikna etmeye yardımcı olacağını düşünerek ona bir adım daha yaklaştı. Busby'nin Malone'un restoranına sık sık geldiğinden bahsetti. "Busby, neredeyse tamamen görmezden geldiği tek müdavim. Bence bu başlı başına bir ipucu, çünkü spor yıldızlarına, sosyeteye mensup kişilere çok önem veriyor. Sonra da Para Kralı gibi bir televizyon kişiliğini neredeyse tamamen görmezden gelmek mi? İnanılmaz."

John'un yüzündeki ifade, şüpheliğin bir örneği olarak kaldı.

"Tamam, tamam. Deli olduğumu söyleyin. Her neyse, John, Malone'u yakalamamız şart. O çok önemli. Oz'u, kim olursa olsun, ifşa edebilecek tek kişi o. Malone onun kimliğini, uyuşturucu imparatorluğunun kapsamını ve cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyor. Kelimenin tam anlamıyla."

"Mitch—"

"Bekle, dahası da var." Jim Tucker'ın Oz'un Meksika kartelinden çaldığı mallarla ilgili anlattıklarını John'a madde madde aktardı. "Ve, merhaba! El Paso bir Caballero tesisi. Sanırım çalınan malların nereye teslim edileceğini öğrenmek ve onları geri almak için bir pusu kurmak üzere gönderilmişti."

John bunu anladı. "Mantıklı."

"Benim için de öyle."

"Bu bilgiye ne zamandır sahipsiniz?"

"Belki bir saat."

"Tucker?"

Mitch bir şey söylemedi ama olumlu bir işaret verdi. "Sanki kaş cımbızıyla çene dişlerini çekmeye çalışıyordum. Tabii ki bana her şeyi anlatmadı. Örneğin, malların hâlâ yolda mı yoksa New Orleans'ta mı olduğunu söylemedi. Ama malların gelmiş veya yakında burada olacağından şüpheleniyorum. Arkadaşım çok gergindi. Baskından hemen önce olduğunuz gibi."

"Her zaman gergin olmuştur."

"Doğrusu. Ama o da benim gibi biliyor ki, Malone El Paso'nun bir casus olduğunu anladığında mutlaka bir hesaplaşma yaşanacak ve El Paso'nun hissedeceği son şey Malone'un boynuna doladığı boğma ipi olacaktır."

"Eğer El Paso, Bayou Coeur'da yüzüstü düşerse, Malone'u yakalama fırsatını kaybederiz. Malone'u kaybedersek, Oz'u da kaybederiz. Harekete geçmeliyiz. *Yakında* harekete geçmeliyiz. Suçlama konusunda yaratıcı olmamız gerekebilir, ancak Malone'u bir suçtan dolayı gözaltına almalıyız."

John cep telefonunu çıkardı ve ekranda kaydırmaya, dokunmaya başladı.

Mitch homurdandı. "Söylediklerimin tek bir kelimesini bile duydun mu?"

"Evet. Bir dakika sus ve dinle."

"Ne?"

"Bu sabah, *size* hitaben yazılmış bir paket kurye servisi tarafından genel merkeze teslim edildi. Clarence beni evden aradı ve belki de erken gelip bir bakmam gerektiğini söyledi."

"Neden?"

"Sızıntı yapıyordu."

"*Sızıntı mı? Paket mi?*"

"Oraya vardığımda, hediyenizi açma zahmetine girdim. Size bir fotoğraf getirdim."

John telefonunu Mitch'in görebileceği şekilde çevirdi. Ekranda standart, kahverengi ambalaj kağıdı yığınının yakın çekim bir fotoğrafı vardı. Ortasında duran kopmuş bir serçe parmağından akan taze kanla ıslanmış olduğu belliydi, mühür yüzüğü de hâlâ parmağındaydı.

Yakut taşı, John'un telefon kamerasının flaşına yakalanmıştı.

Gördüklerine inanamayan Mitch, bahçe sandalyesinin üzerine çöktü ve korkunç görüntüye baktı, sonra başını kaldırıp John'a baktı. John, "Roland Malone'un geri kalanı, eski bir fabrikadan et deposuna dönüştürülmüş bir binada bir kancaya asılı halde bulundu," dedi.

Bölüm 37

Dylan ve Beth yemek masasında karşılıklı oturmuş, kahvelerini yudumlarken sohbet ediyorlardı. Kahvaltısını bitiren Andrew ise ayaklarının dibinde, oyuncak arabalarını yerde sürerken motor sesleri çıkarıyordu.

Dylan, Beth'e hemen ısınmıştı. Beth çekici ve tatlıydı ve sohbetlerini bir konudan diğerine sorunsuz bir şekilde yönlendiriyordu. Ancak Dylan, Beth'in kendisini meşgul ettiğini ve verandadaki erkeklerin ne hakkında konuştuklarından uzaklaştırdığını düşünüyordu.

Beth de bu kadar meraksız mıydı? Hayır, diye düşündü Dylan. Muhtemelen ne konuştuklarını zaten biliyordu. Ani gelişleri sosyal değil, acil bir durum gibi görünmüştü.

Dylan'ın bunu merak etmeye vakti kalmadı. İki adam içeri geri döndüğünde, Mitch'in yüz ifadesini görür görmez, "Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu.

Ne o ne de John ona cevap vermedi. Andrew bile ikisinin içeriye getirdiği gerginliği hissetmiş gibiydi, çünkü motor sesleri çıkarmayı kesti ve tereddütlü bir sesle, "Baba?" dedi.

Mitch oğlunun yanına çömeldi ve başını okşadı. "Ne büyük bir tırın var evlat. Sence ne taşıyor?"

"Süt."

"Ha, şimdi anladım."

John doğrudan Beth'in yanına gitti, eğildi ve elini şişkin karnının üzerine koydu. "Andrew'la burada kalmakta bir sakınca görmediğinden emin misin?"

"Onunla bir gün geçirmekten keyif alacağım."

"En ufak bir ağrı hissedersen beni ara," dedi ona. "Söz

veriyorum."

"Söz veriyorum."

"Tekneyi denize çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

"Sence ben deli miyim?"

"Hayır, ama sen çok inatçısın."

"Tekneyi almayı aklımdan bile geçirmem. Deviririm onu."

"Acil bir durumda kullanılmak üzere sedan araba garajda olacak." Beth başını salladı. "Ve silahların nerede olduğunu ve nasıl kullanılacağını biliyorsun."

"Tereddüt etmeyin," dedi Beth, görünüşe göre daha önceki talimatları tekrarlayarak.

"Bu, herkesin dikkatini çekecek türden ve oldukça güçlü."

Dylan, John'un işaret ettiği yöne doğru başını hafifçe eğerek baktı ve duvara monte edilmiş, yerden yaklaşık iki metre yüksekte duran çift namlulu bir av tüfeği gördü.

Beth kocasına gülümsedi ve hâlâ karnını örten elini tuttu. "İyi olacağız. Bebeğe ve bana dikkatli olacağına söz ver."

Söz verdi, öpüştüler ve sonra birbirlerine öylesine saf bir sevgi ve hayranlıkla baktılar ki, Dylan kendini röntgenci gibi hissetti. John doğrulurken ona başıyla selam verdi ama adından başka bir şey söylemedi, sonra Mitch'e döndü. "Karargâhta görüşürüz."

Mitch, "Hemen arkandan geliyorum," dedi.

John kapıda yağmurluğunu giydi ve kapüşonunu yukarı kaldırdı. Çıkarken arkasından yağmur yüklü bir rüzgar uğultusu geldi.

Dylan sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. Andrew'u oyuncak kamyonuyla baş başa bırakan Mitch'e, "Neler oluyor?" diye sordu.

Şimdi o yoğun, ifadesiz oyun yüzünü takınarak, "Burada," dedi. Onu misafir odasına doğru işaret etti. Kadın bu sert emre karşı çıktı ve Beth'ten destek aradı; Beth de ona ciddi bir şekilde başını salladı.

Andrew'dan daha fazla saygı görmediği için içerleyen kadın, Mitch'in peşinden yatak odasına girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz ona döndü. "Bana da başımı okşayıp silah mı diyeceksin? Sadece yetişkinlerin bildiği neler oluyor?"

"Roland Malone öldü."

Bir adım geriye düştü ve şaşkınlıkla ona inanmaz gözlerle baktı.

"Dün gece bir ara öldürüldü." Adam onu yatağa doğru işaret etti.

Şok geçiren kadın geriye doğru çekilip yatağın kenarına çöktü. Mitch, "Şafaktan önce, Malone'un cesedinin bulunduğu bölgesel emniyet birimlerine bir bülten gönderildi. Görünürde cinayet." dedi.

Dylan'ın sesi titredi. "Nerede keşfedildi? Kim tarafından?"

"Tertelenmiş bir sanayi bölgesinde devriye gezen bir polis memuru, eski bir fabrikanın garaj kapısının açık bırakıldığını fark etti. Kontrol etmek için içeri girdi ve binanın et deposuna dönüştürüldüğünü keşfetti. Sığır eti parçaları. Biliyorsunuz işte. Daha sonra, binanın Malone'un çok sayıda limited şirketinden birine ait olduğu ve yalnızca restoranı tarafından kullanıldığı doğrulandı."

Dylan, içini bir tedirginlikle bekledi ve derin bir nefes almak için durakladı.

"Malone bir et kancasına asılıydı. İç organları dışarı çıkarılmıştı. NOPD dedektifi John'a 'cesedinin çıkarıldığını' söyledi. İç organları beton zeminde bir yığın halindeydi. Kanı büyük bir giderden aşağı akmıştı." Mitch bir an düşündü, sonra yüksek sesle mırıldandı, "Malone kurbanlarını muhtemelen burada öldürüp sonra oraya atıyordu."

Dylan artık ona bakmıyordu, boş gözlerle dümdüz ileriye bakıyor, anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. "Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ki?"

"Bıçak kullanmada becerikli biri."

"El Paso mu?"

"Listemin başında o olurdu, ama sanırım bunu kendi başına üstlenmedi. Neden böyle düşündüğümü birazdan açıklayacağım. Ama önce..." Devam etmeden önce bir an durdu. "Bak Dylan, seni kaba dilden ve kanlı detaylardan kurtarırdım, ama bu suçluların hiçbir sınırı olmadığını sana anlatmam gerekiyor. Hiçbir sınırı yok. Bunu onlardan biriymiş gibi davranarak edindiğim deneyimden biliyorum. Malone'u bağırsaklarını dışarı çıkarmak gibi büyük jestler yapmaktan zevk alıyorlar. Bu bir terör taktiği."

"İki gün öncesine kadar Roland Malone'u sadece bir hasta olarak tanıdığınızı ve hastalarınıza karşı büyük bir sadakat duyduğunuzu da anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Şu anda duygularınızın karmakarışık olduğunu, bu konuda ne hissedeceğinizi bilemediğinizi fark ediyorum. Bunu çözmeniz için size daha fazla zaman verebilmeyi

çok isterdim, ama veremem. Polis rolünü oynamak zorundayım."

Bunun üzerine kadın ona baktı, ama aynı anda adam da gözlerini hizaya getirmek için çömeldi. Daha önce tutkuyla parıldadığını gördüğü gözleri, şimdi kararlılıkla kararmıştı.

"Malone, bir müşterinin siparişi soğuk geldiği için sinirlenmesi sonucu et kancasına asılıp parçalanmadı. Malone, insanların çok sık öldüğü bir suç örgütünün kilit isimlerinden biriydi. Düşmanlarını veya düşman olarak algılananları öldürüyorlar. Hainleri veya hain olduğundan şüphelenilenleri öldürüyorlar."

"Acımasızca öldürüyorlar. Angela'nın sahnelenmiş intiharı gibi sinsi ölümler. Ya da Randy Nelson'inki ve bu hafta Bayou Coeur'da bulduğumuz iki kişinin gibi kanlı, vahşi ölümler. Malone'u ortadan kaldırmaya gelince, uzun ömrünün hiçbir önemi yoktu. Artık istenmeyen bir misafirdi. Günün en popüler ölümüydü. Ben de bir sonrakini engellemeye çalışıyorum."

"Sıradaki mi?"

Cebinden bir telefon çıkardı ve açtı. "Bana önceden haber verildi." Telefonu avucuna aldı ve kadının görebileceği şekilde tuttu.

Hafifçe ağladı, bir eliyle ağzını kapattı, kollarını karnının üzerine koydu ve başını yana çevirdi.

Mitch telefonu yatağın üzerine koydu. "Bu sabahın erken saatlerinde, kesilmiş parmak kurye ile departmanımıza teslim edildi ve adresi *bana* yazılmıştı. Malone'u kim öldürdüyse bana bir uyarı gönderiyordu. John bunu böyle algıladı. Bu yüzden o ve Beth buradan kaçtılar."

Parmak boğumunu kadının çenesinin altına koydu ve onu kendine doğru çevirdi. "El Paso'nun o şeyi gönderdiğini sanmıyorum. Muhtemelen Malone'un kanı ve bağırsakları onun ellerindeydi, ama o düşünen biri değil, bir kobra. Hayvan içgüdüleriyle hareket ediyor. Hızlıca saldırıyor. Çok daha gelişmiş bir zekâ bunu yapmayı düşünürdü," dedi, telefonu işaret ederek.

"O fotoğraf, *yakın bir şiddet* tehdidi içeriyor, Dylan. Ve beni asıl korkutan şey, muhtemelen benim yanı sıra seni ve Andrew'u da kapsıyor olması. Ölü bir adamın güvenini ihlal edemezsin, bu yüzden Roland Malone hakkında sahip olduğun her türlü bilgiyi paylaşmalısın. Hemen şimdi."

Kadın inledi. "Anlıyorum Mitch, ama sana defalarca söyledim ki, eğer sakladığı derin, karanlık sırları varsa, bunları asla bana anlatmadı."

" *Mutlaka* sırları vardı. İçini kemiren bir şey vardı, yoksa neden terapi için size gelmeye başladı?"

"Bunu kendim belirlemem biraz zaman aldı. Genel olarak düşünüyorum ki -ve bu benim karakterime aykırı gelebilir- bence dini nedenlerden dolayıydı."

"Din?"

"Affedilmeden ölmekten korkuyordu. Cehenneme gitmek istemiyordu."

Mitch alaycı bir kahkaha attı. "Bununla ilgili iyi şanslar, Roland." Kadının hafif sitem dolu bakışını görmezden gelerek sordu: "Bunun onun takıntısı olduğunu nereden çıkardın?"

"Tahminime göre gençliğinde affedilemez bulduğu bir şey yapmıştı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir iki kez şaka yollu, kontrol altında tutması gereken hayali bir kötü ikizi olduğundan bahsetmişti."

"Bir omzunda melek, diğerinde şeytan olması gibi mi?"

"Evet. Ve şeytanın etkisinin Tanrı'nın gazabını ve kınamasını tetikleyeceğinden korkuyordu. Tam olarak böyle söylemiyorum ama bu, görüşmelerimizin tekrar eden bir temasıydı."

"Bana kalırsa siz vekil rahip olarak görev yapmışsınız."

"Bir bakıma öyle, sanırım. Ama o, kan dondurucu bir suç işlediğini asla itiraf etmedi."

"Birçoğunu o işledi ama asıl planlayıcı o değildi." Duraksadı, gözlerini ona dikti. "Malone hiç Allen Busby adını ağzına aldı mı?"

Kaşlarını çattı. "Bu bana biraz tanıdık geliyor, ama nedenini bilmiyorum."

"Sürekli televizyonda. Gösterişli kravatlar, parlak saçlar, bembeyaz dişler."

"Tüm reklamları çeken avukat mı?"

"Paranın Kralı. Az önce yaşadığım aydınlanma buydu."

"Kalıp yargıların ötesine baktığınızda?"

"Hımm. Busby bir suçluya değil, bir palyaçoya benziyor. Ama televizyondaki o gösterişli kişiliğinin ardında, asıl beyin, uyuşturucu baronu yatıyor. Malone, Angela'yı öldürmek de dahil olmak üzere

onun emirlerini yerine getirdi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"İşte sorun da bu. İçimden bir ses öyle söylüyor ama kanıtlayamıyorum. Güçlü bir sezgiden fazlası olmadan resmi olarak iddia bile edemem. Malone aracılığıyla ona ulaşmayı umuyordum. Bu fırsatı kaçırdım. Bu yüzden Malone'un size onun adını hiç söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor. Para Kralı'nı tanıdığını ya da restoranın müdavimi olduğunu hiç ima etti mi?"

Başını hayır, hayır ve hayır diye sallıyordu. "Bunu unutmam mümkün değil. Hatta muhtemelen daha sonra üzerinde durulması gereken bir şey olarak not alırdım. Ama belki Roland'ın dosyasında bir yerlerde..."

"Onunla ilgili tüm notlarınızı incelemek zaman alır. Bana şimdi bir şey lazım. *Yakın bir* tehlike var, Dylan. Lütfen hatırlamaya çalışın. İlk seansınızdan son seansınıza kadar, herhangi bir bağlamda, Malone ondan hiç bahsetti mi?"

Parmaklarını şakaklarına bastırdı, hatırlamaya çalışıyordu ama hatırlayacak bir şey olmadığını zaten biliyordu. "Özür dilerim, Mitch." Öne eğildi ve ellerini omuzlarına koydu. "Eğer Roland bir suç işlediğini itiraf etseydi veya suç işleyen biri hakkında konuşsaydı, sana şimdi söylerdim. *Yemin* ederim."

Başını salladı, sonra çenesi neredeyse göğsüne değene kadar başını öne eğdi. Alaycı bir şekilde, "Sana inanıyorum. Malone asla itiraf etmezdi, değil mi? Cehennemde yanmaktan ne kadar korksa da, ölümcül bir günahı yüksek sesle itiraf etmek için çok temkinli, çok paranoyak olurdu. Bunu bir rahibe bile itiraf odasında söylemezdi." dedi.

Sessizce, "Umarım bana inanırsınız, çünkü güveninizi kazandım," dedi.

Sonra başını kaldırıp tekrar gözlerine baktı, uzanıp ellerini saçlarının üzerinden geçirdi ve yüzünü kendine yaklaştırdı. "O da."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sevgi dolu bir öpücüğün ardından, "Gitmem gerekiyor. Sen burada Beth'le kalacaksın," dedi.

Kadın itiraz etmek için ağzını açtı, ama adam işaret parmağını

dudaklarına dikey olarak dayadı. "Lütfen tartışma. John sana sormak istedi ama isteğin benden gelmesi gerektiğini düşündü. Beth'in doğumu yaklaşıyor ve Andrew da çok yaramaz. Eğer yere yatıp onunla oynamaya kalkarsa, bir daha kalkamayabilir."

"Burada kalmamı istemenizin asıl sebebi bu değil."

"John'un sebebi bu." Başını daha sıkı kavradı. "Benim sebebim ise Malone'un parmağının bana, ödünç alınmış bir zamanla yaşadığımın acı bir hatırlatıcısı olarak gönderilmiş olması."

Kadın, adamın gömleğinin bir kısmını avuçladı. "Beni korkutuyorsun."

"İyi haber şu ki, kötü adamları yakalamak benim işim." Sırıttı ve göz kırptı. "Ve bu işte iyiyim."

Bu sefer sırtmaları onun huzursuzluğunu gidermeye yetmedi, ama onu öptüğünde öpücüğü derin ve anlamlıydı ve o da karşılık olarak onu öptü.

Konuşma bittiğinde, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve "Yerimi tut ama gitmem gerek. Sen ve Andrew burada güvende olacaksınız. Buranın varlığından bizden başka kimse haberdar değil. Malone artık yok ve Oz da bilmezdi—" dedi. Şaşkın ifadesini görünce sözünü kesti. "Ne?"

İnce bir sesle, "Oz?" dedi.

"Uyuşturucu baronunun sokak adı."

"Ayrıca Roland'ın kötü ikizi."

Bölüm 38

Mitch'in ayrılışı aceleyle ama duygusal bir şekilde gerçekleşti.

Yarı şaka yollu, Beth'e şu an civcivini yumurtadan çıkarmasının uygun bir zaman olmadığını söyledi.

Andrew'u kucağına alıp sıkıca sarıldı. "Benim rock yıldızım kim?"

"Ben."

"Elbette. Baban için uslu bir çocuk ol."

Andrew somurtkan bir şekilde "tamam" dedi.

Mitch onu sıkıca kucakladı ve kulağına fısıldadı: "Annen seni çok severdi. Şimdi ben seni iki kat daha çok seveceğim. Birincisi onun için, ikincisi kendim için. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

Andrew başını salladı. Mitch onu sıkıca kucakladı ve yere indirmeden önce yüzünü birkaç kez öptü. Ancak Andrew, Dylan ile birlikte kapıya kadar onu takip etti ve Beth'in giydiği yağmurluğu giydi.

Dylan'ın sulanmış, acı dolu gözlerine baktığında, "Sana en başından beri Angela'ya verdiğim sözü söylemiştim. Bunu bitirmem gerek," dedi.

"Nasıl?"

"Henüz belli değil. Sizi bilgilendirmeye çalışacağım, ancak yoğun bir gün olacağını tahmin ediyorum. En kısa sürede geri döneceğim."

O anda bu güvencenin onun için ne kadar boş bir anlam taşıdığını anladı. Merhum kocası da onu gönderirken benzer bir söz vermiş, yakında geri döneceğini söylemişti. Yerine getirilmemiş bu söz onu hâlâ rahatsız ediyordu. Gözlerinin içine derinlemesine baktı. "Geri döneceğim, Dylan. Buna emin olabilirsiniz."

Sonra ona hızlı bir öpücük verdi, eğilip Andrew'un saçlarını karıştırdı ve çıktı. Eşiği geçerken, son bir kez daha sarılmak için içeri

geri dönme isteğine neredeyse yenik düşecekti. Ama kapıyı arkasından sıkıca kapatır kapatmaz, sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. İçinden bir enerji dalgası geçti. Oz'u elde etmeye bir adım daha yaklaşmıştı.

Kendini selin içine attı ve koşarak kamuflajlı garaja kadar gitti, orada eski püskü kamyonetini buldu; sahip olduğuna çok sevinmişti. İyi bir siperdi.

Otoyola çıkıp Auclair'e doğru giderken, Dylan'ın anlattıklarını John'a bildirmek için John'un cep telefonunu aradı. John'un sesli mesajına ulaştı, ancak mesaj bırakmak istemedi. John onu geri arayacaktı.

Ardından Jim Tucker'ı aradı ve Tucker, "Seninle uğraşacak vaktim yok" diye yanıt verdi.

"Sağlam bir yağmur yağıyor ve ben de bu yağmurda araba sürüyorum. Sesinizi yükseltmeniz gerekecek."

"Dedim ki, bende yok—"

"O kısmı duydum. Malone hakkında ne biliyorsunuz?"

"Tamamen ölmüş."

"Bunu biliyorum."

"Nasıl duydun?"

"Özel kargo yoluyla." Tucker'a kopmuş parmağı nasıl aldığını anlattı.

"Aman Tanrım," dedi Tucker. "Kayıp parmak olayını duymamıştım, sadece olay yerinin mide bulandırıcı olduğunu biliyordum."

"Evet. Restoranın Bolognese sosunda hangi etin olduğunu merak ediyorum."

Tucker, "NOPD arama emri çıkardı. Malone'un ofisinde çok sayıda suç teşkil eden delil bulundu" dedi.

"Peki ya El Paso?"

"Ondan bir iz yok, ancak arama çalışmaları sürüyor. Dün gece restoran kapandıktan sonra o ve Malone birlikte ayrıldılar. Sadece ikisi."

"Hımm." Mitch şaşırmadı. "Bu genç adamın hesap vermesi gereken çok şey var. Hakkında arama emri çıkarıldı mı?"

"Evet, ama polis departmanı bunu yayınlamadan önce bize danışmadı."

Mitch, Tucker'ın hoşnutsuzluğunu anında fark etti. "Keşke arama emrini vermeselerdi mi?" Tucker cevap vermeyince Mitch ısrar etti. "Neden arama emrini vermelerini ertelemelerini istiyorsun?"

Hiç bir şey.

Mitch bir şeylerin olacağını tahmin ediyordu ve Tucker, El Paso'nun polis nezaretinde avukat tutmak yerine, olaylar olduğunda orada olmasını tercih ediyordu. "Bıçakla saldıran arkadaşımızın gününü mahvetmek üzere misin?"

Sessizlik.

"Hadi ama Jim. Basit bir evet ya da hayır de."

İkisinden de birini söylemedi, bu da evet anlamına geliyordu.

"Nerede ve ne zaman?" diye sordu Mitch.

"Bunu söyleyemem. Emekli maaşıma güveniyorum."

"En azından şunu yapabilir misiniz—"

"Hayır. *Hiçbir şey* . Gitmem gerek."

Nada . İspanyolca kelime bir ipucuydu. El Paso'nun hem Meksika Caballeros'u hem de Oz'un kartel kamplarıyla bağlantısı vardı. Yakalanması DEA için parlak bir ganimet olacaktı.

Mitch, Tucker'ın, Oz'un adamlarının Caballeros'tan çaldıkları ganimeti almalarını engellemeye çalışırken onu yakalamayı umduğunu tahmin etti. Ya da belki El Paso, Oz'un tarafında çimenlerin daha yeşil olduğunu görmüş ve onun adına yükü teslim almak için orada olacaktı.

Her iki durumda da, bu devir teslim töreni büyük bir parti havası yaratırdı ve federal ajanların baskın düzenlemesi için zamanlamanın mükemmel olması gerekirdi. Tam doğru zamanda girseler bile, bu büyüklükteki bir baskının fiyaskoyla sonuçlanmasının yaklaşık bir milyon yolu vardı.

Mitch, Tucker'ın neden gergin ve suskun olduğunu anlıyordu. Ona acıyordu ama bu, bir süreliğine konuşabilecekleri son fırsat olabilirdi. "Biliyorum acele ediyorsun Jim, ama bir şey daha söyleyeceğim."

"Gitmeliyim."

"Bir saniye. Aylar önce bana, sakladığınız bir muhbiriniz olduğunu söylemiştiniz. Malone hakkında dava açmak için yeterli delil toplarsanız, ona karşı ifade vermesi karşılığında daha hafif suçlamalarla pazarlık eden bir sabıkalı."

"Marvin Davis. Malone öldüğüne göre, artık bize bir faydası yok."

"Olabilir. Hâlâ hapiste mi?"

"ABD Polis Teşkilatı'nın konuğu."

"Bana bir telefon numarası ver."

"Ne için?"

"Bu adamın Malone'un Allen Busby hakkında konuştuğunu hiç duyup duymadığını bilmem gerekiyor."

"Televizyondaki o adi avukat mı?"

"O, Oz." Bunun Tucker'ı şaşkına çevirdiğini anlayabiliyordu. Şimdiki sessizliği şoktan kaynaklanıyordu. Mitch, onun bu yeni bilgiyi saniyede doksan mil hızla işlediğini hayal etti. Sonunda, "Bu çılgınlık," dedi.

"Biliyorum."

"Sen nereden çıktın böyle?"

"Çanaktaki hikaye. Sana sonra anlatacağım bir uyku masalı. Bu arada, organize etmen gereken bir baskın var ve benim de suçlu bir yıldız tanığı koruyan bir ABD federal polis memurunu aramam gerekiyor. Şimdi bana şu lanet olası telefon numarasını ver!" Derin bir nefes aldı. "Lütfen."

Tucker telefona geri döndüğünde, Mitch onun akıl hastanesine yatırılması gerektiğine karar verip kendisiyle iletişimi kestiğinden korktu. Ama Tucker bir telefon numarası söyledi ve Mitch onu ezberledi. "Teşekkürler, Jim."

"Git kendini becer."

"Eğer haklıysam, daha sonra bana teşekkür edeceksiniz."

"*Büyük bir ihtimal.*"

"Busby hakkında biraz araştırma yapın. Ve ajanlarınıza, eğer yapabiliyorlarsa El Paso'dan sağ çıkmalarını söyleyin. Eğer yakalanırsa, o ufak tefek pisiğe bir şans vermek istiyorum."

"Seni kestiğim için mi?"

"Malone'u öldürdüğüm için. Beni bu zevkten mahrum etti."

"Anladım." Ardından Tucker telefonu kapattı.

İki saat önce Barbara Nix her zamanki gibi işe gelmişti. Ancak onu

karşılayan manzara hiç de normal değildi. CAP birimindeki neredeyse herkes Mitch Haskell'in masasının etrafında toplanmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu, kenarda durmuş, huzursuz ve yüzü bembeyaz olmuş Clarence'a.

"Bakmak istemeyebilirsiniz."

Bu durum onu, herkesin dikkatini çeken şeye bakmaya daha da teşvik etmişti. Toplananların arasından dirsekleriyle yol açarak Bowie'nin yanına kadar gelmişti; Bowie ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra gözlerini masaya indirmişti.

Kopmuş parmağın kendisinden çok, kime ait olduğunu bildiği için dehşete kapılmıştı. Sert tavrını korumaya çalışarak, "Eskiden sağ ele bağlı olmasının yanı sıra, bu nereden geldi?" diye sormuştu.

Bowie ona, "Houma merkezli bir kurye şirketi tarafından teslim edildi," demişti. "Paketi buraya getiren bayanı sorguladık. İş yerleri açılmadan önce paketin kapılarına bırakıldığını söyledi. Varış noktası bizim polis merkezimiz olduğu ve adres Mitch Haskell olduğu için önemli olduğunu düşünmüş ve aceleyle getirmiş."

"Ne şanslıyız." Bu sözler, Nix'in arkasına geçip kanlı manzarayı omzunun üzerinden izleyen Lear'dan geldi.

Sakin bir şekilde, "Önceki sahibi tespit edildi mi?" diye sormuştu.

Cevabı elbette biliyordu, ama Bowie'nin cevabına tamamen hazırlıklı değildi. "Rahmetli Roland Malone."

Rahmetli Roland Malone mu? Malone *ölmüş* müydü? Dizleri titremeye başlamıştı.

Bowie, "Açıkça cinayet," dedi. "Bir restoranı vardı ama yasadışı uyuşturucu ticareti de dahil olmak üzere bazı şaibeli işlerle uğraştığı söyleniyordu. Hakkında dava açılmayacak kadar kurnazdı."

Ardından olay yerini detaylı bir şekilde anlatmaya başladı; bu da onu hem fiziksel olarak hasta etmiş hem de derinden sarsmıştı. Birileri Malone'un sadece ölmesini değil, aynı zamanda bir uyarı niteliğinde ölmesini istemişti. *Bu, onun geleceği için ne anlama geliyordu?*

Olayın ayrıntılarını duyan herkes, kendisi ve Lear dışında dağılmaya başladı. Hâlâ hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranan kadın, Bowie'ye neden birinin Mitch Haskell'e bir restoran sahibinin serçe parmağını, yüzüğüyle birlikte göndereceğini sormuştu.

"Bu soruyu Mitch'e bizzat kendim soracağım. Yani, onu bulur bulmaz," demişti, rahatsızlığı açıkça belliydi. "Tek bildiğim, Mitch'in bir süredir Malone'u hedef aldığı."

"Ne için?"

"Randy Nelson'ın idamını Malone'a bağladı."

"Ah," demişti Lear. "Yani Mitch, bu hafta Bayou Coeur'da bulunan iki cesedi Malone'un öldürdüğünü mü düşünüyor?"

"Evet, ama bunu kimseye söylemeyin. DEA, Malone'u yerel bir uyuşturucu karteliyle ilişkilendirmeye çalışıyor. Malone'dan daha büyük bir balığın peşindeler."

Lear, "Darcy'ye bu durum anlatıldı mı?" diye sormuştu.

"Evet. Ona her şeyi anlattım."

Bowie daha sonra cep telefonuyla korkunç paketin fotoğrafını çekti, olay yeri inceleme teknisyenlerinden birini, New Orleans Polis Departmanına teslim edilecek delil olarak muhafaza etmesi için görevlendirdi ve bir süreliğine ortadan kaybolacağını ancak gelişmelerden haberdar olmak istediğini duyurdu.

Nix, onun bir türlü bulamadığı Mitch Haskell'ı aramaya gittiğini tahmin etti.

Son iki saattir masasında meşgul görünmeye çalışmış, Malone'un korkunç cinayetinin kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi davranmıştı. Gerçekte ise büyük bir karmaşa içindeydi. Oz'un karteliyle olan tek bağlantısı kesilmiş, onu çalkantılı sularda yapayalnız bırakmıştı.

Şimdi, incelemesini gerektirmeyen açık davaları gözden geçirirken cep telefonu çaldı. Numarayı tanımadı, ancak Malone onu köstebek olarak bu göreve getirdiği günden beri telefonunun ekranında "Bilinmeyen Arayan" yazısını görmeye alışmıştı. Ama şimdi onu kim arıyor olabilirdi?

Telefonu açmanın güvenli olup olmadığından bile emin değildi. Arama bir tuzak olabilirdi. Polisin Malone'un cep telefonu var mıydı? Telefonunda numarasını bulmuşlar mıydı?

Mecbur kalmadıkça başını belaya sokma . Tereddütlerini bastırarak, her zamanki sert tavrıyla cevap verdi: "Ben Nix."

"Barbara, değil mi?"

Yumuşak erkek sesi tüylerini diken diken etti. Tedbirli davranarak

cevap vermedi, ama telefonu da kapatmadı.

"Ah, temkinli davranıyorsunuz," dedi, "bu da bana ikimizin de yakından tanıdığı ünlü bir restoran sahibinin ölümünü öğrendiğinizi gösteriyor."

"Evet." Boğazından çıkabilen tek kelime buydu, ama bu Malone'un ölümüyle ilgili ne sevinç, ne üzüntü, ne de panik duygusunu yansıtan tarafsız bir cevaptı.

"Tanıdığımız kişi sizden çok övgüyle bahsetti," dedi. "Uzun zamandır bu görevdesiniz ve onun için iyi bir iş çıkardınız. Polis teşkilatındaki meslektaşlarınızı bu kadar ustaca ve etkili bir şekilde kandırabilmeniz gerçekten dikkat çekici."

Övgüler onu memnun etse de, hiçbir şey söylemedi.

"Şimdiye kadar kim olduğumu tahmin etmişsinizdir ve konuşmakta isteksiz olmanız, başkaları tarafından duyulma riskinden endişe duyduğunuzu gösteriyor, bu yüzden doğrudan konuya gireceğim. Kendinizi sağduyulu ve yetenekli biri olarak kanıtladınız. Arkadaşımızın ani vefatı nedeniyle doldurmam gereken bir pozisyon var ve zaman çok önemli. Aracı olmadan doğrudan benimle çalışmaya hazır mısınız?"

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Tutmuş olduğu nefesi dışarı vererek, "Evet," dedi. "Kesinlikle."

"Harika. Mitch Haskell'in bu sabah bir kargo alıp almadığını bana söyleyerek hemen başlayabilirsiniz."

"Teslim edildi ama o burada değildi. John Bowie fotoğrafını çekti ve Haskell'i aramaya başladı."

"Tekrar ortaya çıkmadı mı? Ortak tanıdığımız... ölmeden önce... Haskell'in parasız olduğunu söylemişti. Terapistiyle birlikte olduğu varsayılıyor."

"Evet. Ortak arkadaşımız bu durumdan memnun değildi."

"Ben de bunu fark ettim. Sebebini biliyor musun?"

"Hayır efendim. Öğrenmeye çalışacağım."

"Girişiminizi beğendim. Haskell'in tanıdığımız kişinin ölümünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini de merak ediyorum. İzleyin ve dinleyin. Beni haberdar edin. Şimdilik bu numarayı kullanın."

Hiç vakit kaybetmeden telefonu kapattı.

Tucker ile konuşmasının ardından Mitch, John'u tekrar aradı ve bu sefer John telefonu açtı. Mitch, "Merkezde misin?" diye sordu.

"Dodi'den bir sandviç almak için durdum. Şimdi de otoparka giriyorum."

"İçeri girmeyin. Beş dakika sonra geliyorum."

Mitch otoparka girdiğinde John sandviçini çoktan yemişti. İkisi de aynı anda araçlarından indiler ve yağmurdan korunmak için dar saçak altına sığınarak çalışan girişine doğru koştular.

Mitch, yağmurluğunun kapüşonunu geriye itti. "Malone'un fobisi cehenneme gitme korkusuydu." Dylan'ın kendisine anlattıklarını kısaca özetledi. "Ona, kontrol altında tutması gereken hayali bir kötü ikizinden bahsetmiş. Tahmin et ona ne demiş. Oz." Bütün bunları tek nefeste söylemişti. "Oz," diye tekrarladı. "Bu onları birbirine bağlıyor, John."

John'un kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. "Bu, Malone'u Oz'la ilişkilendiriyor olabilir, ama Oz'un kim olduğunu henüz doğrulamadık." Mitch itiraz edemedi John, "Hadi şu yağmurdan kurtulalım," dedi.

İçeri girdiler ve asansörlerin olduğu koridora doğru ilerlemeye başladılar. Diğer personel de ofislere girip çıkıyordu, bu yüzden Mitch Oz hakkında konuşmaya devam etmedi ve bunun yerine John'a Hank'in durumu hakkında bilgi verdi.

"Ben arabayla gelirken Mary aradı. İşlem rutin bir işlemdi. Birkaç gün hastanede kalacak ama her şey yolunda görünüyor."

Raporu duyunca içtenlikle rahatladığını ifade etmiş, Mary'den Hank'e yakında yanına gelip düzgün davrandığından emin olacağını söylemesini istemiş ve Andrew'un gayet iyi durumda olduğuna dair onu temin etmişti.

Onunla konuşurken, koku almış ama direğe bağlı bir av köpeği gibi hissetmişti kendini. Kayınvalidesiyle olan konuşmasını nezaket sınırlarını aşacak şekilde uzatmamıştı ve zaten o da Hank'in yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

John asansöre yaklaşıp düğmeye bastığında, "Bir dahaki sefere onlarla konuştuğunuzda, Beth'in ve benim iyi dileklerimizi iletin,"

dedi.

"Elbette."

Asansör geldi. Şükürler olsun ki, asansör sadece ikisine aitti. Kapı kapanır kapanmaz Mitch, "Tucker'la konuştum," dedi. John'a konuşmalarının kısa bir özetini verdi. "Bugün bir şeyler ters gideceğini hissettim. Ne zaman, nerede ve ne olacağını söylemedi ama Tucker'ın El Paso'nun ele geçirilmesini istemediği bana açıktı."

"Bu bir oksimoron. Ya da öyle bir şey."

"Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz." John başını salladı ve Mitch devam etti. "Tucker ayrıca bana NOPD'nin Malone'un restoranında arama emri uyguladığını ve orada suç teşkil eden eşyalar bulunduğunu söyledi."

John, "Arama çalışmalarına katılan bir NOPD dedektifiyle konuştum. Aramada çok miktarda nakit para, yedek bir boğma ipi, bir tabanca cephaneliği, bir dolapta AK-47 ve bir çekmecede tesbih bulundu. Dedektif, tesbihin tanelerinin pürüzsüz hale geldiğini söyledi." dedi.

"Bu da Dylan'ın Malone'un cehennem korkusu hakkında bana anlattıklarını destekliyor." Üçüncü kata ulaşmak üzere olduklarını gören Mitch, asansörü sarsıcı bir şekilde durduran kırmızı bir düğmeye bastı. "Peki ya Allen Busby? Malone'un eşyaları arasında onunla ilgili bir şey buldular mı?"

"Hiç bir şey."

"Bu soruyu özellikle dedektife sordunuz mu?"

"Hayır Mitch, ama Busby'nin adını bile anmadı. Eğer onun hakkında bir *sır* keşfetmiş olsalardı, özellikle de ünlü biri olduğu için, mutlaka anardı."

"Hayır, tam tersi, John. Bunu gizli tutmak isterlerdi. Medyanın bundan haberdar olmasını istemezlerdi. Busby'nin farkına varmadan veya kaçma şansı bulmadan önce onu yakalamak isterlerdi."

John bunu uzun uzun düşündü. "Jim Tucker hiç Busby'den bahsetti mi?"

"HAYIR."

"Bu size bir şey anlatmıyor mu?"

"Bana kalırsa o şerefsiz kimliğini gizli tutmak için son derece dikkatli davranmış. Eğer Tucker'ın düzenlediği bu baskın onun

operasyonuna darbe vurursa, kasasını boşaltıp Timbuktu'ya kaçabilir. İzlerini örtmeden önce harekete geçmeliyiz."

John asansörü tekrar çalıştırdı.

"Bir dakika dinle," dedi Mitch. "Kimsenin, hiç *kimsenin* ona bakmadığı bir anda, o kanlı ay sinsi yaratığını yakalamak için her şeyini, tüm kariyerini riske attın. Sana yardım etmek için canımı tehlikeye attım çünkü içgüdülerine güvendim. Şimdi de senden aynısını bekliyorum. İçgüdülerime güven, John. Busby, Oz'dur. Bunu biliyorum."

John cevap veremeden asansör kapısı açıldı ve onları CAP ünitesine boşalttı. Herkesin başı onlara döndü. John ilk önce dışarı çıktı. Omzunun üzerinden Mitch'e anlamlı bir bakış attı ve "Bunu beş dakika içinde ofisimde ele alacağız," dedi.

Bölüm 39

El Paso yağmura bir türlü alışamıyordu. Hayatında hiç böyle bir yağmur görmemişti; gri, gürültülü, *ıslak* ve tekdüze bir yağmur. İnsanlar böyle bir iklimde nasıl yaşıyordu? Ona her gün kavurucu güneş, sıcak hava ve kuru, tozlu çölü tercih ederdi.

Sweatshirtünün yüksek yakasına daha da gömüldü ama sweatshirt çok fazla nem çekmişti ve yapış yapış olmuştu. Oz'un yapabileceği en az şey, onu bu göreve göndermeden önce ona bir yağmurluk vermektir.

Dün gece tuhaf bir rüya gibiydi. O ürkütücü depoda Malone'un boğazına geçireceği boğma ipini sıkıldığını izlemişti. Hayatı için yalvarıyor ve bundan sonraki tüm emirleri tereddütsüz ve sorgusuz sualsiz yerine getireceğine söz veriyordu.

O sırada Oz, "Bunu duyduğuma çok sevindim," demişti. Sonra da, "Roland'ı öldürün."

Hiç düşünmeden bıçağını Malone'un karnına sapladı, kaburgalarının altından yukarı doğru, yoğun doku katmanlarından geçirdi ve işi bitirdi. Oz'un emri Malone'un zihninde tam olarak yerleşmeden önce, çoktan ölmek üzereydi.

Beton zemine geriye doğru düşmüştü. Gövdesini parçalayan açık yarayı tırmalamıştı ama yaşama şansı yoktu ve bunu biliyordu. El Paso, kendi kanında boğulurken kayıtsızca izlemişti.

Daha sonra El Paso, Oz'un o an kendisi için ne planladığından korktuğunu kendi kendine itiraf edecekti. Ancak endişelenmek için bir sebep yoktu. Oz kendini göstermemişti, ama gizleyici karanlığın içinden sakın, bedensiz bir ses ona ulaşmıştı: "Aferin, El Paso."

Sonra Oz ona duvardaki askılardan sarkan teçhizatı giymesini söylemişti. Lastik çizmeler, uzun bir lastik önlük, tüm yüzünü

kaplayan şeffaf bir siperlik, dirseklerine kadar uzanan eldivenler. Darth Vader'a benzediğini düşündü.

Oz, Malone'un bağırsakları yere saçılıp bir et kancasına asılı kalmasına kadar, şunu nasıl yapacağını, bunu nasıl yapacağını, hangi aletleri nerede bulacağını anlatan talimatlar vermeye devam etti.

"Sağ serçe parmağını yüzüğün altından kesin."

O zamana kadar kendine daha çok güvenen adam, yüzüğü hatıra olarak saklayıp saklayamayacağını sorma cüretini göstermişti.

"Yapamazsın," dedi Oz. "Onu kasap kağıdına sarıp bana at."

Söyleneni yapmış ve paketi karanlığa fırlatmıştı. Yere düştüğünü duymadığı için, "İyi yakaladın. Sanırım hatıra olarak saklamak *istedin* ," demişti.

Oz, ortamı biraz neşelendirme girişimini pek beğenmemiş gibiydi. "Şimdi, Roland'ın telefonunu ve kamyonetin anahtarlarını getir. Telefonu bana at, anahtarları sende tut." dedi.

Telefonları Malone'un ceket cebinde bulmuş ve fırlatmıştı. Telefon yere de düşmemişti. Oz ona teşekkür etti.

Sonra, "Senin bir Caballero casusu olduğunu biliyorum," demişti.

Ve neredeyse altını ıslatacaktı.

"Sen bir Caballero *casusuydun* ," diye devam etti Oz, sanki az önce bomba etkisi yaratacak bir açıklama yapmamış gibi, gayet sakin bir şekilde.

"Bir seçim yapmanız gerekiyor. Bir telefonla, Roland Malone'u öldürmekten tutuklanmanızı, suçlanmanızı, yargılanmanızı, mahkum edilmenizi ve idam edilmenizi sağlayabilirim. Ya da benim için çalışmaya başlayabilirsiniz."

"Sizin için çalışacağım."

"Acele etmeyelim. Önce bir anlaşmaya varmamız gerekiyor."

"Ne tür bir anlayış?"

"Açıkçası yeteneklisiniz ve son derece verimli çalışıyorsunuz. Ama kibirli ve küstah tavrınız kabul edilemez. Ondan kurtulun. Artık geçmişte kaldı. Anlatmak istediğimi anladınız mı?"

"Evet. Anlaşıldı." Son olarak da "Efendim" diye ekledi.

Oz, onu soğutmalı mağarada titreyerek öylece bırakmıştı ki, sanki sonsuza dek orada kalmış gibiydi. Sonra tekrar konuştu: "Caballeros'tan çaldığım kaçak mallar yarın geliyor, eminim

biliyorsunuzdur. Onları ele geçirmek, adamlarımdan olabildiğince çoğunu öldürmek ve ardından malların Meksika'ya geri gönderilmesini denetlemek için gönderildiniz, değil mi?"

"Evet."

"Cumartesi gününüz böyle geçmeyecek. Havai fişekleri izleyemeyeceksiniz."

Ardından ona nereye gideceği ve kime ne yapacağı konusunda ayrıntılı talimatlar verdi.

"Tüm bu isimleri ve adresleri hatırlayabilir misin?"

"Evet."

"Emin misiniz?"

Şakağına dokundu. "Her şey yolunda. Ama size bir soru sorabilir miyim?"

"Neden?"

"Çünkü seni kızdırmak ve onun gibi olmak istemiyorum," dedi, o sırada neredeyse kanı kurumuş olan Malone'un cesedine bakarak.

"Pekala, sor."

"İkinizin de aptal olduğunu düşünmüştüm. Neden onun ölümünü istediniz?"

"Roland arkamdan bir şeyler çeviriyordu. Benim bildiğimden habersizdi. Bu, onu, beni, tüm operasyonu tehlikeye atabilecek bir şeydi. Ama ona ihtiyacım olduğu için buna katlandım. Onun kadar öldürme konusunda duygusuz birinin ortaya çıkmasını bekliyordum."

"Ben?"

"Eğer sana bir şey yapmanı söylediğimde, yakalanmadan hızlıca yaparsan işi alırsın. Yakalanırsan, sorumluluk tamamen sana ait olur. Bu durum bana geri dönemez çünkü beni tanımıyorsun."

"Malone biliyordu."

"Evet, ve bunun onu ne kadar savunmasız hale getirdiğini görüyorsunuz."

Cesede tekrar baktı. "Evet, anladım. Bilmemek daha iyi."

"Aynen öyle. Şimdi, beni dinleyin ve söylediklerimin hepsini yapın. O hortumu kullanarak kanı gidere akıtın. Arkanızdaki varil çamaşır suyu dolu. Tüm malzemeleri içine koyun ve kapağını kapatın. Sonra, yeni bir çift eldiven takarak kamyonla uzaklaşın, ancak kısa süre içinde, tercihen yarım saat içinde çalınıp bir hurda deposuna

götürüleceğinden emin olduğunuz bir yerde terk edin. Sürücü koltuğunun altında sizin için bir telefon var. Onu almayı unutmayın. Şimdilik sizinle iletişim kurmak için bunu kullanacağım."

"Peki ya garaj kapısı, alarm sistemi?"

"Boş ver. Çık dışarı ve kamyonu bin."

Ve bu, tuhaf iş görüşmesinin sonu olmuştu. Oz'un binaya nasıl girdiğini bilmiyordu. Malone bile onun beklenmedik ortaya çıkışına şaşırmişti. Ayrıldığını duymamıştı ve bu onu tedirgin etmişti. Bir süre orada durmuş, ayrılmanın güvenli olup olmadığını merak etmişti. Ama sonra, başka bir şey olmayınca, işe koyulmuştu. Oz'un hâlâ onu gözlemliyor olabileceğinden korkarak, talimatlarını harfiyen yerine getirmişti.

Hiçbir sorun yaşamadan, paçayı kurtarmıştı.

O kadar kolay olmuştu ki, Caballeros'u arayıp Oz'un onların işlerinden haberdar olduğunu söyleyerek çift taraflı ajanlık yapmayı bile düşünmüştü. Ama Oz ile birlikte yükselme şansının daha yüksek olduğuna karar vermişti.

İşte oradaydı ve saatlerdir burada, Oz'un özel emirlerini yerine getiriyordu.

Ve berbattı.

İkinci el araba galerisinin otoparkının oluklu sac örtüsünün altındaki bir çöp konteynerinin arkasına büzülmüş duruyordu. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığı için vücudu kaskatı kesilmişti. Spor ayakkabıları ıslak, kıyafetleri nemliydi.

Karnı gurulduyordu ve yakındaki lokantadan gelen ızgarada pişmiş hamburger kokusu ağzını sulandırıyor. Ancak müşterilerin çoğunun polis olduğunu fark etmişti ve her halükarda, birini öldürmek üzere olduğu yere bu kadar yakın görünmeye cesaret edemiyordu.

Malone'un yerine geçmenin kendisine daha fazla ayrıcalık sağlayacağını, daha fazla prestij kazandıracağını düşünmüştü. Bir çöp konteynerinin arkasına sığınmak ise hiç de göz alıcı bir şey değildi. Şoförlü arabası neredeydi?

Malone, Oz'un ne kadar zeki olduğunu övünerek anlatmıştı, ama belki de abartmıştı. Ya da sadece yanılmıştı. Bu aptalca bir görev olabilirdi. Ya da belki de Oz, bu berbat görevi onun sadakatini ve dayanıklılığını test etmek için kullanıyordu. Her durumda...

Annesi adi bir fahişeydi ama onu aptal yetiştirmemişti.
"Bu saçmalığa yeter artık."
Onun daha iyi bir fikri vardı.

Bölüm 40

Dylan, pencereden yağın amansız yağmura bakmaktan vazgeçip, "Malone'un dosyasını almalıyım," dedi.

Beth, Andrew ile birlikte kanepede oturmuş, onun boyama kitabındaki sanatsal çalışmalarını denetliyordu. Dylan'ın ani açıklamasıyla irkilerek başını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Hasta gizliliğine uymak etik ve doğru olan şeydi. Ama Mitch için doğru olan şey değildi. Şimdi itibarı, kariyeri, *hayatı* Angela'nın cinayetini kimin emrettiği konusunda haklı olmasına bağlı."

"Roland Malone'un 'kötü ikiz kardeşi'ne yaptığı göndermelerden başka hiçbir şeye dayanmayan iddialarda bulunmak üzere; o ikiz kardeşin *lakabına* ise," diye vurguladı, "hiçbir zaman ikinci bir düşünce bile vermedim."

Beth, "Özür dilerim, anlamadım," dedi.

"Bütün bunların size ne kadar dağınık geldiğinin farkındayım." Derin bir nefes aldı. "Temelde, Roland Malone'un terapi seanslarına dair sayfalarca notum ve analizim var. Mitch'in Malone'un hasta dosyasına erişimini engelledim, ama şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Öyleyse ona teklif edin."

"Yaptım. Hepsini incelemenin çok uzun süreceğini söyledi. Ama içinde unuttuğum veya önemsiz diye geçiştirdiğim hayati bir şey olabilir. Mitch aceleci bir şey yapmadan önce, en azından bir göz atmam gerek. Belki kullanabileceği bazı kanıtlar bulabilirim."

"Dosya nerede?"

"Ofis bilgisayarımda."

"Mitch'in dizüstü bilgisayarını kullanarak ona erişebilir misin?"

Dylan iskambil masasına doğru baktı. "Şifresini bilmiyorum, sen

biliyor musun?" Beth başını salladı. "Ofisime gitmeliyim."

Beth, Andrew'u kırmızı bir boya kalemiyle hararetli bir şekilde resim yapmaya bırakıp, kendini koltuktan zorla kaldırdı ve kollarının arasına alarak ayağa kalktı. "Mitch'in buradan ayrılmanı onaylayacağını sanmıyorum."

"Bunu onaylamaz mıydı? Çok sinirlenirdi. Ama bunu onun için yapmam gerekiyor."

"Dylan, ikinizin çok yakınlaştığı açıkça belli... Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissettiğini görüyorum ama—"

Sözünü kesti. "Sayın Beth, tüm saygımla söylüyorum, bunu göremiyorsunuz. Klinik açıdan değil. İntikam alma konusunda o kadar kararlı olan hastalarım oldu ki, bu onları o kadar tüketti ki terapi işe yaramadı. Takıntı kendi kendini beslemeye devam etti ve hayatları trajik bir hal aldı. İş kaybı, evlilik kaybı, aile kaybı, bazen de yaşam kaybı."

"Mitch'in başına böyle bir şey gelmesini istemiyorum. Ona..." Andrew'a başıyla onay verdi. "Korkarım ki Mitch'in sağduyusu, intikam alma kararlılığının önüne geçemeyecek. Ama başarılı olsun ya da olmasın, bu girişim ona çok pahalıya mal olabilir. Eğer ona yardım etmem mümkünse, denemeliyim."

Beth'in etrafından dolaşmak için hareket ettiğinde, Beth kendini onun önüne yerleştirdi. "Bu dosyayı senin fiziksel olarak erişmene gerek kalmadan almanın bir yolu olmalı. Mitch'i arayıp dizüstü bilgisayarının şifresini alacağız. Sonra o veya bir başkası dosyaya ve e-postaya erişebilir..."

"Hayır. Asistanım bile bilgisayarımın şifresini bilmiyor. Hasta dosyalarım kimseye erişim izni vermem. Onlar dokunulmazdır. Ama bu kural artık Roland Malone için geçerli değil."

"Mitch ya da John'u bekleyemez misin?"

Hayır. Mitch, zamanının kısıtlı olduğunu söyledi. Buradan bir an önce kurtulmak için ne kadar istekli olduğunu hissetmedin mi?

"Bu tamamen Mitch'in kendi tarzıydı."

"Aynen öyle. Mitch yine her zamanki gibi davranıyordu. Tam da demek istediğimi doğruladı."

Beth yüzünü buruşturdu. "Öyle yaptım, değil mi? Ama ne yapmayı planlıyorsa, senin güvende olduğuna inanarak yapıyor. Onu

kovalamaya gitmen pervasızca ve tehlikeli olurdu..."

"Kanlı ay psikopatının peşinden koştuğun gibi 'kovalamaya git' mi?"

Beth karşılık vermek üzereydi ama ağzını kapattı. Tekrar açtı. Tekrar kapattı.

Dylan, "Mitch bana o günle ilgili her şeyi anlattı. Ne kadar cesur olduğunu. Seni böyle bir riski almaya iten neydi?" dedi.

"Bir seri suçlunun peşindeydim."

"Ve?"

Beth buruk bir gülümsemeye, "John ve aldığı risk için endişeleniyordum. Vahşi atlar bile beni durduramazdı." dedi.

Kazandığını bilen Dylan, Beth'in omuzlarını sıktı. "Teşekkür ederim. Herkesin içinde senin anlayacağını biliyordum. Evi kapatırsan, ben de Andrew'un eşyalarını toplayayım, sonra da yola koyulalım."

"Andrew ve benim gitmemize gerek yok. Burada kalacağız."

"Seni burada, hiçbir ulaşım aracı olmadan mı bırakacağım?" Dylan başını salladı. "Kocan beni öldürür."

"Ne yaptığımızı söylemezsem beni öldürür."

"Bu yüzden...?"

"Bu yüzden iş bitene kadar ona söylemeyeceğim."

Kopmuş parmağın bulunduğu paket Mitch'in masasından kaldırılmıştı. Bir görevli tüm yüzeyleri temizleyip dezenfekte etmişti, ancak Mitch'e göre hala taze et pazarı gibi kokuyordu. Bunu bahane ederek, boş bir masa ve çok daha fazla mahremiyet bulunan CAP biriminin diğer tarafına geçti.

John, tekrar bir araya gelmeden önce ona beş dakika süre vermişti. O zamana kadar rapor edebileceği somut bir şey olmasını umuyordu. Tucker'ın kendisine verdiği ABD federal polis memurunun numarasını aradı.

Sigara içen birinin boğuk sesi cevap verdi: "Greer."

"Benim adım Mitch Haskell." Aceleyle polis teşkilatını ve rütbesini belirtti. "Sizin hakkınızdaki suçlamayla ilgili arıyorum—Adı neydi?"

Davis miydi?"

"Marvin."

"Doğru. Henüz haberdar olup olmadığınızı bilmiyorum ama Roland Malone öldü. Parçalandı. Gitti. Marvin Davis artık misillemekten korkmak zorunda değil, bu yüzden onunla konuşmak, Malone, ortakları, operasyon ve çetelerinin lideri Oz hakkında bir şeyler anlatıp anlatamayacağını görmek istiyorum."

Birkaç saniye sonra, "Kendinizi kim olarak tanıtmıştınız, tekrar?"

Mitch'in başı öne düştü. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve Nix'in John'un ofisine doğru ünitenin içinden yürüdüğünü, Lear'ın da onu takip ettiğini gördü. John'un onları toplantılarına davet etmesine şaşırması.

Şerife geri döndü ve adını tekrarladı. "Jim Tucker bana numaranızı verdi çünkü Davis'in vereceği herhangi bir bilgi, Oz olduğundan şüphelendiğimiz birini yakalamamıza yardımcı olabilir. Davis'le konuşmama izin verir misiniz, bir şeyler ortaya çıkarabilir miyim?"

"Hım. Bunu Tucker mı söyledi?"

"Doğrudan. O ve ben DEA'da birlikte çalıştık."

"Tamam, ne yapabileceğime bakacağım. Kurulumu biraz zaman alabilir."

"Üzgünüm. Vaktim yok. Bugün olması gerekiyor. Yarım saat içinde olsun."

"Yarım saat mi? Az önce öğle yemeği siparişi verdik. Yolda."

Mitch, John'un ofisine tekrar göz attı. Üçü konuşuyordu. Kendisi olmadan ne hakkında konuştuklarını merak etti. "Öğle yemeğinizi yiyin, sonra Davis'e ulaşmama izin verin lütfen."

"Tucker neden kendisi beni aramadı?"

"Bugün işleri çok yoğun."

"Ama o bunu biliyor, değil mi?"

"Cep telefon numaranızı başka nasıl alabilirdim ki?"

Biraz düşündükten sonra isteksizce, "Pekala. Marvin'e danışacağım. Ama muhtemelen avukatını beklemek isteyecektir," dedi.

"Bu çok uzun sürebilir. *Şimdi* Davis ile konuşmam gerekiyor."

"Kimi arıyorsun?"

"Bunu söyleme yetkim yok. Tucker'ın sızıntılar konusunda nasıl

olduğunu biliyorsunuz." Tucker, Para Kralı'nın adının ortalıkta dolaşmasını kesinlikle istemezdi.

"Kesinlikle önemli biri olmalı," dedi Greer.

"Öyle."

"Marvin bir dahi değil, ama Malone öldüğüne göre artık pazarlık kozunu kaybettiğini anlayacak kadar zeki. Karşılıklı bir anlaşma yok. Sizinle konuşsa da konuşmasa da uzun süre hapse girecek. Bunun karşılığında ne elde edeceğini bilmek isteyecektir."

"Ona, cezasının azaltılacağına, manzaralı bir oda, daha iyi yemek, sigara, müstehcen dergiler ve haftada bir kez eş ziyareti sözü verdiğimi söyle."

"Bu asla olmayacak."

"Ben bunu biliyorum, ama o bilmiyor."

"Bu bir zorlama."

"Özür dilemeyi sonraya bırakacağım."

"Kimi arıyorsan, onu çok istiyorsun."

"Ben de öyle düşünüyorum. Tucker da öyle düşünüyor. Siz de düşünmelisiniz. Davis önemsiz biri gibi görünebilir, ama büyük bir ödülü kazanmanın anahtarı olabilecek bir şey biliyor olabilir, yemin ederim. Federal, eyalet ve yerel yönetimlerin hepsi bu adamdan bir parça istiyor."

Greer bunu düşünürken, Mitch odanın diğer tarafına baktı. John, ofisinin kapısında durmuş, boynunu uzatarak onu izliyordu; baktığını görünce içeri girmesi için işaret etti. Mitch işaret parmağını kaldırdı.

"Bak, gitmem gerek," dedi. "Öğle yemeğinde Davis ile konuş. Eğer tereddüt ederse, haftada iki kez evlilik ziyaretine çıkar. Ne dediğini bana hemen bildir."

"Bu numara mı?"

"Bu numara. Ve, Mareşal Greer?"

"Evet?"

"Telefonu yüzüme kapatmadığınız için teşekkür ederim."

Beth ve Andrew'u Bowie'lerin evine bıraktıktan ve onları güvenli bir şekilde içeri aldıktan sonra, Dylan doğrudan tıp binasına gitti. Otopark

boştu, bu yüzden yakına park etti ve başını yağmurdan koruyarak personel kapısından içeri girdi.

Binada kimse olmadığı için, Beth'in ödünç aldığı spor ayakkabılarının ıslak kauçuk tabanlarının mozaik zeminde çıkardığı ses, arka asansörün altıncı kata doğru yavaşça çıkarken çıkardığı gıcırtilı dişli sesi gibi anormal derecede yüksekti.

Özel çıkıştan ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapatmak üzereyken tereddüt etti. Bina boşaldıktan sonra sık sık mesai saatlerinden sonra burada olurdu. Mitch, karanlık çöktükten sonra yalnız başına dışarı çıktığı için onu azarlamıştı, ama o Mitch'in aşırı koruyucu tavrını umursamamıştı. Bu onun için doğal bir şeydi; sonuçta o bir polisti.

Fakat bu yağmurlu günün kasveti, boş binanın içinde yapay bir alacakaranlık yaratmıştı. Son olaylar ışığında, yalnız olmak yeterince ürkütücü geldiği için, burada kaldığı süre boyunca kapıyı aralık bırakmamaya karar verdi.

Işığı açtı ve toplantı odasına girmek üzereyken pencerenin yanındaki yuvarlak masanın üzerinde boş bir su şişesi olduğunu fark etti. Her sabah binanın ofislerini temizlemeye gelen hademeler bunu gözden kaçırmış olmalıydı.

Fakat odayı incelerken, hastaların kullandığı kanepedeki minderlerin özensizce yerinden oynatıldığını da fark etti. Mitch buraya geldiğinde onları kenara itmişti, ama bu günler önce olmuştu ve o zamandan beri birkaç kez düzeltilmişlerdi. Bu yer değiştirmenin temizlik ekibinden kaynaklandığını düşünmüyordu.

Huzursuzluğa yenik düşerek lobiye girdi. Ellie'nin bilgisayar monitörünün üstünden loş bir ışık süzülüyordu, ancak gece lambası görevi görmesi için sürekli açık bırakılmıştı. Masası her zamanki gibi düzenliydi. En son o buradaydı, bu yüzden Dylan uzun hafta sonu için ayrılırken ofisi güvenli bir şekilde kapattığından emin olmak için ana kapıya gitti.

Elbette yapmıştı. Kapı sıkıca kapalı ve kilitliydi. Ama yerde bir kağıt parçası duruyordu. Anlaşılan, eşiğin altından içeri itilmişti.

Temizlik personeline Covid-19 vakası görüldüğü ve tedbir amaçlı olarak Pazartesi gününe kadar işe dönmeyecekleri yönünde bir bildirimdi. Verdikleri rahatsızlıktan dolayı özür dilediler.

Gerginlikten dolayı zaman kaybettiği için kendini azarlayan kadın, hasta odasına döndü, yastıkları düzelitti, boş su şişesini çöp kutusuna attı, ardından iç ofisine girdi ve kapı pervazının arkasından uzanarak ışığı açtı.

Bölüm 41

Mitch, ABD federal polis memuruna telefonu kapatmadığı için teşekkür ettikten sonra hemen bağlantıyı kesti ve neredeyse koşarak CAP biriminin karşısına geçti, bu sırada doğrudan yoluna çıkan Clarence'a çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Şey, Mitch, ben—"

"Şimdi olmaz, Clarence," dedi, yanından yavaşça geçerek. "Beni bekliyorlar. Sonra görüşürüz."

John'un ofis kapısını açıp içeri daldı, geç kaldığı için özür dilerken bile. "Malone'un parmağını getiren hanımla görüşüyordum," diye yalan söyledi. "Çok konuşkan bir kadındı."

John, "Orada yeni bir şey var mı?" diye sordu.

Mitch cevap vermeden önce Nix araya girdi: "Daha önce onunla konuştum."

Mitch, sözü ona bırakmaktan rahatlamıştı ve o da hemen sözü aldı. "Houma Polis Departmanı, kurye işletmesinin bulunduğu alışveriş merkezinin çevresindeki güvenlik kameralarını inceliyor. Henüz hiçbir araç tespit edilemedi. Şu ana kadar ellerinde sadece kapüşonlu bir kıyafet giymiş, tanınmayan bir kişinin yürüyerek gelip paketi kapı paspasına bırakıp ardından koşarak uzaklaştığı görülüyor."

Lear ciddi bir ifadeyle, "Bu, seçenekleri daraltıyor," dedi.

Nix, Mitch'e döndü. "Birileri o paketi senin almanı çok istiyordu."

"İnanılmaz. Bugün benim doğum günüm bile değil."

"Bunu kimin gönderdiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Evet."

Bu durum onda, hatta Lear'da bile şaşkın bir tepkiye yol açtı, ancak John hemen, "Mitch ve ben bazı ipuçlarını takip ediyoruz, ancak şimdiye kadar bunlar desteklenmedi" dedi.

"Desteksiz mi?" dedi Mitch inanmaz bir şekilde. "Asla!"

John ona yatıştırıcı bir bakış attı, ancak patlamaya veya ardındaki öfkeye değinmedi. Nix ve Lear'a Mitch'in Roland Malone hakkında zaten bildiği bilgileri aktarmaya başladı. Sadece yarım yamalak dinliyordu, akıllı Mareşal Greer'in Davis üzerinde kullandığı baskı ve pazarlık taktiklerindeydi.

John, iki dedektife Malone cinayetiyle ilgili olarak aranan bir kişinin listesini (BOLO) görüp görmediklerini sorduğunda tekrar yayına odaklandı.

Nix, her şeyi biliyormuş gibi bir edayla, "David Rodriguez," dedi. "El Paso'lu."

John, "O oradan geliyor ve Teksas ile Meksika'daki yetkililer tarafından iyi tanınıyor. Caballeros çetesinin bir üyesi. Eğer Malone ile bir anlaşma yapmak için New Orleans'a onların elçisi olarak gönderildiyse, ki Malone'un bölgemizdeki uyuşturucu ticaretinde aktif olduğuna inanılıyor, görüşme kesinlikle kötü sonuçlanmış olmalı." dedi.

Lear, "Malone'un Oz ile bir bağlantısı var mıydı?" diye sordu.

"Henüz kanıtlanmadı ama şüpheleniliyor," diye yanıtladı John.

Nix, "Belki de Malone, *Oz'du* " dedi.

Dirseğini sandalyenin kol dayanağına dayamış ve eliyle ağzını kapatmış oturan Mitch, "Öyle değildi," dedi.

Nix geri adım atmadı. "Kartel, rekabeti ortadan kaldırmak için El Paso'yu buraya göndermiş olabilir. Eğer Malone, Oz olsaydı, görev tamamlanmış olurdu."

"Ama Malone, Oz değildi."

Mitch'in mırıldanarak söylediği ikinci çelişkili söz, kadının sinirlenmesine neden oldu. "Nereden biliyorsun?"

Ellerini indirdi ve sessizce ama net bir şekilde cevap verdi: "Malone, Oz için cinayetleri işleyen bir suikastçıydı. Ancak aklıma şu geldi ki, belki de Malone'un cinayetinin arkasında Oz'un kendisi vardı. Belki de Malone'un yerine baş tetikçisini arıyordu ve Malone'u öldürmek El Paso'nun bir nevi seçme sınavıydı."

Nix alaycı bir şekilde, "Oz'un baş tetikçisini değiştirmesinin ne sebebi olabilir ki?" dedi.

"Sanırım gözden düştü."

" *Tahmin etmek* burada kilit kelime," dedi.

Mitch, ona orta parmağını göstermemek için kendini zor tuttu.

Lear kendi şüphesini dile getiriyordu. "Eğer El Paso Oz'a geçerse, Caballeros onu hain olarak görür. Kendi ölüm fermanını imzalamış olur."

"Bu sadece bir teori," dedi Mitch.

"Neye dayanarak?" diye sordu Nix.

Mitch cevap vermeye vakit bulamadı çünkü telefonu titredi. Telefon bacağının üzerindeydi. Aşağıya baktı, kaptı ve sandalyesinden fırladı. "Bunu cevaplamam gerek."

"Hank'le ilgili bir acil durum mu var? Andrew?" diye sordu John.

"Hayır, ama önemli."

John ayağa kalktı. "Bu toplantı da oldukça önemli, Mitch."

"Ve bu da bununla ilgili," dedi sesini yükselterek. "Telefonu açıyorum." Kapıyı hızla açtı, dışarı çıktı ve telefonu kulağına götürdü. "Benim. Ne?"

Jim Tucker, "Baskın başarılıydı. Üç kamyon dolusu ürün ele geçirildi. Tahmin ettiğimizden çok daha büyük bir miktar." dedi.

"Kayıplar mı?"

"Bizim tarafımızda tek bir çizik bile yok, ama Oz'un adamlarından üçü ve Caballeros'tan iki kişi ceset torbalarında."

"El Paso mu?"

"Gelmedi."

"Ne?"

"İki arkadaşı yakalanmaktan kurtuldu, ancak geri kalanlar gözaltında ve sorgulanıyor. Sağır, dilsiz ve cahil numarası yapıyorlar, ancak ajan David Rodriguez yani El Paso hakkında soru sorduğunda içlerinden biri tükürdü. Görünüşe göre savaş cephesinde olması bekleniyordu, ancak firar etti. Her neyse, hala nerede olduğu bilinmiyor."

"*Kahretsin!*"

"Tamam. Gitmem gerekiyor. Görüşürüz."

Dylan'ın iç ofisindeki tavan lambası yandığında, çamurlu spor

ayakkabılarını masanın köşesine dayamış, arkasında oturan genç adam küstahça gülümsedi. "Merhaba."

Arkasını dönüp koşmaya başladı, ama daha seans salonunun yarısına bile varmadan adam onu yakaladı, belinden kavrayıp kendine doğru çekti ve bir bıçağın -bunun sustalı bıçak olduğunu biliyordu- ucunu çenesinin hemen altına, boynunun üst kısmına dayadı.

"Bana bugün buraya geleceğini söylemişti ve haklıymış," dedi.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bana söylemediği şey, çok güzel olduğun." Kulağına sıcak bir nefes üfledi, sonra ürperince güldü. "Beğenmedin mi? Her zaman yapacak başka bir şey bulabilirim." Sonra sesi değişti ve sordu: "Dedektif seninle mi?"

"Yalnızım. Bunu anlayamıyor musun?"

"Hem güzel hem de havalı. Hoşuma gitti." Belini sıktı. "Arkada bir asansör olmalı, değil mi? Yukarı çıktığını duydum. Asansörle senin içeri girmek için açtığın kapı arasında sadece bir çift ayak sesi vardı. Yani sadece ikimiz kaldık."

İma dolu tonu onu içten içe ürpertti, ama sanki üstünlük kendisindeymiş gibi sordu: "Ofisime nasıl girdiniz?"

"Lobiye uğradım. Çok güzel. Dergiler, su sebili var. Birkaç tane şeker aldım. Umarım sakıncası yoktur."

"O kapı kilitliydi."

"Ah, biliyorum. Onu kaldırmak zorunda kaldım. İçeri girdikten sonra tekrar yerine kilitledim."

Mitch kilit açmayı biliyordu. Onu özlem ve umutsuzlukla düşündü. Son öpücüğünü ve geri döneceğine dair verdiği kesin sözü düşündü. Andrew'ı ve Beth'i Bowie'lerin evine bıraktığında Andrew'ın ne kadar perişan görüldüğünü düşündü.

"Babam nerede?" diye sızlanarak sordu. "Ne zaman gelecek?"

"O ve amcan John işlerini bitirir bitirmez."

"Mısın?"

"Geri dönmemi mi kastediyorsun?" Adam başını sallayınca, kadın "İstersen dönerim" demişti.

Kollarını onun boynuna dolamış ve Beth, Mutt'ın onu gördüğüne ne kadar sevineceğini söyleyene kadar bırakmamıştı.

El Paso, "Seni çabucak öldürmem emredildi ve emirleri sorgulamam gerekiyor. Ama bilgisayarlar hakkında pek bilgim olmadığı için, bekleyeceğim ve bilgisayar işini senin yapmana izin vereceğim," derken, Dylan'ın aklından geçenler adeta hızlandırılmış bir şekilde gözlerinden geçti.

Hâlâ yüzünü göğsüne yaslamış halde tutarken, onu döndürüp iç ofisine, masasına doğru itti ve az önce kendisinin oturduğu sandalyeye oturttu. "Başlat şunu."

Mitch kapalı ofise geri döndü ama açık kapı aralığında durarak doğrudan John'a hitap etti: "DEA, New Orleans'ta çok büyük bir baskın düzenledi. Oz adamlarını kaybetti, Caballeros da öyle. Ajanlarımız çok şükür yara almadan kurtuldu, ama El Paso olay yerinde değildi ve hala yakalanmadı."

John yüzünü buruşturarak Nix ve Lear'a, "Bu, tüm noktalara iletilecek bir uyarı. Kendi bölgesine geri dönmek için Louisiana'dan geçmesi gerekiyor. Bu yeni bilgiyi yayın. Herkesin haberdar olduğundan emin olun." dedi.

Talimatı uygulamaya geçmeden önce Mitch, "Bir saniye bekleyin. Bu baskın küçük bir olay değil. Etkisi olacak. Oz büyük bir ganimet bekliyordu ama bir fiyaskoyla karşılaştı. Malone'un cinayetinin hemen ardından gelen bu baskın, onu saklanmaya zorlayabilir." dedi.

"Ne diyorsun?" diye sordu John.

"Sizce biraz daha proaktif olmamız gerekmiyor mu? Herhangi bir ipucumuz varsa, ne kadar 'desteksiz' olursa olsun, Oz'un kaçmasına fırsat vermeden harekete geçmeliyiz."

"Oz'un kim olduğunu bilseydik sizinle aynı fikirde olurum," dedi John.

"Şüphelendiğimiz kişiyi biliyoruz."

"Kimi *şüpheleniyorsun* , Mitch?"

"Haklı olduğumu biliyorum." Sırayla Nix'e, Lear'a ve John'a baktı, sonra gözlerini John'a dikti. "Sizin yanınıza gelmeden önce kiminle konuştuğum konusunda yalan söyledim. Kurye hanımefendi değildi. Aylardır bir adamı koruma altında tutan bir ABD federal polisiydi.

Eskiden Malone için çalışıyordu."

Greer ile yaptığı konuşmayı şöyle aktardı: "Şu anda bu adama her şeyi anlatıyor. Biraz ikna ile, şüphelim Oz olduğunu doğrulayacak bir şeyler verebilir."

"O bir şüpheli değil," dedi John, sabrı tükenmiş bir halde.

"Pekala, onu şüpheli olarak adlandırıalım. Bu arada, özel bir jeti var. Yakıtı doldurulmuş ve bugün daha sonra kalkışa hazır."

John, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Malone'un öldürülmesi ve yaklaşan baskın haberini duyduktan sonra—"

Nix bu fırsatı hemen değerlendirdi. "Baskını sana kim söyledi?"

Mitch onun sözünü kesmesini görmezden geldi ve John'a hitap etmeye devam etti. "Ne olacağını bildiğim için, bir sezgiye dayanarak, şüphelinin jetini tuttuğu FBO'yu aradım ve bugünkü uçuşu için yemek servisi görevlisiymiş gibi davrandım."

"Eğer uçuş planlamamış olsaydı, 'Rahatsız ettiğim için özür dilerim, birileri tarihi yanlış anlamış olmalı' *derdim* . Ama tahmin edin ne oldu? Uçuşu planlanmış. Bu akşam saat altıda kalkıyor." Bunu bir süre beklettikten sonra, "John, eğer harekete geçmezsek, kaçıp gidecek" dedi.

"Eğer elinizdeki bilgilerden daha fazlasına sahip olmadan bir adım atarsak, bu departman, yasalara uyan ve herhangi bir suçtan masum olduğu ortaya çıkabilecek önde gelen bir vatandaşı taciz etmekle suçlanarak dava edilebilir."

"Angela'nın cinayetinin arkasındaki isim olduğunu bildiğiniz Oz'u yakalamaktan çok, bir dava açılmasından mı endişeleniyorsunuz?"

"Bunu *bilmiyorum* , siz de bilmiyorsunuz. Bu tamamen sizin ve bu departmanın spekülasyonu—"

"Departman," diye alay etti Mitch. "Ne zamandan beri polis olmak yerine bürokrat olmaya başladınız?"

"Peki Angela'ya duyduğün intikam hırsı hayatındaki her şeyin önüne ne zaman geçti? Mitch, aklını ve bakış açını tamamen kaybettin. Kariyerine, *oğluna* mal olabilecek bir hata yapmanın eşiğindesin."

"Ailemi bu işe karıştırmayın!"

"Ben yapmadım. *Sen* yaptın. Angela'nın mezarı başında intikam

yemini ettiğinde sen yaptın."

John'un bağıırışı yankılandı. Sanki Nix, Lear ve ünitedeki hemen herkesin donakalmış ve dikkatle dinlediğinin farkına yeni varmış gibi doğruldu. "Bize biraz mahremiyet verin," diye homurdandı Nix ve Lear'a. "Çıkarken kapıyı kapatın."

"Boşuna uğraşmayın," dedi Mitch. "Ben gidiyorum. Bunu kendi başıma halledeceğim."

"Mitch!" diye bağırdı John, "İşimiz henüz bitmedi. Geri gel buraya."

Mitch, John'un öfkeli bağıırışını umursamadı, ofis kapısını arkasından kapatmadı ve çıkışa doğru ilerlerken hızını yavaşlatmadı.

Ve *kahretsin*, Clarence yine yolunu kesmişti. "Ne oldu Clarence?"

"Söylediğim için bana kızgın mısın?"

"Hayır, unut gitsin." Mitch onun etrafından geçmeye çalıştı ama adam yerinden kımıldamadı. "Bak, aramız iyi, tamam mı?"

"Pekala," dedi Clarence, "ama, eee, ben EATS'te öğle yemeği yiyordum?"

"Evet. Peki ne olmuş yani?"

"Dodi selam söylüyor."

"Söylediğin için teşekkürler. Şimdi acelem var," dedi sonunda yanından geçerek.

"Doktor Reede'i kontrol etmeye mi gidiyorsunuz?"

Mitch durdu ve yarı yolda döndü. "Onun durumunu mu kontrol edeyim? Neyden bahsediyorsun?"

"Şey, o içeride yapayalnız ve—"

"Nerede?"

"Onun ofisi."

"Hayır. Bugün orada değil. Bugün Cumartesi. Bina kapalı."

"Evet, biliyorum. Arkadaki personel girişinden içeri girdi."

Mitch tamamen ikna oldu. "Clarence, kimi gördüysen gör, o Doktor Reede değildi."

"Kesinlikle oydu. Onu karıştırmak zor."

Mitch'in nefesi düzensizleşmeye başlamıştı. Kalbi, eve yarım saat geç girip Angela'nın adını seslendiğinde garajdaki arabanın motorunun hafif uğultusuyla karşılandığı geceki gibi uğursuz ve korkunç bir şekilde çarpmaya başladı.

Çıkışa doğru geriye doğru yürümeye başladı. "Bu ne zaman oldu?" Clarence, aralarındaki mesafeyi korumak için ona doğru yaklaşıp, "Lokantadan çıktığımda," dedi. "Köşeyi döndüm ve otoparkın yanından geçtim. Tam içeri girerken onu yakaladım."

"Yalnız mıydı?"

"Tamirci hariç. Beni rahatsız eden de buydu zaten. Onun şu hali —"

"Hangi tamirci?"

"Onu EATS fuarındaki standdan izledim. Üçüncü kattaki bir pencere üzerinde çalışıyordu."

"Yangın merdiveninde mi?"

"Evet. Nasıl bildin?"

Çünkü geçen Pazartesi gecesi o pencereyi kırmıştı.

"Herhalde tamir ettirmiştir. Aradan geçmeyi başardı."

Mitch arkasını döndü ve çıkışa doğru koşarken yoluna çıkan sandalyeleri, çöp kutularını, personeli, her şeyi devirdi. Merdivenlerden aşağı hızla indi, birkaç basamağın üzerinden birden atladı.

Geç kalamazdı. Artık inanmadığı Tanrı'ya, çok geç kalmasına izin vermemesi için yalvardı. Bu sefer değil, *bir daha asla* .

Elleri titriyordu ama söylenenleri yaptı. Şifresini yazmaya gelince tereddüt etti. Adam sustalı bıçağın ucunu saçlarının arasından geçirip beyin sapına dayadı. "Yap şunu." Şifresini yazdı, sonra adam sordu: "Bütün bu harfler ne anlama geliyor?"

"Ne fark eder ki?"

"Hiç umurumda değil. Ama işe yaraması gerek."

Enter tuşuna bastı ve Microsoft açıldı.

"Aferin kızım," dedi. "Hastalarla ilgili tuttuğun kayıtlara bak."

"Özellikle belirli bir hasta var mı?"

Dizini sandalyesinin arkasına hafifçe vurarak şakacı bir şekilde, "Tahmin et," dedi.

"Roland Malone."

"İlk denemede başardım."

"O kadar da zor değildi. Oz sana söylemiş olmalı."

"Malone, Oz'un kendisinden, sizden ve görüşmelerinizden haberdar olmadığını düşünecek kadar aptaldı. Sizi görmeye geldiğinde kanepeye mi uzandı? Görülecek bir manzara olmalıydı. Tam bir öküzdü. Dosyalar konusunda ne durumdasınız?"

"Bütün bu güvenlik duvarlarını kurdum. Roland'ı sen mi öldürdün, El Paso?"

"Ha, demek adımı duymuşsunuz," dedi memnun ve gururlu bir ses tonuyla. "En iyi işlerimden bazılarını onun üzerinde yaptım."

"Sanırım serçe parmağını kesmek o kadar da yetenek gerektirmez."

"Yüzüğü saklamak istediği için durum değiştı."

"O'? Oz'u mu kastediyorsun?"

"Evet. Gizemli adam. Karanlıkta saklanıyor."

"Uzun süre saklanamayacak. Onu arıyorlar."

"Kim?" diye sordu.

"Kim değil ki?"

Gülerek, "Senden çok ilerideyim. Eski polis memuru, değil mi? Haskell?" dedi.

Ardından arkalarından Mitch, "Sizden çok çok ilerideyim," dedi.

Bölüm 42

Dylan, Mitch'in sesine karşılık olarak klavyenin üzerinden öne eğildi ve tam o sırada tabancasıyla El Paso'nun kafasının arkasına sert bir darbe indirdi.

El Paso'yu tamamen hazırlıksız yakalamıştı, ancak aldığı darbeye rağmen anında tepki vererek hızla döndü ve Mitch'in boğazına bir hamle yaptı; hamle Adem elmasını kıl payı ıskaladı.

El Paso ikinci hamlesini yaparken, Mitch onu bileğinden yakaladı, kolunu olabildiğince yukarı uzattı, onu masaya doğru itti ve vücuduyla onu orada sabitleyerek bacaklarını işlevsiz hale getirdi. Ama o bir savaşçıydı. Serbest kalan koluyla uzanıp yumruğunu Mitch'in böbreğine indirdi.

Dylan o eli yakaladı, masasının üst çekmecisini açtı ve parmaklarının üzerine sertçe kapattı, sonra da kalçasıyla çekmeceyi kapalı tuttu.

El Paso acıyla inledi ama bıçak hâlâ elindeydi ve Mitch'in direnişine rağmen aşağı doğru saplama hareketleri yapmaya devam etti. Mitch tabancasının namlusunu El Paso'nun yumruğuna doğrulttu. "Bıçağı bırak yoksa vurup parçalarım."

El Paso alaycı bir şekilde, "İstediğin gibi yap, siktir gitsin," dedi.

"Pekala. Amacım seni öldürmekken neden elinle uğraşayım ki?" Tabancayı El Paso'nun göz yuvasına dayadı.

El Paso homurdandı. "Blöf yapıyorsun. Sen polissin."

"Öncelikle bir adam. Karısı Malone tarafından öldürülen bir adam. Onu öldürmek benim görevimdi."

"Ah, çok kötü."

"Senin için kesinlikle."

"Beni vurmayacaksın."

"El Paso'ya elveda."

"Cehenneme git, anasını satayım—"

Mitch tetiği çekti. El Paso çığlık attı. Sustalı bıçak açık yumruğundan düşüp yere çarparak ses çıkardı.

"Dylan, bırak gitsin."

Kadın hemen çekmecedan uzaklaştı, bu da Mitch'in El Paso'yu döndürmesine olanak sağladı. Kolunu arkasına doğru büktü ve boş bıçak tutan elini kürek kemiklerinin arasına soktu, ardından onu Dylan'ın masasının kenarına, ayakkabılarının çamurlu izler bıraktığı yere doğru itti.

John, Nix ve Lear silahlarını çekerek içeri daldılar. Nix, onlara doğru ilerlerken adımlarını bile yavaşlatmadı. Mitch, "Hayır, hayır, hayır! Ateş etmeyin. Kontrol altında ve çok değerli." diye bağırdı.

Frene bastı ve Mitch, John'un ona durmasını emrettiğini duydu.

Ardından, çırpınan El Paso'ya doğru eğilerek kulağına fısıldadı: "Bilerek ıskaladım, biliyorsun. Gerçekten de bıçak kullanma yeteneğini elinden almak istedim."

"Git kendini becer."

"Evet, evet," diye kıkırdadı Mitch. "Bunu daha önce de duymuştum."

Lear'ın kelepçeleri getireceğinden emin olabilirsiniz. Kelepçeleri Mitch'e verdi ve Mitch de El Paso'nun ellerini arkadan bağladı.

John, Nix'e oraya polis memurları gönderip binayı kordon altına almasını söyledi. Lear'a ise El Paso'nun gözaltında olduğunu NOPD'ye bildirmesini ve binanın sahibine buranın artık bir suç mahali olduğunu ve Mitch'in dokuz milimetrelik tabancasından Dr. Reede'nin ofisinin tavanına bir kurşun isabet ettiğini haber vermesini emretti.

İki dedektif, onun emirlerini yerine getirmek için odadan aceleyle çıktılar.

John, Mitch'in El Paso'yu lobiye taşımasına yardım etti; orada onu yere oturtular ve ardından başka bir çift kelepçe kullanarak bir radyatöre bağladılar.

"Destek için teşekkürler," dedi Mitch.

"Merdivenlerden hızla aşağı inerken seni görünce Clarence'ı köşeye sıkıştırdım ve o da durumu açıkladı. Tam arkadaydık. Şimdi git Dylan'la ilgilen."

Son altmış saniye boyunca olan biten her şeyde onlardan uzak durmuş ve şimdi lobi ile seans odası arasındaki kapı aralığında durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

Mitch, John'u El Paso'ya Miranda haklarını okuması için bırakıp, yanına gitti ve onu her zamanki gibi salona doğru itti. "Öncelikle, iyi misin?"

Başını salladı. "Titrek."

"Ben de öyleyim. Titriyorum."

"Şaka yapma."

"Şaka yapmıyordum." Ellerini kadının omuzlarına koydu. "İkincisi, burada ne işin var? İyi olduğunu görünce bu kadar rahatlamasaydım, kampı terk ettiğin için sana ne kadar kızgın olduğumu söylerdim."

"Malone'un hasta dosyasını almak için geldim. Size yardımcı olmak için."

"Teşekkürler ama, Tanrım, Dylan. Burada olduğunu fark ettiğimde —"

"Nereden bildin? Beth dosyayı alana kadar söylememeliydi."

"Yapmadı." Clarence'ın kekeleyerek yaptığı uyarıyı ona anlattı. "Çok geç kalmaktan korktum." Onu biraz beceriksizce ve sertçe kendine çekti. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra onu bir kenara bıraktı ve Andrew ile Beth hakkında sorular sordu.

"Onlar onun evindeler. Biraz yapışkandı, seni istiyordu. Hepimizden gerginlik hissetmiş olmalı. Ama seni görünce rahatlayacak."

Lobiden, John'un El Paso'ya rutin sorular sorduğunu duyabiliyorlardı; sorulara ya hiç cevap verilmiyordu ya da küfürle karşılık veriliyordu. Özellikle yüksek sesle küfür edildikten sonra Mitch onlara baktı ve Dylan'a Malone'un dosyasında işe yarar bir şey olup olmadığını sordu.

"Bunu ancak işin içine girince anlayabilirim."

Mitch, "Hadi başlayalım. Bununla ilgilenmem gerek," dedi.

Ona kısa bir sarılma verdi, sonra kadın iç ofisine yöneldi. El Paso ve John'un yanına döndü ve John kendi kendine, "Onur tamamen sana ait," dedi.

"Dört gözle bekliyorum." Mitch, düşmanca tavırlı genç adamın

önüne çömeldi ve sırtıttı. "Nasılsın orada, ukala? Pantolonun havalandı mı?"

El Paso ona kin dolu bir bakışla baktı. "Sen Haskell misin?"

"İyi tahmin."

"Öyle olabileceğini tahmin etmiştim."

"Beni sana kim anlattı?"

"Unuttum."

Mitch gülümsedi. "Şey, seni unutmadım. Geçen gece Malone'un restoranının önünde beni bıçaklamıştın."

İlk defa biraz tedirginlik gösterdi. "O sen miydin?"

Mitch kaşlarını kaldırdı.

El Paso, John'a baktı ve John, "Çok kötü bir kesik. Hala buna çok kızgın." dedi.

El Paso, Mitch'e mırıldandı: "Serseri gibi görünüyordun. Polis olduğunu nereden bilecektim?"

"Evet, benim. Sizin bıçakladığınız polis memuru benim ve yakında sizin ömrünüzü de kısaltacak olan kişi benim."

Homurdandı. "Bu bir blöf. Beni orada vurabilirdin," dedi, çenesini diğer odaya doğru uzatarak. "Vurmadın. Ve vurmayacaksın da, çünkü rozetin var."

"Hayır, yapmayacağım. Ama seni hapse atıyorum, orada uzun süre yaşayacağını sanmıyorum."

Olayın tüm olumsuzluklarına rağmen, çocuk hâlâ sırtabiliyordu. "Bu berbat kasabanın hapishanesinden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Ah, bundan hiç korktuğunu sanmıyorum. Hayır." Mitch birkaç santim daha yaklaştı. "Ama bak, gideceğin yer orası değil. Malone'u Orleans Parish'te öldürdün. Bu yüzden orada hapse gireceksin... bugün sırtını döndüğün Caballero arkadaşlarınla birlikte."

El Paso'nun alaycı gülüşü kayboldu. Mitch'in sırtışı daha da genişledi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Kartel dostlarını terk edip Oz'un tarafına geçtiğinden beri, hapishane avlusunda bir araya geldiğinizde pek de sıcak bir buluşma olacağını sanmıyorum."

"Ve sakın New Orleans'taki hapishanede kimsenin senin sıska kığını koruyacağını sanma, çünkü polis gücünün, şerif ofisinin ve adalet sistemindeki üst düzey yetkililerin yarısı, Malone'un karlı uyuşturucu ticaretine göz yummak için ondan cömert aylık rüşvet

alıyordu. Onların uyuşturucu satıcısını alt ettin. Sana iyi davranmayacaklar evlat."

Genç adamın kurnaz gözleri, sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafta dolanmaya başlamıştı. Ama yine de kibirli bir tavır takındı. "Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Bu izlemesi ilginç bir karşılaşma olacak. En ön sıradan izlemek istiyorum. Ne düşünüyorum? Bence Caballeros'lardan biri seni alt etmek için yaratıcı bir yol bulacak."

Kıvrandı. Dudaklarını ıslattı. Gözleri gizli ve korkulu bir hal almıştı. "Ya ben... şey yaparsam?"

"Kendi canını kurtarmak için birine ihanet mi edeceksin?" diye kıkırdadı Mitch. "İyi deneme ama seninle hiçbir anlaşma yapmayacağım."

"Sana güzel bir şey verebilirim. Bir sürü güzel şey."

"Anlaşma yok dedim."

"Gerçekten çok iyi."

Mitch gözlerini kısarak düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra John'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

John, konuşmadan sıkılmış gibi omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Mitch El Paso'ya geri döndü. "Belki sana yardımcı olabilirim."

"Pekala, tamam."

"Ama sadece bana Oz'u verirseniz. Bana kim olduğunu söylemek için otuz saniyeniz var."

El Paso şaşkınlıkla baktı. "Benden bunu mu istiyorsun? Bak dostum, bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye güldü Mitch. "Teğmen Bowie ile benim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun? Elbette biliyorsun."

"Size söylüyorum, onun nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Sadece sesini duydum."

"Nerede, ne zaman?"

"Dün gece. O et deposunda."

"Malone'u nerede katlettiniz?"

Gözleri başka yerlere kaçırmaya devam etti. "Bir avukat istiyorum."

"Pekala, sana bir tane getireceğim. Hem zaten, süren doldu."

Mitch ayağa kalkmak için hamle yaptı, ama El Paso "Bekle!" diye bağırdı. Mitch olduğu yerde kaldı. "O kim?"

"Bilmiyorum."

"Malone size Oz'un gerçek kimliğini hiç söylemedi mi? On saniye."

"Hayır, hayır, asla."

"Hadi ama David. Bu senin gerçek adın mı? Boş ver. Umurumda değil. Sadece Oz'un gerçek adını istiyorum. Beş saniye."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Bu doğru! Yemin ederim bilmiyorum. Annemin ruhu üzerine yemin ederim."

Mitch tekrar güldü. "Annenin ruhu üzerine yemin eder misin?"

"Evet, evet."

Mitch aniden gülmeyi kesti. Gözleri buz kesti. "Son bir şans. Bir saniye içinde bana Oz'un kim olduğunu söyle."

"Bilmiyorum."

Mesele şu ki, Mitch ona inanıyordu. Başını hafifçe sallayarak ona inandığını belli eden John'a baktı.

Mitch, David Rodriguez'e döndü. "O zaman birbirimize yardım edemeyiz."

El Paso ayağa kalkarken dizine hafifçe vurdu ve onu iki devriye polisiyle birlikte geri dönen Lear'a teslim etti. Onu dışarı çıkarırlarken küfürlerine devam etti.

Dylan elinde bir tomar kağıt sallayarak lobiye girdi, yüzü ısıldıyordu. "Bir şey bulmuş olabilirim." O ve John hemen dikkatlerini ona verdiler. "Malone'un dosyasının tamamında kelime araması yaptım ve kötü ikizine veya Oz'a atıfta bulunduğu her yeri yazdırdım."

"Busby'nin adını hiç zikretti mi?"

"Hayır," dedi, yüz ifadesi onun hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Ve hiçbir suçunu itiraf etmedi. Ancak bana anlattıklarının psikolojik yorumu önemli olabilir. Seanslarımız sırasında, kavramsal olarak, Malone'un vicdanıyla çelişen olumsuz dürtülere maruz kaldığını düşünüyordum."

"Herkes vicdanıyla mücadele etmez mi?"

"Elbette hemen hemen herkes," dedi. "Ama şimdi inanıyorum ki Malone'un kötü ikizi ve Oz sadece doğruya karşı yanlış kavramları değildi. Kelimenin tam anlamıyla gerçektir." En üstteki sayfadaki bir

cümleyi işaret etti.

"Bakın. İlk seansımızdan sonra notlarıma şunu yazmıştım: 'Hastanın dini belirsizlikleri var. Yakışıklı ve karizmatik, "şovmen" olarak tanımladığı kötü bir ikizinden (alter egosundan) bahsetti, Roland ise kendini çirkin ve itici buluyor.' Ve işte—"

Mitch sözünü kesti. "Bir dakika, telefonum çalıyor." Telefonu cebinden çıkardı, ekrana baktı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. John'a baktı. "Belki de beklediğimiz şey buydu. Umarım öyledir."

Polis memuru Clarence, Nix'in takviye çağrısına ilk yanıt verenlerden biriydi. Oraya varır varmaz, tıp binasının etrafındaki polis faaliyetine ilgi duyan meraklı izleyicilere, "davayı çözenin" kendisi olduğunu söyleyerek övünmeye başladı.

Nix, onun asla susmayacağını düşünmüştü.

Ancak, bu sırada gürültü dinmiş, meraklı kalabalık dağılmış ve gereksiz ilk müdahale ekipleri gitmişti. Kimsenin ilgisini çekmeyen Clarence, EATS'e doğru işaret ederek, "Bir dilim pasta ve bir fincan kahve alacağım. Gelmek ister misiniz?" dedi.

"Hayır, Bowie'nin bize ihtiyacı olursa diye nöbet tutacağım."

Ona bir şey getirme teklifini reddettikten sonra, adam caddenin karşısına doğru yürümeye başladı ve kadın lokantadaki servisin yavaş olmasını umdu. El Paso'nun yakalanmasından önce Bowie'nin ofisinde yapılan görüşme, Oz'un bilmesi gereken birçok bilgiyi ortaya çıkarmıştı ve bu, Oz'un bunları rapor etme fırsatı bulduğu ilk an olmuştu.

Yağmur hafiflemiş, çiselemeye dönüşmüştü ama aramayı yapmadan önce yağmurluğunun kapüşonunu başına çekti. Adam telefonu açtı; kadın kendini tanıttı. "Sana anlatacak çok şeyim var ve ne kadar süre yalnız kalacağımı bilmiyorum. Eğer aniden telefonu kapatırsam—"

"Anlayacağım. Konuşmaya başlayın."

"El Paso yaklaşık yarım saat önce yakalandı."

"Nerede?"

"Doktor Reede'nin ofisinde. Haskell ve Bowie şu anda onu

sorguluyorlar."

"Haskell," dedi tiksintiyle. "Peki ya terapistin durumu?"

"Haskell son anda kurtardı. El Paso'yu etkisiz hale getirmek için bir el ateş etti, ancak kimse yaralanmadı."

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Eh, aslında bir zarar yok. El Paso benim kimliğimi bilmiyor." dedi.

"Dahası da var. Bütün bunlardan hemen önce Bowie'nin ofisinde bir toplantımız oldu. Haskell, bugün büyük bir uyuşturucu operasyonunun gerçekleştiğini bildirdi. Uyuşturuculara el konuldu. Siz ve Caballeros adam kaybettiniz."

"Eski haber Nix. Kaybettiğim adamlar, üründen daha kolay gözden çıkarılabilirdi."

"Özür dilerim efendim. Endişe verici olan, Haskell'in bunu önceden biliyor olması."

"Bu bir DEA baskınıydı. Bunu nereden biliyordu?"

"Sordum. Cevap vermedi."

"O teşkilatın içinde mutlaka bir arkadaşı olmalı. Kim olduğunu öğrenmek isterim."

"Bunu da öğrenmeye çalışacağım. Ayrıca, federal polis teşkilatının koruması altında bir muhbir de var." Ona bu konuda da bilgi verdi. "Haskell onun adını da vermedi, ama Malone hakkında ve dolayısıyla senin hakkında bilgi almak için onu sıkıştırmak istiyor."

"Deneyebilir. Ama yine de boşuna olacak. O kişi kim olursa olsun, benim kim olduğumu bilmiyor. Malone susturulduğuna göre, artık kimse bilmiyor."

"Haskell bildiğini düşünüyor."

Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Şüphelisi olduğunu, bu gece özel jetiyle uçacak birinin olduğunu iddia ediyor. Saat altıda kalkış yapacak."

Onun nasıl tepki vereceğini merakla bekledi. Hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Haskell ve Bowie bu konuda yüksek sesle tartışılar. Haskell bu şüpheliye karşı agresif bir şekilde hareket etmek istedi. Bowie ise aceleci davranmaktan ve yanlış yapmaktan korktu. Birbirlerine saldırdılar."

"Hâlâ tartışıyorlar mı?"

"Bu, basit bir tartışmadan çok daha büyük bir şeye dönüştü. Beni asıl şaşırtan şey," dedi, "Bowie'nin, bence her geçen gün daha da dengesizleşen Haskell'e hâlâ müsamaha göstermesi. Bowie bile yüzüne karşı bakış açısını ve mantığını kaybettiğini söyledi."

"Keşke yle olsaydı."

"Doğrusu. Haskell zeki ve karısının ölümüyle motive olmuş biri. Ayrıca cesur ve tahmin edilemez. Malone'un sizin için halletmesi gereken bir sorun bu."

Ağır bir sessizlik daha oldu, ardından uğursuz bir kıkırdama duyuldu. "Roland'ın sorumluluklarının bir kısmını üstlenmeyi umuyormuşsun gibi geliyor."

"Bana onay verin, Haskell'i halledebilirim ve bunu kimsenin benden şphelenmeyeceği bir şekilde yapabilirim."

"Bunu düşüneceğim."

"Kendimi değerli bir çalışan olarak kanıtladım efendim."

"Evet, haklısınız. Yanlış taraf için değerli bir varlık."

Birdenbire telefondan gelen yumuşak sesin tam arkasından geldiğini fark etti. Döndüğünde Bowie ve Haskell'in birkaç adım ötede durduğunu gördü.

Haskell kulağına bir cep telefonu dayamıştı. Bu sabah onu Oz ile iletişim kurduğuna ikna etmek için kullandığı ses tonuyla, "Sessiz kalma hakkınız var," dedi.

Bölüm 43

Clarence lokantadan döndüğünde, Nix'e Miranda hakları okunmuş ve kelepçelenmişti. El Paso çoktan götürülmüştü. John, Nix'i almak için başka bir polis arabası çağırmıştı.

Eski ortağı Lear, arka planda durmuş, Mitch'in Oz'un kimliği hakkında sorduğu soruları dikkat çekici bir kayıtsızlıkla izliyordu. "Malone sana Oz'un gerçek adını hiç söyledi mi? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Tek kelime etmedi.

Araba geldiğinde Mitch ve John onu arabaya kadar eşlik ettiler. Arabaya binmeden önce, ikisine de meydan okurcasına baktı. "İyi olduğumu kabul etmelisiniz. Tamamen kandırıldınız."

"Ta ki şüphelerimiz geçene kadar," dedi John. "Aylardır sizden şüpheleniyorduk, ama Bayou Coeur olayından sonra yüzde doksan dokuz emindik. Malone olayını öğrendikten sonra bu sabah Mitch, Oz gibi davranma fikrini ortaya attı. Siz de buna tamamen inandınız."

Mitch ona sırtıttı. "Bak, biz de iyiyiz. Tamamen kandırıldın."

Kaşlarını çattı. "Neyden?"

"Aramızdaki 'sürekli tartışma' ve onun beni 'bakış açımı ve mantığımı kaybetmekle' suçlaması... Tüm bu tartışma bir oyunmuş."

İkisi arasında inanmaz bir bakış paylaştı. "Ne zamandan beri?"

"Bunu benim kontrolsüz sarhoşluk nöbetimle başlattık. John geçen Pazar sabahı hapishaneye geldi, gözleri çelik gibi sertti." Mitch ürperdi. "Beni korkutup bunun gerçek olabileceğini düşündürdü. Ama sahnelediğimiz tüm o tartışmaları sen doğrudan Malone'a anlatıyordun ve biz de bunu istiyorduk."

"Dr. Reede ile terapi mi?"

"Çok önemli," dedi John. "Malone'un onun hastası olduğunu"

öğrenmiştik. Mitch, Malone'un sırlarını, hatta itiraflarını ondan öğrenmeyi umuyordu."

Mitch, "John'un benim için terapi konusunda ısrar etmesi için, benim raydan çıkıyormuşum gibi görünmesini sağladık," dedi. "John'un kara listesinde görünmek bana biraz daha özgürce hareket etme imkanı verdi... Bunu nasıl ifade edersin, John?"

"Denetimsiz."

Mitch, "Kontrolsüz," diye tekrarladı, sonra geri çekilip Nix'i arabaya binmeye davet etti. "Seni çok uzun süre tuttuk ve hapisanede seni bekleyen insanlar var."

John onu arka koltuğa bindirirken, kadın şöyle dedi: "Size yardımcı olabilirim. Oz'un operasyonu hakkında bilgi verebilirim. Birkaç isim sayabilirim."

"Onun adını söyleyebilir misin?" diye sordu Mitch.

"HAYIR."

"Vay canına, ne yazık." Arabanın kapısını kapattı ve arabanın tavanına sertçe vurdu.

Araba uzaklaşırken, o ve John birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar. "Başardık dostum," dedi Mitch, John'u kucaklayarak. Birbirlerinin sırtını sıvazladılar. "Üstesinden geldik. Hatta ben bile bunun gerçek olduğuna inandığım ve seni dövmek istediğim anlar oldu."

"Tam bir pisliktin," dedi John. "Tabii ki, her zaman bir pisliksin."

Mitch, John'a yumruk atmak üzereymiş gibi yumruğunu geri çekti ve tam o sırada gözünün ucuyla Dylan'ı binanın girişinin üzerindeki alınlığın altında dururken gördü. Ona büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu.

Duyduklarının ne anlama geldiğini fark edince midesi bulandı.

John anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve uzaklaştı.

Dylan fark etmemiş gibiydi. Gözlerini Mitch'ten ayırmamıştı. "Hepsi bir oyun muydu?"

"Size bunun bir oyun olduğunu itiraf ettim."

"Her şeyi itiraf etmedin Mitch. Bana John'la birlikte bunu planladığınızı ya da benim bilmeden bir polis operasyonuna katıldığımı söylemedin."

"Hayır, Dylan. Dinle." Ona doğru koştu ama kız ondan uzaklaştı.

Olduğu yerde durdu, iki elini havaya kaldırdı ve havayı işaret etti. "Pekala, pekala. Sana söylediğim gibi, ben tasarladım. John için planladım. O ve ben kurduk. Bütün o düzen, bütün o numara. Ama bunun hangi kısmının gerçek olduğunu biliyorsun."

"Mitch, o kısım neydi?"

"Hangi kısımdan bahsettiğimi biliyorsun. Ben—Ah, kahretsin!" Elindeki telefon titredi. Telefona baktı. Tucker. Ona yalvarırcasına baktı. "Bunu açmam gerek, ama aramızdaki bu konuşma henüz bitmedi. *İlişkimiz* henüz bitmedi."

Kollarını beline kavuşturma şekli aksini gösteriyordu ama bu aramayı kaçıramazdı. Telefonu açtı. "Buradayım."

"Greer beni aradı."

Kadın ona öldürmeye hazır bir şekilde bakarken bunu yapmak ne kadar zor olsa da, adam kadına sırtını döndü ve birkaç adım uzaklaşarak telefona, "Beni arayacaktı," dedi.

"Sana ulaşamadı, bu yüzden beni aradı. Marvin Davis geldi. Malone için ayak işleri yapan bir çocuktı; Malone ona, Garden District'teki bir malikaneye düzenli aralıklarla paket teslim etmek gibi önemsiz işler yaptırıyordu."

"Hiç kimseyi görmedi, sadece zarfları çalılıkların arasına gizlenmiş bir kilitli kutuya koydu. Böyle bir iş için dışarı çıktığı sırada merakına yenik düştü. Zarfın bir köşesini sıyırdı ve içinde—"

"Peşin."

"Hayır. Daha iyisi. Nakit ve ürün giriş ve çıkışlarına dair raporlar. Alıcı, zarfın kurcalandığını fark etmiş olmalı, çünkü Davis, müdahalesinden günler sonra Malone'un onu izlediğini hissetti. Şahin gibi, dedi. Sorular soruyordu. Onun için çalışmaktan memnun muydu? Aynen öyle. O sıralarda Davis, posta dolandırıcılığı, kara para aklama ve benzeri suçlardan tutuklandı.

"Ama bugün Greer'e, gözaltına alındığında aslında rahatladığını söyledi. Malone'un onu öldürmeye hazırlandığından korkuyordu. Federal savcıyla anlaşma yaptı ve o zamandan beri polisler tarafından gözetim altında tutuluyor."

"Bu konak kime aitti?"

"Bir limited şirket."

"Ama burası Busby'nin yeri."

"Tam isabet, Mitch. O yaptı."

Mitch derin bir nefes verdi, John'a baktı ve ona geniş bir gülümsemeyle başparmağını yukarı kaldırdı. Ama bundan daha fazlasını kutlamak için henüz çok erkendi. Busby hâlâ gözaltına alınmamıştı.

Telefonundan Tucker'ı aramaya geri döndü. "Bugünkü baskından sonra, ki bu ona çok pahalıya mal oldu, en önemli adamı et deposunda asılı duruyor ve El Paso hapiste, Busby'nin baskıyı hissetmesi kaçınılmaz. Onu yakalamalıyız."

Tucker, "Özel jeti var. Reklamlarında gösteriyor. Oraya birkaç ajan gönderdim, etrafı araştırıyorlar." dedi.

Mitch yanağının içini ısırdı, hâlâ hem incinmiş hem de öfkeli görünen Dylan'a baktı, sonra da telefonla konuşan John'a baktı.

Mitch, "Oz'un uçuş planları hakkında size biraz bilgi verebilirim, ama partiye davet edilmek istiyorum," dedi.

"Yapamam, Mitch."

"Orada olmayı hak ediyorum. Nedenini biliyorsun."

Tucker içini çekti. "Lanet olsun. Ne var ki?"

Mitch ona bildiklerini anlattı.

"Bunu nasıl elde ettin?"

"Sana sonra anlatırım. Ama gitmemiz gerek."

"Tamam," dedi Tucker ve bağlantıyı kesti.

Mitch, Dylan'ın yanına geri döndü ve ellerini tuttu. Dylan ellerini kolay kolay bırakmadı, ama Mitch ellerini kavradı ve sıkıca tuttu. "O, o."

Derin bir nefes aldı ve gözlerine yaşlar doldu. "Tebrikler."

"Ama o bizde değil. Gitmem gerekiyor."

"Biliyorum. Git."

"Seni bırakmak istemiyorum, böyle düşünmeni istemiyorum..."

"Mitch!" John nefes nefese yanlarına koştu. "Beth'in sancıları başladı. Dylan, Andrew'un yanında kalmak zorunda. Senin de yapacak işin var."

Bölüm 44

"Her zamanki gibi harika iş çıkardın, tatlım," dedi Allen Busby, ışıklı makyaj aynasında kendi yansımasına hayranlıkla bakarken makyaj sanatçısına. "Ama şuraya biraz daha sprey sıkabilirsin," diyerek saçının üst kısmını işaret etti.

Bu sıra dışı Cumartesi kayıt seansı fikrini dün akşam et deposuna gitmeden önce edinmişti. Haftanın başlarında korkuttuğu yeni reklamcısını aramış ve stüdyoyu rezerve etmesini ve ekibi toplamasını söylemişti.

"Onlara fazla mesai garantisi verin. İki yeni reklam. Bir saatten fazla sürmemeli. Girip çıkmak istiyorum. Akşam için planlarım var."

Bu iş halledildikten sonra, Malone'un kasaplık işlemlerini izlemek için et deposuna gitmişti. Ardından, arka planda sessizce, görünmeden izleyerek, El Paso'nun kendisine verilen talimatları yerine getirdiğinden emin olmuştu. El Paso da öyle yapmıştı ve Oz, Roland Malone konusunda doğru bir seçim yaptığına ikna olarak oradan ayrılmıştı. Çok eski kafalıydı, çok yaşlıydı, nokta. Gizlice bir terapistle gitmesi zaten yeterince kötüydü, ama onun restoranda olması bardağı taşıran son damla olmuştu.

DEA baskınında bugün on milyonlarca dolar kaybetmişti. Ürünün tamamına el konulmuştu. Kaybettiği üç adam geçmişte güvenilir kişilerdi. Ama geriye dönüp bakınca, o kadar da iyi olamazlardı, yoksa ne federal yetkililer ne de Caballeros çetesi tarafından pusuya düşürülmezlerdi.

St. Louis'deki müşterisini bu fiyaskodan haberdar etmek zorunda kalmıştı. Doğal olarak çok öfkelenmişti, ama Oz'un gözünde iyi bir izlenim bırakmak istediği için bunu atlatacaktı.

Oz, bu fiyaskoyu kendi kulübünde bir gin rummy turnuvasını

sonlandırırken öğrenmişti. Yakalanmaktan kurtulanlardan birinin gönderdiği mesajı okuduktan sonra öfkesini belli etmemiştir. Bunun yerine, kart oyuncularından birkaçını öğle yemeğine davet etmiştir.

O keyifli yemeğin ardından masaj yaptırmış, daha sonra kulüpten ayrılıp terzisiyle prova yapmaya gitmiştir. Şimdi ise birkaç yeni reklam filmi kaydetmek üzereydi.

Allen Busby, o yağmurlu Cumartesi günü, birçok insanın onu gördüğü yerlerde bilerek kendini dağıtmıştı. Televizyon haberlerinde gördüklerinden başka, bir uyuşturucu baskını ve tanınmış bir gangsterin vahşice öldürülmesi hakkında ne bilebilirdi ki?

Saçları artık mükemmel olan adam, makyaj aynasına doğru eğildi ve dişlerinin arasında sıkışmış yiyecek olup olmadığını kontrol etmek için diş etlerini geriye doğru çekti, sonra da hazır olduğunu ilan etti. Koridordan aşağıya doğru stüdyoya doğru ilerledi; ekip, kamera konumlarını tekrar kontrol ediyor ve ışıklandırmada son dakika ayarlamaları yapıyordu.

Busby, yüksek bir platform üzerinde bulunan kontrol odasına "Hazırız!" diye seslendi. Renkli camların arkasındakilere neşeli bir şekilde el salladı.

Yönetmenin sesi stüdyoda yankılandı. "Bay Busby sette. Ses?"

"Burada."

"Onu mikrofonla bağlamaya hazır mısınız?"

"Hazır."

Mücevherli kol düğmelerinin görünmesi için kol manşetlerini düzelterken Busby, stüdyonun gölgeli çevresinden ince, tel tel Fu Manchu bıyıklı bir adamın ağır adımlarla çıktığını görünce başını kaldırdı.

Adam yaklaştıkça Busby, gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu gördü. "Kimsin sen?" diye sordu. "Normal adam nerede?"

"İshal olmuş. Sanırım norovirüs dediler."

"Kim söyledi?"

"Ajans. Beni son dakikada aradılar. Yerime geçebilirdim." Omuz silkerek geçiştirdi. "Hazır mısın? Bunu kravatının altına geçireceğim." Elinde yaka mikrofonu ve pil paketi vardı.

Busby onu şöyle bir süzdü, sonra kontrol odasına doğru baktı. "Ne yaptığının farkında mı? Kafası uçmuş gibi görünüyor."

"Ajans onun nitelikli olduğunu söyledi. Ve bu cumartesi oturumu o kadar ani bir şekilde ortaya çıktı ki, bulabildiğimiz kişiyi almak zorunda kaldık."

Bıyıklı adam, "Bak dostum," dedi, "Ben sadece gelmek için para alıyorum. Eğer beni beğenmiyorsan, ajansı ara, onlar başkasını gönderirler, ama bugün Cumartesi, yani..." Yine umursamaz bir omuz silkme hareketi.

Busby dişlerini gıcırdattı; birincisi kendisine "dostum" diye hitap edildiği için, ikincisi ise özellikle bugün herhangi bir şeyden dolayı telaşlı görünmek istemediği için.

Bu yüzden, şüphesiz sattığı ürünlerin kullanıcısı olan bu pasaklı ses teknisyenini fazla büyütmek yerine, "Lütfen mikrofonu takın ve başlayalım. Biliyorsunuz, uymam gereken bir programım var," dedi.

Adam, Busby'nin etrafından geçerken, "Televizyonda daha uzun görünüyorsun," dedi. Pil paketini kemerine takmak için ceketini kaldırdı, ancak sonra Busby'nin ellerini arkasına doğru çekti. "Hey! Ne yapıyorsun?"

Sağ bileğine, ardından sol bileğine metal bir bileklik takıldı ve dehşet içinde kelepçelendiğini fark etti. " *Bu* da ne?"

Arkasından adam, "Programın altüst oldu, Oz," dedi.

Takma adını duyunca vücudundaki tüm kan damarları şişti ve atmaya başladı. Bu bir rakip miydi? Caballeros bir suikastçı mı göndermişti? Kimliğini nasıl öğrenmişlerdi? El Paso mu? Hayır, hayır, kimliğini bilmiyordu.

Telaşlı tepkisi apaçık ortadaysa, bunun korkudan ziyade öfkeden kaynaklandığını umuyordu. "Büyük bir hata yaptınız. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Allen Busby, Paranın Kralı. Herkes seni tanıyor."

"Pekala. O halde hemen ne halt ettiğinizi açıklasanız iyi olur." Kontrol odasına doğru baktı ve bağırdı, "Bu adam kim? Onu kim işe aldı? Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi adam. "Ağır suçlar şaka konusu değildir."

"Ağır suçlar mı?"

"Evet, biliyorsun. Cinayet, cinayete teşebbüs, uyuşturucu kaçakçılığı, muhtemelen sigorta dolandırıcılığı da var ama uzun bir

gündü ve yorgunum. Kısacası, çok kötü durumdasın. Aslında..." Adam fısıldayarak eklerken, dağınık bıyığı kulağına değdi, "Bildiğin hayat bitti."

Busby'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Ağzı kurudu. "Uyuşturucu kaçakçılığı mı? Cinayet mi? Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Evet, öyle," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Randy Nelson, Paul Adler, Mandy Adams, Roland Malone. Hepsi senin emrinle öldü. Ve bunlar sadece benim bildiklerim."

"Sen delirmişsin. Şu kelepçeleri üzerimden çıkar," dedi Busby dişlerini gıcırdatarak. Kelepçelerle boğuşmak sadece onların etine daha çok batmasına neden oldu. Ellerini yumruk yaptı ve arkasındaki adamın karnına bir yumruk attı, ancak adam hafif bir *acı sesi* çıkarsa da darbenin pek bir etkisi olmadı.

"Neden kimse bir şey yapmıyor?" diye bağırdı stüdyoya. "Koruma görevlimi çağırın."

Mürettebattan kimse yardımına gelmeyince, Busby ciddi bir şekilde boğuşmaya başladı. Adam dönüp onunla yüzleşti. Busby omzunu eğip adamın göğsüne bastırmaya devam etti, ta ki adam bir tabanca çıkarıp ona doğrultup alçak ve sakın bir sesle, "Kıpırdama," diyene kadar.

Busby donakaldı. "Silahı var!" Çığlık atan, panik içindeki sesi stüdyoda yankılandı ve yine de kimse ona yardım etmek için koşmadı. "Silahlı değilim. Tanıklar var. Beni hemen serbest bırakın, aranızdaki sorun ne olursa olsun, centilmenler gibi hallederiz."

"Benim derdim mi? Roland Malone'a karımı öldürme emrini sen verdin. Karımın adı Angela'ydı."

Angela . Giderek artan bir farkındalık ve korkuyla, adamın bıyığını yolup yere attığını izledi. Ardından gözlerini kan çanağı gibi gösteren kontakt lenslerini çıkardı ve yüzünde düşmanlıkla dolu, buz gibi, kararlı bir bakış kaldı.

"Ben Mitch Haskell. Ve tutuklusunuz."

"Sen Mitch Haskell misin?"

"Öyleyim. Ve sen bittin. Ancak, sessiz kalma hakkına sahipsin."

Busby, konuşma boyunca stüdyo ekibine sürekli sorular soruyor ve taleplerde bulunuyordu. Mitch konuşmasını bitirdiğinde, kibarca sordu: "Size sıraladığım haklarınızı anladınız mı?"

"Elbette onları anlıyorum. Unutmayın, ben bir avukatım. Bunun için pişman olacaksınız. Çok pişman olacaksınız. Sizi mahkemeye verip yerin dibine sokacağım. Hiçbir şey yapmadım, kesinlikle cinayet değil. Uyuşturucu kaçakçılığı mı? Sanki bunun için vaktim varmış gibi."

Mitch güldü. "Bak, Miranda haklarını gerçekten dinlemediğini biliyordum. Mahkemede aleyhine kullanılabilecek bir şey söyledin. Polis memurlarına ve federal ajanlara yalan söyledin."

"Federal ajanlar mı?"

Stüdyonun her yerinde, ekip üyeleri kulaklıklarını çıkarmaya ve kameralarını, ışıklarını ve diğer prodüksiyon ekipmanlarını terk etmeye başladılar. Birkaç kişi kontrol odasından metal merdivenlerden aşağı indi. Hepsi Busby'nin etrafında yarım daire oluşturacak şekilde toplandı.

Mitch, "DEA, FBI, New Orleans Polis Departmanı narkotik birimi" dedi. Çeşitli kurumları sayarken, sivil kıyafetli erkekler ve kadınlar ellerini kaldırdı. Mitch onlara, "Onu kimin önce hapse atıp suçlayacağına siz karar verin. Ama karımın cinayetinden dolayı onu tutuklama sırası bende. O olay benim yetki alanımdaydı." dedi.

"Hey, Mitch? Tucker seninle konuşmak istedi." Yönetmenin odasında bulunan bir ajan yaklaştı ve ona telefonu uzattı. Mitch telefonu aldı ve "Beni işte aramamanızı söylemiştim," dedi.

Tucker kıkırdadı. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Ekibiniz harikaydı. Çok çalıştılar. O buraya geldiğinde herkes yerini almıştı. Onları FBO'ya göndermeden önce sizi yakaladığımı sevindim."

Tucker, tutuklamaya dahil olmasına izin verdikten sonra, Busby'nin stüdyoyu rezerve ettiğini söyledi. Tucker, havaalanına gönderdiği ajanların rotasını değiştirmiş ve Mitch şehre doğru çılgınca araba sürerken diğer kurumları uyarmaya yardımcı olmuştu.

Tucker, "Onun burada olacağını nasıl bildiğinizi sormaya vaktim olmadı," dedi.

"Övündüğünü 7/24 hizmet veren hattı aradım, kendisine şahsen

teşekkür etmek isteyen minnettar bir müşteri gibi davrandım. Bay Busby'nin saat beşte bir kayıt seansına hazırlandığı, ancak teşekkürlerimin kendisine iletileceği söylendi. Ancak, Malone'un maaşlı elemanı olan departmanımızdaki bir köstebek tuzağına düşürmek için, bu akşam saat altıda jetinin kalkacağına dair saçma sapan bir hikaye uydurdum."

"Bu numara işe yaradı mı?" diye sordu Tucker.

"O bizim hapishanemizde."

"Busby'yi korkuttuğunuzu duydum. Muhteşem bir performans sergilediniz."

"Bu bir gösteri değildi. İnanın bana, o an elimde tabanca varken..."

"Ama onu yakaladınız."

"Onu *yakaladık* . Sensiz bunu başaramazdım Jim. Teşekkürler. Her şey için."

Duygusallığa pek önem vermeyen Tucker, "Uzun, uzun bir süre beni bir daha arama. Hoşça kal." dedi.

"Bir şey daha."

"Kahretsin. Her zaman böyledir."

"El Paso yıkıldı. Onu yıktım. Ve annesi için ağladı."

Tucker daha bir şey söyleyemeden Mitch telefonu kapattı, ama Mitch onun gülümsediğini hayal etti.

Mitch telefonu DEA ajanına geri verdi, teşekkür etti, sonra kendi telefonunu çıkarıp John'u aradı. John telefonu açtı, sesi gergin geliyordu. Mitch, "Henüz bir bebeğiniz oldu mu?" diye sordu.

"Busby sizde mi?"

"Kelepçeli."

"Vay be, Mitch. Bu harika."

"Peki ya bebek?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Beth bana bunu yaptığım için lanetler yağıdırıyor. Bir daha asla seks yapmayacağımızı söylüyor."

"Üstesinden gelecektir. Andrew ve Dylan hâlâ sizin evinizde mi?"

"İhtiyaç duyulduğu sürece onun yanında kalmayı teklif etti."

"Tamam. Git Beth'in elini tut ve alnını okşa. Ona onu ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar güzel olduğunu söyle."

"Ne yani, bir de kasıklara tekme mi yiyeceksin?"

Mitch güldü. "Prens geldiğinde bayrak çekin."

Tam kayıt cihazını kapattığı sırada Busby dışarı çıkarılıyordu. Busby'nin kendisine dik dik baktığını fark etti ve tam önüne geçti. "Fırsatım varken senin o lanet olası kafanı uçurmadığım için biraz üzgünüm. Ama bu kadar üzgün görünmene gerek yok, Oz. Hâlâ televizyonda olacaksın." dedi ve stüdyoyu kollarıyla işaret etti. "Her şeyi kameraya aldık."

Dylan'ın balıkçı kampından geldiği sedan araba, Bowie'lerin evinin önündeki kaldırıma park edilmişti. Mitch eski kamyonetini onun arkasına çekti, indi ve ön kapıya gitti. Andrew'un çoktan aşağı inmiş olabileceğini düşünerek zili çalmak yerine kapıyı çaldı.

Dylan kapıyı açtı. "Merhaba."

"MERHABA."

Kapı eşiğinin karşısında birbirlerine bakarak durdular. Kadın, "Mesajını aldım. Oz'u alt ettin," dedi.

"Evet. Bitti. Sonunda."

New Orleans'tan Auclair'e dönüş yolculuğuna çıkarken onu aramak yerine, operasyonun başarılı geçtiğini, Oz'un gözaltına alındığını ve geri döndüğünü mesajla bildirmişti. O zamana kadar, şafak sökmeden beri neredeyse hiç durmadan hareket halindeydi. *Düşünmek* için zamana ve yalnızlığa ihtiyacı vardı. Yolculuk ona bu fırsatı vermişti.

Düşünceleri onu, ikisinin şehirden kaçtığı geceye, kendisinin kanlar içinde kaldığı, kadının ise durumdan korkmuş ve ona güvensiz olduğu zamana geri götürmüştü. Bu sadece birkaç gün önce olmuştu. O zamandan beri onları birbirine daha da yaklaştıran çok şey yaşanmıştı. Ama tıp binasının dışında kötü bir şekilde ayrılmışlardı ve bu da aralarındaki şimdiki garip durumu yaratmıştı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Burası benim evim değil."

"Benim çocuğum da değil, ama benim çocuğum sende."

Kadın hafifçe gülümsedi ve kenara çekildi, adam da John ve Beth'in alışkın oldukları oturma odasına girdi. "Sorun çıkardı mı?"

"Hayır. Misafir odasında yatakta yatıyor. Siz gelene kadar uyumak istemedi ama ben ona kitap okurken uyuyakaldı."

"Çok iyi bir kitap olmamış olmalı."

Başını salladı. "Senin gibi ses taklitleri yapmadığımı söyledi."

"Bu sonradan kazanılan bir beceri. Gidip onunla görüşeceğim ama biraz zamana ihtiyacım var."

Rahat bir koltuğa doğru gitti ve oturdu, ön kollarını uyluklarının üzerine koydu ve başını omuzlarının arasına bıraktı. Dylan'ın da kanepeye oturduğunun farkındaydı.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

Başını kaldırdı. "Onu yakalıyor musun?" Kadın başıyla onaylayınca, "Sandığım gibi değil," dedi.

"Ne anlamda?"

Kaşını kaldırdı. "Bu, bir terapistin sorduğu yönlendirici bir soruya benziyordu."

"Öyleydi. Ama sizden ücret almayacağım."

Gülümsedi ama sonra tekrar başını eğdi. "Doğrusu, biraz hayal kırıklığı oldu. Malone ve Oz'un artık geçmişimin bir parçası olduğunu, şimdiki zamanımın veya geleceğimin olmadığını henüz tam olarak idrak edemedim."

"Yeminini yerine getirdin."

"Hayır, onları öldürmeye yemin etmiştim. Ama işin aslına bakılırsa, yapamadım, yapmazdım."

"Hayal kırıklığına mı uğradınız yoksa rahatladınız mı?"

Tekrar ona baktı. "Çok rahatladım, Dylan. Ne kadar rahatladığımı anlatamam. Angela bunu istemezdi. Bu mirası. Ne benim için, ne de özellikle Andrew için."

"Hayır, onun bunu hiç isteyeceğini sanmıyorum."

"Bana da aynısını söylemiştin."

"Ama bunu duymaya hazır değildiniz."

Telefonları aynı anda çaldı. "Bebek!" diye bağırdı Dylan.

Telefonuna bakarak Mitch, "Molly ile birlikte bir yazışmadayız," dedi. Yüksek sesle okudu: "'İkinci John Preston Bowie burada! Her şey yolunda. O muhteşem! Beth beni tekrar seviyor. Bebeğin benim izimi taşıdığını söylüyor... bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Daha fazla TC... Gururlu baba.'"

Herkes kısa birer cevap yazarken Andrew belirdi. "Baba?"

"Hey, dostum." Mitch kollarını açtı. Andrew uykulu bir şekilde yanına geldi ve kucağına oturdu. Mitch onun başının üstünü öptü. "Seni özledim."

"Balık çubukları yedik."

"Öyle mi? Ketçapla mı?"

Andrew esnerken başını salladı.

"Dylan iyi yemek yapar mı? Yemekleri güzel miydi?" Bir kez daha başını salladıktan sonra, başını Mitch'in göğsüne yasladı. Uykulu çocuğu kucağına alarak ayağa kalktı. "Onu tekrar yere bırakayım. Hemen döneceğim."

Andrew'u misafir odasına taşıdı, yerine yerleştirdi, sonra yanına uzandı. Saçlarını okşadı ve her bir parmağı kızarmış yanağına değdi. Mitch, adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalıştığını fark etti, ama gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Andrew. Her şey değişecek. Sana söz veriyorum. Ben—"

Dışarıda bir araba motorunun çalıştığını duydu. Yatağından kalktı, perdelerin arasından baktı ve sedan arabanın uzaklaştığını gördü. Hemen oturma odasına ve ön kapıya koştu, gerekirse Dylan'ı yaya olarak kovalamaya karar verdi.

Ancak ön kapının iç tarafına, göz hizasında yapıştırılmış bir not vardı.

"Oğlunuzla ve Angela ile zaman geçirmeniz gerekiyor."

Epilog

Mitch dokuz gün bekledi.

O dokuzuncu öğleden sonra, ona işten eve gelmesi için yeterli zaman verdi, sonra kapısının önüne geldi ve pirinç kapı tokmağına vurdu.

Kapıyı açıp onu orada görünce, her zamanki soğukkanlılığıyla tepki verdi. Ama adam, ilk tanıştıkları günkü gibi gözlerinde bir sıcaklık ve samimiyet sezdi. Bu çatlakları olumlu bir işaret olarak algıladı.

"Merhaba, Mitch."

"Merhaba. Önceden aramadığım için özür dilerim."

"Önceden arama yapmazsın."

"Çok doğru. Her şey açıkça ortaya çıksın diye, Ellie'den bugün ofisten ayrıldığınızda bana haber vermesini rica ettim."

"Ve o da kabul etti mi?" Sonra gözlerini devirdi. "Elbette etti. Sanırım cazibenizi kullandınız."

"Buradayım işte." diye sırttı, ama kadın hiçbir şey söylemedi ya da onu içeri davet etmedi, bu yüzden konuşmaya devam etti. "Beth bana yeni doğan küçük Bowie'yi görmeye gittiğini söyledi."

"Evet, yaptım. Çok sevimli."

"Evet, kesinlikle harika bir eş adayı. Beth doğal bir yetenek. Sakin, becerikli, son derece sevimli. John hakkında söyleyebileceğim en iyi şey, sinir bozucu olması."

Hafifçe güldü. "Biraz."

Bunun üzerine aralarındaki kısa sohbet sona erdi. Anlaşılan bu sohbeti devam ettirmek ona kalmıştı. "Nasılsın?"

"Pekala. Ya sen?"

"İşler yolunda gidiyor. Meşgulüz."

"Busby'nin tutuklanması ve bunun getirdiği her şeyle ilgili mi?"

"Çok şey gerektiriyor. Şu ana kadar benim üzerime düşen kısmı tamamladım. Daha fazlası gelecek." Duraksadı. "Ayrıca kişisel işlerimle de meşguldüm."

"Ah?"

"Yeni bir ev arıyorum. Şuna benzer bir şey," dedi, sokağı hızlıca gözden geçirirken. "Çok bakım gerektirmeyen, ama arkasında küçük bir bahçesi olan bir yer. Andrew'un köpek özlemi var." Bunun onun merakını uyandırdığını anladı, bu yüzden aceleyle devam etti. "Geçen hafta Mary ve Hank'i görmeye gittim."

"İyileşme süreci iyi gidiyor mu?"

"Kendini bir genç gibi hissettiğini söylüyor."

"Bu iyi."

"Hımm hımm. Neyse, Andrew'u onlara geri vermem gerekiyordu ama üçümüz oturup samimi bir konuşma yaptık ve onlara Andrew'u kalıcı olarak buraya getireceğimi söyledim."

Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Oğlum bana ait ve benimle birlikte," dedi, kayınpederine ve kayınvalidesine söylediklerini tekrarlayarak. "Onu öğleden sonraları, uyku saatinden sonra, ders dışı aktiviteler sunan bir anaokuluna kaydettirdim. Uyku minderini ve beslenme çantasını da seçti bile. Ayrıca, işlerim gerektirdiğinde onunla ilgilenecek güvenilir bir bakıcı arıyorum."

Gülümsedi. Ya umut dolu hayal gücüydü ya da biraz titrek bir gülümsemeydi. "Çok meşgulumuşsun, Mitch."

"Angela'nın hayat sigortasına hiç dokunmadım. İyi bir faiz getirisi sağladı, bu yüzden bunu karşılamak için kullanabilirim. Alışmak zor olacak ve bunun her zaman kolay olmayacağını biliyorum. Her günü tek tek ele alıp elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Andrew'un çok heyecanlı olduğundan eminim."

"Sabırsızlanıyor. Ona balık tutmayı öğreteceğim."

Gülümsedi. "Şimdi nerede?"

"Molly, küçük erkek kardeşini görmek için New York'tan geldi. Onu bu gece evinde kalmaya davet etti. Erkek kardeşi hâlâ onun dünyanın en güzel insanı olduğunu düşünüyor."

"İlk aşkı."

"Sanırım." Ardından gelen sessizlikte duruşunu değiştirdi. "Bu arada, harika görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim."

"Dylan, John ve ben kötü adamları yakalamak için o gösteriyi düzenledik. İşe yaradı. Onları yakaladık. Sen bu büyük planın içinde küçük bir rol oynadın."

"Küçük bir rol mü?" Bir süre yere baktıktan sonra tekrar ona baktı. "Benim için küçük bir rol değildi Mitch. O kendini övme dolu konuşmanızda söylediğiniz her kelimeyi duydum. Bana sadece beni manipüle etmek ve kullanmak için geldiniz."

"Başlangıçta evet. Bunu itiraf ettim. Ama aramızda yaşananların oyunun bir parçası olduğunu düşünemezsiniz."

"Beth bunu biliyor muydu?"

"O aldatmacaya gelince? Hayır. John bunu ona bile söylemezdi. İnandırıcı olması için, ondan ve benden başka kimsenin bilmemesi gerekiyordu."

Beth'in bile durumdan habersiz olduğunu öğrenince biraz rahatlamış görünüyordu.

"Biliyorsun ki o hafta boyunca her şey değişti. *Ben de* değiştim. Seninle tanıştığımda altı aydır ayık haldeydim ama hâlâ intikam alma takıntım vardı. Sen bana bu takıntının ne kadar baskın ve yıkıcı olduğunu gösterdin," dedi.

Konuşmaya başlayacaktı ki adam elini kaldırdı. "Lütfen bitirmeme izin verin. Geçen gece John'un evinde, gitmenize çok üzıldüm ama haklıydınız. Düşünmek için o zamana ihtiyacım vardı ve sonunda vardığım sonuç şu: Angela'nın anılarını asla unutmayacağım, ama ona olanlar için kendimi suçlamayı bıraktım."

"Kimsenin beni suçlamadığını, sadece kendimin suçlu olduğunu fark ettim. O, bu suçluluk duygusuyla bağlı kalmamı istemezdi. Kalbi kırılırdı. Bu yüzden, bunu görmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür etmek için buraya geldim. şimdi kararlılığım, tüm bunları geride bırakmak, geleceğe taşımamak. Andrew'un ve benim geleceğime. Ve sanırım köpeğimizin de geleceğine."

Gülmemek için dudaklarını içeri doğru kıvırdı ve bir an öyle tuttu. "Bu konuda bir sonuca vardığına çok sevindim. Bana anlattığın için teşekkür ederim." Tereddüt etti, sonra "Biraz kendi kendimi analiz

ettim," dedi.

"Evet?"

"Evet. Bir fanus şeffaftır. Ama çoğu insan onu görmez. Yani içini görmez. Ama sen gördün ve bunun ne kadar kısıtlayıcı hale geldiğini fark etmemi sağladın."

Zorlukla yutkundu. "Bu, seni kandırdığım için beni affettiğini söyleme şeklin mi?"

"Affedildin mi? Hım," dedi biraz çekingen bir şekilde, sanki üzerinde düşünüyor gibiydi. "Hâlâ bunu düşünüyorum."

"Haklısınız, ama dahası da var ve siz çeyrek saat üzerinden ücret alıyorsunuz, bu yüzden bunu hızlıca halletmem gerekiyor. Son zamanlardaki aydınlanmama rağmen, zaman zaman eski alışkanlıklarıma geri dönebilirim ve saygın bir psikologdan tazeleme kursuna ihtiyacım olabilir."

Kaşını kaldırdı.

Aceleyle devam etti: "Hasta olmak için değil. Tam anlamıyla. Çünkü gerçek bir hasta olmanın, açıkçası, berbat olan bazı şartları var. Sadece, biliyorsunuz, birlikte olabileceğim ve... ve konuşurken... bakabileceğim birine sahip olmak istiyorum."

Sonra öylece durup birbirlerine baktılar, ta ki adam, "Tanrı aşkına Dylan, beni öldürüyorsun burada," diyene kadar.

Ve o, "Ağlıyor musun?" diye sordu.

"Evet, öyle yapıyorum," dedi gözlerini silerek. "Sana söylemiştim."

"John da öyle düşünüyordu."

"John sana ağladığımı mı söyledi? O pislik!"

"Utanılacak bir şey yok."

"Bu hiç de yakışıklı bir şey değil. Ben sert bir polis memuruyum, demek istediğim bu." Bu sırada kadın gülmeye başlamıştı. Adam militan bir tavır takındı. "Ve hanımefendi, buraya arama emrini yerine getirmek için geldim."

Gülmeyi kesti ama gözlerinde neşe vardı. "Ne için?"

"Vücudunuz."

"Cesedim kayıp değil."

Güldü. "Vay canına. Bu iyi bir karşılıktı ve zamanlamamı tamamen bozdu. İyi bir şaka yapmıştım."

"Zamanlamanızda hiçbir sorun yok." Elini uzatıp adamın elini tuttu

ve onu içeri çekti, sonra kapıyı kapattı.

Bir an bile beklemeden onu kucakladı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Onun cevabı da aynı derecede coşkuluydu. Parmaklarını saçlarına daldırdı ve başını tutarak, artık serbest kalmış olan bastırılmış tutkuyla öpüştüler.

Derin bir nefes aldıklarında, "Yatak odası üst katta," dedi.

"Çok fazla ileri gittin." Bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. "Hanımefendi, her yeriniz iyice aranacak." Bluzunu üzerinden çıkardı, sonra onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Sonra da üstünüz aranacak."

Öpüşmeler arasında, oturma odasındaki kanepeye doğru ilerlerken kıyafetlerini çıkardılar; kanepede elbette gereğinden fazla yastık vardı. Birlikte yastıkları havaya fırlattılar.

Oda sanki bir kasırga geçmiş gibiydi. Sevişmeleri ise daha da fırtınalıydı. Her ikisi de bencil, her ikisi de vericiydi. Zarafetsizdi ama son derece tatmin ediciydi. En doruk noktasında, onu ilk gördüğünden beri aklında tuttuğu bir fanteziyi gerçekleştirmesini istemesine bile gerek kalmadan, muhteşem bacaklarını onun etrafına doladı.

Sonrasında, birbirlerinden ayrılmak istemedikleri bu birlikteliğin tadını çıkarmak için hareketsiz uzandılar.

Sonunda Mitch başını kaldırdı ve kadının yüzüne baktı. "Bir kadını sevdim. Onu tüm kalbimle sevdim. Ama şimdi başka birine aşık oldum. Bunun asla mümkün olacağına inanmazdım. Tebrikler."

"Tebrikler?"

"O sensin. Şanslı kazanan."

Hafifçe güldü. "Şaka yapma."

Dudaklarına en nazik öpücüğü kondurdu. "Şaka yapmıyordum."

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında önizlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz .](#)

SANDRA **B** ROWN'UN ROMANLARI

Kan arzusu

Hiç beklenmedik bir anda

Aşırıya kaçmak

Kör Kaplan

Çok yakın arkadaşlar

Tilki

Düşüş

Kırmızıyı Görmek

İğne

Sürtünme

Kötü Niyetli Seri

Son teslim tarihi

Düşük Basınç

Ölümcül

Ezilme

İmrenmek

Değişim

Çıkmaz

Mazeret

Anlatılamaz

Şişman Salı

Özel

Tanık

Şarade

Dumanın Olduğu Yer

Fransız İpeği
Skandalın Nefesi
Ayna Görüntüsü
En İyi Saklı Sırlar
Cennetteki Yavaş Isı

RAISING READERS

Books Build Bright Futures

Thank you for reading this book and for being a reader of books in general. We are so grateful to share being part of a community of readers with you, and we hope you will join us in passing our love of books on to the next generation of readers.

Did you know that reading for enjoyment is the single biggest predictor of a child's future happiness and success?

More than family circumstances, parents' educational background, or income, reading impacts a child's future academic performance, emotional well-being, communication skills, economic security, ambition, and happiness.

Studies show that kids reading for enjoyment in the US is in rapid decline:

- In 2012, 53% of 9-year-olds read almost every day. Just 10 years later, in 2022, the number had fallen to 39%.
- In 2012, 27% of 13-year-olds read for fun daily. By 2023, that number was just 14%.

Together, we
can commit to
Raising Readers
and change
this trend.
How?

- Read to children in your life daily.
- Model reading as a fun activity.
- Reduce screen time.
- Start a family, school, or community book club.
- Visit bookstores and libraries regularly.
- Listen to audiobooks.
- Read the book before you see the movie.
- Encourage your child to read aloud to a pet or stuffed animal.
- Give books as gifts.
- Donate books to families and communities in need.

BOB1217

Books build bright futures, and Raising Readers is our shared responsibility.

For more information, visit JoinRaisingReaders.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM